

مرکز تحقیقات اسلامی

اصفهان

گامی

عمران
علیه السلام

www.ghaemiyeh.com
www.ghaemiyeh.org
www.ghaemiyeh.net
www.ghaemiyeh.ir

۶

الاعباد الحسنة

في احوال مولانا صاحب القرن

علامہ کبیر خضرت آیت اللہ علیہ السلام حاج آقا شیخ علی کبیر خاوند

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

العبقري الحسان في احوال مولانا صاحب الزمان (عج)

نویسنده:

علی اکبر نهاوندی

ناشر چاپی:

مسجد مقدس جمکران

ناشر دیجیتالی:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۱۵	العبقری الحسان فی احوال مولانا صاحب الزمان (عج) جلد ۶
۱۵	مشخصات کتاب
۱۶	عبقریه هفتم [تشرف به نحو خارق عادت]
۱۶	اشاره
۱۶	[یکی از علمای نجف] ۱ یاقوته
۱۸	[شیخ محمد طاهر نجفی] ۲ یاقوته
۲۱	[حاج علی بغدادی] ۳ یاقوته
۲۱	اشاره
۳۱	[ادو نکته] [یکی دلیل تعیین نمودن زیارت امین الله توسط آن بزرگوارو دیگری در خبری که در زیارت ابی عبدالله در شب جمعه وارد شده]
۳۳	[سید احمد رشتی] ۴ یاقوته
۳۳	اشاره
۳۶	[چند نکته]
۳۹	[ارشد همدانی حاسب] ۵ یاقوته
۴۱	[رشیق مادرانی] ۶ یاقوته
۴۲	[یوسف بن احمد بن جعفری] ۷ یاقوته
۴۳	[لباسشوی کوفی] ۸ یاقوته
۴۵	[علی بن مهزیار اهوازی] ۹ یاقوته
۵۰	[شیخ باقر کاظمی] ۱۰ یاقوته
۵۱	[امردی در کنار دریا] ۱۱ یاقوته
۵۴	[ناظر سید بحر العلوم] ۱۲ یاقوته
۵۵	[امردی تاجر] ۱۳ یاقوته
۵۸	[سبزی فروش اهل نجف] ۱۴ یاقوته
۶۱	[امرد نصرانی] ۱۵ یاقوته

- ۷۳ [علی بن فاضل مازندرانی] ۱۶ یاقوته
- ۷۳ اشاره
- ۸۵ [پاسخ چند شبهه]
- ۱۰۱ [تنظیر] نظیر این دو موضع محفوظ بودن وادی طلاست که در تبت است
- ۱۰۲ تأیید لما ذکر و تشیید لما سطر
- ۱۰۴ [عطار بصرای] ۱۷ یاقوته
- ۱۰۴ اشاره
- ۱۰۷ [موعظه] قرب به خدا و اولیای خدا، منوط به بعد از دنیا و علایق آن است
- ۱۰۸ [تنبیه] مناط محبت دنیا و علاقه نداشتن کثرت مال و منال است بلکه مناط تعلّق خواطر و عقد، قلب است
- ۱۰۸ [حکایت واعظ قزوینی]
- ۱۰۹ [علامه سید بحر العلوم] ۱۸ یاقوته
- ۱۱۰ [جولای دزفولی] ۱۹ یاقوته
- ۱۱۳ [اسلمان جدید الاسلام ارومی] ۲۰ یاقوته
- ۱۲۰ [امولا عبد الحمید قزوینی] ۲۱ یاقوته
- ۱۲۴ [اسید محمد علی عراقی کرهرودی] ۲۲ یاقوته
- ۱۲۶ [یکی از زوار امام رضا (ع)] ۲۳ یاقوته
- ۱۲۶ اشاره
- ۱۲۹ [حکایتی از کتاب دار السلام]
- ۱۳۲ [اسید محمد جبل عاملی] ۲۴ یاقوته
- ۱۳۴ [امیر اسحاق استرآبادی] ۲۵ یاقوته
- ۱۳۶ [حسن بن مثله جمکرانی] ۲۶ یاقوته
- ۱۳۶ اشاره
- ۱۴۳ [فائده] نقلی از کتاب تاریخ قم درباره جمکران
- ۱۴۴ [ابو سوره کوفی] ۲۷ یاقوته
- ۱۴۶ [اسید محمد قطیفی] ۲۸ یاقوته
- ۱۴۸ [شیخ حسین آل رحیم] ۲۹ یاقوته

- ۱۵۲ [شیخ محمد صالح بارفروش] ۳۰ یاقوته
- ۱۵۶ [عبقریه هشتم] [وقوف یافتگان به اثری از آثار آن جناب]
- ۱۵۶ اشاره
- ۱۵۶ [اسید بن طاوس (ره)] ۱ یاقوته
- ۱۵۷ [اسید بن طاوس (ره)] ۲ یاقوته
- ۱۵۷ [خانواده حسین مدلل] ۳ یاقوته
- ۱۵۸ [ازن کور و شفای وی] ۴ یاقوته
- ۱۵۹ [اسید مرتضی نجفی] ۵ یاقوته
- ۱۶۱ [انور آن جناب در سرداب مقدس] ۶ یاقوته
- ۱۶۲ [حاجی ملا علی تهرانی] ۷ یاقوته
- ۱۶۳ [اهل سامرا] ۸ یاقوته
- ۱۶۳ اشاره
- ۱۶۴ [امعجزه ای از حضرت هادی (ع)]
- ۱۶۷ [امردی از مصر] ۹ یاقوته
- ۱۶۸ [ابو الحسن عمری] ۱۰ یاقوته
- ۱۶۹ [ابی الحسن حسنی] ۱۱ یاقوته
- ۱۶۹ [محمد بن مهزیار] ۱۲ یاقوته
- ۱۷۰ [محمد بن صالح] ۱۳ یاقوته
- ۱۷۱ [احسن بن فضیل یمانی] ۱۴ یاقوته
- ۱۷۲ [ادیدن خط مبارک آن حضرت] ۱۵ یاقوته
- ۱۷۳ [امرداس بن علی] ۱۶ یاقوته
- ۱۷۳ [ابو طالب مصری] ۱۷ یاقوته
- ۱۷۴ [امردی از اهل بلخ] ۱۸ یاقوته
- ۱۷۵ [ادیدن خط مبارک آن سرور] ۱۹ یاقوته
- ۱۷۵ [اقاسم بن علای همدانی] ۲۰ یاقوته
- ۱۷۶ [محمد بن حسن بن عبد الحمید] ۲۱ یاقوته

- ۱۷۶ [محمد بن محمد قصری] ۲۲ یاقوته
- ۱۷۷ [دو مرد از مصر] ۲۳ یاقوته
- ۱۷۷ [علی بن حسن یمانی] ۲۴ یاقوته
- ۱۷۷ اشاره
- ۱۷۹ [تنبیه ابدان بنا بر مفاد هر دو خبر، وفات احمد بن اسحاق در حلوان واقع شده]
- ۱۸۰ [داستانی از زمان عمر]
- ۱۸۰ اشاره
- ۱۸۵ اشاره [علت و دلیل ذکر این داستان]
- ۱۸۵ [محمد بن شاذان] ۲۵ یاقوته
- ۱۸۶ [احمد بن حسن کاتب] ۲۶ یاقوته
- ۱۸۷ [ابی جعفر و تزویج مخفیانه] ۲۷ یاقوته
- ۱۸۷ [وارث میت] ۲۸ یاقوته
- ۱۸۸ [عازم سفر سامرا] ۲۹ یاقوته
- ۱۸۸ [محمد بن احمد] ۳۰ یاقوته
- ۱۸۸ [خادم شخصی به نام عقیف] ۳۱ یاقوته
- ۱۸۹ [علی بن محمد صیمری] ۳۲ یاقوته
- ۱۸۹ [ابرید غلام احمد بن الحسن] ۳۳ یاقوته
- ۱۹۱ [علی بن بابویه] ۳۴ یاقوته
- ۱۹۱ [علی بن محمد بن شاذان] ۳۵ یاقوته
- ۱۹۲ [علی بن محمد سمری] ۳۶ یاقوته
- ۱۹۳ [محمد بن ابراهیم بن مهزیار] ۳۷ یاقوته
- ۱۹۴ [قاسم بن علاء] ۳۸ یاقوته
- ۱۹۸ [ابو غالب زراری] ۳۹ یاقوته
- ۱۹۹ [محمد بن حصین کاتب] ۴۰ یاقوته
- ۲۰۰ [مسرور طبخ] ۴۱ یاقوته
- ۲۰۱ [احمد بن ابی روح] ۴۲ یاقوته

- ۲۰۳ [احمد بن ابی روح] ۴۳ یاقوته
- ۲۰۴ [ابو الحسین اسدی] ۴۴ یاقوته
- ۲۰۵ [محمد بن صالح] ۴۵ یاقوته
- ۲۰۶ [جعفر بن محمد بن عمر] ۴۶ یاقوته
- ۲۰۷ [محمد بن یوسف ساسی] ۴۷ یاقوته
- ۲۰۷ [ابو العباس احمد بن خضر] ۴۸ یاقوته
- ۲۰۸ [علی بن بابویه] ۴۹ یاقوته
- ۲۰۸ [محمد بن جعفر] ۵۰ یاقوته
- ۲۰۹ [قاسم بن علا] ۵۱ یاقوته
- ۲۱۰ [شیخ مفید] ۵۲ یاقوته
- ۲۱۰ [شیخ مفید] ۵۳ یاقوته
- ۲۱۰ اشاره
- ۲۱۱ [انقلی از نجم ثاقب] [در ذیل این دو توقیع]
- ۲۱۳ [أخط آن سرور بر قبر شیخ مفید] ۵۴ یاقوته
- ۲۱۴ [ابو محمد ثمالی] ۵۵ یاقوته
- ۲۱۴ [توقیعی درباره احمد بن عبد العزیز] ۵۶ یاقوته
- ۲۱۴ [احسن نصر] ۵۷ یاقوته
- ۲۱۶ [شنیدن صوت آن بزرگوار] ۵۸ یاقوته
- ۲۱۶ [شیخ باقر بن شیخ هادی] ۵۹ یاقوته
- ۲۱۸ [سید حسن صدر کاظمینی] ۶۰ یاقوته
- ۲۲۰ [عبقریه نهم] [تشرّف در رؤیا]
- ۲۲۰ اشاره
- ۲۲۰ [املا محمد تقی مجلسی] ۱ یاقوته
- ۲۲۲ [آخواب سجاده چی آقای بهبهانی] ۲ یاقوته
- ۲۲۴ [زنی به نام ملکه] ۳ یاقوته
- ۲۲۷ [حاجی محمد رازی] ۴ یاقوته

- ۲۲۹ [هم درس شیخ حرّ عاملی] ۵ یاقوته
- ۲۳۰ [شیخ حرّ عاملی] ۶ یاقوته
- ۲۳۱ [مصطفی‌الحمّود] ۷ یاقوته
- ۲۳۱ [بعضی از صلحا] ۸ یاقوته
- ۲۳۲ [خواجه نصیر طوسی] ۹ یاقوته
- ۲۳۵ [عالم معاصر عراقی] ۱۰ یاقوته
- ۲۳۶ [آوابی دیگر از مرحوم عراقی] ۱۱ یاقوته
- ۲۳۷ [املامحمد حسن قزوینی] ۱۲ یاقوته
- ۲۳۸ [امیرزا محمد حسین نایینی] ۱۳ یاقوته
- ۲۴۲ [محمود فارسی] ۱۴ یاقوته
- ۲۵۰ [اسید رضی الدین آوی] ۱۵ یاقوته
- ۲۵۲ [اعلوی مصری] ۱۶ یاقوته
- ۲۵۴ [امریضی از کر بلا] ۱۷ یاقوته
- ۲۵۵ [شیخ علی مکی] ۱۸ یاقوته
- ۲۵۶ [امیرزا محمد علی قزوینی] ۱۹ یاقوته
- ۲۵۸ [یکی از مشایخ قم] ۲۰ یاقوته
- ۲۶۰ [امردی از زمان ابن طاوس] ۲۱ یاقوته
- ۲۶۱ [امنصور بن صالحان] ۲۲ یاقوته
- ۲۶۴ [امحمد بن ابی اللیث] ۲۳ یاقوته
- ۲۶۵ [املا زین العابدین سلماسی] ۲۴ یاقوته
- ۲۶۷ [شیخ حرّ عاملی] ۲۵ یاقوته
- ۲۶۹ [اعالمی از خراسان] ۲۶ یاقوته
- ۲۷۰ [مؤلف دمعه الساکبه] ۲۷ یاقوته
- ۲۷۶ [ابو الوفای شیرازی] ۲۸ یاقوته
- ۲۷۸ [املا محمد صادق عراقی] ۲۹ یاقوته
- ۲۸۰ [شیخ ابراهیم وحشی اعمی] ۳۰ یاقوته

۲۸۱ [گفتاری در زمینه رؤیا]
۲۸۱ اشاره
۲۸۳ [اعمال مخصوص]
۲۸۶ و رؤیه الامام فی المنام لدرك ما يقصد من مرام
۲۹۰ عبقریه دهم [تشرف نزد ملازمان حضرت]
۲۹۰ اشاره
۲۹۰ [تشرف زنی نزد حسین بن روح] ۱ یاقوته
۲۹۱ [تشرف ابو علی بغدادی خدمت حسین بن روح] ۲ یاقوته
۲۹۱ [تشرف مردی استرآبادی خدمت غلام حضرت] ۳ یاقوته
۲۹۲ [تشرف جعفر بن احمد نزد محمد بن عثمان] ۴ یاقوته
۲۹۳ [تشرف صیرفی نزد حسین بن روح] ۵ یاقوته
۲۹۴ [تشرف سرور اهواز خدمت حسین بن روح] ۶ یاقوته
۲۹۵ [تشرف حسین بن علی قمی خدمت حسین بن روح] ۷ یاقوته
۲۹۶ [تشرف مردی قمی خدمت حسین بن روح] ۸ یاقوته
۲۹۶ [ادعای سید بن طاوس] ۹ یاقوته
۲۹۷ [تشرف خدمت یکی از ملازمان حضرت] ۱۰ یاقوته
۲۹۸ [تشرف خدمت ابی جعفر عمری] ۱۱ یاقوته
۲۹۹ [تشرف خدمت غلام حسین بن روح] ۱۲ یاقوته
۳۰۲ [تشرف زن آوی خدمت حسین بن روح] ۱۳ یاقوته
۳۰۳ [تشرف محمد بن اسود خدمت عمری] ۱۴ یاقوته
۳۰۴ [تشرف ابن خلف خدمت وکیل آن حضرت] ۱۵ یاقوته
۳۰۵ [تشرف ابی حابس خدمت حسین بن روح] ۱۶ یاقوته
۳۰۶ [تشرف ابو محمد و جنابی خدمت ملازم حضرت] ۱۷ یاقوته
۳۰۶ [تشرف حسن بن فضل یمانی خدمت ملازم حضرت] ۱۸ یاقوته
۳۰۷ [تشرف ابن مهزیار خدمت ملازمان حضرت] ۱۹ یاقوته
۳۰۸ [تشرف ابن جنید واسطی خدمت غلام حضرت] ۲۰ یاقوته

- ۳۰۸ [تشرف ابن جرجانی خدمت وکیل حضرت [۲۱ یاقوته
- ۳۰۹ [تشرف دینوری خدمت وکیل حضرت [۲۲ یاقوته
- ۳۱۴ [تشرف تاجری خدمت ملازم حضرت [۲۳ یاقوته
- ۳۱۶ [پيامی از حضرت برای ابن طاوس [۲۴ یاقوته
- ۳۱۶ اشاره
- ۳۲۳ اشاره [بیان علت ممنوع شدن سید بن طاوس رحمه الله از نماز شب [
- ۳۲۴ نکته رجالیه [توضیح در مورد ابن فهد]
- ۳۲۴ [تشرف شیخ زیدیه خدمت ملازم حضرت [۲۵ یاقوته
- ۳۲۴ اشاره
- ۳۲۵ تذنیب فی نقد عجیب [داستانی از یکی از سلاطین فرنگ [
- ۳۲۷ تنویر فی تنظیر؛ [داستانی نظیر داستان قبل [
- ۳۲۸ عبقریه یازدهم [متوسلین به حضرت [
- ۳۲۸ اشاره
- ۳۲۸ [وزام بن ابی فراس [۱ یاقوته
- ۳۲۹ [در راه مانده [۲ یاقوته
- ۳۳۰ [اتوسل منقطع از طریق [۳ یاقوته
- ۳۳۰ اشاره
- ۳۳۱ تنبیه رجالی [توضیح در مورد سید علیخان [
- ۳۳۲ [اتوسل ملابقر بهبهانی [۴ یاقوته
- ۳۳۳ [اتوسل محمد مهدی تاجر به آن بزرگوار [۵ یاقوته
- ۳۳۴ [اتوسل یاقوت دهان حلی [۶ یاقوته
- ۳۳۷ [اتوسل ابو راجح حنّامی [۷ یاقوته
- ۳۳۹ [اتوسل مادر عثمان [۸ یاقوته
- ۳۴۱ [اتوسل نجم الدین زهدری [۹ یاقوته
- ۳۴۲ [اتوسل محمد بن عیسی بحرینی [۱۰ یاقوته
- ۳۴۲ اشاره

- ۳۴۷ [ذکر بعض جمادات منقوش]
- ۳۴۷ اشاره
- ۳۴۹ مورد اول [شیخ ابو الفتح محمد بن علی الکرّاجکی در کتاب مستطاب کنز الفوائد به اسناد خود از زهری روایت می نماید]
- ۳۵۰ مورد دوم [علامه مجلسی رحمه الله در جلد ششم بحار الانوار از زید بن علی از آباء گرام خود روایت نموده]
- ۳۵۰ اشاره
- ۳۵۱ روایه شاهده لرد الأعمال بلا ولایه -
- ۳۵۲ مورد سوم [مقدّس اردبیلی در کتاب حدیقه الشیعه از کتاب خرایج راوندی و او به اسناد خود از محمد بن سنان روایت نموده]
- ۳۵۳ [توسل مادر اسماعیل خان نوایی] ۱۱ یاقوته
- ۳۵۶ [توسل سید طالقانی] ۱۲ یاقوته
- ۳۵۹ [توسل عباسعلی اصفهانی] ۱۳ یاقوته
- ۳۵۹ [توسل مرد اصفهانی] ۱۴ یاقوته
- ۳۶۰ [توسل سید رضا اصفهانی] ۱۵ یاقوته
- ۳۶۰ [توسل شیخ علی یزدی حایری] ۱۶ یاقوته
- ۳۶۲ [توسل میرزا ابراهیم شیرازی] ۱۷ یاقوته
- ۳۶۴ [توسل مشهدی علی اکبر تهرانی] ۱۸ یاقوته
- ۳۶۶ [توسل خادم مسجد جمکران] ۱۹ یاقوته
- ۳۶۸ [توسل یکی از سادات معمر] ۲۰ یاقوته
- ۳۶۸ اشاره
- ۳۷۱ [عذر دخول بعضی از حکایات]
- ۳۷۷ [نجات خانواده سید رضا دزفولی] ۲۱ یاقوته
- ۳۷۹ [توسل میرزا عبد الرزاق حائری] ۲۲ یاقوته
- ۳۸۲ [توسل مؤلف کتاب] ۲۳ یاقوته
- ۳۸۴ [توسل سید علی تبریزی] ۲۴ یاقوته
- ۳۸۶ عبقریّه دوازدهم [اجواب مدّعیان مشاهده]
- ۳۸۶ اشاره
- ۳۸۷ [اجواب اول] ۱ یاقوته

۳۸۷ [اجواب دوم] ۲ یاقوته

۳۸۸ [اجواب سوم] ۳ یاقوته

۳۸۸ [اجواب چهارم] ۴ یاقوته

۳۸۹ [اجواب پنجم] ۵ یاقوته

۳۹۶ [اجواب ششم] ۶ یاقوته

۳۹۷ [اجوابی دیگر]

۴۰۱ [ایام مرتبط با حضرت]

۴۰۷ درباره مرکز

سرشناسه : نھاوندی علی اکبر، ۱۲۳۸ - ۱۳۲۹.

عنوان و نام پدیدآور : العبقری الحسان فی احوال مولانا صاحب الزمان / مولف علی اکبر نھاوندی ؛ تحقیق و تصحیح صادق برزگر بفرویی - حسین احمدی قمی.

مشخصات نشر : قم مسجد مقدس جمکران ۱۳۸۸ - .

مشخصات ظاہری : ج.

شابک : ۵۰۰۰۰ ریال : دوره ، چاپ دوم : ۹۷۸-۹۶۴-۹۷۳-۱۰۲-۵ ؛ ۴۲۰۰۰ ریال (ج.۱) ؛ ج. ۱ ، چاپ دوم ۸۷۹-۴۶۹-۳۷۹-۳۰۱-۲ ؛ ج. ۲ ، چاپ دوم ۸۷۹-۴۶۹-۳۷۹-۴۰۱-۹ ؛ ۰۰۰۲۴ ریال (ج.۲) ؛ ج. ۳ ، چاپ دوم ۸۷۹-۴۶۹-۳۷۹-۵۰۱-۶ ؛ ۰۰۰۲۴ ریال (ج.۳) ؛ ۰۰۰۲۴ ریال (ج.۴) ؛ ج. ۴ ، چاپ دوم ۸۷۹-۴۶۹-۳۷۹-۶۰۱-۳ ؛ ج. ۵ ، چاپ دوم ۸۷۹-۴۶۹-۳۷۹-۷۰۱-۰ ؛ ۰۰۰۰۲۴ ریال (ج.۵) ؛ ۰۰۰۲۴ ریال (ج.۶) ؛ ۰۰۰۲۴ ریال (ج.۷) ؛ ج. ۶ ، چاپ دوم : ۸۷۹-۴۶۹-۳۷۹-۸۰۱-۷ ؛ ۰۰۰۲۴ ریال (ج.۷) ؛ ۸۷۹-۴۶۹-۳۷۹-۹۰۱-۴ ؛ ۰۰۰۰۲۴ ریال (ج.۸)

یادداشت : ج. ۴، ۶ و ۸ (بخش دوم □ چاپ اول: بهار ۱۳۸۶).

یادداشت : ج. ۱ و ۲ (چاپ اول: بهار ۱۳۸۶)

یادداشت : ج. ۳، ۵ و ۷ (بخش اول، چاپ اول: بهار ۱۳۸۶).

یادداشت : ج. ۱ - ۸ (چاپ دوم).

مندرجات : ج. ۲ . بساط دوم - ج. ۳ . بساط سوم ، بخش اول - ج. ۴ . بساط سوم ، بخش دوم - ج. ۵ . بساط چهارم ، بخش اول - ج. ۶ . بساط چهارم ، بخش دوم - ج. ۷ . بساط پنجم ، بخش اول - ج. ۸ . بساط پنجم ، بخش دوم

موضوع : محمدبن حسن (عج)، امام دوازدهم ۲۵۵ق -

شناسه افزوده : برزگر، صادق ۱۳۵۲ - مصحح

شناسه افزوده : احمدی قمی حسین ۱۳۴۱ - مصحح

رده بندی کنگره : ۴/۲۲۴/۴ BP / ن ۲۹۳ ۲ ۱۳۸۸

عبریه هفتم [تشرّف به نحو خارق عادت]

اشاره

در ذکر طایفه ای که امام عصر- عَجَلُ اللّٰه فرجه- را در غیبت صغرا یا کبرا دیده اند، ولی نه به نحو متعارف، بلکه به نحوی از مکاشفه یا به طی الارض یا مقارنت دیدنش به این نحو به معجزه ای از آن بزرگوار؛ اعم از آن که در حین دیدن آن بزرگوار را شناخته یا نشناخته باشند و بعد معلوم شده باشد که امام بوده، در این باب چند یاقوته است.

[یکی از علمای نجف] ا یاقوته

در این باب است که یکی از اهل علم نجف اشرف، آن حضرت را به نحو مکاشفه می بیند.

عالم جلیل الجبر الملّی آقا خوند ملّا علی القزوینی در کتاب معدن الاسرار نقل نموده: از موثّقین حکایت شده زمانی مقدّسین بسیار در نجف اشرف جمع شده بودند، روزی ایشان به یکدیگر گفتند: چه زمانی خواهد بود که مردم بهتر از ما باشند و نیکوتر از ما جمع شوند؟ اگر حدیث وارد شده که اگر سی صد و سیزده تن از مؤمنین به هم رسند، صاحب الزمان- عَجَلُ اللّٰه فرجه- ظهور می کند؛ راست بود، بایستی در این زمان ظهور کند، زیرا آن چه در ربع مسکون از صلحا به هم رسند و خود را به مرتبه ای رسانند که از دنیا بگذرند، دست از اوطان خود برداشته، به مجاورت ارض اقدس کربلای معلّما می آیند و هرکسی که بسیار زاهد باشد، طوری که از آب شیرین و فواکه و مانند این ها نیز گذشته باشد، دست از مجاورت کربلا برداشته، به نجف اشرف

مجاورت می جوید. نتیجه این مذکورات این است که صلحایی که الآن در نجف اشرف هستند، زبده صلحای ربع مسکون می باشند و صلحایی که امروز در نجف اشرف اند، بیش از سی صد و سیزده تن اند، پس اگر آن حدیث راست بود، البتّه می بایست صاحب الزمان علیه السّلام ظهور کند.

بعد از تفکّر و تعارض بسیار، بنای امر را بر این گذاشتند که از میان این همه مؤمنین، یک نفر را که از همه زاهدتر و مسلّم نزد جمیع آن ها بوده باشد، انتخاب نموده، بیرون بفرستند. سپس همه مؤمنین را جمع نموده، دو قسم کردند، قسمی را که قسم دیگر به افضلیت ایشان اعتراف نمودند، نگاه داشتند و قسم دیگر را رها کردند و به همین منوال انتخاب نمودند تا یک نفر را انتخاب نموده، نگه داشتند که به اقرار همه افضل از تمام آن ها بود، او را با توکل بسیار در وادی السّلام، بیرون محوطه نجف اشرف فرستادند تا شاید این سرّ را استکشاف نماید که چرا امام زمان علیه السّلام ظهور نمی فرماید.

آن شخص عالم فاضل متقی بیرون رفت، بعد از مدّتی به سوی رفقای خود برگشت و گفت: همین که اندکی از نجف اشرف بیرون شدم، سواد شهری به نظرم آمد، پیش رفتم تا داخل آن شهر شدم. از کسی سؤال کردم این شهر چه نام دارد؟ گفت: این شهر صاحب علیه السّلام است. سپس از او خانه آن حضرت را سؤال نمودم، با شعف و شوق تمام خود را به در خانه آن حضرت رساندم و دقّ الباب نمودم.

کسی از ملازمان حضرت بیرون آمد. گفتم: می خواهم خدمت آن حضرت شرفیاب شوم.

آن مرد رفت و برگشت و گفت: امام فرموده اند دختر باکره ای از فلان شخص که نامش فلان و رتبه اش بهمان است؛ یعنی در نام و نسب و شرف و رتبه، فوق بزرگان این شهر است به عقد تو درآورده ام، امشب به خانه آن شخص برو، توقّف نما و فردا نزد ما حاضر شو! من خانه آن شخص را پیدا کرده، به منزل او رفتم و پیغام امام را به او رساندم، او قبول نموده، برایم بنای زفاف گذاشتند، چون شب شد، عروس را به حجله گاه آوردند، همین که خواستم دستی به او برسانم، ناگاه آواز از کوس حربی به

گوشم رسید. پرسیدم: چه خبر است؟

گفتند: حضرت صاحب الزمان خروج می کند.

با خود گفتم؛ ایشان بروند ما نیز دنبال ایشان خواهیم رفت، در همین فکر و خیال بودم که قاصد آن حضرت رسید که بسم الله، ما خروج کردیم، با ما بیا تا به جهاد اعدا برویم.

گفتم: عرض مرا به آن حضرت برسانید و بگویید ایشان تشریف ببرند، من نیز از عقب ایشان خواهم آمد. قاصد رفت، زود برگشت و گفت: حضرت می فرماید: باید فوراً بیایی. من گفتم: اگر چه چنین فرموده، ولی من الحال نخواهم آمد.

چون این حرف را زدم، ناگاه خود را در همان صحرای نجف اشرف دیدم که نه شبی بود، نه شهری، نه عروسی و نه اطاقی. پس دانستم عالم کشف بوده نه شهود و فهمیدم ما قوه اطاعت آن حضرت را نداریم و امام خواهی ما به لقلق زبان است.

[شیخ محمد طاهر نجفی] ۲ یا قوته

مکاشفه صالح متقی، شیخ محمد طاهر نجفی است.

عالم جلیل و معاصر نبیل نوری - نور الله مرقده - در کتاب نجم الثاقب (۱) از صالح متقی، شیخ محمد طاهر نجفی که سال ها خادم مسجد کوفه است و همان جا با عیال منزل دارد، غالب اهل علم نجف اشرف که به آن جا مشرف می شوند، او را می شناسند و تاکنون غیر از حسن و صلاح چیزی از او نقل نکرده اند و خود سال هاست که او را به همین اوصاف می شناسم، یکی از علمای متقین که مدّت ها در آن جا معتکف است، به غایت از تقوا و دیانت او ذکر می فرمود و حال اعمی از هر دو چشم و به حال خود مبتلا و همان عالم، قضیه ای از او نقل کرد. در سال گذشته در آن مسجد شریف از او جويا شدم، آن قضیه را نقل کرد که هفت هشت سال قبل به جهت تردّد نکردن زوّار و

محرابه میان دو طایفه ذکر و شمرت در نجف اشرف که باعث قطع تردد اهل علم به آن جا شد، امر زندگانی بر من تلخ گردید، چون ممرّ معاش در این دو طایفه منحصر بود، با کثرت عیال خود و بعضی ایتم که تکفل آن ها هم با من بود.

شب جمعه ای بود، هیچ قوت نداشتیم و اطفال از گرسنگی ناله می کردند. بسیار دلتنگ شدم و غالباً مشغول بعضی اوراد و ختوم در آن شب بودم که سوء حال به نهایت رسیده بود، رو به قبله، میان محلّ سفینه که معروف به جای تنور و دگّه القضاء است،

نشسته بودم و به سوی قادر متعال شکوه حال خود می نمودم و به آن حالت فقر و پریشانی اظهار رضامندی می کردم و عرض کردم: چیزی به از آن نیست که روی سید و مولای مرا به من بنمایی، غیر از آن چیزی نمی خواهم.

ناگاه خود را سر پا ایستاده دیدم، سجاده سفیدی در دستم بود و دست دیگرم در دست جوان جلیل القدری که آثار هیبت و جلالیت از او ظاهر بود و لباسی نفیس مایل به سیاهی در برداشت، من ظاهرین، اول خیال کردم که یکی از سلاطین است، لکن عمّامه ای در سر مبارک داشت و نزدیک او شخص دیگری بود که جامه ای سفید در برداشت. به سمت دگّه ای راه افتادیم که نزدیک محراب است، چون به آن جا رسیدیم، آن شخص جلیل که دستم در دستش بود، فرمود: «یا طاهر! افرش السجاده»؛ ای طاهر! سجاده را فرش کن.

آن ها را پهن نموده، دیدم سفید است و می درخشد، جنس آن را ندانستم و بر آن به خطّ جلیّ چیزی نوشته بود، من آن را رو به قبله فرش کردم با ملاحظه انحرافی که در مسجد است.

سپس فرمود: چگونه آن را پهن کردی؟ من از هیبت آن جناب بی خود شدم و از دهشت و بی شعوری گفتم: «فرشتها بالطول و العرض».

فرمود: این عبارت را از کجا گرفتی؟

گفتم: این کلام از زیارت است که آن قائم - عجل الله فرجه - را زیارت می کنند.

به روی من تبسم کرد و فرمود: برای تو اندکی از فهم است. سپس بر آن سجاده

ایستاده، تکبیر نماز گفت، پیوسته نور و بهای او زیاد می شد و تق می زد به نحوی که نظر بر روی مبارک آن جناب ممکن نبود و آن شخص دیگر پشت سر آن جناب ایستاد و به قدر چهار شبر متأخر بود.

هر دو نماز کردند و من رو به روی ایشان ایستاده بودم. در دلم چیزی از امر او افتاد، فهمیدم از اشخاصی که من گمان کردم، نیست. چون از نماز فارغ شدند، دیگر آن شخص را ندیدم.

آن جناب را بر بالای کرسی مرتفعی دیدم که تقریباً چهار ذراع ارتفاع و سقف داشت و بر او نور بود، آن قدر که دیده را خیره می کرد. سپس متوجه من شد و فرمود:

ای طاهر! مرا کدام سلطان از این سلاطین گمان کردی؟

گفتم: ای مولای من! تو سلطان سلاطینی، سید عالمی، تو از این ها نیستی.

فرمود: ای طاهر! به مقصود خود رسیدی، چه می خواهی؟ آیا شما را هر روز رعایت نمی کنیم؟ آیا اعمال شما بر ما عرضه نمی شود و از آن تنگی به من وعده نیکویی حال و فرج داد؟

در این حال شخصی از طرف صحن مسلم، داخل مسجد شد که او را به شخص و اسم می شناختم و او کردار زشت داشت؛ آثار غضب بر آن جناب ظاهر شد، روی مبارک به طرف او کرد، عرق هایی در جبهه اش هویدا شد و فرمود: ای فلان! کجا فرار می کنی آیا زمین و آسمان از آن ما نیست که احکام ما در آن مجری است و تو چاره ای نداری از آن که زیر دست ما باشی.

آن گاه به من توجه کرد، تبسم نمود و فرمود: ای طاهر! به مراد خود رسیدی، دیگر چه می خواهی؟ به جهت هیبت آن جناب و حیرتی که از جلالت و عظمت او برایم روی داد، نتوانستم تکلم کنم. این کلام را دفعه دوم فرمود و شدت حال من به وصف نمی آمد؛ نتوانستم جوابی گویم و از جنابش سؤالی نمایم. به قدر چشم برهم زدنی نگذشت که خود را میان مسجد تنها دیدم و کسی با من نبود، به طرف مشرق نگریدم، فجر را طالع دیدم.

شیخ طاهر گفت: چند سال است کور شده ام و باب بسیاری از راه معاش بر من مسدود شده که یکی از آن ها خدمت علما و طلباب بود که به آن جا مشرف می شوند؛ اما حسب وعده آن حضرت الحمد لله از آن تاریخ تا حال در امر معاش، گشایش شده و هرگز به سختی و ضیق نیفتاده ام.

[حاج علی بغدادی] ۳ یا قوته

اشاره

مکاشفه صالح زاهد تقی حاجی علی بغدادی است. علامه مذکور در کتاب سابق (۱) الذکر فرموده: در حکایات اشخاصی که در غیبت کبری به خدمت امام عصر رسیده اند که از جمله قضیه صالح صافی متقی حاجی علی بغدادی است که موجود است در تاریخ تألیف این کتاب و فقه الله و اگر نبود در این کتاب شریف، مگر این حکایت متقنه صحیحه که در آن فواید بسیار است و در این نزدیکی ها واقع شده؛ هر آینه کافی بود در شرافت و لغاست آن و شر؛ آن چنان است که در ماه رجب سال گذشته که مشغول تألیف رساله جنّه الماوی بودم، عازم نجف اشرف شدم به جهت زیارت مبعث. پس وارد کاظمین شدم و خدمت جناب عالم عامل و فقیه کامل سید سند و حبر معتمد آقا سید محمد بن العالم الاوحد، سید احمد بن العالم الجلیل و المتوحد النبیل سید حیدر الکاظمینی - ایده الله - رسیدم و او از تلامذه خاتم المجتهدین و فخر الاسلام و المسلمین استاد اعظم شیخ مرتضی (اعلی الله مقامه) است و از اتقیای علمای آن بلده شریفه و از صلحای ائمه جماعت صحن و حرم شریف و ملاذ طلباب و غربا و زوار پدر و جدش از معروفین علما و تصانیف جدش سید حیدر در اصول و فقه و غیره موجود، پس از ایشان سؤال کردم که اگر حکایت صحیحه ای در این باب دیده یا شنیده، نقل کنید؛ پس این قضیه را نقل نمود و خود سابقا شنیده بودم و لکن ضبط اصل و سند آن نکرده بودم. پس مستدعی شدم که آن را به خط خود بنویسد، فرمود: مدتی است شنیدم

و می ترسم در آن زیاد و کمی شود، باید او را ملاقات کنم و پرسیم، آن گاه بنویسم و لکن ملاقات او و تلقی از او صعب است؛ چه او از زمان وقوع این قضیه، انسش با مردم کم شده و مسکنش بغداد است. چون به زیارت مشرف می شود به جایی نمی رود و بعد از قضا و طراز زیارت برمی گردد و گاه شود در سال یک دفعه یا دو دفعه در عبور ملاقات می شود و علاوه بنایش بر کتمان است مگر برای بعضی از خواص از کسانی که ایمن است از نشر و اذاعه آن، از خوف استهزای مخالفین مجاورین که منکرند ولادت مهدی علیه السلام و غیبت او را، هم از خوف نسبت دادن عوام او را به فخر و تنزیه نفس. گفتم:

تا مراجعت حقیر از نجف اشرف مستدعیم که به هر قسم است او را دیده و قصه را پرسیده که حاجت، بزرگ و وقت، تنگ است. پس از ایشان مقاتقه کردم و به قدر دو یا سه ساعت.

بعد جناب ایشان برگشت و گفت: از اعجب قضایا آن که چون به منزل خود رفتم، بدون فاصله کسی آمد که جنازه ای را از بغداد آورده اند، در صحن گذاشته اند و منتظرند بر آن نماز بخوانید.

چون رفتم و نماز خواندم، حاجی مزبور را در مشیعیین دیدم، او را به گوشه ای بردم و بعد از امتناع به هر قسم بود، قضیه را شنیدم؛ سپس خدا را بر این نعمت سنیه شکر کردم. سپس تمام قضیه را نوشت و در کتاب جنه الماوی ثبت کردم.

پس از مدتی با جمعی از علمای گرام و سادات عظام، به زیارت کاظمین علیهما السلام مشرف شده، از آن جا به جهت زیارت نواب اربعه - رضوان الله علیهم - به بغداد رفتیم.

پس از ادای زیارت خدمت جناب عالم عامل و سید فاضل آقا سید حسین کاظمینی، برادر جناب آقا سید محمد مذکور که در بغداد ساکن است رفتیم و امور شرعی شیعیان بغداد - ایدهم الله - دایر مدار وجود ایشان است، مشرف شده، مستدعی شدیم که حاجی علی مذکور را احضار نموده؛ پس از حضور از او مستدعی شدیم قضیه را در مجلس نقل کند، ابا نمود. پس از اصرار، در غیر آن مجلس به جهت حضور جماعتی از اهل بغداد راضی شد. سپس به خلوتی رفتیم و نقل کرد.

فی الجمله در دو سه موضع اختلافی داشت که خود متعذر شد که به سبب طول مدّت است و از سیمای او آثار صدق و صلاح و تقوا به نحوی لایح و هویدا بود که تمام حاضرین با تمام صداقت که در امور دینی و دنیوی دارند، به صدق واقعه قطع پیدا کردند.

حاجی مذکور- ائیده الله تعالی- نقل کرد: در ذمه من، هشتاد تومان مال امام علیه السلام جمع شد. به نجف اشرف رفتم، و بیست تومان از آن را به جناب علم الهدی شیخ مرتضی- اعلی الله مقامه- دادم، بیست تومان به جناب شیخ محمد حسین مجتهد کاظمینی و بیست تومان به جناب شیخ محمد حسن شروقی داد و در ذمه من بیست تومان باقی ماند که قصد داشتم در مراجعت، آن را به جناب شیخ محمد حسن کاظمینی آل یس بدهم.

چون به بغداد مراجعت کردم، خوش داشتم در ادای آن چه در ذمه ام باقی بود تعجیل کنیم. یک روز پنج شنبه به زیارت امامین همامین کاظمین علیه السلام مشرف شدم و پس از آن خدمت جناب شیخ- سلمه الله- رفتم و قدری از آن بیست تومان را دادم و باقی را وعده کردم که بعد از فروش بعضی از اجناس به تدریج بر من حواله کنند که به اهلش برسانم و عصر آن روز بر مراجعت به بغداد عزم کردم، جناب شیخ خواهش کرد بمانم، متعذر شدم که باید مزد عمله کارخانه شعربافی را بدهم، چون رسم چنین بود که مزد هفته را شب جمعه و عصر پنج شنبه می دادم، لذا برگشتم.

چون تقریباً ثلث راه را طی کردم، دیدم سیدجلیلی از طرف بغداد رو به من می آید، وقتی نزدیک شدم، سلام کرد، دست های خود را برای مصافحه و معانقه گشود و فرمود: اهلا- و سهلا، مرا در بغل گرفت، معانقه کردیم و هر دو یکدیگر را بوسیدیم، عمامه سبز روشنی بر سر داشت و بر رخسار مبارکش خال سیاه بزرگی بود.

ایستاد و فرمود: حاجی علی خیر است، کجا می روی؟

گفتم: کاظمین بودم، زیارت کردم و به بغداد برمی گردم.

فرمود: امشب، شب جمعه است، برگرد!

گفتم: یا سیدی! متمکن نیستم.

فرمود: هستی، برگرد تا بر تو شهادت دهم از موالیان جدّ من امیر المؤمنین علیه السّلام و از موالیان مایی و شیخ شهادت دهد، زیرا خدای تعالی امر فرمود: دو شاهد بگیرید؛ اشاره به مطلبی بود که در خاطر داشتم که از جناب شیخ خواهش کنم نوشته ای به من دهد که من از موالیان اهل بیتم و آن را در کفن خود بگذارم.

گفتم: تو چه می دانی و چگونه شهادت می دهی؟

فرمود: کسی که حقّ او را به او می رسانند؛ چگونه رساننده را نمی شناسد.

گفتم: چه حقّ؟

فرمود: آن که به و کیلم رساندی.

گفتم: و کیل تو کیست؟

گفت: شیخ محمد حسن.

گفتم: و کیل تو است؟

فرمود: و کیل من است و به جناب آقا سید محمد گفته بود؛ در خاطر من خطور کرد این سید جلیل مرا به اسم خواند با آن که من او را نمی شناسم، به خود گفتم؛ شاید او مرا می شناسد و من او را فراموش کردم؟ باز در نفس خود گفتم؛ این سید از حقّ سادات چیزی از من می خواهد و من خوش دارم از مال امام چیزی به او برسانم؟ گفتم: ای سید من! از حقّ شما چیزی نزد من مانده بود، در امر آن به جناب شیخ محمد حسن رجوع کردم، برای این که حق شما، یعنی سادات را به اذن او ادا کنم.

در روی من تبسمی کرد و فرمود: آری، بعضی از حقّ ما را به سوی وکلای ما در نجف اشرف رساندی.

گفتم: آن چه ادا کردم، قبول شد.

فرمود: آری، در خاطر من گذشت این سید می گوید. بالنسبه به علمای اعلام، بر قبض حقوق سادات وکیل اند و مرا غفلت گرفت، انتهی.

آن گاه فرمود: برگرد و جدّ مرا زیارت کن! برگشتم، دست راست او در دست چپ

من بود؛ به راه افتادیم، دیدم در طرف راست ما نهر آب سفید صافی، جاری است و درختان لیمو، نارنج، انار، انگور و غیر آن همه با ثمر در یک وقت، درحالی که موسم آن ها نبود و بر بالای سر ما سایه انداخته اند.

گفتم: این نهر و درخت ها چیست؟

فرمود: هرکس از موالیان ما جدّ ما و ما را زیارت کند، این ها با اوست.

پس گفتم: می خواهم سؤال کنم.

فرمود: سؤال کن.

گفتم: شیخ عبد الرزاق مرحوم، مردی مدرّس بود، روزی نزد او رفتم، شنیدم که می گفت: کسی که در طول عمر خود روزها روزه باشد و شب ها به عبادت به سر برد و چهار حجّ و چهل عمره به جای آورد و میان صفا و مروه بمیرد و از موالیان امیر المؤمنین علیه السّلام نباشد، برای او چیزی نیست.

فرمود: آری، و اللّٰه برای او چیزی نیست. پس از حال یکی از خویشان خود پرسیدم که او از موالیان امیر المؤمنین علیه السّلام است؟

فرمود: آری، او و هر که به تو متعلّق است.

سپس گفتم: سیدنا! برای من مسأله ای است.

فرمود: بپرس. گفتم: قراء تعزیه حسین علیه السّلام می خوانند که سلیمان اعمش نزد شخصی آمد و از زیارت سید الشهداء علیه السّلام پرسید، گفت: بدعت است. پس در خواب هودجی را میان زمین و آسمان دید، پس سؤال کرد: در آن هودج کیست؟

به او گفتند: فاطمه زهرا و خدیجه کبرا علیها السّلام.

گفت: به کجا می روند؟

گفتند: به زیارت حسین علیه السّلام در امشب که شب جمعه است و دید رقعه هایی را که از هودج می ریزد و در آن مکتوب است؛ «امان من النّار لزوّار الحسین فی ليله الجمعة امان من النّار یوم القیمه»؛ این حدیث صحیح است؟

فرمود: آری، راست و تمام است.

گفتم: سیدنا! صحیح است که می گویند: هر کس که حسین علیه السّلام را در شب جمعه زیارت کند، پس برای او از آتش امان است؟

فرمود: آری و الله، و اشک از چشمان مبارکش جاری شد و گریست.

گفتم: سیدنا مسأله.

فرمود: پرس.

گفتم: سال هزار و دویست و شصت و نه حضرت رضا علیه السّلام را زیارت کردیم و در درّوف یکی از عرب های شروقیه را که از بادیه نشینان طرف شرقی نجف اشرف اند، ملاقات کردم و او را ضیافت کردیم و از او پرسیدیم که ولایت رضا علیه السّلام چگونه است؟

گفت: بهشت است، امروز پانزده روز است که من از مال مولای خود، حضرت رضا علیه السّلام خورده ام، منکر و نکیر چه حقی دارند که در قبر نزد من بیاید درحالی که گوشت و خون من از طعام آن حضرت و در مهمان خانه آن جناب روییده و آیا مرا از منکر و نکیر خلاص می کنند؛ این صحیح است علی بن موسی الرضا علیهما السّلام می آید و او را از منکر و نکیر خلاص می کند؟

فرمود: آری و الله، جدّ من ضامن است.

گفتم: سیدنا مسأله کوچکی است می خواهم بپرسم.

فرمود: پرس.

گفتم: زیارت من، حضرت جناب قبول است؟

فرمود: قبول است ان شاء الله.

گفتم: سیدنا! مسأله.

فرمود: بسم الله پرس!

گفتم: حاجی محمد حسین بزازباشی، پسر مرحوم حاجی احمد بزازباشی، زیارتش قبول است یا نه؟ او با من رفیق و شریک در مخارج در راه مشهد الرضا علیه السلام بود.

فرمود: عبد صالح زیارتش قبول است.

گفتم: سیدنا! مسأله.

فرمود: بسم الله.

گفتم: فلانی که از اهل بغداد و همسفر ما بود، زیارتش قبول است؟

پس ساکت شد.

گفتم: سیدنا! مسأله.

فرمود: بسم الله.

گفتم: این کلمه را شنیدی یا نه؟ زیارت او قبول است یا نه؟

جوابی نداد و حاجی مذکور نقل کرد: ایشان چند نفر از اهل مترفین بغداد بودند که در این سفر پیوسته به لهو و لعب مشغول بودند و آن شخص نیز مادر خود را کشته بود.

پس در راه به موضعی رسیدیم که جاّده وسیعی بود و دو طرف آن بساتین و رو به روی بلده شریفه کاظمین است و موضعی از آن جا جاّده که در طرف راست کسی است که از بغداد می آمد و آن مال بعضی از ایتام و سادات بود که حکومت به جور، آن را داخل در جاّده کرده بود و اهل تقوا و ورع سکنه این دو بلد، همیشه از راه رفتن در آن قطعه از زمین کناره می گرفتند. پس آن جناب را دیدم که در آن قطعه راه می رود.

گفتم: ای سید من! این موضع مال بعضی از ایتام سادات است و تصرّف در آن روا نیست.

فرمود: این موضع مال جدّ ما امیر المؤمنین علیه السّلام و ذرّیه او و اولاد ماست و برای موالیان ما تصرّف در آن حلال است و در قرب آن مکان در طرف راست، باغی است که مال شخصی به نام حاجی میرزا هادی است و از متمولین معروفین عجم و در بغداد ساکن بود.

گفتم: سیدنا! راست است که می گویند: زمین باغ حاجی میرزا هادی مال حضرت موسی بن جعفر علیهما السّلام است.

فرمود: به این چه کار داری و از جواب اعراض نمود. پس به ساقیه آب رسیدیم که از شطّ دجله برای مزارع و بساتین آن حدود می کشند و از جاّده می گذرد و آن جا به

سمت بلد دو راه می شود. یکی، راه سلطانی است و دیگری راه سادات و آن جناب به راه سادات میل کرد.

گفتم: بیا از این راه یعنی راه سلطانی برویم.

فرمود: نه، از همین راه خود می رویم.

پس آمدیم و چند قدمی نرفته بودیم که خود را در صحن مقدّس در نزد کفش کن دیدیم و هیچ کوچه و بازاری را ندیدیم. از طرف باب المراد داخل ایوان شدیم که از سمت شرقی و طرف پایین پاست و درب رواق مطهر مکث نفرمود و اذن دخول نخواند و داخل شد و در حرم ایستاد.

سپس فرمود: زیارت بکن!

گفتم: من قاری نیستم.

فرمود: برای تو بخوانم.

گفتم: آری، پس فرمود: «ادخل یا الله السّلام علیک یا رسول الله السّلام علیک یا امیر المؤمنین»؛ و هم چنین بر هر یک از ائمه علیهم السّلام سلام کردند تا در سلام، به حضرت عسکری علیه السّلام رسیدند و فرمود: «السّلام علیک یا ابا محمّد الحسن العسکری».

آن گاه فرمود: امام زمان خود را می شناسی؟

گفتم: چرا نمی شناسم.

فرمود: بر امام زمان خود سلام کن.

گفتم: «السّلام علیک یا حجّه الله یا صاحب الزمان یا بن الحسن».

پس تبسّم نمود و فرمود: «علیک السّلام و رحمه الله و برکاته». سپس در حرم مطهر داخل شدیم و ضریح مقدّس را چسبیدیم و بوسیدیم. به من فرمود: زیارت کن!

گفتم: من قاری نیستم.

فرمود: برای تو زیارت بخوانم.

گفتم: آری.

فرمود: کدام زیارت را می خوانی؟

گفتم: هر زیارت که افضل است، مرا به آن زیارت ده!

فرمود: زیارت امین الله افضل است. آن گاه مشغول شدند به خواندن و فرمودند:

«السَّلامُ عَلَیْکَما یا امینی اللهُ فی ارضه و حجّتیهِ علی عبادِهِ» الخ و چراغ های حرم را در این حال روشن کردند. پس شمع ها را دیدم که روشن است، لکن حرم به نور روشن و منور دیگر است؛ مانند نور آفتاب، شمع ها نیز مانند چراغی بودند که روز در آفتاب روشن کنند و مرا چنان غفلت گرفته بود که هیچ ملتفت این آیات نمی شدم، چون از زیارت فارغ شد، از سمت پایین پا، به پشت سر آمدند در طرف شرقی ایستادند و فرمودند: آیا جدّم حسین علیه السّلام را زیارت می کنی؟

گفتم: آری، زیارت می کنم. شب جمعه است، پس زیارت وارث را خواندند و مؤذّن ها از اذان مغرب فارغ شدند.

به من فرمودند: نماز کن و به جماعت ملحق شو! پس در مسجد پشت سر حرم محترم تشریف آورد و جماعت در آن جا منعقد بود و خود به انفراد ایستادند، در طرف راست امام جماعت محاذی او و من در صف اوّل داخل شدم و برایم مکانی پیدا شد.

چون فارغ شدم، او را ندیدم. از مسجد بیرون آمدم و در حرم تفحص کردم، او را ندیدم و قصد داشتم او را ملاقات نمایم، چند قرانی پول به او بدهم و شب او را نگاه بدارم که مهمان من باشد؛ آن گاه به خاطر آمد که این سئید که بود و آیات و معجزات گذشته را ملتفت شدم. از انقیاد من امر او را، در مراجعت با آن شغل مهم که در بغداد داشتم و خواندن مرا به اسم، با آن که او را ندیده بودم و گفتن او موالیان ما و این که من شهادت می دهم و دیدن نهر جاری و درختان میوه دار در غیر موسم و غیر از این ها از آن چه گذشت که سبب یقین من شد برای به این که او حضرت مهدی علیه السّلام است، خصوصاً در فقره اذن دخول و پرسیدن از من بعد از سلام بر حضرت عسکری علیه السّلام که امام زمان خود را می شناسی؟ چون گفتم می شناسم، فرمود: سلام کن! چون سلام کردم، تبسم کرد و جواب داد.

پس در نزد کفشدار آمدم و از حال جنابش سؤال کردم.

گفت: بیرون رفت و پرسید: این سید رفیق تو بود؟

گفتم: بلی، پس به خانه مهماندار خود آمدم و شب را به سر بردم.

چون صبح شد، به نزد جناب شیخ محمد حسن رفتم و آن چه دیده بودم، نقل کردم.

پس دستش را بر دهان خود گذاشت و از اظهار این قصه و افشای این سرّ نهی نمود و فرمود: خداوند تو را موفق کند.

پس آن را مخفی می داشتم و به احدی اظهار نمودم تا آن که یک ماه از این قضیه گذشت. روزی در حرم مطهر بودم، سید جلیلی را دیدم که نزدیک من آمد و پرسید که چه دیدی؟ و به قصه آن روز اشاره کرد. گفتم: چیزی ندیدم. باز آن کلام را اعاده کرد و من به شدت انکار کردم، پس از نظرم ناپدید شد.

علامه نوری مؤلف کتاب نجم الثاقب (۱) گوید: حاجی علی مذکور، پسر حاجی قاسم کرادی بغدادی و از تجار و عامی است و از هر کس از علما و سادات عظام کاظمین و بغداد که از حال او جويا شدم، او را به خیر و صلاح و صدق و امانت و مجانبت از عادات سوء اهل عصر، مدح کردند و خود در مشاهده و مکالمه با او آثار این اوصاف را در او مشاهده نمودم و پیوسته در اثنای کلام از نشناختن آن جناب تأسف می خورد به نحوی که آثار صدق و اخلاص و محبت در او معلوم بود؛ هنیئا له.

[دو نکته] [یکی دلیل تعیین نمودن زیارت امین الله توسط آن بزرگوار و دیگری در خبری که در زیارت ابی عبدالله در شب جمعه وارد شده]

اشارتان اول: بدان که دلیل تعیین نمودن زیارت امین الله از میان تمام زیارات توسط آن بزرگوار، شرافت و فضیلت او بر آن ها است. چنان که در ادا نمودن، آن بزرگوار کلمات مفرده اش را، مثل امین الله را که امینی الله فرمود و هکذا به جواز شرکت دادن دو امام در این زیارت شریفه اشاره دارد؛ کما لا یخفی.

دوم: خبری که در زیارت ابی عبد الله در شب جمعه وارد شده به نحوی که از صحت و اعتبار آن سؤال کرد، خبری است که شیخ محمد بن المشهدی در مزار کبیر(۱) خود از اعمش روایت نموده که گفت: من در کوفه منزل کرده بودم و همسایه ای داشتم که بسیاری از اوقات با او می نشستم و شب جمعه ای بود.

به او گفتم: در زیارت حسین بن علی علیه السلام چه می گویی؟

به من گفت: بدعت است و در هر بدعتی ضلالت و هر ضلالتی در آتش است.

پس من از نزدش برخاستم و از غضب پر شده بودم و گفتم: چون سحر شود، به نزد او می آیم و فضاییلی از امیر المؤمنین علیه السلام برای او نقل می کنم که چشمش گرم شود و آن کنایه از حزن و اندوه و غم است. پس نزد او رفتم و در خانه او را کوبیدم. آوازی از پشت دربرآمد که او از اول شب قصد زیارت کرده است. پس بشتاب بیرون رفتم و به کربلا آمدم؛ ناگاه آن شیخ را دیدم که سر به سجده گذاشته و از سجده و رکوع ملاطتی نمی گیرد. پس به او گفتم؛ تو دیروز می گفتی که زیارت بدعت است و هر بدعتی، ضلالت و هر ضلالتی، در آتش و امروز آن جناب را زیارت می کنی؟ به من گفت: ای سلیمان! چون نام اعمش سلیمان بوده، مرا ملامت مکن؛ زیرا من تا امشب برای اهل بیت، امامتی ثابت نکرده بودم، پس خوابی دیدم که مرا ترساند.

گفتم: چه دیدی ای شیخ!

گفت: مردی را دیدم که نه زیاد طویل و نه زیاد کوتاه بود و قادر نیستم که حسن و بهای او را وصف نمایم و با او گروهی بودند که گرداگردش را گرفته بودند و در پیش روی او، سواری بود که اسبش، چند دم داشت، بر سر سوار تاجی بود که برای انتاج چهار رکن بود؛ در هر رکنی، جوهری بود که مسافت سه روز را روشن می کرد.

پس گفتم: این کیست؟

گفتند: محمد بن عبد الله بن عبد المطلّب صلی الله علیه و اله.

گفتم: آن دیگری کیست؟

۱- المزار الکبیر، ص ۳۳۱-۳۳۰؛ ر. ک: بحار الانوار، ج ۹۸، ص ۵۸.

گفتند: وصی او، علی بن ابی طالب علیه السّلام، آن گاه نظر انداختم، ناگاه ناچه ای از نور دیدم که بر آن هودجی بود که میان زمین و آسمان پرواز می کرد.

پس گفتم: ناچه از کیست؟

گفتند: از آن خدیجه، دختر خویلد و فاطمه دختر محمد صلی الله علیه و اله.

گفتم: آن جوان کیست؟

گفتند: حسن بن علی علیه السّلام.

آن گاه متوجه هودج شدم، ناگاه دیدم رقعۀ هایی از بالا- می ریزد که امان است از جانب خداوند- جلّ ذکره- برای زوّار حسین بن علی در شب جمعه. آن گاه هاتفی ما را ندا کرد که آگاه باشید که ما و شیعیان ما در درجه عالیۀ از بهشت هستیم. ای سلیمان! و الله این مکان را مفارقت نمی کنم تا روح از جسد مفارقت کند.

شیخ طریحی رحمه الله آخر این خبر را چنین نقل کرده که گفت: ناگاه دیدم رقعۀ هایی نوشته از بالا می ریزد. پس سؤال کردم: این رقعۀ ها چیست؟ گفت: این رقعۀ هایی است که در آن امان از آتش است برای زوّار حسین در شب جمعه. پس از او، رقعۀ ای طلب کردم. به من گفت: تو می گویی زیارت آن جناب بدعت است؛ به درستی که تو آن را نخواهی یافت تا این که حسین علیه السّلام را زیارت کنی و بر فضل و شرافت او اعتقاد کنی. پس هراسان از خواب برخاستم و در همان وقت و همان ساعت قصد زیارت سید خودم حسین علیه السّلام را نمودم، و از زیارت آن جناب دست نکشتم تا روح از بدنم مفارقت کند.

[سید احمد رشتی] ۴ یا قوته

اشاره

مکاشفۀ سید صالح تقی آقا سید احمد رشتی است.

چنان که علامه مذکور(۱) در کتاب مزبور فرموده: جناب مستطاب تقی صالح، سید احمد بن سید هاشم بن سید حسن موسوی رشتی که شغلش تجارت و ساکن رشت است،

در هفده سال قبل، تقریباً به نجف اشرف مشرف شد و با عالم ربّانی و فاضل صمدانی، آقا شیخ علی رشتی - طاب ثراه - که از شاگردان شیخ انصاری مرحوم و آقای میرزای شیرازی بود، به منزل حقیر آمدند و چون برخاستند، شیخ از صلاح و سداد سید مرقوم، اشاره کرد و فرمود: قضیه عجیبی دارد و در آن وقت مجال بیان نبود.

پس از چند روزی با شیخ ملاقات کرد، فرمود: سید رفت و قضیه را با جمله ای از حالات سید نقل کرد، از نشنیدن آن ها از خود او بسیار تأسف خوردم؛ اگرچه مقام شیخ اجل رحمه الله از آن بود که اندکی خلاف در نقل ایشان برود و از آن سال تا چند ماه قبل، این مطلب در خاطر بود تا در ماه جمادی الاخره این سال، از نجف اشرف برگشته بودم، از زیارت ائمه سامرا مراجعت کرده، در کاظمین سید را ملاقات کردم که عازم عجم بود.

پس شرح حال او را چنان چه شنیده بودم، پرسیدم و همه را مطابق آن قضیه معهوده نقل کرد و آن قضیه چنان است که گفت:
در سال هزار و دویست و هشتاد به اراده حج بیت الله الحرام از دارالمرز رشت به تبریز آمدم و در خانه حاجی صفر علی تاجر تبریزی معروف، منزل کردم.

چون قافله نبود، متحیر ماندم، تا آن که حاجی جبار جلودار سده اصفهانی تنها به جهت طربوزن (۱) بار برداشت، از او حیوانی کرایه کردم و رفتم. چون به منزل اول رسیدیم، سه نفر دیگر به تحریص حاجی صفر علی به من ملحق شدند؛ یکی حاجی ملا باقر تبریزی حجه فروش، معروف علما بود و حاجی سید حسین تاجر تبریزی و حاجی علی نامی که خدمت می کردند؛ پس به اتفاق روانه شدیم تا به ارزنه الروم رسیدیم و از آن جا عازم طربوزن شدیم و در یکی از منازل، ما بین این دو شهر، حاجی جبار جلودار به نزد ما آمد و گفت: این منزل که فردا در پیش داریم، مخوف است؛ امشب قدری زود بار کنید که همراه قافله باشید.

چون در سایر منازل، غالباً از عقب قافله به فاصله می رفتیم، پس ما هم تخمیناً دو

ساعت و نیم یا سه ساعت به صبح مانده، به اتفاق حرکت کردیم. به قدر نیم تا سه ربع فرسخ از منزل خود دور شده بودیم که هوا تاریک شد و برف شروع به باریدن گرفت، به نحوی که رفقا هر کدام سر خود را پوشانیدند و تند راندند. من نیز هرچه کردم که با آن ها بروم ممکن نشد، تا این که آن ها رفتند و من تنها ماندم. از اسب پیاده شده، در کنار راه نشستم و به غایت مضطرب بودم، چون قریب شش صد تومان برای مخارج همراه داشتم. بعد از تأمل و تفکر، بنا را بر این گذاشتم که در همین موضع بمانم تا فجر طالع شود یا به منزلی که از آن جا بیرون آمده ایم، مراجعت کنم و از آن جا چند نفر مستحفظ به همراه برداشته، به قافله ملحق شوم.

در آن حال باغی در مقابل خود دیدم و در آن باغ، باغبانی بود که بیلی در دست داشت بر درختان می زد تا برف از آن ها بریزد؛ پس پیش آمد و به مقدار فاصله کمی ایستاد و فرمود: تو کیستی؟ عرض کردم: رفقایم رفته اند و من مانده ام. راه را نمی دانم و گم کرده ام.

به زبان فارسی فرمود: نافله بخوان تا راه را پیدا کنی. مشغول نافله شدم، بعد از فراغ از تهجد باز آمد و فرمود: نرفتی؟ گفتم: و الله، راه را نمی دانم. فرمود: جامعه بخوان تا راه را پیدا کنی. من جامعه را از حفظ نداشتم و تاکنون هم حفظ ندارم با آن که مکرر به زیارت عتبات مشرف شدم؛ پس از جای برخاستم و جامعه را بالتمام از حفظ خواندم. باز نمایان شد و فرمود: نرفتی، بی اختیار گریه ام گرفت، گفتم: هستم، راه را نمی دانم. فرمود: زیارت عاشورا بخوان! من عاشورا را از حفظ نداشتم و تاکنون ندارم؛ پس برخاستم و مشغول زیارت عاشورا از حفظ شدم تا آن که تمام لعن و سلام و دعای علقمه را خواندم. باز آمد و فرمود: نرفتی؟ گفتم: نه، تا صبح هستم. فرمود: حال تو را به قافله می رسانم. پس رفت و بر الاغی سوار شد، بیل خود را به دوش گرفت و آمد و فرمود: به ردیف من بر الاغ سوار شو! سوار شدم. پس عنان اسب خود را کشیدم، تمکین نکرد و حرکت ننمود.

فرمود: جلو اسب را به من ده! دادم. بیل را به دوش چپ گذاشت و عنان اسب را به

دست راست گرفت و به راه افتاد. اسب در نهایت تمکین از او متابعت کرد. سپس دست خود را بر زانویم گذاشت و فرمود: شما چرا نافله نمی خوانید؟ سه مرتبه فرمود: نافله! نافله! نافله! و باز فرمود: شما چرا عاشورا را نمی خوانید؟ عاشورا! عاشورا! عاشورا! سه مرتبه. بعد فرمود: شما چرا جامعه را نمی خوانید؟ جامعه! جامعه! جامعه! و در وقت طئی مسافت به نحو استداره سیر می نمود، یک دفعه برگشت و فرمود: آن ها رفقای شما هستند که در لب نهر آبی فرود آمده اند، مشغول وضو به جهت نماز صبح بودند.

پس از الاغ پایین آمدم که سوار اسب خود شوم، ولی نتوانستم. پس آن جناب پیاده شد و بیل را در برف فرو و مرا سوار کرد و سر اسب را به سمت رفقا برگرداند؛ من در آن حال به خیال افتادم این شخص که بود که به زبان فارسی حرف می زد و حال آن که زبانی جز ترکی و مذهبی، غالباً جز مذهب عیسوی در آن حدود نبود. چگونه به این سرعت مرا به رفقای خود رسانید؟ پس در عقب خود نظر کردم، احدی را ندیدم و از او آثاری پیدا نکردم. سپس به رفقای خود ملحق شدم.

[چند نکته]

اشارات اول: فضایل و فواید نماز شب، خارج از حد بیان و توصیف است، برای آن که فی الجمله بر دقایق و اسرار کتاب و سنت، اطلاعی به هم رساند، لکن در چند خبر تأکید در بجا آوردن سه مرتبه رسیده است. شیخ کلینی (۱) و صدوق (۲) و شیخ برقی (۳) از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده اند که رسول خدا به حضرت امیر المؤمنین علیه السلام وصایایی کردند و آن جناب را به حفظ آن ها امر نمودند و دعا کردند که خداوند اعانتش نماید. از جمله آن هاست که فرمود: بر تو باد به نماز شب! بر تو باد به نماز

۱- الکافی، ج ۸، ص ۷۹.

۲- المقنع، ص ۱۳۱؛ من لا یحضره الفقیه، ج ۴، ص ۱۸۸.

۳- تفصیل وسایل الشیعه، ج ۴، ص ۹۱.

شب! بر تو باد به نماز شب! و نیز در کتاب فقه الرضا(۱) به همین مضمون مذکور است.

الثانیه: زیارت جامعه به تصریح جماعتی از علما، احسن و اکمل زیارات است. علامه مجلسی رحمه الله در مزار بحار بعد از شرح اجمالی از فقرات آن بیش از آن چه در سایر زیارات می کرده، گفته: ما اندکی کلام را در شرح این زیارت بسط دادیم، هرچند از ترس طول کشیدن حق آن را وفا ننمودیم، به جهت آن که این زیارت صحیح ترین زیارات در سند است و عموم موردش از همه بیشتر و فصیح ترین زیارات در لفظ است، بلیغ ترین زیارات در معنی و بالا-ترین زیارات در شأن و مقام است.(۲) و والد ماجدش در شرح فقیه (۳) فرموده: این زیارت احسن و اکمل زیارات است و من تا در عتبات عالیات بودم، ائمه علیهم السلام را زیارت نکردم، جز به این زیارت.

الثالثه: زیارت عاشورا بسیار فضل و مقام دارد و از فضل آن همین بس که از سنخ زیارات نیست که به ظاهر از انشا و املائی معصومی باشد؛ هرچند که از قلوب مطهره ایشان، چیزی جز آن چه از عالم بالا- به آن جا رسید، بیرون نیاید، بلکه از سنخ احادیث قدسی است که به همین ترتیب از زیارت و امن و سلام و دعا از حضرت احدیت- جلّت عظمت- به جبرئیل و از او به خاتم النبیین رسیده؛ چنان که به این مذکورات تصریح نموده است.

محدث معاصر نوری ذیل مکاشفه مذکور و به حسب تجربه، مداومت به آن در چهل روز یا کمتر در قضای حاجات و نیل مقاصد و دفع اعدای بی نظیر است، لکن احسن فواید آن که از مواظبت آن به دست آمده، فایده ای است که فاضل معاصر مذکور آن در کتاب دار السلام فیما یتعلّق بالرؤیا و المنام، ذکر کرده و اجمال آن، این است که ثقه صالح متقی، حاجی ملّا حسن یزدی که از نیکان مجاورین نجف اشرف و پیوسته مشغول عبادت و زیارت است، از ثقه امین حاجی محمد علی یزدی نقل کرد که

۱- فقه الرضا، ص ۱۳۷.

۲- بحار الانوار، ج ۹۷، ص ۲۶۸ و ج ۹۹، ص ۱۴۴.

۳- الانوار اللامعه فی شرح الزیارة الجامعه (عبد الله بشر)، ص ۳۵.

او مرد فاضل صالحی بود و در یزد زندگی می کرد و دایماً مشغول اصلاح امر آخرت بود و شب ها در مقبره ای خارج از یزد که در آن جماعتی از صلحا مدفون اند و معروف به مزار است، به سر می برد و همسایه ای داشت که در کودکی باهم بزرگ شده بودند و نزدیک معلّم می رفتند تا آن که بزرگ شد و شغل عشاری پیش گرفت، تا آن که مرد و در همان مقبره نزدیک محلی که آن مرد صالح بیتوته می کرد، او را دفن کردند.

پس از گذشتن کمتر از یک ماه او را در خواب دید، که در هیأت نیکویی است. به نزد او رفت و گفت: من مبدأ و منتهای کار تو و ظاهر و باطن را می دانم و از آن ها نبودی که احتمال نیکی در باطن ایشان رود و شغل تو جز عذاب تو را مقتضی نبود، به کدام عمل به این مقام رسیدی؟

گفت: چنان است که گفتم. من از یوم وفات تا دیروز در اشدّ عذاب بودم که زوجه استاد اشرف حدّاد فوت شد و در این مکان او را دفن کردند و به موضعی اشاره کرد که قریب صد ذرع از او دور بود و در شب وفات او، جناب ابی عبد الله الحسین علیه السّلام سه مرتبه او را زیارت کرد و در مرتبه سوم به رفع عذاب از این مقبره امر کرد، پس حالت ما نیکو شد و در سعت و نعمت افتادیم.

پس متحیرانه از خواب بیدار شده، حدّاد را نمی شناخت و محلّه او را نمی دانست.

در بازار حدّادان از او تفحص کرد، او را پیدا نمود و پرسید: تو زوجه ای داشتی؟

گفت: آری، دیروز وفات کرد و او را در فلان مکان- و همان موضع را اسم برد- دفن کردم.

گفت: او به زیارت ابا عبد الله الحسین رفته بود؟

گفت: نه.

گفت: ذکر مصایب او می کرد؟

گفت: نه.

گفت: مجلس تعزیه او را اقامه می نمود؟

گفت: نه.

آن گاه پرسید: چه می خواهی؟ خواب را نقل کرد.

گفت: آن زن به زیارت عاشورا مواظبت داشت. (۱)

[راشد همدانی حاسب] ۵ یا قوته

مکاشفه راشد همدانی حاسب؛ چنان که در ریاض الشَّهاده و کمال الدین (۲) و بحار (۳) و غیره (۴) مذکور است.

صدوق رحمه الله گوید: از شیخی از اصحاب ما که اهل حدیث و نام او احمد بن فارس ادیب بود، شنیدم که گفت: در همدان قصه ای شنیدم و برای بعضی از دوستان خود نقل کردم، خواهش کرد آن را برای او بنویسم، پس نوشتم و آن این است که اهل همدان، همه شیعه اند و از سبب تشیع ایشان پرسیدم، گفتند: جدّ ما که به او منسوب هستیم و به ما بنی راشد می گویند. وی به مکه رفت و چون از حج فارغ شده و چند منزل رفته بود، در منزلی از منازل، از سواری خسته شده بود، قدری نیز پیاده رفت، باز خسته شده و به خود گفته بود که قدری می خوابم و خستگی می اندازم سپس با آخر قافله برمی خیزم و می روم.

پس خوابیده بود و خواب او را برده بود تا همه قافله رفته بودند و او بیدار نشده بود.

آن گاه از حرارت آفتاب برخاسته بود و کسی را ندیده بود و وحشتی عظیم به او رخ داده بود. آخر چاره ای جز توکل بر خدا و رفتن ندیده بود. چند قدمی رفته و به سرزمینی بسیار سبز و خرم رسیده بود که گویا تازه باران باریده بود و خاک بسیار خوبی داشت، دیده بود در وسط آن زمین، قصری نمایان است که از دور مثل شمشیری می نماید.

پس رو به آن قصر رفته و چون به در قصر رسیده بود، دو خادم سفید دیده، سلام

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۱۸-۷۱۵.

۲- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۴۵۴-۴۵۳.

۳- بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۴۱-۴۰.

۴- الثاقب فی المناقب، ص ۶۰۶-۶۰۵؛ مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۸۴-۱۸۳.

کرده، جواب نیک به او دادند و گفتند: بنشین که خدا، خیری برای تو خواسته، یکی از آن دو نفر برخاسته، داخل قصر شده بود و بعد از دقیقه ای برگشته و گفته بود: برخیز و داخل شو!

چون داخل شد، دید قصری است که هرگز از آن بهتر ندیده، پس در یکی از آن اطاق ها که در قصر بود، خادم پرده ای از پیش در بلند کرد، دید جوانی وسط اطاق نشسته، شمشیر بسیار درازی بر بالای سر او از سقف آویخته بود، گویا سر شمشیر به سر او چسبیده بود، آن جوان مثل ماه شب چهارده بود، به جوان سلام کرده، در نهایت لطف و ملایمت جواب شنیده بود.

بعد از آن گفته بود: مرا شناختی؟ گفت: نه به خدا قسم. فرمود: منم قائم آل محمد صلی الله علیه و اله که در آخر الزمان به همین شمشیر خروج می کنم و زمین را مملو از عدالت می کنم. پس خود را بر زمین انداخته بود و صورت خود را بر خاک مالیده بود و آن حضرت فرمود: مکن! سر خود را بالا کن! تو مردم همدانی؟ گفت: بلی.

گفته بود: می خواهی به شهر خود برسی؟

گفت: بلی و ایشان را بشارت دهم به آن چه خداوند به من کرامت کرده است. به خادمی اشاره کرد، صرّه ای به من داد، چند قدمی دست مرا گرفت و با من رفت، دیدم درختان، سایه دیوار، عمارت و منار مسجدی نمایان است، خادم پرسیده بود: این جا را می شناسی؟

گفته بود: ظاهراً اسد آباد- که نزدیک شهر همدان است- باشد.

گفت: بلی، همان است. برو به سلامت!

پس رفته بود و داخل اسد آباد شده، اهل و عیال خود را جمع کرده به ایشان بشارت داده بود، آن صرّه چهل یا پنجاه اشرفی داشت و از آن اشرفی ها چیزها دیده بودند. به این جهت اهل آن ولایت همه شیعه شدند.

[رشیق مادرانی] ۶ یا قوته

مکاشفه رشیق مادرانی احمد بن عبد الله است.

سید بحرینی در مدینه للمعاجز (۱) از غیبت شیخ طوسی (۲) روایت کرده که رشیق گفت: ما سه نفر بودیم که معتضد احضارمان کرد و به ما امر نمود تا هر یک بر اسبی سوار شویم و اسب دیگری پیدا کنیم؛ به طریق اختفا که دیگری با ما نباشد و چیزی با خود برنداریم، به سامره بشتابیم، محلّه و خانه ای را برای ما وصف نمود و گفت: چون به آن خانه رسیدید، غلامی سیاه بر در آن خانه خواهید دید. داخل خانه شوید و هر کس را در آن خانه دیدید، سرش را بریده، نزد من آورید.

ما هم چنان که مأمور بودیم، حسب الحکم داخل خانه شدیم. خانه وسیعی دیدیم، در مقابل آن، پرده ای آویخته بود که بهتر از آن ندیده بودیم؛ گویا در آن وقت دست ها از آن مرفوع گردید و در خانه کسی را ندیدیم. آن پرده را برداشتیم و خانه بزرگی دیدیم؛ گویا دریایی پر از آب بود، در آخر خانه حصیری دیدیم که بر روی آب بود، بالای آن حصیر، مردی خوش هیأت ایستاده، نماز می کرد، او ملتفت ما نشد و به اسباب ما نظر نکرد.

احمد بن عبد الله بر ما پیشی گرفت که داخل خانه شود، اما در آن آب غرق شد و هر قدر اضطراب نمود که خارج شود، نتوانست، تا آن که من دست دراز کرده، بیرونش آوردم، درحالی که بیهوش شده بود و تا یک ساعت مدهوش بود، چون به خود آمد، رفیق دیگرم اراده دخول نمود، او هم مانند او گردید، من مبهوت ماندم.

سپس به صاحب خانه گفتم: المعذره إلی الله و إلیک؛ به خدا قسم! من ندانستم در این کار چه می باشد و به سوی چه کسی می آیم؟ من از عمل خود به سوی خدا توبه کردم.

۱- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۶۷-۶۵.

۲- الغیبه، ص ۲۵۰-۲۴۸؛ بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۵۱-۵۲.

آن مرد به هیچ وجه به کلام من اعتنایی نکرد و از حالی که داشت، به حال دیگر نشد. از مشاهده این قضیه هایل (۱)، خایف و هراسان و از آن منصرف شدیم و برگشتیم، معتضد، منتظر ما بود و به دربانان خود سپرده بود که هر وقت وارد شویم، بر او داخل گردیم.

در شب وارد گردیده، بر او داخل شدیم. ماجرا را پرسید، حکایت را نقل کردیم. به ما گفت: وای بر شما! پیش از آن که مرا ببینید، دیگری را دیدید و این واقعه را به او گفتید؟

گفتیم: نه، سپس قسم یاد کرد که هر کس از شما! این خبر را فاش کند، گردنش را بزنم، لذا ما تا موت معتضد بر افشای این امر جرأت نمودیم.

[یوسف بن احمد بن جعفری] ۷ یا قوته

مکاشفه یوسف بن احمد بن جعفری است.

در بحار و مدینه المعاجز (۲) از راوندی (۳) روایت نموده اند از یوسف مذکور که گفت: سال سی صد و شش به حج رفتم و سه سال در مکه مجاور شدم، بعد از آن به سوی شام بیرون آمدم.

اتفاقاً در بین راه، نماز صبحم قضا گردید، از محل بیرون آمده، آماده نماز شدم.

ناگاه دیدم چهار نفر بر یک محمول سوارند، تعجب کرده، به ایشان نگاه می کردم.

یک نفر از ایشان به من گفت: از چه تعجب می کنی؟ دیدی نمازت قضا شد!

گفتم: از کجا دانستی؟

گفت: می خواهی صاحب الزمان - عجل الله فرجه - خود را ببینی؟

۱- هولناک.

۲- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۴۱-۱۴۰.

۳- الخرائج و الجرائح، ج ۱، ص ۴۶۷-۴۶۶؛ الغیبه، شیخ طوسی، ص ۲۵۸-۲۵۷؛ الثاقب فی المناقب، ص ۶۱۵-۶۱۴؛ بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۵.

گفتم: آری.

به یکی از آن چهار نفر اشاره کرد.

گفتم: برای این، دلایل و علامات لازم است.

گفت: کدام را دلیل بر صدق این کلام می خواهی؟ این که این محمل و هر که در آن باشد به سوی آسمان بالا رود یا محمل به تنهایی بالا رود؟

گفتم: هریک از این دو امر واقع گردد، علامت باشد.

ناگاه دیدم محمل با اهلش به سوی آسمان بالا رفت، مردی که به او اشاره شد، مردی گندم گون بود که رنگ مبارکش از زردی به طلا می نمود و میان دو چشمش اثر سجده بود.

[لباسشوی کوفی] ۸ یا قوته

مکاشفه شیخی گازر(۱) از اهل کوفه است.

در بحار(۲) از کتاب تنبیه الخواطر که به مجموعه ورام معروف است، نقل نموده:

سید جلیل القدر، علی بن ابراهیم عریضی حسینی از علی بن علی بن نما، به من خبر داد که او گفته: حسین بن علی بن حمزه اقساسی در خانه شریف علی بن جعفر بن علی مدائنی به ما خبر داد و گفت: در کوفه گازی بود که به زهد مشهور و در عداد عبّاد معدود و طالب اخبار و آثار خوب بود.

اتفاقاً روزی در مجلس خود با آن شیخ ملاقات کردیم؛ وقتی که او با پدرم صحبت می کرد، در اثنای کلام گفت: شبی در مسجد جعفی که از مساجد قدیم خارج کوفه بود، تنها خلوت کرده، عبادت می کردم.

ناگاه سه نفر داخل مسجد شدند، یکی از ایشان میان صحن مسجد نشست و دست

۱- شوینده لباس.

۲- بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۵۶-۵۵.

چپ خود را به زمین مسح نمود، آبی ظاهر شد و از آن آب، وضو گرفت.

سپس به آن دو نفر اشاره کرد، ایشان هم با آن آب، وضو گرفتند، آن گاه مقدم شده، نماز کرد و آن دو نفر به او اقتدا نمودند. در نماز بعد از سلام، امر آب به نظرم بزرگ نمود، از یکی از آن دو نفر که طرف دست راست من نشسته بودند، پرسیدم: این مرد کیست؟

گفت: او پسر امام حسن عسکری علیه السلام است، حضرت صاحب الامر علیه السلام است. چون این را شنیدم، خدمت آن حضرت رسیده، دست او را بوسیدم.

عرض کردم: یا بن رسول الله! در باب عمر بن حمزه شریف چه می فرمایید؟ آیا او بر حق است؟

فرمود: نه، لکن هدایت می یابد و نمی میرد تا مرا می بیند.

راوی گوید: این حدیث را طرفه و عجیب شمردیم تا آن که بعد از زمانی طویل، عمر بن حمزه وفات کرد و نشنیدیم که آن حضرت را دیده و ملاقات نموده باشد، اتفاقاً روزی آن شیخ را در مجلسی ملاقات کردم، مجدداً آن حدیث را از او پرسیدم. بعد از ذکرش، آن را انکار نمودیم و گفتیم: مگر نگفتی آن حضرت فرمود عمر بن حمزه در آخر مرا خواهد دید، پس چرا ندید؟

گفت: تو چه می دانی ندید، شاید دید و تو ندانستی.

بعد از آن با ابو المناقب پسر عمر بن حمزه ملاقات کردم و در باب حکایت پدرش گفتگو می کردم، در اثنای ذکر وفات پدرش گفت: یک شب در آخر شب، نزد پدرم نشسته بودم؛ وقتی که پدرم مریض بود و در همان مرض مرد، آن وقت مرضش در اشتداد بود قوتش رفته، صدایش ضعیف شده و درهای خانه بسته بود؛ ناگاه مردی نزد ما حاضر شد که از مهابت او، ترسیدیم، بر خود لرزیدیم و از دخول او، از درهای بسته متعجب گردیدیم و این حالت ما را غافل کرد از این که از کیفیت دخول او از درهای بسته سؤال کنیم. قدری نزد پدرم نشست و با او مشغول مکالمه شد، پدرم گریه می کرد.

بعد از آن برخاست و از نظر ما غایب گردید. پدرم قدری با سنگینی حرکت نمود، پس

به جانب من نگریست و گفت: مرا بشانید! او را نشانیدیم، چشم هایش را باز نمود و گفت: کسی که نزد من بود، کجا رفت؟
گفتیم: از آن راه که آمده بود، رفت.

گفت: بگردید، شاید او را بیابید!

در اطراف خانه گشتیم، دیدیم درها بسته است و اصلاً اثری از او نیافتیم. برگشتیم، پدرم را از درهای بسته و نیافتن او خبر دادیم.

از او پرسیدیم: او چه کسی بود؟

گفت: مولای ما، صاحب الزمان - عَجَلُ اللَّهِ فرجه - بود. پس از آن، مرضش شدت نموده، دار فانی را وداع گفت.

[علی بن مهزیار اهوازی] ۹ یاقوته

مکاشفه علی بن مهزیار اهوازی است بنا به روایت طبرسی و غیره (۱) و محمد بن ابراهیم بن مهزیار بنا به روایت شیخ طوسی و ما آن را که طبرسی و غیره نقل نموده اند، ذکر می نمایم. شیخ مذکور به اسناد خود از محمد بن حسن بن یحیی الحارثی روایت کرده که علی بن مهزیار گفت: بیست حجّ کردم به قصد آن که شاید خدمت صاحب الامر - عَجَلُ اللَّهِ فرجه - برسم و میسر نشد، تا آن که شبی در رختخواب خود خوابیده بودم، صدایی شنیدم که کسی گفت: یابن مهزیار! امسال به حج برو که امام خود را خواهی دید.

شادان از خواب بیدار شده، باقی شب را به عبادت، صبح کردم. علی الصباح جمعی رفیق راه یافته، به اتفاق ایشان به عزم حجّ از خانه بیرون رفتم، وارد کوفه شدیم، بسیار تجسس نمودیم ولی اثر و خبری نیافتیم. پس به عزم حجّ با ایشان بیرون رفتم، داخل مدینه شدم و چند روزی توقّف کردم، از حال صاحب الزمان علیه السلام بحث و فحص کردم،

۱- دلائل الامامه، ص ۵۴۲-۵۳۹؛ مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۱۸-۱۱۵.

خبری از او نیافتم و چشمم به جمال آن بزرگوار منور نگردید.

مغموم شده، ترسیدم آرزوی دیدن آن حضرت به دلم بماند. به سوی مکه خارج شدم، جستجوی بسیار کردم، اثری نیافتم، حج و عمره خود را تا یک هفته ادا کردم و در جمیع اوقات در طلب دیدن او بودم، متفکر بودم، ناگاه در کعبه گشوده شد، مردی را دیدم که مانند شاخ درخت، بدنش لاغر و به دو برد، محرم بود.

دلم، دیدن او راحت شد، برای تکریم نزد او رفتم و نیم خیزی کردم و به روایت دیگر او را در طواف دیدم، گفت: اهل کجایی؟

گفتم: اهل عراق.

گفت: کدام عراق؟

گفتم: اهواز.

گفت: ابن خصیب را می شناسی؟

گفتم: آری.

گفت: رحمه الله شب او چه بسیار طولانی بود، نوال او زیاد و اشک چشمش عزیز بود.

گفت: ابن مهزیار را می شناسی؟

گفتم: آری، منم.

گفت: حیاک الله بالتیلام یا ابا الحسن! بعد با من مصافحه و معانقه نمود و گفت: یا ابا الحسن! کجاست امانتی که میان تو و امام گذشته حضرت ابو محمد علیه السلام بود؟

گفتم: موجود است، دست در جیب خود کرده، انگشتری که بر آن محمد و علی نقش شده بود، بیرون آوردم.

چون آن را خواند، گریست. آن قدر که جامه احرامش به آب چشمانش تر شد و گفت: یا ابا محمد! خدا تو را رحمت کند. زیرا تو خوب امت و بهترین آن ها بودی، خدا تو را به امامت شرف داده و تاج علم و معرفت بر سر تو نهاده بود، پس ما هم به سوی تو خواهیم آمد.

بعد از آن به من گفت: یا ابا الحسن چه اراده داری؟

گفتم: امام محبوب عالم را.

گفت: او از شما محبوب نیست، لکن پرده بد اعمال شما او را پوشانده، برخیز به منزل خود برو و آماده ملاقات من باش! آن وقت که ستاره جوزا غروب کند و ستاره آسمان درخشان گردد، آن زمان، من میان رکن و مقام ایستاده ام.

ابن مهزیار گوید: نفس من طیب گردید و یقین کردم که خدا به من تفضل فرموده، پس به منزل رفته، منتظر وقت بودم، تا آن که وقت رسید. بیرون آمده، بر مرکوب خود سوار شده، ناگاه آن شخص را دیدم که آواز داد: یا ابا الحسن! به سوی من آی.

من به سوی او رفتم. بر من سلام کرد و گفت: ای برادر روانه شو! و به راه افتاد، گاه سیر بیابان می نمود، گاه به کوه بالا می رفت تا به کوه طایف رسیدیم.

گفت: یا ابا الحسن! پیاده شو که باقی نماز شب را بگذاریم. پیاده شدیم و دو رکعت نماز فجر را به جای آوردیم. سپس گفت: ای برادر روانه شو! سوار شده، وادی و کوه و پست و بلند را طی نمودیم، به عقبه ای برآمدیم و به بیابانی بزرگ سفید، مانند کافور نزدیک شدیم، چشم گشودم، خیمه ای نورانی از مو دیدم و نور آن برافروخته بود.

آن مرد به من گفت: نظر کن! چه می بینی؟

گفتم: خانه ای از مو می بینم که نور آن تمام آسمان و وادی را روشن کرده است.

گفت: منتهای آرزوها در آن باشد، دیده تو روشن باد!

چون از عقبه بیرون رفتیم، گفت: پیاده شو که این جا هر صعبی ذلیل شود، چون از مرکب پایین آمدیم، گفت: مهارش را رها کن!

گفتم: آن را به که بسپارم؟

گفت: این جا حرمی باشد که جز ولّی خدا کسی داخل در آن نگردد و از آن خارج نشود.

با او روانه شدم؛ نزدیک خیمه نورانی رسیدیم.

گفت: توقّف نما تا اذن حاصل کنم. داخل شده، بعد از زمانی قلیل بیرون آمد و گفت: خوشا به حالت که مرخص شدی.

چون داخل شدم، آن بزرگوار را دیدم که بر بالای نمدی نشسته، نطع سرخی بر روی نمد انداخته، به بالشی از پوست تکیه کرده، سلام کردم؛ بهتر از سلام من جواب دادند.

رویی مانند ماه شب چهارده مشاهده کردم که از طیش و سفاهت مبرّاء، نه بسیار بلند و نه کوتاه بود، اندکی به طول مایل، گشاده پیشانی با ابروهای باریک کشیده و به یکدیگر رسیده، چشم های سیاه گشاده، بینی کشیده، گونه های رو هموار و برنیامده، در نهایت حسن و جمال و بر گونه راستش خالی بود؛ مانند فتات مشکی که بر صفحه نقره افتاده باشد و موی عنبر بوی سیاهی بر سرش بود، نزدیک به نرمه گوش آویخته، از پیشانی نورانی اش نوری مانند ستاره درخشان ساطع بود با نهایت سکینه، وقار، حیا، حسن و جمال.

سپس احوال شیعیان را یک یک از من پرسیدند.

عرض کردم: ایشان در دولت بنی عباس در نهایت مشقّت و ذلّت و خواری عیش می نمایند.

فرمود: ان شاء الله روزی خواهد آمد که شما مالک ایشان باشید و ایشان در دست شما ذلیل باشند.

فرمود: پدرم از من عهد گرفته در زمین ساکن نشوم، مگر جایی که پنهان ترین و دورترین جاها باشد، تا آن که از اذیت گمراهان مأمون باشم تا زمانی که خدا اذن ظهور دهد و به من فرمود: ای فرزند! خدا اهل بلاد و طبقات عباد را از حجّت و امام خالی نمی گذارد تا مردم از او پیروی نمایند و حجّت بر خلق تمام گردد.

ای فرزند! تو آن باشی که خدا برای اظهار حقّ و ابطال باطل و اهلاک اعدای دین و اطفای نایره مضلّین آماده کرده؛ پس به مکان های پنهان زمین ملازم باش و از بلاد ظالمین دور شو و تو در پنهانی وحشتی از وحدت نداشته باش، زیرا دل های اهل طاعت به تو مایل باشند، مانند مرغان که به سوی آشیان پرواز نمایند و ایشان گروهی باشند که به ظاهر در دست مخالفان خوار و ذلیل اند و نزد خدا گرامی، عزیز، اهل قناعت، متمسّک به اهل بیت طهارت و در احکام دین و شریعت تابع ایشان باشند، با

دشمنان با براهین مجادله کنند و در صبر بر تحمّل اذیت از مخالفان مذهب و ملت، حجت و خاصان خدایند، تا آن که در دار آخرت به عزّت و نعمت آسوده باشند.

ای فرزندان! بر مصادر و موارد امور خود صبر کن تا خدا اسباب دولت تو را میسر گرداند و علم های زرد و رایات سفید را مابین حطیم و زمزم را بر سر پا و بر سر تو، به جولان درآورد، فوج فوج از اهل اخلاص و مصانعات نزدیک حجر الاسود به سوی تو آیند و بیعت نمایند، ایشان برای قبول دین پاک طینت اند و در رفع فتنه های مضلّین، تسلّط و قوّت بازو دارند، در آن وقت باغ های ملت و دین بارور گردد، صبح حق، درخشان شود و خداوند به وسیله تو ظلم و طغیان را از روی زمین براندازد و بهجت امن و امان را در اطراف جهان ظاهر کند، مرغان شرایع دین، به آشیانه خود پرواز کنند و باران فتح و ظفر، بساتین ملت را سبز و خرّم سازد.

آن بزرگوار فرمودند: باید آن چه در این مجلس دیدی، پنهان داری و به غیر اهل صدق و وفا و امانت اظهار نداری.

ابن مهزیار گوید: چند روزی در خدمت آن بزرگوار ماندم و مسایل مشکل خود را سؤال نمودم، آن گاه مرخص شدم که به سوی اهل خود برگردم و هنگام وداع، بیش از پنجاه هزار درهم با خود داشتم، به عنوان هدیه آن ها را خدمت آن جناب بردم و در باب قبول، الحاح و اصرار کردم.

تبسم نمودند و فرمودند: به وسیله این مال ما، استعانت دریاب و به سوی عیال مراجعت کن که راه دوری در پیش داری، در حقّ من دعای بسیار فرمودند و مراجعت نمودم، انتهی.

این ناچیز گوید: روات اخبار این کیفیت را در کتب خود با اختلاف بسیار، هم از حیث صاحب قضیه و هم از حیث ایجاز و اطناب ذکر نموده اند؛ چنان که فی الجمله در صدرش اشاره شد، پس ممکن است قضیه ای واحد باشد و اختلاف اسم صاحب آن به محمد، علی یا ابراهیم، نظر به اختلاف نسبت روات باشد او را گاهی به پسر، گاهی به پدر، گاه به جدّ و یا آن که قضایای متعدّد باشند و الله اعلم بحقیقه الحال.

[شیخ باقر کاظمی] ۱۰ یاقوتہ

مکاشفہ عالم ثقہ شیخ باقر بن شیخ ہادی کاظمی مجاور نجف اشرف است کہ روشنائی مثل جمرہ نار در مقام مہدی علیہ السلام در مسجد سہلہ دید.

عَلَمَہ نوری در نجم الثاقب (۱) از سید عالم عامل و فاضل کامل، قدوہ الاتقیاء و زین الصلحا، آقا سید محمد بن سید ہاشم ہندی و او از شیخ باقر مزبور حکایت کردہ کہ گفت: زمانی در ایام جوانی با خال خود شیخ محمد علی قاری، مصنف سہ کتاب در علم قرائت و مؤلف کتاب تعزیت بہ مسجد سہلہ رفتیم، در آن زمان موحش بود و این عمارت های جدید را نداشت و قبل از آن کہ آن را اصلاح کنند راہ میان مسجد سہلہ و کوفہ بسیار بود.

چون در مقام مہدی علیہ السلام نماز تحیت را بہ جای آوردیم، خال من سیل و کیسہ تن خود را فراموش کرد، وقتی بیرون رفتیم و بہ در مسجد رسیدیم، متذکر شد، پس مرا بہ آن جا فرستاد، وقت عشا بود کہ داخل مقام شدم و کیسہ و سیل را برداشتم، دیدم جمرہ آتش بزرگی در وسط مقام مشتعل بود، ترسیدم و ہراسان بیرون رفتم. چون خالم مرا ہراسان دید، پرسید: چہ شدہ؟

خبر جمرہ آتش را بہ او دادم. بہ من گفت: بہ مسجد کوفہ می رسم و از عبد صالح حاجی عبد اللہ می پرسیم، زیرا او بسیار بہ آن مقام تردد کردہ و نباید از علم بہ آن خالی باشد.

چون خالم از او سؤال کرد، گفت: بسیاری از اوقات جمرہ آتش را در خصوص مقام مہدی علیہ السلام دیدم، نہ در سایر مقامات و زاویہ ہا.

این ناچیز گوید: اگرچہ این حکایت و مکاشفہ مناسب مصادیق مکاشفات منقول در این عبقریہ نبود، ولی چون فی الجملہ مناسبت در نقل این گونه امور و ترتیب آن ہا با ہمدیگر، کافی است، لذا نقل شد و حاجی عبد اللہ مذکور در قضیہ از

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۴۳-۷۴۲؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۴۵-۲۴۳.

جمله زهاد و عباد، بلکه دارای کرامت بوده است.

چنان که شیخ باقر مذکور از شیخ مهدی زریجاوی به نقل آقا سید محمد هندی سابق الذکر نقل نموده که گفت: وقتی در مسجد کوفه بودم، دیدم آن عبد صالح، حاجی عبد الله، بعد از نصف شب عازم نجف شده تا در اول روز به آن جا برسد، من نیز همراه او رفتم. چون به چاهی رسیدیم که در وسط راه است، شیری دیدیم که آن جا نشسته و صحرا خالی از مترددین است و غیر از من و او کسی نیست.

پس من ایستادم، گفت: چه شده؟

گفتم: این شیر است.

گفت: بیا و باک مدار!

گفتم: این چگونه می شود؟

اصرار کرد و من امتناع نمودم.

گفت: اگر ببینی من به او رسیدم، مقابلش ایستادم و مرا اذیت نکرد، آن گاه خواهی رفت؟

گفتم: آری. پیش افتاد، نزدیک شیر رفت و دست خود را بر پیشانی او گذاشت. وقتی چنین دیدم، به سرعت شتافتم، با ترس و بیم از او و شیر گذشتم. او به من ملحق شد و شیر در مکان خود باقی ماند؛ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ (۱)؛ اجرا لخلوص العقیده و العباده و الدعاء.

[مردی در کنار دریا] ۱۱ یاقوته

مکاشفه مردی است که منزلش کنار دریا بود.

سید جلیل جزایری در کتاب مقامات النجاه گفته: اوثق برادران من در شوشتر در خانه ما که قریب به مسجد اعظم است به من خبر داد و گفت: هنگامی که در دریای

هند بودیم، میان کشتی نشستگان گفتگو از عجایب دریا بود.

یکی از ثقات نقل کرد: کسی که بر او اعتماد داشتم، برایم روایت نمود که منزل او در بلدی از سواحل دریا و جزیره ای میان دریا بود که میان اهل آن ساحل و آن جزیره مسافت یک روز یا کمتر و آب و هیزم و میوه ایشان از آن جزیره بود.

اتفاق افتاد که ایشان حسب عادت خود به قصد رفتن به آن جزیره بر کشتی سوار شدند و به قدر قوت یک روز با خود برداشتند. وقتی به وسط دریا رسیدند، بادی وزید و ایشان را از مقصودی که داشتند، برگرداند و تا سه روز به همین حال باقی ماندند و به جهت کمی آب و طعام بر هلاکت مشرف شدند.

آن گاه هوا ایشان را به یکی از جزایر دریا انداخت، سپس بیرون آمدند و داخل جزیره شدند، در آن جزیره آب های گوارا و میوه های شیرین و انواع درختان بود. یک روز آن جا ماندند، آن گاه آن چه احتیاج داشتند، حمل نمودند، بر کشتی سوار شدند و کشتی را به راه انداختند. قدری که از ساحل دور شدند، دیدند مردی از آن ها در جزیره باقی مانده، او را آواز کردند ولی بر ایشان میسر نشد که برگردند.

آن گاه دیدند آن شخص، دسته ای از هیزم بسته، آن را زیر سینه خود گذاشته و با آن در آب دریا سیر می کند که خود را به کشتی برساند. امّا میان او و آن جماعت شب حایل شد و در دریا ماند. اهل کشتی، بعد از چند ماه به وطن و اهالی خود رسیدند؛ به اهل قریه و اهل آن مرد خبر دادند. عزای او را گرفتند. یک سال یا بیشتر به همین حال بودند، آن گاه دیدند آن مرد به نزد اهلس برگشت. به یکدیگر بشارت دادند و رفقای کشتی او جمع شدند.

قصه خود را برایشان نقل کرد و گفت: چون میان من و شما شب حایل شد، به حال خود باقی ماندم، موج دریا مرا از جایی به جایی می برد و دو روز روی آن دسته هیزم بودم، تا آن که موج مرا به کوهی انداخت که در ساحل بود. به سنگی چسبیدم و چون بلند بود، نتوانستم از آن بالا روم. پس در آب ماندم، ناگاه افعی بسیار بزرگی دیدم که از منار، درازتر و کلفت تر بود، بر کوه برآمد و سر خود را دراز کرد که از بالای سر من از

دریا ماهی صید کند. من به هلاکت یقین کردم و به سوی خداوند تبارک و تعالی تضرع نمودم. سپس دیدم عقربی از پشت افعی راه می رود، چون بالای دماغش رسید، نیش خود را فرو برد؛ گوشت او را از هم ریخت و استخوان های پشت باقی ماند و دندان های او مانند نردبان بزرگی بود که پله های بسیار داشت و بالا رفتن بر آن ها آسان بود. از دندان ها بالا رفتم تا داخل جزیره شدم و خدای تعالی را بر این موهبت عظیم شکر کردم. تا نزدیک عصر در آن جزیره راه می رفتم. منازل نیکویی دیدم که بنیان های مرتفعی داشت، خالی بود لکن آثار انسی در آن بود.

در موضعی از آن پنهان شدم، عصر که شد، بندگان و خدمتکارانی را دیدم که هر یک بر استری سوار بودند. فرود آمدند و فرش های نیکو گسترانیدند و در تهیه طعام و طبخ آن شروع کردند. چون فارغ شدند، دیدم سوارهایی می آیند و جامه های سفید و سبز پوشیده اند و از رخسارهایشان نور می درخشید. فرود آمدند و طعام را نزد ایشان حاضر نمودند. سپس شروع به خوردن نمودند، آن که در هیأت، از همه نیکوتر و نورش از همه بیشتر بود، فرمود: حصه ای از این طعام برای مردی غایب بردارید!

فارغ که شدند، مرا آواز داد؛ ای فلان پسر فلان! بیا! تعجب کردم و نزد ایشان رفتم.

به من مرحبا گفتند، پس از آن طعام خوردم و بر من محقق شد که آن از طعام بهشت است. چون روز شد، همه سوار شدند و به من گفتند: منتظر باش! در عصر مراجعت کردند، چند روزی با ایشان بودم.

روزی آن شخص که از همه نورانی تر بود، به من فرمود: اگر می خواهی با ما در این جزیره بمانی، در این جا بمان و اگر خواستی نزد اهل خود بروی، کسی را با تو می فرستم که تو را به بلدت برساند. از شقاوتی که داشتم، بلد خود را اختیار نمودم. شب که شد، مرکبی برایم امر فرمود و با من بنده ای از بندگان خود را فرستاد، ساعتی از شب رفتیم و من می دانستم که میان ما و اهلیم، چند ماه و چند روز مسافت است. اندکی از شب نگذشت که صدای سگان را شنیدم. آن غلام به من گفت: این آواز سگان شما است.

ملفت نشدم، مگر آن که خود را در خانه خود دیدم. سپس گفت: این خانه تو است؛

فرود آی! وقتی فرود آمدم، گفتم: در دنیا و آخرت زیانکار شدم. آن مرد صاحب الزمان - عجل الله فرجه - بود. سپس به سوی غلام ملتفت شدم، دیگر او را ندیدم و من حال میان شما هستم و از تقصیری که کردم، پشیمانم، این حکایت من است. (۱)

[ناظر سید بحر العلوم] ۱۲ یاقوته

مکاشفه ناظر امور، جناب سید بحر العلوم است.

عالم جلیل و معاصر نبیل نوری در نجم الثاقب (۲) از مرحوم آقا خوند ملا زین العابدین سلماسی نقل نموده که ایشان از ناظر امور سید بحر العلوم حکایت کرده:

در ایام مجاورت مکه معظمه با آن که سید - علیه الرحمه - در بلد، غریب و از اهل و خویشان منقطع بود، در بذل و عطا فجری القلب بود و اعتنایی به کثرت مصارف و زیاد شدن مخارج نداشت. اتفاقاً روزی چیزی نداشتیم، چگونگی حال را خدمت سید عرض کردم که مخارج زیاد و چیزی در دست نیست.

چیزی نفرمود، عادت سید بر این بود که صبح طوافی دور کعبه می کرد، به خانه می آمد و در اطاقی مختص به خودش می رفت. سپس ما قلیانی برایش می بردیم، آن را می کشید. آن گاه بیرون می آمد، در اطاق دیگری می نشست، تلامذه از هر مذهبی جمع می شدند و برای هر صنف به طریق مذهبش درس می گفت.

آن روز که از تنگدستی در روز گذشته شکایت کرده بودم، چون از طواف برگشت و حسب العادت قلیان را حاضر کردم؛ ناگاه کسی در را کوبید. سید به شدت مضطرب شد و به من گفت: قلیان را بگیر و از این جا بیرون ببر! خود نیز به شتاب برخاست، نزدیک در رفت و در را باز کرد.

۱- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۳۰۹-۳۰۷.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۳۰-۷۲۹؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۳۸-۲۳۷.

شخص جلیلی به هیأت اعراب داخل شد و در اطاق سید نشست، سید در نهایت ذلت و مسکنت و ادب، دم درب نشست و به من اشاره کرد قلیان را نزدیک نبرم.

ساعتی نشسته، باهم سخن می گفتند. آن گاه برخاست، سید به شتاب برخاست، در خانه را باز کرد، دستش را بوسه زد و او را بر ناچه ای که در خانه خوابانیده بود، سوار کرد، او رفت و سید با رنگ متغیر، بازگشت، براتی دست من داد و گفت: این حواله ای بر مرد صرافی است که در کوه صفا می باشد. نزد او برو، آن چه بر او حواله شده از او بگیر.

برات را گرفتم و آن را نزد همان مرد بردم. چون برات را گرفت و در آن نظر کرد، بوسید و گفت: برو چند حمال بیاور! رفتم و چهار حمال آوردم. به قدری که آن چهار نفر می توانستند حمل کنند، ریال فرانسه آورد و ایشان برداشتند، ریال فرانسه، پنج قرانی عجم و چیزی زیادتر است، حمال ها آن ریال ها را به منزل آوردند.

روزی نزد آن صراف رفتم که از حال او مستفسر شوم و این که این حواله از چه کسی بود؛ نه صرافی دیدم نه دگانی. از کسی که آن جا حاضر بود، از حال صراف پرسیدم.

گفت: ما هرگز در این جا صرافی ندیده بودیم و در این جا فلانی می نشیند. دانستم این از اسرار ملک علم بود. فقیه نبیه و عالم وجیه، صاحب تصانیف رایقه و مناقب فائقه، شیخ محمد حسین کاظمینی، ساکن نجف اشرف از بعضی از ثقات از شخص مذکور مرا به این حکایت خبر داد.

[مردی تاجر] ۱۳ یاقوته

مکاشفه مردی تاجر است.

چنان که در کتاب مذکور علامه معاصر مزبور از کتاب ضیاء العالمین عالم متبحر، جلیل افضل اهل عصر خود، ابو الحسن الشریف العاملی جدّ مادری صاحب

جواهر الکلام که او از حافظ ابو نعیم و ابو العلاء همدانی نقل نموده و هر دو به سند خود از ابن عمر روایت کرده اند که گفت: رسول خدا فرمود: مهدی علیه السّلام از قریه ای بیرون می آید که به آن کرعه می گویند و بر سر او ابری است که منادی در آن ابر ندا می کند: این مهدی علیه السّلام خلیفه خداوند است، از او متابعت کنید! (۱)

جماعتی از محمد بن احمد روایت کرده اند که گفت: پدرم پیوسته از کرعه سؤال می کرد و نمی دانستم کرعه کجاست.

شیخ تاجری با مال و حشمت نزد ما آمد؛ آن قریه را از او سؤال کردیم.

گفت: شما آن قریه را از کجا می شناسید؟

والدم گفت: حدیث و قضیه آن را از کتب شنیدم. تاجر گفت: پدرم بسیار سفر می کرد؛ یک دفعه شتران خود را بارگیری کرد و با او سیر می کردیم و محلّی را در نظر داشتیم. راه را گم کردیم، تا آن که توشه ما تمام و نزدیک شد تلف شویم. سپس به قبه ها و خیمه هایی از چرم مشرف شدیم. به سوی ما بیرون آمدند و قصّه خود را برای ایشان حکایت کردیم. ظهر که شد، جوانی بیرون آمد که نیکوروی تر، با مهابت تر و جلیل القدرتر از او ندیده بودیم، به نحوی که از نظر کردن به سوی او سیر نمی شدیم.

نماز ظهر را با ایشان خواندیم؛ مثل اهل عراق نماز می خواند، با دست های رها شده؛ یعنی مانند اهل سنّت که دست ها را روی سینه بالای هم می گذاشتند، نبود. چون سلام نماز داد، پدرم بر او سلام کرد و برایش قصّه را حکایت نمود. چند روز آن جا ماندیم، مردمانی مانند ایشان ندیدیم و از ایشان یاره و لغوی نشنیدیم.

آن گاه از او مسألت نمودیم تا ما را به راه برساند. شخصی را با ما فرستاد. تا چاشتگاهی با ما آمد، ناگاه دیدیم در آن موضعی هستیم که می خواستیم.

والدم از آن شخص سؤال نمود آن جوان چه کسی بود؟

گفت: او مهدی علیه السّلام محمد بن الحسن علیه السّلام بود و به موضعی که آن جناب آن جاست،

۱- ر. ک: الصراط المستقیم الی مستحقّی التقدیم، ج ۲، ص ۲۵۹؛ بحار الانوار، ج ۳۶، ص ۳۳۵ و ج ۵۱، ص ۸۰ و ۹۵ و ج ۵۲، ص ۳۸۰؛ میزان الاعتدال، ج ۲، ص ۶۸؛ معجم البلدان، ج ۴، ص ۴۵۲.

کرعه می گویند که از بلاد یمن می باشد، از آن طرفی که به بلاد حبشه متصل است، ده روز راه است در بیابانی که در آن آب نیست. (۱)

عالم متقدم بعد از نقل این قصه فرموده: بین آن چه ذکر شد، منافاتی نیست، یعنی خروج مهدی علیه السلام از کرعه و بین آن چه ثابت شده از این که آن جناب در اول ظهورش از مکه ظاهر می شود، زیرا آن جناب از موضعی بیرون می آید که در آن جا اقامت دارد، تا آن که به مکه می آید و در آن جا امر خود را ظاهر می کند و باید دانست ذکر قریه مذکور، مخصوص به روایات اهل سنت نیست، بلکه در احادیث خاصه هم از آن قریه اسم برده شده است.

چنان که علامه مجلسی در بحار الانوار از کتاب کفایه الاثر (۲) ثقه جلیل علی بن محمد خزّاز نقل نموده که به اسانید متعدّد از حضرت رسول خدا صلی الله علیه و اله روایت کرده که بعد از شمردن عدد ائمه علیهم السلام فرمود: آن گاه امام ایشان، از ایشان غایب می شود. بعد از کلماتی دیگر که بیان فرمود: حضرت امیر علیه السلام عرض کرد: یا رسول الله! امام غایب در غیبت خود چه خواهد کرد؟

فرمود: صبر می کند تا خداوند او را در خروج اذن دهد، پس از قریه ای بیرون می آید که به آن کرعه می گویند. بر سرش عمامه من است، درع مرا پوشیده، شمشیر و ذوالفقار مرا حمایت نموده و منادی ندا می کند این، مهدی خلیفه الله است. او را متابعت کنید!

گنجی شافعی نیز خبر سابق را به مثل آن چه از حافظ ابو نعیم و ابو العالی همدانی در کتاب خود ذکر شد، نقل نموده است، انتهى و الله العالم.

۱- ر. ک: الصراط المستقیم الی مستحقی القدیم، ج ۲، ص ۲۶۱-۲۶۰.

۲- کفایه الاثر فی النص فی الائمة الاثنی عشر، ج ۱۵۱-۱۵۰.

[سبزی فروش اهل نجف] ۱۴ یا قوته

مکاشفه مردی سبزی فروش از اهل نجف اشرف است.

در کتاب مذکور از عالم عامل و فقیه کامل، سید سند و حبر معتمد، آقا سید محمد بن العالم الاوحد، السید احمد بن العالم الجلیل و المتوحد النبیل السید حیدر الکاظمینی که از تلامذه خاتم المجتهدین و فخر الاسلام و المسلمین، استاد اعظم، شیخ مرتضی الانصاری - اعلی الله مقامه - است، از اتقیای علمای آن بلد شریف بوده و از صلحای ائمه جماعت صحن و حرم شریف، ملاذ طلب و غربا و زوار، پدر و جدش از معروفین علما و تصانیف جدش، سید حیدر در اصول و فقه و غیره موجود است.

بالجمله معاصر مزبور از سید مذکور شفاه و کتابتا نقل نموده: زمانی که به جهت تحصیل علوم دینی در نجف اشرف مجاور بودم و این در حدود سال هزار و دویست و هفتاد و پنج بود، از جماعتی از اهل علم و غیر ایشان، از اهل دیانت می شنیدم که مردی را ذکر می کردند که شغلش فروختن بقولات و سبزیجات بود و او مولای ما امام منتظر - صلوات الله علیه - را دیده است. جويا شدم شخص او را بشناسم.

او را شناختم و یافتم که مرد صالح متدینی است، خوش داشتم در مکان خلوتی با او مجتمع شوم و کیفیت را از او مستفسر شوم که شرفیابی او در حضور حجت علیه السلام چگونه بوده است، لذا مقدمات مودت با او را پیش گرفتم و بسیاری از اوقات که به او می رسیدم، سلام می کردم و از بقولات و امثال آن که می فروخت، می خریدم، تا آن که میان من و او رشته مودت پیدا شد و همه این ها به جهت شنیدن آن خبر شریف از او بود.

یک شب چهارشنبه به جهت نماز معروف به نماز استجاره، به مسجد سهله رفتم، چون به در مسجد رسیدم، شخص مذکور را دیدم که آن جا ایستاده. فرصت را غنیمت شمردم و از او خواهش کردم شب را نزد من بیتوته کند. با من بود تا این که از اعمال موظف در آن مسجد شریف فارغ شدیم و به قاعده متعارف آن زمان به مسجد اعظم

مسجد کوفه رفتیم.

چون در مسجد سهله به جهت نبودن این بناهای جدید و آب و خادِم جای اقامت نبود؛ به آن مسجد رسیدیم، پاره ای از اعمال آن را به جای آوردیم و در منزل مستقر شدیم، خبر معهود را از او سؤال کردم و خواهش نمودم قصّه خود را به تفصیل بیان کند.

گفت: من بسیار از اهل معرفت و دیانت می شنیدم که هر کس چهل شب چهارشنبه در مسجد سهله پی در پی به نیت دیدن امام عصر علیه السلام؛ برای رؤیت آن جناب موفق می شود. وقتی این مطلب مکرّر واقع شد، نفسم به انجام این کار شایق شد و ملازمت عمل استجاره را در هر شب چهارشنبه قصد کردم و شدّت گرما، سرما، باران و غیر آن مانع من از این کار نبود، تا این که قریب یک سال بر من گذشت و من ملازم عمل استجاره بودم و در مسجد کوفه به قاعده متعارف بیتوته می کردم؛ عصر سه شنبه ای به عادت می داشتم پیاده از نجف اشرف بیرون آمدم و موسم زمستان بود، ابرها متراکم و باران کم کم می آمد.

متوجه مسجد شدم و آمدن مردم را به آن جا حسب عادت مستمره مطمئن شدم، هنگام غروب آفتاب به مسجد رسیدم، عالم را تاریکی سخت با رعد و برق زیاد فرا گرفته بود. خوف بر من مستولی شد و از تنهایی، ترس مرا گرفت، زیرا احدی را در مسجد ندیدم، حتّی خادِم مقرّری که در شب های چهارشنبه آن جا می آمد، آن شب نبود.

به غایت متوحّش شدم و در نفس خود گفتم؛ سزاوار است نماز مغرب را به جای آورم، عمل استجاره را به تعجیل بکنم و به مسجد کوفه بروم.

نفس خود را به این ساکن کردم. برخاستم و نماز مغرب را خواندم، آن گاه عمل استجاره را از نماز و دعا به جای آوردم و آن را حفظ داشتم، بین عمل استجاره ملتفت مقام شریف شدم که به مقام صاحب الزمان - عَجَل الله فرجه - معروف است، روشنی کاملی آن جا دیدم و قرائت نماز گزاری را از آن مکان شنیدم. نفسم مطمئن و دلم مسرور شد، کمال اطمینان پیدا کردم و گمان کردم در آن مکان شریف بعضی از زوآر

هستند که من بر ایشان مطلع نشدم. با اطمینان خاطر عمل استجاره را تمام کردم.

آن گاه متوجه مقام شریف گشتم و به آن جا داخل شدم. روشنایی عظیمی را در آن جا دیدم و چشمم به چراغ و شمعی نیفتاد لکن در تفکر در این مطلب غافل بودم، در آن جا سید جلیل مهیبی دیدم که به هیأت اهل علم ایستاده، نماز می کند. دلم به سوی او مایل شد و گمان کردم او یکی از زوّار و از غرباست، چون در او تأمل کردم، فی الجمله دانستم او از سکنه نجف اشرف نیست. سپس شروع به خواندن زیارت امام عصر علیه السّلام کردم که از وظایف مقرر آن مقام است و نماز زیارت را خواندم. چون فارغ شدم، اراده کردم از او خواهش کنم به مسجد کوفه برویم، اما بزرگی و هیبت او مانع شد، به خارج مقام نظر می کردم، شدت ظلمت را می دیدم و صدای رعد و برق و باران را می شنیدم.

به روی مبارک خود، ملتفت من شد، با مهربانی و تبسم به من فرمود: می خواهی به مسجد کوفه برویم؟

گفتم: آری، ای سید من! عادت ما اهل نجف چنین است که چون به عمل این مسجد مشرف شدیم، به مسجد کوفه می رویم.

با آن جناب بیرون رفتیم، من به وجودش مسرور و به حسن صحبتش خرسند بودم، پس در روشنایی و در هوای نیک و زمین خشک، راه می رفتیم که چیزی به پا نمی چسبید و من از حال باران و تاریکی و رعد غافل بودم که آن ها را می دیدم. به در مسجد رسیدیم و آن جناب- روحی فداه- با من بود، من به جهت مصاحبت با آن جناب، در غایت سرور و امتیّت بودم، نه تاریکی داشتم و نه باران.

در بیرون مسجد را زدم، بسته بود.

خادم گفت: کیست در را می کوبد؟

گفتم: در را باز کن!

گفت: در این تاریکی و شدت باران از کجا آمدی؟

گفتم: از مسجد سهله.

خادم در را باز کرد، به سوی سید جلیل ملتفت شدم، او را ندیدم و دنیا را در نهایت تاریکی دیدم و باران به شدت می بارید. مشغول فریاد کردن شدم که یا سیدنا و مولانا! بفرمایید، در باز شد. به پشت سر خود برگشتم و فریاد می کردم، اصلاً از آن جناب اثری ندیدم و در آن زمان کم، سرما و باران و هوا مرا اذیت کرد. داخل مسجد شدم و از حالت غفوه (۱) بیدار گشتم؛ چنان که گویا در خواب بودم و به ملامت کردن نفس خود بر غفلت از آن آیات ظاهر که دیده بودم، مشغول شدم و آن کرامات را متذکر شدم از روشنایی عظیم در مقام شریف با آن که چراغی در آن جا ندیدم، اگر بیست چراغ هم آن جا بود، به آن ضیاء و روشنایی وفا نمی کرد و نامیدن سید جلیل مرا به اسم، با آن که او را نمی شناختم و ندیده بودم، به خاطر آوردم. وقتی در مقام به فضای مسجد نظر می کردم، تاریکی زیادی می دیدم و صدای رعد و برق و باران را می شنیدم و چون از مقام به مصاحبت آن جناب بیرون آمدم، در روشنایی راه می رفتم به نحوی که زیر پای خود را می دیدم و زمین، خشک و هوا ملایم طبع بود تا به در مسجد رسیدیم، از آن وقت که مفارقت فرمود، تاریکی هوا، سردی و باران دیدم و غیر این ها، از آن چه سبب شد یقین پیدا کنم بر این که آن جناب همان است که من عمل استجاره را به جهت مشاهده جمال او می کردم و گرما و سرما را در راه جنابش متحمل می شدم؛ ذَلِكْ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ (۲). (۳)

[مرد نصرانی] ۱۵ یاقوته

مکاشفه مردی از طایفه نصارا است که مهمان عون الدین یحیی بن هبیره وزیر بوده است.

چنان که سید جلیل جزایری در کتاب انوار النعمانیة از مولای فاضل ملقب به رضا

۱- حالتی بین خواب و بیداری.

۲- سوره جمعه، آیه ۴.

۳- بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۳۱۲-۳۰۹.

علی بن فتح الله کاشانی، او از شریف زاهد ابو عبد الله محمد بن علی بن حسین بن عبد الرحمن حسینی، او در کتابش به اسناد خود از اجل عالم حافظ حجه الاسلام سعید بن احمد بن رضی و او از شیخ اجل مقری، خطیر الدین حمزه بن مسیب بن حارث روایت نموده و او در هجدهم ماه شعبان سال پانصد و چهل و چهار هجری برای من و در خانه من حکایت کرده که در شهر بغداد می باشد و معروف به ظفریه است، گفت:

شیخنا العالم ابو القاسم عثمان بن عبد الباقي بن احمد دمشقی در هجدهم جمادی الاخری سال پانصد و چهل و سه هجری برای من حدیث کرد و گفت: اجل عالم حجت، کمال الدین احمد بن محمد بن یحیی الانباری در خانه خود که در دار السلام بغداد می باشد، در شب پنج شنبه، دهم ماه رمضان سال پانصد و چهل و سه حدیث کرد و گفت: رمضان سال مذکور، نزد وزیر عون الدین یحیی بن هبیره بر سر یک طبق بودیم؛ جماعتی نزد او بود، چون حاضرین مجلس، افطار کردند و بیشتر ایشان رفتند، ما هم اراده رفتن نمودیم.

وزیر به ما امر کرد شام را نزد او صرف کنیم، آن شب در مجلس او مردی بود که او را نمی شناختیم و پیش از آن نیاز او را ندیده بودیم، دیدیم وزیر زیاد او را اکرام می نمود و در نشستن به او نزدیکی می کرد، به کلام او گوش می داد و قول او را به خلاف سایر حضار می شنید. ما مشغول سؤال و جواب و مذاکره علمی شدیم تا آن که غذا صرف گردید و اراده خروج کردیم.

بعض اصحاب وزیر خبر دادند که باران می بارد و مانع از رفتن است. وزیر به ما اشاره کرد شب را نزد او بمانیم. حسب الامر او توقف کرده، باز مشغول مکالمه شدیم، سخن به ادیان و مذاهب کشید، به تکلم در دین اسلام و مذاهب مختلف ظاهر در آن رجوع نمودیم، وزیر گفت: اقل طایفه در مذاهب اسلام، مذهب شیعه می باشد، در قلت آن جماعت مبالغه نمود و گفت: الحمد لله که اقل من القلیل و خوار و ذلیل اند.

در این اثنا شخصی که وزیر به او در مقام توقیر و احترام بود، به وزیر گفت: ادام الله بقاک! اگر رخصت باشد، در باب شیعه حکایتی کنم و آن چه به رأی العین مشاهده

نموده ام، به عرض رسانم، اگر صلاح نمی دانی، ساکت گردم. وزیر ساعتی متفکر گشته، آخر به او رخصت داد.

وی اول خواست اظهار سازد که کثرت، دلیل حقیقت دین سنّیان و قَلت، حجت بطلان مذهب شیعیان نمی شود، پس گفت: نشو و نمای من در مدینه باهیه بوده، آن شهر در غایت عظمت و بزرگی است و هزار و دویست ضیاع و قریه در آن حوالی می باشد و عقل از کثرت مردم آن قرا و نواحی حیران است، و لا- یحصی عددهم الّا اللّٰه، تمام آن جمع کثیر نصرانی و بر دین عیسوی اند و در حدود باهیه مذکور، جزایر عظیم کثیره ای واقع است. همه مردم آن، نصرانی اند و در صحاری و براری جزایر مذکور که به نوبه و حبشه منتهی می شود؛ خلاق بسیار ساکن اند، همه نصرانی و از مذهب اسلام عاری هستند و هم چنین سکنه حبشه و نوبه و بربر از حدّ متجاوز و همه نصرانی اند و بر ملت عیسوی و مسلمان در جنب کثرت ایشان، چون اهل بهشت نسبت به دوزخیان است و بعد از ادای این کلام، اراده نمود بر وزیر ظاهر سازد که اگر کثرت، دلیل حقیقت مذهب است، نصرانیان بیش از اهل سایر ملل و ادیان اند.

سپس گفت: بیست و یک سال قبل از این با پدرم به عزم تجارت از مدینه باهیه بیرون آمده، مسافرت نمودیم و به جهت حرص و شره، سفر پرخطر دریا را اختیار کردیم تا قاید تقدیر به قضای ملک قدیر، عنان کشتی ما را کشیده، به جزایر مشتمل بر انهار و اشجار رساند و در آن جا مداین عظیم و رساتیق (۱) کثیری دیدیم، تعجب کرده، از ناخدا اسامی آن جزایر را استفسار نمودیم، گفت: انا و اُنتم فی معرفتها سواء؛ من و شما در معرفت آن یکسانیم، ما هرگز به این جزایر نرسیده ایم و این نواحی را ندیده ایم.

چون نزدیک شهر اول رسیدیم، از کشتی بیرون آمده وارد آن شهر شدیم. شهری در غایت نزهت و آب و هوایی در کمال لطافت و مردمی، در نهایت پاکیزگی و نظافت دیدیم.

در جهان هیچ کس ندیده چنان منزلی دل فروز و جان افزا

عرصه خرمش جهان افروز ساحت فرخش جهان آرا

وقتی اسم شهر و والی را از ایشان پرسیدیم، گفتند: به این مدینه مبارکه می گویند و ملک آن را طاهر می خوانند، از تخت سلطنت و مستقر حکومت ملک مذکور، استفسار نمودیم، گفتند: در شهری است که به آن زاهره می گویند، از این جا تا به آن شهر از دریا ده روز راه و از راه بَر و صحرا بیست و پنج روز است.

گفتیم: عمال و گماشتگان سلطان کجایند که اموال ما را دیده، عشر و خراج خود را برداشته، آن را بگیرند، شروع به معامله و مبیعه کنیم؟

گفتند: حاکم این شهر ملازم و اعوانی ندارد و مقزّر است که تجار، خراج خود را برداشته، به خانه حاکم برند، ما را دلالت نموده، به منزل او رسانند.

چون در آمدیم، مردی را صوفی صفت، صافی ضمیر، صاحب حشمت و تدبیر و در زیّ صلحا و لباس اتقیا دیدیم، جامه ای از پشم پوشیده، عبایی در زیر انداخته، دواتی پیش خود نهاده و قلمی به دست گرفته بود، کتابی گشاده، کتابت می کرد.

از آن وضع تعجب کرده، سلام کردیم. جواب داده، مرحبا گفت، ما را اعزاز و اکرام نموده، پرسید: از کجا آمده اید؟

صورت حال خود را تقریر نمودیم. فرمود: همه به شرف اسلام رسیده اید و توفیق تصدیق دین محمدی یافته اید؟

گفتیم: بعضی از رفقا بر دین موسی و عیسی راسخ بوده، انقیاد احکام اسلام ننموده اند.

گفت: اهل ذمه، جزیه خود را تسلیم نموده، بروند و مسلمانان توقّف کنند تا مذهب ایشان را تحقیق و عقیده ایشان را معلوم نمایم.

پدرم جزیه خود، من و سه نفر دیگر را که نصرانی بودیم، تسلیم نمود و نه نفر یهودی هم جزیه دادند. بعد به جهت استکشاف حال مسلمانان به ایشان گفت مذهب خود را بیان کنید.

وقتی اظهار کردند و عقیده خود را باز نمودند، نقد معرفت ایشان بر محک

امتحان، تمام عیار نیامد؛ فرمود: اِنَّمَا أَنْتُمْ خَوَارِجٌ؛ شما در زمره اهل اسلام نبوده، در سلک خوارج، انتظام دارید و بنابر مبالغه فرمود: اَمْوَالُكُمْ تَحَلُّ لِلْمُسْلِمِ الْمُؤْمِنِ؛ اموال شما بر مؤمنین حلال است. سپس گفت: هر کس به رسول مجتبی و وصی او علی مرتضی علیه السّلام و سایر اوصیا تا صاحب الزمان - عَجَلُ اللَّهِ فَرَجَهُ - مولای ما ایمان ندارد، در زمره مسلمین نیست و داخل خوارج و مخالفین است.

مسلمانان که این سخن را شنیدند و به جهت عقیده فاسد، اموال خود را در معرض نهب و تلف دیدند، متألّم و حزین گردیدند، سر به جیب تفکر برده، لحظه ای در دریای اندوه و تحیر غوطه می خوردند و زمانی در بیابان بی پایان تأسّف و تحسّر، سرگشته می گشتند. عاقبت از والی مملکت، استدعا نمودند که حقیقت احوال ایشان را به حضرت سلطانی نوشته، آن جماعت را به زاهره فرستد تا شاید آن جا فرجی برایشان روی دهد. مسؤول ایشان به معرض قبول رسیده، حکم فرمود: به زاهره روند و این آیه را تلاوت نمود: **لِيُهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيِيَ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ (۱)**.

چون حال اهل اسلام را بدین منوال دیدیم، ایشان را در عین ملال گذاشتن نپسندیدیم، نزد ناخدا رفته، گفتیم مدّتی است رفیق و جلیس این جماعتیم، مروّت نیست ایشان را در این مهلکه تنها بگذاریم. التماس استیجار کشتی تو را داریم که به جهت رعایت خاطر این جماعت به زاهره رویم و ایشان را امداد و اعانت کنیم.

ناخدا قسم یاد کرد دریای زاهره را ندیده و هرگز به آن راه نرفته. ما از آن مأیوس گشته، از بعض مردم آن شهر، کشتی کرایه نموده، به اتّفاق اهل اسلام متوجّه زاهره شدیم و دوازده شبانه روز در آن دریا سرگردانی کشیدیم. صبح روز سیزدهم که طلوع نمود، ناخدا تکبیر گفت که شام محنت به پایان رسید، صبح راحت روی داد و علامات زاهره و منار و دیوار آن پیدا شد. از روی سرور و بهجت، به کمال سرعت روانه شدیم.

چاشتگاه به شهری رسیدیم که هیچ دیده، نظیر آن ندیده و هیچ گوش نشنیده، کلمه

ادْخُلُوها بِسَلَامٍ آمِنِينَ (۱)؛ آیه و نشانه ای درباره او بود و کلمه وَ جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ (۲)؛ از فسحت (۳) ساحت او کتابتی، نسیمش غم زدا و روح افزا، هوایش فرح بخش و دلگشا و لب لذیذش بی غش و صافی و حیات بخش؛ چون آب زندگانی است.

چشم فلک ندید و نه گوش ملک شنید زین خوب تر بلاد و پسندیده تر مقرّ

این شهر دلگشا بر دریا مشرف بود و مبنای آن بر کوهی سفید چون نقره بیضا، حصاری از جانب برّ و بحر، آن شهر را احاطه نموده، میان شهر، انهار کثیره پاکیزه ای جاری گشته و فواضل سیاه منازل و اسواق به دریا ریخته، ابتدای انهار کثیره تا انتهای آن یک فرسخ و نیم و در طعم و لذت چون کوثر و تسنیم و در تحت آن کوه، باغ ها و بساتین بسیار و مزارع و اشجار بی شمار با میوه های لطیف خوشگوار و میان باغات و بساتین گرگ ها و گوسفندان می گشتند، باهم الفت گرفته، نمی رمیدند و اگر شخصی حیوانی را به زراعت کسی سر می داد، کناره گرفته، یک برگ از آن نمی خورد و سباع و هوام میان آن شهر جای کرده، ضرر ایشان به کسی نمی رسید.

چون از آن شهر گذشته، به مدینه مبارک زاهره رسیدیم، شهر عظیمی دیدیم، در وسعت و فراخی چون جنت نعیم، مشتمل بر اسواق کثیره و امتعه غیر متناهی، اسباب عیش و فراغت در آن آماده و خلاق برّ و بحر در آن می آمدند و می رفتند؛ مردم آن از روی قواعد و آداب، بهترین خلاق روی زمین و در امانت و دیانت و راستی، بی قرین بودند.

اگر کسی در بازار متاعی می خرید یا مزرعی ابتیاع می نمود، بایع متعرض دادن آن نمی شد و به مشتری امر می نمود: یا هذا زن لفسک، باید حقّ را برداشته، موقوف به من نداری، جمیع معاملات ایشان چنین بود، میان ایشان کلام لغو و بیهوده ای نبود و از غیبت، سفاهت، کذب و نیمه متحرّز بودند.

۱- سوره حجر، آیه ۴۶.

۲- سوره آل عمران، آیه ۱۳۳.

۳- پهنای، وسعت.

هرگاه وقت نماز در می آمد و مؤذن اذان می گفت، همه مردم از مرد و زن، در نماز حاضر می شدند و بعد از وظایف طاعت و عبادت، به منازل خود مراجعت می نمودند.

چون این شهر عدیم النظیر را دیدیم و از سلوک و طرز آن تعجب نمودیم، به ورود خدمت سلطان مأمور گشتیم. ما را به باغی آراسته درآوردند، میان گنبدی از قصب ساخته، بر دور آن، انهار عظیمی جاری گشته، سلطان در آن مکان بر مسند داوری نشسته بود، جمعی در خدمتش کمر اخلاص و متابعت بر میان بسته بودند، مؤذن در آن خانه، اذان و اقامه گفت، کمتر از یک ساعت ساحت آن بستان وسیع و عرصه فسیح از مردم آن شهر پر گردید، سلطان، امامت کرده، مردم به او اقتدا نمودند، نماز جماعت گزاردند و در افعال و اقوال کمال خضوع و خشوع مرعی داشتند.

بعد از ادای نماز، سلطان عالی شأن به جانب ما دردمندان التفات نموده، فرمود:

ایشان اند که تازه بر ما رسیده، داخل شهر ما گردیده اند؟

گفتیم: بلی، یابن صاحب الأمر علیه السّلام! شنیده بودیم مردم آن شهر در حین خطاب و تحیت به او، یابن صاحب الأمر علیه السّلام! می گویند.

حضرت سلطان ما را دلداری داده، ترحیب نمود و از سب ورود ما بدان جا استفسار نموده، گفت: اَنتم تجّار أو ضیّاف؟ در سلک تجّار انتظام دارید یا داخل ضیافت و مهمانید؟

به عرض رساندیم: تاجریم و بر خوان احسان و انعام سلطان میهمان هستیم.

از مذهب و ملت ما پرسیده، فرمود: در میان شما کدام اند که کمر اسلام بر میان جان بسته، اوامر و نواهی ایمان را منقاد گشته اند؟ کدام اند که در بیدای ضلالت مانده و به صحرای دلگشای ایمان و عرفان نرسیده اند؟

ما هر یک حقیقت را معروض داشته، بر سرایر قلوب یکدیگر مطلع گشتیم؟ آن گاه فرمود: مسلمانان فرق متکثر و گروه متشعب اند. شما از کدام طایفه اید؟

میان ما شخصی به مقری نام مشهور بود؛ او روزبهان بن احمد اهوازی و در مذهب و ملت، تابع شافعی بود؛ تکلم را آغاز کرد و عقیده خود را اظهار نمود.

فرمود: میان این جماعت کدام اند که در این ملت با تو موافقت دارند؟

گفت: همه با من متفق اند و شافعی را امام و مقتدا می دانند الا حسن بن غیث که مالکی است.

سلطان گفت: ای شافعی تو به اجماع قایل شدی و به قیاس عمل می کنی؟

گفت: بلی، یابن صاحب الامر!

سلطان خواست او را از تلاطم طوفان شقاوت و مخالفت نجات دهد و به ساحل سعادت هدایت رساند. فرمود: یا شافعی! آیه

مباهله را خوانده ای و یاد داری؟

گفت: بلی، یابن صاحب الامر!

فرمود: کدام است؟

گفت: فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَ أَبْنَاءَكُمْ وَ نِسَاءَنَا وَ نِسَاءَكُمْ وَ أَنْفُسَنَا وَ أَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ (۱).

فرمود: تو را به خدا قسم می دهم بگو که مراد پروردگار و رسول مختار، از این ابنا و نسا و انفس چه کسانی هستند؟

روزبهان خاموش شد.

سلطان فرمود: تو را به خدا قسم می دهم در سلک اصحاب کسا به غیر از رسول خدا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ عَلَيْهِ سَلَامٌ مرتضی علیه

السَّلام، فاطمه سیده النساء علیها السَّلام، حسن مجتبی علیه السَّلام و حسین الشهید علیه السَّلام به کربلا، کس دیگری بود؟

روزبهان گفت: لا، یابن صاحب الامر!

فرمود: لم ينزل هذه الاية الا منهم ولا خص بها سواهم؛ به خدا سوگند! این آیه شریفه، در شأن عالی ایشان نازل شد و این

شرف و فضیلت مخصوص ایشان است نه دیگران. سپس فرمود: یا شافعی! قسم بر تو باد! آیا حضرت سبحانی هر کس را از

رجس معاصی و لوث مناهی پاک گردانیده، طهارت و عصمت او به نص کتاب رب الارباب ثابت شده، اهل ضلال می توانند

به کمال او نقصی رسانند؟

گفت: لا، یابن صاحب الامر!

فرمود: بالله عليك ما عنى بها أأهلها؛ به خدا سوگند! مراد حق تعالی، اصحاب کساست و اراده حق تعالی تعلق گرفته که خطایا و سیئات را از ایشان دور دارد تا اذیال عصمت ایشان به گرد عصیان، آلوده نگردد و از صغیره و کبیره نیز معصوم باشند. پس به فصاحت لسان و طاقت بیان، حدیثی ادا نمود که دیده ها گریان و سینه ها پر از ایمان گردید.

شافعی برخاسته و گفت: غفرا غفرا یابن صاحب الامر انسب نسبک؛ نسب عالی خود را بیان فرما و این سرگشته وادی ضلالت را هدایت نما!

سلطان به زبان حقایق، گفت: «أنا طاهر بن محمّد بن الحسن بن علی بن محمّد بن علی بن موسی بن جعفر بن محمّد بن علی بن الحسين بن علیّ الّذی انزل الله فيه وَ كُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ (۱)؛ و الله که مراد ربّ العالمین از کلمه تاقمه امام مبین، حضرت امیر المؤمنین علیه السلام است و امام المتّقین و سید الوصیّین و قادی الغرّ المحجلّین، علی بن ابی طالب، خلیفه بلا فصل خاتم النبیین صلی الله علیه و اله است و هیچ کس را نرسد که بعد از حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و اله، به غیر شاه ولایت و ماه خطّه هدایت ارتکاب امر خلافت نماید و در شأن ما کریمه ذریّه بعضیها من بعض فرستاده و ما را به این مراتب عالیّه اختصاص داده. سپس فرمود: یا شافعی! نحن ذریّه الرّسول، نحن اولوا الأمر.

روزبهان چون سخنان هدایت بیان شاهزاده عالمیان را استماع نمود، به سبب تحمّل نور معرفت و ایمان بی هوش گردید و چون به هوش باز آمد، به توفیق هدایت ربّانی ایمان آورد و گفت: الحمد لله الّذی محسنی بالاسلام و الأیمان و نقلنی من التّقلید إلى الیقین؛ خداوندی را حمد می کنم که دولت عرفان نصیب من نمود، خلعت ایمان به من پوشانید و از ظلمتکده تقلید به فضای فرح فزای نور ایمان رساند.

آن سرور دین و مرکز دایره یقین امر فرمود تا ما را به دار الضیافه برده، ضیافت

نمایند و کمال اعزاز و اکرام مرعی دارند، مدّت هشت روز بر مائده احسان وجود آن شاهزاده عالمیان میهمان بودیم، همه مردم شهر در آن ایام به دیدن ما آمدند، اظهار محبّت و مهربانی و غریب نوازی کردند.

مردم او جمله فرشته سرشت خوشدل و خوش خوی چه اهل بهشت

بعد از هشت روز از آن حضرت درخواستند که ما را ضیافت کنند و به شرف قبول مأمول ایشان به کمال شادی و بهجت به مراتب ضیافت و وظایف رعایت ما پرداخته، به مطاعم لذیذ و ملابس شهی، ما را ضیافت نمودند. عرض آن شهر پر سرور، دو ماه راه بود و سوار تندرو به کمتر از دو ماه، قطع مسافت نمی نمود، سکنه آن شهر بیان کردند که از این شهر گذشته، مدینه ای رایقه نام است و والی و حاکم آن، قاسم بن صاحب الامر است، طول و عرض آن برابر این شهر و مردم آن به حسب خلق، خلق، صلاح، سداد، رفاهیت و فراغ بال، مانند مردم این شهر است و چون از آن شهر بگذری، به شهر دیگری مانند این شهر رسند، نام آن صافیه و سلطان آن ابراهیم بن صاحب الامر است، در حوالی آن شهر، رساتیق عظیم و ضیاع کثیر است که طول آن، دو ماه راه است و به شهری عناطیس نام منتهی می شود، حاکم آن، هاشم بن صاحب الامر و مسافت طول و عرض آن، چهار ماه راه است.

در حوالی آن، مزارع بسیار و مراتع بی شمار است، مزین به کثرت آن ها، حضرت اشجار، نصرت انهار و لطافت اثمار، نمونه جنّات تجری من تحتها الانهار.

می کند هر دم ندا از آسمان روح الامین هذه جنّات عدن فادخلوها خالدین

هر کس بر سبیل عبور بدان خطّه موفور السرور رود، از دل که شهرستان بدن است، رخصت خروج نیابد.

القصّه به وزیر گفت: طول و عرض ولایات مذکور یک سال راه است و سکنه آن که نامحدوداند؛ تماما مؤمن و شیعه و قایل به تولّای خدا و رسول و ائمه اثنا عشراند و از اعدای آن ها تبری می نمایند، مجموع ایشان به خضوع و خشوع، اقامه صلوات نموده، ادای زکات می کنند و آن را به مصارف شرعی می رسانند، امر به معروف نموده، نهی از

منکر می کنند.

حکام ایشان، اولاد صاحب الزمان- عجل الله فرجه- مدار ایشان، ترویج احکام ایمان و به حسب عدد، بیش از کافه مردمان اند و گفتند این امصار و بلاد و کافه خلائق و عباد نسبت به حضرت صاحب الامر و مجموع مردمان که از حد و حصر افزون اند؛ کمر انقیاد و ایقان و ایمان بر میان جان بسته، خود را از غلامان آن حضرت می دانند و چون مردم گمان می کردند در آن سال برگزیده ملک متعال، مدینه زاهره را به نور بهجت لزوم خود، منور خواهد ساخت؛ مدتی انتظار ملازمت آن حضرت می کشیدیم، عاقبت از آن دولت ربّانی محروم مانده، روانه دیار خود شدیم.

اما روزبهان و حسان به جهت صاحب الزمان- عجل الله فرجه- و دیدن طلعت نورانی آن خلاصه دودمان، توقف نمودند و در مراجعت با ما موافقت کردند.

چون این قصه غریب که گوش هوش سامعان اخبار عجیبه، شبیه آن را نشنیده بود به اتمام رسید، عون الدین وزیر، برخاسته، به حجره خاصه رفته، یک یک ما را طلبید و در عدم اظهار این اخبار، عهد و میثاق فرا گرفت و در عدم افشای این اسرار بسیار مبالغه و الحاح نمود و گفت: زینهار! اظهار این سر نکنید و این راز را پنهان دارید که دشمنان به قتل شما برنخیزند و خون شما نریزند، ما از ترس و بیم دشمنان خاندان و خوف اعادی و زراری پیغمبر آخر الزمان، جرأت اظهار این راز را ننمودیم و هر کدام که یکدیگر را ملاقات می کردیم، یکی مبادرت نموده، می گفت: ائذکر رمضان؛ آیا ماه رمضان را به خاطر داری؟ دیگری در جواب می گفت: نعم و علیک بالأخفاء و الکتیمان و لا- تظهر سر صاحب الزمان صلوات الله علیه و علی آبائه الطاهیرین و اولاده. (۱)

این ناچیز گوید: علامه جلیل نوری (۲)- نور الله مرقدہ- بعد از این که این قضیه را به عبارات کتاب اربعینی که از یکی از علما نزد او بوده و مسقوط الرأس بوده است، نقل فرموده، گفته: این قصه را جماعتی از علما نقل کرده اند؛ بعضی به نحو مذکور و برخی به

۱- بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۲۰-۲۱۳.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۴۷۲-۴۷۰.

اختصار و پاره ای به آن اشاره کرده اند؛ چنان که سید جلیل علی بن طاوس در اواخر کتاب جمال الأسبوع (۱) گفته: روایتی به سند متصل یافتیم به این که مهدی - صلوات الله علیه - جماعتی از اولاد دارد که در اطراف شهرها که در دریاست، والی هستند و ایشان غایت بزرگی و صفات نیکان را دارای اند.

شیخ جلیل عظیم الشأن، شیخ زین الدین علی بن یونس العاملی البیاضی از علمای مائه تاسعه در فصل پانزدهم از باب یازدهم کتاب صراط المستقیم (۲) که از کتب نفیس امامیه است، از کمال الدین انباری قصه مزبور را به نحو اختصار نقل فرموده و سید جلیل نبیل سید علی بن عبد الحمید نیلی صاحب تصانیف رائقه که از علمای مائه ثامنیه است در کتاب السلطان المفرج عن اهل الایمان آن را از شیخ الاجل الامجد الحافظ حجه الاسلام رضی البغدادی از شیخ اجل خطیر الدین حمزه بن الحارث در مدینه السلام نقل کرده تا آخر آن چه گذشت.

مدقق اردبیلی در کتاب حدیقه الشیعه (۳) نیز فرموده: حکایت غریب و روایتی عجیب که کم به گوش ها خورده و در کتاب اربعین که یکی از اکابر مصنفین و اعظام مجتهدین از علمای ملت سید المرسلین و غلامان حضرت امیر المؤمنین علیه السلام تصنیف کرده و به نظر، این کمترین رسیده، با آن که طول دارد، با نقل آن، این اوراق مزین می گردد و چشم تحسین از سایر مؤمنین دارد. عالم عامل و متقی فاضل محمد بن علی العلوی الحسینی به سندی که آن را به احمد بن محمد بن یحیی الانباری می رساند، روایت نموده که او گفت: در سال پانصد و چهل و سه در ماه مبارک رمضان ... الخ و سید نعمه الله جزایری آن را در انوار النعمانیه (۴) از کتاب فاضل، ملقب به رضا، علی بن فتح الله کاشانی نقل کرده که او گفته: شریف زاهد روایت کرده ... الخ و با این کثرت (۵)

العبقری الحسان؛ ج ۶؛ ص ۵۰۶

-
- ۱- جمال الأسبوع، ص ۳۱.
 - ۲- الصراط المستقیم الی مستحقى التقدیم، ج ۲، ص ۲۶۴.
 - ۳- مدینه الشیعه، ص ۷۶۵.
 - ۴- الانوار النعمانیه، ج ۲، ص ۵۹-۶۹.
 - ۵- اکبر، العبقری الحسان فی احوال مولانا صاحب الزمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف)، ۹ جلد، مسجد مقدس جمکران - قم (ایران)، چاپ: ۱، ۱۳۸۶ ه. ش.

ناقلین، عجب است که از نظر علامه مجلسی محو شده و آن را در بحار(۱) ذکر نفرموده است.

[علی بن فاضل مازندرانی] ۱۶ یا قوته

اشاره

مکاشفه علی بن فاضل مازندرانی است که مشتمل بر قضیه جزیره خضرا و بحر ابیض است.

این حکایت اگرچه در بحار الانوار(۲) و بیشتر کتب غیبت امامیه ثبت و ضبط است و به جهت طولانی بودن آن و باعث زیاد شدن حجم کتاب احتیاجی به نقل آن نیست، مگر از باب عدم خروج از نسق.

و کتاب او را به ترجمه یکی از سلاله اطیاب که خالی از ایجاز و اطناب است، تتمیماً للفائده و تعمیماً للعائده نقل می نمایم.

سید جلیل و معاصر نبیل متکلم فاضل و فقیه عادل المستغرق فی بحار رحمه الله الملك الجلیل مرحوم حاجی سید اسماعیل، صاحب کتاب کفایه الموحدین فی عقاید الدین که الحق در تصحیح اعتقادات به وفق مذهب امامیه اثنا عشریه برای خواص و عوام، اول کتاب است، در جلد امامت آن، بعد از ذکر جمله ای از اشخاص که به نعمت عظمی و موهبت کبرا، شرف لقای امام العصر و ناموس الدهر رسیده اند و او را نشناخته اند.

بالجمله تفصیل حکایات صلحایی که به این فیض عظیم نایل گردیدند و حین تشرف خدمت آن بزرگوار او را نشناختند و بعد از غایب شدن از انظار ایشان، ملتفت شدند؛ بسیاراند. پس بهتر است به حکایت علی بن فاضل مازندرانی اختصار نمایم که از اجلاً و ابرار علما و نیکان و از خواص طایفه امامیه است و در زهد و تقوا، اوحد اهل زمان خود بوده و قصه او بر سیل اختصار چنان است که مجلسی - علیه الرحمه -

۱- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۲۰-۲۱۳.

۲- بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۷۴-۱۶۰.

از خطّ شیخ فاضل عالم عامل یحیی بن فضل طیبی کوفی که در سال شش صد و نود و نه هجری در مشهد منور حضرت سید الشهدا- علیه الاف التحیه و الثناء- نقل کرده: شیخ شمس الدین و شیخ جلال الدین که هر دو از افاضل علمای حلّه و از اخیار و صلحای امامیه اند، برایم حکایت علی بن فاضل مازندرانی را نقل کردند که بحر ابیض و جزیره خضرا را مشاهده نمود و ایشان این حکایت را بلاواسطه از علی بن فاضل در سرّ من رأی استماع نمودند و برایم حکایت کردند و من بسیار مشتاق بودم این حکایت را خود علی بن فاضل استماع نمایم، لذا به قصد ملاقات او، عازم سرّ من رأی شدم.

در آن حال شنیدم از سرّ من رأی به سمت حلّه به قصد زیارت امیر المؤمنین علیه السّلام بیرون آمده. پس در حلّه منتظر او بودم. چون وارد حلّه شد، به زیارت او رفتم در خانه سید حسن بن علی موسوی مازندرانی که در حلّه سکنا داشت.

وقتی به شرف ملاقات او رسیدم، چون از اصدقای والد من، یحیی بن علی بود، مرا شناخت و نسبت به من اظهار ملاحظت و اکرام فرمود، جماعت بسیاری از علمای حلّه به زیارت او آمده، اطرافش نشسته بودند. من از او خواهش نمودم حکایت مشاهده نمودن بحر ابیض و جزیره خضرا را شرح نماید تا از خود او استماع کنم.

برایم حکایت کرد من در شهر دمشق نزد شیخ عبد الرحیم حنفی مذهب در علم اصول و علوم عربیه مشغول تحصیل علم بودم و نزد شیخ زین الدین علی مغربی اندلسی مالکی به علم قرائت مشغول بودم، زیرا او در هفت قرائت بصیر و در سایر علوم نیز جلیل الشان و در حسن خلق و ملامت، ممتاز از دیگران بود، در مباحثه علمی لجاج و عناد نداشت و اظهار تعصب نمی نمود و هنگام ذکر اسامی علمای امامیه سوء ادب نداشت، به خلاف سایر مشایخ که سئئ اللسان و سئئ الخلق بودند، لذا تحصیل علم را نزد او منحصر نمودم و در آن حال از دمشق عزم مسافرت شهر مصر نمود.

چون میان من و او الفت تامّ و تمامی بود، از مفارقت من دلگیر بود تا آن که امر منجر شد به این که من نیز در آن سفر مصاحب او باشم. به جانب مصر، روانه شدیم و پس از ورود به مصر، نه ماه در آن جا اقامت نمودیم و به مذاکره علم مشغول بودیم،

فضلاى مصر نزد او اجتماع نموده، از علومش بهره مند مى شدند تا اين كه مکتوبى از اندلس براى او آمد كه پدريت بيمار و در شرف موت است و تو را مى طلبد، از مصر عزم اندلس كرد و با جمعى از فضلاى مصر به جانب اندلس روانه شد، من هم با ايشان مرافقت كردم.

وقتى به بعضى از جزيره ها و قرأى اندلس رسيديم، بيمار شدم، طورى كه قادر بر حركت نبودم. شيخ مرا به خطيب آن قريه سپرد كه به امورات من قيام نمايد و اگر خوب شدم، از عقب ايشان به اندلس ملحق شوم. ايشان كه رفتند و ميان من و آن ها مفارقت حاصل شد، سه روز بعد خداوند به من صحت عطا نمود.

روزي در كوچه هاى آن قريه سير مى كردم، ناگاه ديدم جماعتى وارد شدند كه پشم و روغن و ساير متاع، ابتياع مى نمايند. از احوالات ايشان پرسيدم، گفتند اين جماعت از سمتى مى آيند كه به سرزمين بربر نزديك است و آن در يكي از جزاير رافضيان مى باشد و از آن جا تا به آن جزاير بيست و پنج روز راه است و دو منزل آن آبادى نيست و باقى منازل قريه ها به هم اتصال دارد.

مشتاق شدم به سمت جزايرى بروم كه مساكن شيعيان است و براى آن دو روز كه آبادانى نبوده دابه اجاره كردم تا خود را به آبادانى رساندم و از آن جا قريه به قريه به اختيار خود پياده مى رفتم تا آن كه به جايى رسيدم كه گفتند از اين جا تا جزيره خضرأى رافضيان سه منزل راه است. درنگ ننموده، روانه شدم؛ به جزيره اى رسيدم كه در کنار دريا بود، در آن جا قلعه بسيار محكمى بنا کرده بودند و در بزرگ و برج هاى بلندی داشت.

پس داخل قلعه شدم و از كوچه هاى آن عبور مى كردم، از مسجد آن جا سراغ گرفتم، به من نشان دادند. وارد مسجد شدم، ديدم مسجد جامع بزرگى است، به جهت استراحت در آن جا نشستم كه از تعب و خستگى سفر، قدرى آسائش نمايم. ناگاه ديدم صدأى مؤذن بلند شد و در اذان خود حى على خير العمل را نيز گفت. پس از فراغت از اذان، براى تعجيل فرج صاحب الزمان دعا نمود، در آن حال گريه بر من مستولى گرديد.

ناگاه دیدم خلایق دسته دسته وارد مسجد شدند و بر سر چشمه آبی که در زیر درختی بود، مشغول وضو ساختن شدند. دیدم وضوی ایشان با آن چه ائمه دین علیهم السّلام بیان فرموده اند، مطابق است؛ بسیار خوشحال شدم. آن گاه صفوف ایشان آراسته شد، دیدم مرد خوشروی خوش قامت با وقاری، میان ایشان ظاهر شد و برای نماز در محراب ایستاد و همه آن صفوف به او اقتدا کردند. دیدم نماز ایشان با آن چه ائمه دین علیه السّلام فرموده اند، مطابق است و من به سبب مشقت سفر، نتوانستم به ایشان اقتدا کنم و نماز گزارم.

چون از نماز فارغ شدند و مرا به آن حال دیدند، اقتدا نکردن من، برایشان گران آمد.

همه آن ها به جانب من متوجه شدند، از احوالاتم تفحص و از مذهبم سؤال کردند، گفتم: اهل عراقم و مذهبم اسلام است و بر وحدانیت و رسالت، شهادتی بر لسان خود جاری کردم.

به من گفتند: این دو شهادت نفعی برایت ندارد، مگر آن که تو را در دنیا حفظ کرده، چرا شهادت دیگر را نمی گویی تا بی حساب وارد بهشت شوی؟

گفتم: آن شهادت کدام است؟

پیش نماز به من گفت: شهادت دیگر این است که امیر المؤمنین علیه السّلام، یعسوب الدین و قائد الغرّ المحجلین، علی بن ابی طالب با یازده نفر از اولاد، اوصیا و خلفای رسول خدا هستند.

در آن حال چنان خوشحال و فرحناک شدم که تعب سفر و خستگی آن از من زایل شد و به ایشان معلوم نمودم مذهب من تشیع است و من نیز به ولایت علی بن ابی طالب علیه السّلام و ائمه طاهرین در قلب و لسان خود اقرار دارم.

به من زیاد مهربانی کردند و در زاویه مسجد، منزلی برایم تعیین کردند، اعزاز و اکرام بسیار به من می نمودند و پیش نماز ایشان با من چنان شد که شب و روز از من مفارقت نمی کرد.

از او پرسیدم: در این سرزمین زراعتی ندارید، پس قوت اهل این شهر از کجاست؟

گفت: ذخیره اهالی این جا از جزیره خضرا و بحر ایض است که از جزایر اولاد صاحب الامر علیه السلام می باشد.

گفتم: در سال چند دفعه می آیند؟

گفت: دو دفعه، امسال یک دفعه آمده و یک دفعه دیگر باید بیایند.

گفتم: به وقت آمدن آن ها، چه قدر مانده؟

گفت: چهار ماه.

به سبب طول مدّت آن دلتنگ شدم و همیشه برای زود آمدن کشتی ها دعا می کردم.

چهل روز که گذشت، روزی از کثرت دلتنگی به کنار دریا رفتم؛ ناگاه چیز سفیدی میان دریا به نظرم پدید آمد. از اهل بلد

پرسیدم: آیا در این دریا مرغ سفید پیدا می شود؟

گفتند: نه.

سپس پرسیدند: آیا چیزی به نظر تو رسیده است؟

گفتم: بلی.

شاد شدند و گفتند: این همان کشتی هاست، ناگاه آن کشتی ها به ساحل رسیدند، هفت کشتی بود و میان آن کشتی ها،

کشتی بزرگی بود و از آن کشتی، شیخ خوش روی مستوی القامه خوش لباسی بیرون آمد، داخل مسجد آن قلعه شد، وضوی

کامل گرفت و فریضه ظهر و عصر را به نحو اکمل به جای آورد.

پس از فراغ نماز، متوجه من شد، سلام کرد، نام مرا پرسید و گفت: گمان دارم نام تو علی باشد.

گفتم: بلی.

گفت: اسم پدرت فاضل است؟

گفتم: بلی، یقین کردم که او از دمشق تا مصر با من رفیق بوده، گفتم: ای شیخ! چگونه مرا شناختی؟ مگر از دمشق تا مصر با

من همسفر بودی؟

گفت: به مولای خود صاحب الزمان - عجل الله فرجه - قسم که با شما نبودم!

گفتم: پس از کجا اسم من و پدرم را دانستی؟

گفت: بدان که پیش از این نام و نسب تو به من رسیده و باید تو را به جزیره خضرا ببرم. از شنیدن این سخن بسیار شاد شدم. آن شیخ ذخیره کشتی ها را به اهل آن جا رساند و خطّ رسید از ایشان گرفت، عزم حرکت نموده، مرا با خود برداشت، شانزده روز در دریا رفتیم.

روز شانزدهم که شد، آب سفیدی در دریا ملاحظه کردم، به آن آب نگاه می کردم و نگاه کردم به آن آب، طول کشید.

شیخ به من گفت: چرا به این آب نگاه می کنی؟

گفتم: آن را غیر رنگ آب دریا می بینم.

گفت: این جا بحر ایض و آن جا جزیره خضراست و این آب در اطراف آن جزیره مانند حصار، مدور گردیده، از هر سمت که به این جزیره بیایی، این آب را می بینی، کشتی های دشمنان هر وقت به این موضع بیاید، غرق می شود، هرچند در کمال استحکام باشند.

قدری از آن آب خوردم، آن را مانند آب فرات شیرین یافتم. بعد از آن قدری راه طیّ نموده، داخل جزیره خضرا شدیم، ناگاه شهری در کنار دریا هویدا شد که بر هفت قلعه تو در تو و مشتمل بر انواع درختان، میوه ها، رودخانه های بسیار و عمارات عالیه بود، اهل آن شهر در کمال حسن منظر و لباس های فاخر و مجلل بودند، من از مشاهده ایشان بسیار خوشحال شدم و به خانه همان شیخ رفتم و استراحت نمودم.

بعد از آن مرا برداشته، داخل مسجد جامع شدیم و آن مسجد بزرگی بود، مردم در آن جا جمع بودند و شخص جلیل القدر عظیم الشانی با هیبت و وقار در میان ایشان نشسته بود، مردم او را به لقب سید شمس الدین محمد خطاب می نمودند و قرآن، علم فقه، اصول دین و علوم عربی که از حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه - اخذ می نمودند، بر او قرائت می کردند که اگر خطا و شبهه ای برایشان باشد، آن را رفع نماید.

چون نزدیک او رفتیم، در جای وسیعی نزدیک خود مرا نشانند و مکرر از مشقت

سفر پرسید و گفت: همه احوال تو پیش از این به من رسیده بود و شیخ محمد به امر من، تو را به این جا آورد. بعد از آن در زاویه مسجد منزل خوبی برای من معین نمود و فرمود: هر وقت خلوت و استراحت خواسته باشی، این جا منزل تو باشد، به آن منزل رفتم و تا وقت عصر استراحت نمودم.

گماشته ای آمد و گفت: از منزل جایی مرو! سید و اصحاب او می آیند و می خواهند با تو شام بخورند.

گفتم: سمعا و طاعتا.

سید با اصحاب تشریف آوردند و طعام حاضر نمودند.

چون تناول کردیم، وقت نماز مغرب و عشا شد. برخاستیم، با سید به مسجد رفتیم و نماز را به جماعت ادا کردیم، بعد از نماز، سید به منزل خود مراجعت نموده، من نیز به منزل برگشتم و هجده روز در خدمت سید توقّف نمودم، در جمعه اوّل، دیدم نماز جمعه را دو رکعت به قصد وجوب ادا نمود، بعد از نماز به او عرض کردم: دیدم نماز جمعه را به قصد وجوب ادا نمودید؟

فرمود: بلی، چون شرایط آن موجود بود.

خلوت که شد، عرض کردم: آیا امام حاضر بود؟

فرمود: نه، لکن من از جانب آن حضرت نایب خاص هستم.

گفتم: آیا امام را دیده ای؟

گفت: نه، بلکه پدرم صوت امام را می شنید و خود آن بزرگوار را نمی دید، جدّم هم صوت امام را می شنید و خود آن بزرگوار را می دید.

عرض کردم: چگونه است که یکی آن حضرت را می بیند و دیگری نمی بیند و از این فیض عظیم محروم می ماند؟

فرمود: خدای تعالی در میان بندگان خود به هر که می خواهد فضل خود را عطا می فرماید؛ چنان که انبیا و اوصیا را اختیار فرمود و ایشان را بر خلق حجّت قرار داد و هرگز روی زمین از حجّت خالی نخواهد بود و برای هر حجّتی سفرایی قرار داد که

پاره ای از احکام را از جانب او به خلق برسانند، بعد از آن سید دستم را گرفت و به خارج شهر برد که باغ ها، نه‌های آب و انواع میوه ها در آن بود. با یکدیگر از باغی به باغی دیگر می رفتیم و تفرّج می کردیم.

ناگاه مرد خوشرو و خوش صورتی را دیدم که لباسش از پشم سفید بود. نزدیک ما آمد، سلام کرده، برگشت. از صورت و هیأت او تعجب کردم.

از سید پرسیدم: این مرد که بود؟

گفت: این کوه بلند را می بینی؟

گفتم، بلی.

گفت: در وسط این کوه، جای خوبی است و در آن جا چشمه ای در زیر درختی هست که شاخه های بسیار دارد، در نزدیکی آن چشمه، قبه ای از آجر ساخته شده و این مرد با رفیقی که دارد، خدمتکار این قبه اند، هر روز جمعه، وقت صبح به آن جا می رویم و امام علیه السّلام را زیارت می کنیم، در آن جا ورقی می یابیم که در آن احکامی نوشته شده که در مقام محاکمات مؤمنین محتاج می شویم، هر حکمی که در آن ورق نوشته شده، به آن عمل می کنیم و هر حکمی که در آن نوشته نشده، خود را از آن باز می داریم، سزاوار است به آن جا بروی و امام علیه السّلام را در قبه، زیارت نمایی.

از آن کوه بالا رفتم و قبه را چنان یافتم که نشان داده بود و دو نفر خادم آن جا دیدم که یکی از آن ها که او را میان باغات دیده بودم، به من مرحبا گفت و دیگری مرا از آن جا مکروه داشت. آن که به من مرحبا گفت، به رفیق خود گفت: او را ناخوش مدار! که من او را در خدمت سید شمس الدین دیدم.

این را که شنید، او نیز به من مرحبا گفت، هر دو با من سخن گفتند و برایم نان و انگور آوردند.

از آن خوردم، از آب آن چشمه آشامیدم، وضو ساختم، دو رکعت نماز خواندم، از ایشان التماس دعا نموده، مراجعت کردم و به خانه سید شمس الدین رفتم، او را نیافتم.

از آن جا به منزل شیخ محمد آمدم که مصاحب راه من بود، با او مشغول صحبت شدم و

قصه رفتن به کوه را برایش نقل کردم و گفتم یکی از آن دو خادم رفتن مرا به آن جا مکروه داشت.

شیخ محمد گفت: هیچ کس جز سید شمس الدین و امثال او مأذون نیست که به آن مکان برود. بعد از آن از اصل و نسب سید شمس الدین از او سؤال کردم، گفت: او از اولاد امام است، میان او و امام پنج پشت است، او نایب خاص امام می باشد.

بعد از آن از سید خواهش نمودم قرآن را نزد او قرائت نمایم و بعضی از مسایل مشکل دینی خود را از او سؤال کنم که مشکلات آن را حلّ نماید؛ خواهش مرا قبول نمود و فرمود: به قرائت قرآن ابتدائاً! شروع به قرائت قرآن نمودم، اختلاف قرائت را بر او عرضه داشتم و قرائتی که اسامی شان در علم قرائت مذکور است را ذکر کردم. آن ها را انکار کرد و گفت: ما آن ها را نمی شناسیم.

بعد فصلی در کیفیت نزول قرآن، جمع و ضبط و قرائت آن بیان فرمود و آن که همه آن ها نزد امیر المؤمنین علیه السلام بود، و آن که امت بعد از رسول خدا قرآنی که نزد امیر المؤمنین علیه السلام بود، ردّ کردند و آیاتی که نزد بعضی از اصحاب بود؛ مثل ابو عبیده، عثمان، حسان بن ثابت، سعید بن ابی وقاص، عبد الرحمان، ابی سعید خدری، معاویه و امثال ایشان که هر یک سوره و آیه ای آوردند و آن ها را جمع نمودند، تمام قرآن نزد امیر المؤمنین علیه السلام بود.

اما این قرآن که الآن نزد مردم و در میان ماست، در صحّتش این که کلام خداست شکّ و شبهه ای نیست و این حدیث را که نقل کردم، بدین نهج از صاحب الامر علیه السلام به من رسیده است.

بالجملة روز جمعه دوّم که شد، از نماز فارغ شدیم و سید در مجلس افاده خود قرار گرفت؛ صداهایی از بیرون مسجد بلند شد. از سید پرسیدم: این غوغا چیست؟

فرمود: هر روز جمعه که به نیمه ماه افتد، امرای لشکر ما سوار شده، منتظر فرج می باشند. برای تماشای ایشان از سید اذن گرفتم. مرا مرخص فرمود، آمدم، ناگاه جمع کثیری را دیدم که مشغول تسبیح و تهلیل می باشند و از خداوند فرج صاحب

الزمان

- عَجَلُ اللَّهِ فرجه - را مسألت می نمایند.

بعد از مراجعت به مسجد رفتیم. سید فرمود: لشکر را دیدی؟

عرض کردم: بلی.

فرمود: امرای لشکر را شمردی؟

عرض کردم: نه.

فرمود: عدد ایشان سی صد نفر است؛ سیزده نفر از ایشان باقی مانده تا فرج ولی خود را زود گرداند؛ به درستی که او، جواد کریم است.

در آن حال از وقت ظهور حضرت سؤال کردم، فرمود: علم آن نزد خداست لکن برای ظهور آن حضرت، علامات است که به فرج و ظهور آن بزرگوار دلالت می نماید؛ از جمله آن ها نطق ذوالفقار است که از غلافش بیرون می آید و به زبان عربی فصیح می گوید: یا ولی الله! به نام خدا برخیز و دشمنان خدا را بکش!

از جمله آن ها سه صد است. بعد عرض کردم مشایخ ما روایت کرده اند هر کس بعد از غیبت کبرا ادعای دیدن آن حضرت بنماید، دروغ گفته، بنابراین چگونه در میان شما کسانی هستند که فیض حضور ساطع النور آن بزرگوار را ادراک می نمایند؟

فرمود: این حدیث به جهت دشمنان آن حضرت و بلاد ما، از دشمنان دور است و قدرت ندارند به این سرزمین برسند.

بعد از سؤال مسایلی چند، عرض کردم: ای سید من! دوست دارم در همسایگی شما باشم تا وقتی که خدای تعالی اذن فرج بدهد.

فرمود: برای مراجعت تو به سوی وطن، قبل از این حکمی به من رسیده و مخالفت از آن ممکن نیست، زیرا تو صاحب عیالی و مدتی از ایشان دور افتاده ای.

عرض کردم: آیا مأذون هستیم؛ آن چه را دیده و شنیده ام، نقل نمایم؟

فرمود: باکی نیست، برای مؤمنین نقل نما که سبب اطمینان آن ها شود، مگر فلان چیز و فلان امر که آن را تعیین نمود.

بعد از آن، از امکان رؤیت جمال مبارک حضرت صاحب الامر - عَجَلُ اللَّهِ فرجه -

سؤال نمودم، فرمود: برای مؤمن مخلص ممکن است که جمال مبارک او را ببیند ولی شخص او را نشناسد.

عرض کردم: از برای من چنین اتفاق نیفتاده است.

فرمود: برای تو دو دفعه اتفاق افتاده لکن آن حضرت را نشناختی. دفعه اول، وقتی که به سر من رأی آمدی و آن اولین آمدن تو بود، از رفقای خود عقب ماندی و چون به کنار نهری رسیدی که آب نداشت، ناگاه سواری را بر اسب سفیدی دیدی، نزد تو حاضر شد و نیزه ای بلند در دست داشت و سر نیزه، سنان دمشقی بود، وقتی آن سوار را دیدی، ترسیدی لباست را از تو بگیرد. وقتی نزدیک تو رسید، فرمود: مترس و به سوی رفقای خود برو! زیر فلان درخت منتظر تو هستند، این را که گفت، آن قضیه به خاطر آمد.

عرض کردم: ای سید من! قضیه چنین بود که فرمودی.

بعد از آن فرمود: مرتبه دیگر وقتی بود که از دمشق با شیخ اندلسی که استاد تو بود به عزم مصر بیرون آمدی، در راه از قافله عقب ماندی، دست تو از قافله کوتاه شد و بسیار خوف کردی، در آن حال سواری که پیشانی و پاهای اسب او سفید و در دستش نیزه بود، سر راه تو آمد و فرمود: مترس و به آن قریه برو که در سمت راست تو است، امشب را نزد اهل آن قریه بخواب، مذهب خود را به ایشان بیان نما و از ایشان تقیه مکن که اهل آن جا و اهالی که در سمت جنوبی دمشق واقع است، از مؤمنین و مخلصین و بر طریقه علی بن ابی طالب علیه السلام و سایر ائمه علیهم السلام هستند.

یابن فاضل! آیا آن سوار تو را به آن چه گفتم، دلالت نکرد؟

عرض کردم: بلی، مرا به آن چه شما فرمودی، دلالت نمود، من نزد اهل آن قریه رفتم و مرا اعزاز و اکرام نمودند، از مذهب ایشان سؤال کردم، بدون تقیه گفتند: ما بر طریقه علی بن ابی طالب علیه السلام و ذریه او هستیم.

از سبب تشیع ایشان پرسیدم.

گفتند: وقتی عثمان، ابی ذر غفاری را اخراج بلد کرد و به جانب شام فرستاد، معاویه او را به این صفحات روانه نمود، او ما را به دین حق هدایت کرد.

بعد از آن، عرض کردم: ای سید من! آیا امام همه ساله حج می نماید؟

فرمود: یابن فاضل! همه دنیا نزد مؤمنین یک گام است؛ چگونه می شود سیر دنیا برای کسی که وجود دنیا و بقای آن به سبب وجود او و پدران او است، مشکل باشد، آری همه ساله حج می کند و پدران خود را در مدینه و طوس و عراق زیارت می نماید و به سرزمین ما برمی گردد.

بعد از آن مرا، به مراجعت به عراق امر فرمود و تهیه سفر به من عطا فرمود، مرا بر کشتی سوار کرد، از غیر راه اندلس به مکه مراجعت کردم، از آن جا به عراق آمدم و قصد دارم مادام العمر مجاور نجف اشرف باشم. این ملخص حکایت علی بن فاضل - علیه الرحمه - بود.

[پاسخ چند شبهه]

این ناچیز گوید: در این مقام اشاره به چند امر لازم است:

امر اول: ذکر این قضیه در این عبقریه با آن که به اعتباری از مصادیق عبقریه ششم و به اعتبار دیگر، از مصادیق عبقریه دهم است؛ همانا به لحاظ غلبه جنبه کشفیه در آن است؛ چنان که ذکر قضیه سابق بر این در این عبقریه به واسطه همین ملاحظه است و الا آن از مصادیق عبقریه دهم است، کما لا یخفی.

امر دوم: بعضی از کم اطلاعان در اخبار و قصیر الذراعان در تتبع سیر و آثار در این حکایت و حکایت سابق بر آن شبهه نموده، گفته اند: این دو حکایت در بودن زوجه و اولاد برای امام عصر علیه السلام صریح اند، حال آن که بودن آن ها برای آن بزرگوار، غیر مرئی در اخبار و غیر مسموع از اخبار است.

جواب این شبهه؛

اول: آن بزرگوار چگونه این سنت عظیم جد امجد خود را با آن همه تحریص و ترغیب که در نکاح و تزویج وارد شده و آن همه تخویفات که در ترک آن صادر

گردیده، حال آن که سزاوارترین امت در اخذ سنت پیغمبر صلی الله علیه و اله امام هر عصر است و دعوای بودن ترک تزویج از خصایص آن بزرگوار از اشیایی است که تا به حال احدی از عامّه و خاصّه در آن مورد سخنی به میان نیاورده است.

دوم: از قضایای معروف و اشیای جاری بر افواه و السنه این است که عدم الوجدان لا یدل علی عدم الوجود، پس مجرد نرسیدن اثر و خبری در این خصوص، فی الواقع و فی نفس الامر بر نبودن آن دلالت ندارد.

سوم: اخبار کثیره متظافره ای در بودن عیال و اولاد، برای آن بزرگوار وارد شده و علامه نوری به ذکر دوازده خبر از آن ها، کتاب مستطاب نجم الثاقب خود را زینت داده، ما هم آن ها را به عین عبارات آن مرحوم، با فی الجملة اختصاری در فقرات ادعیه و زیارات آن تزئینا للکتاب و تلذیذا الاولی الالباب؛ نقل می نماییم و الله المعین.

خبر اول شیخ نعمانی تلمیذ ثقه الاسلام کلینی در کتاب غیبت (۱) و شیخ طوسی در کتاب غیبت (۲) دو به سند معتبر از مفضل بن عمر روایت کرده اند که گفت: شنیدم حضرت ابی عبد الله می فرماید: به درستی که برای صاحب این امر، دو غیبت است؛ یکی از آن دو، طول می کشد، تا آن که بعضی از ایشان می گویند او مرده، بعضی می گویند کشته شده و بعضی از ایشان می گویند که رفته است، به طوری که بر امامت او از اصحابش جز نفری اندک ثابت نمی ماند و بر موضع او، احدی از فرزندان او و غیر او مطلع نمی شود مگر کسی را که به او فرمان دهد.

دوم: شیخ طوسی (۳) جماعتی به اسانید متعدّد از یعقوب بن یوسف ضراب اصفهانی روایت کرده اند که او در سال دویست و هشتاد و یک به حج رفت و در مکه در سوق اللیل در خانه ای که به خانه خدیجه معروف بود، منزل کرد و در آن جا پیر زنی بود که میان خواصّ شیعه و امام عصر - عجل الله فرجه - واسطه بود و قصّه ای طولانی دارد و در آخر آن مذکور است که حضرت برای او دفتری فرستادند که در آن

۱- الغیبه، محمد بن ابراهیم النعمانی، ص ۱۷۳.

۲- الغیبه، شیخ طوسی، ص ۶۱.

۳- الغیبه، شیخ طوسی، ص ۲۸۰-۲۷۳؛ جمال الاسبوع بکمال العمل المشروع، ص ۳۰۶-۳۰۱.

صلواتی بر حضرت رسول صلی الله علیه و اله و سایر ائمه علیهم السلام و بر آن جناب- صلوات الله علیهم- مکتوب بود و امر فرمودند که هرگاه خواستی بر ایشان، صلوات بفرستی، به این نحو بفرست و آن طولانی است و در موضعی از آن مذکور است. «اللهم اعطه فی نفسه و ذرّيته و شیعته و رعیته و خاصّته و عامّته و عدّوه و جمیع اهل الدنیا ما تقرّبه عینه».

سوم: در زیارت مخصوص آن جناب که روز جمعه باید خواند و سید رضی الدین علی بن طاوس آن را در جمال الاسبوع نقل فرموده، مذکور است: «صلی الله علیک و علی آل بیتک الطّیّین الطّاهرین» نیز در موضعی از آن است: «صلوات الله علیک و علی آل بیتک هذا یوم الجمعة» (۱) در آخر آن فرموده: صلوات الله علیک و علی اهل بیتک الطّاهرین ...، الی آخر.

چهارم: در آخر کتاب مزار بحار الانوار از کتاب مجموع الدعوات هارون بن موسی التلعکبری، سلام و صلوات طولانی برای رسول خدا و هریک از ائمه- صلوات الله علیهم- نقل کرده و بعد از ذکر سلام و صلوات بر آن حضرت- عجل الله فرجه- فرموده: سلام و صلوات بر ولات عهد حجت و بر پیشوایان از فرزندان او و دعا برای ایشان؛ «السلام علی و لاه عهده و الأئمه من ولده ...، الی آخره» (۲) پنجم: سید بن طاوس و غیره زیارتی برای آن جناب نقل کرده اند و یکی از فقرات دعای بعد از نماز آن زیارت این است: «اللهم اعطه فی نفسه و ذرّيته و شیعته و رعیته و خاصّته و عامّته و جمیع اهل الدنیا ما تقرّبه عینه و تسرّبه نفسه» (۳) ششم: قصه جزیره خضرا که بعد از این بیاید.

مؤلف گوید: چون آن مرحوم این اخبار را ذیل حکایت اول از این دو حکایت که حکایت دوم از باب هفتم نجم الثاقب است، نقل نموده و حکایت جزیره خضرا را بعد

۱- جمال الاسبوع، ص ۳۷.

۲- ر. ک: مصباح المتعجد، ص ۴۱۱؛ جمال الاسبوع بکمال العمل المشروع، ص ۳۱۰-۳۰۹؛ بحار الانوار، ج ۹۲، ص ۳۳۲ و ج ۹۹، ص ۱۱۵.

۳- ر. ک: الغیبه، شیخ طوسی، ص ۲۸۰.

از چندین حکایت دیگر ذکر فرموده؛ لذا فرموده بعد از این بیاید.

هفتم؛ شیخ ابراهیم کفعمی در مصباح خود نقل کرده: زوجه آن حضرت یکی از دخترهای ابو لهب است.

هشتم؛ سید جلیل علی بن طاوس در کتاب عمل شهر رمضان، دعایی از ابن ابی قرّه روایت کرده که باید جهت حفظ وجود مبارک حضرت حجت علیه السّلام در جمیع اوقات دهر خوانده شود و از فقرات آن دعاست: و تجعله و ذرّيته من الأئمه الوارثين.

نهم: شیخ طوسی به سند معتبر از حضرت صادق علیه السّلام خبری روایت کرده که در آن بعضی از وصایای رسول خدا صلی الله علیه و اله در شب وفات به امیر المؤمنین علیه السّلام مذکور است، از جمله فقرات آن این است که آن جناب فرمود: چون اجل قائم علیه السّلام فرا رسد، آن حضرت این وصیت را به فرزند خود، اول مهدیین بدهد... (۱) لخ.

دهم: شیخ کفعمی در مصباح (۲) ود گفته: یونس بن عبد الرحمن از جناب رضا علیه السّلام روایت کرده که آن حضرت برای دعای صاحب الامر علیه السّلام امر کرده به این دعا؛ الله ادفع عن ولیک... الخ.

در آخر آن ذکر کرده: صلّ علی ولایه عهده و الائمه من بعده و در حاشیه گفته: یعنی اول بر او صلوات بفرست، آن گاه بر ایشان صلوات بفرست، بعد از آن که بر او صلوات فرستادی و به ائمه بعد از او، اولاد آن جناب را اراده فرموده؛ زیرا ایشان علما و اشراف اند و عالم و امام کسی است که به او اقتدا بکنند و قول او بر این دلالت می کند و الائمه من ولده در دعایی که از مهدی علیه السّلام مروی است.

یازدهم: در مزار (۳) حمد بن المشهدی مروی است که حضرت صادق علیه السّلام به ابی بصیر فرمود: گویا نزول قائم علیه السّلام را در مسجد سهله به اهل و عیالش می بینم.

دوازدهم: علامه مجلسی در مجلّد صلوه بحار در اعمال صبح روز جمعه از یکی

۱- الغیبه، شیخ طوسی، ص ۱۵۱؛ ر. ک: مختصر بصائر الدرجات، ص ۴۰؛ بحار الانوار، ج ۳۶، ص ۲۶۱.

۲- المصباح، ص ۵۵۰-۵۴۸.

۳- المزار، ص ۳۴.

از اصول قدما دعایی طولانی نقل کرده که باید بعد از نماز فجر خواند و از فقرات دعا برای حضرت حجّت در آن جا این است: «اللّهم کن لولیک فی خلقک ولّیا و حافظا و قائدا و ناصرا حتّی تسکنه ارضک طوعا و تمتعه منها طولا و تجعله و ذریّته فیها الائمّه الوارثین الدعاء» (۱). خبری منافی این اخبار به نظر نرسیده، مگر حدیثی که به بادی نظر، بر نبودن فرزند برای آن بزرگوار دلالت دارد؛ چنان که شیخ ثقه جلیل، فضل بن شاذان نیشابوری در غیبت خود به سند صحیح از حسن بن علی خزّاز روایت کرده، گفت: ابن ابی حمزه به مجلس حضرت امام رضا علیه السّلام آمد و به آن حضرت گفت: تو امامی؟

حضرت فرمود: بلی! من امامم.

گفت: از جدّت جعفر بن محمد علیهما السّلام شنیدم که می گفت: امام نمی باشد، مگر آن که فرزندی داشته باشد.

فرمود: ای شیخ آیا فراموش کرده ای یا خود را فراموشکار می نمایی؟ جدّم چنین نگفت؛ حجّت این نیست که جدّم فرمود، امام نمی باشد الا آن که فرزندی داشته باشد، مگر آن امامی که حسین بن علی بن ابی طالب علیهم السّلام بر او بیرون خواهد آمد و در زمان او رجعت خواهد کرد، به درستی که او فرزند نخواهد داشت.

ابن ابی حمزه چون این سخن را از آن بزرگوار شنید، گفت: راست گفתי فدایت شوم! از جدّت چنین شنیدم که بیان فرمودی. (۲) سیّد محمد حسینی ملقّب به میر لوحی، شاگرد محقق داماد در کفایه المهتدی (۳) عد از ذکر این خبر گفته: این کمترین، خبر معتبر مدینه الشیعه را با جزیره اخضر و بحر ایض که در آن ها مذکور است حضرت صاحب الزمان - عجل الله فرجه - چند فرزند دارد؛ با این حدیث صحیح در کتاب ریاض المؤمنین توفیق نموده، هر که بخواند بر آن اطلاع یابد به کتاب مذکور رجوع نماید، انتهی.

۱- بحار الانوار، ج ۸۶، ص ۳۴۰.

۲- کفایه المهتدی [گزیده]، ص ۳۱۷.

۳- کفایه المهتدی [گزیده]، ذیل حدیث چلهم، ص ۳۱۸.

این خبر را شیخ طوسی هم در کتاب غیبت (۱) ذکر کرده، ظاهر آن است که مراد حضرت از نبودن فرزند؛ یعنی فرزندی که امام و وصف امامت برای او باشد؛ چنان که با مذهب شیعه اثنا عشریّه موافق است، برای آن بزرگوار نیست و نمی باشد و به عبارت واضح، یعنی آن جناب خاتم الاوصیاست و فرزند امام ندارد یا آن گاه که حسین بن علی علیهما السّلام رجعت خواهد کرد، او فرزند ندارد، پس با اخبار مذکور منافاتی ندارد، و الله العالم.

امر سوّم: پاره ای از جهّال و بی دینان مسلمان نما از وجود چنین بلادی که در این دو حکایت ذکر شده، استبعاد نموده، بلکه آن ها را منکر شده اند، دلیل آن ها بر این استبعاد و انکار، آن است که فرنگیان سیّاح، دور کره ارض را گشته و مثل نیکی دنیا؛ یعنی دنیای تازه را پیدا کرده اند و اصلا اثری از این بلاد ندیده اند، پس اگر آن ها موجود بودند، هر آینه باید آن ها را دیده باشند.

جواب این شبهه؛

اوّل: اخبار فرنگی و مانند آن بر فرض ثبوت اخبارشان اعتباری ندارد، زیرا قول کافر و فاسق حجّت نیست. خصوصا وقتی خودش مدّعی و غرض از قولش، ابطال دین اسلام و اثبات دین نصارا باشد، با این که به اعتراف خودشان تمام کره را سیر نموده اند، چون سیر تمام آن موقوف بر عبور از دریای یخ است که در منتهای نقطه شمال واقع شده و خودشان اعتراف دارند که نمی توان از آن دریا عبور کرد، نه در زمستان و نه در تابستان؛ در زمستان به جهت مانع بودن سرما از عبور در آن و در تابستان به جهت شکستن یخ آن دریا به واسطه حرارت و مانع بودن آن یخ ها از عبور کشتی و مرور سواره و پیاده، چه بعدی دارد که بگوییم شاید خداوند آن دریا را مثل خندق برای آن جزیره و بلاد قرار داده باشد.

دوم: بر فرض اعتبار خبر کافر و مسموع بودن قول او؛ پس خبر آن با خبر عادل؛

مثل علی بن فاضل و مانند آن معارض است و خبر این ها به سبب ایمان و عدالت مقدم است.

سوم: مخبر به فرنگیان، نفی و مخبر به مثل علی بن فاضل و مانند آن، اثبات است، چرا که این ها خبر از دیدن خود می دهند و فرنگیان می گویند ندیده ایم، به این معنی اثبات با نفی معارضه ای ندارد، زیرا صدق هر طایفه ای ممکن است. پس می گوئیم فرنگیان در دعوی ندیدن، صادق اند؛ چنان که علی بن فاضل و مانند او در دعوی دیدن.

چهارم: نظر به عموم قدرت باری تعالی، بودن آن بلاد و محجوب بودنشان از انظار خلایق استبعادی ندارد و اعجب این نیست از سدّ اسکندر و کهف اصحاب کهف و ارم شدّاد که تمام این ها به صریح قرآن روی زمین موجوداند، حال آن که کسی خبری از آن ها ندارد.

پس می گوئیم کسی که خود آن بزرگوار را با اولاد و عیالش حفظ فرموده، بلاد و مساکن آن بزرگواران را هم حفظ خواهد فرمود یا به آن که از انظار دیگران مانند وجود خود آن بزرگوار و اتباعش آن ها را مستور نماید؛ چنان که به صریح آیه و إِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَ بَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا^(۱) یغمبر خاتم را از انظار دشمنان مخفی می داشت؛ چون قرآن را بخوانی، ما میان تو و آنان که به آخرت ایمان نمی آورند، پرده پوشیده ای قرار می دهیم از چشم مردم یا به چیز دیگر یا پرده ای که دارای صفت پوشندگی باشد.

مفسران خاصه و عامه نقل کرده اند: آیه شریفه در حقّ ابو سفیان، نضر بن حارث، ابو جهل و امّ جمیل زوجه ابی لهب نازل شده که خداوند پیغمبر خود را از چشم ایشان پوشاند، آن گاه که قرآن می خواند، نزد حضرت می آمدند، از او می گذشتند و او را نمی دیدند.

قطب راوندی در کتاب خرایج^(۲) وایت کرده: آن حضرت در مقابل حجر الاسود

۱- سوره اسراء، آیه ۴۵.

۲- الخرائج و الجرائح، ج ۱، ص ۸۷ و ج ۲، ص ۷۷۵.

نماز می خواند و کعبه و بیت المقدس را استقبال می نمود، پس دیده نمی شد تا از نماز فارغ شود. نیز روایت کرده: روزی ابو بکر نزد آن حضرت نشست بود که امّ جمیل خواهر ابی سفیان آمد و می خواست به آن جناب آزاری برساند. ابو بکر عرض کرد: یا رسول الله از این مکان کناره فرما!

فرمود: او مرا نمی بیند.

آمد، نزد حضرت ایستاد و به ابی بکر گفت: محمد را ندیدی؟

گفت: نه! برگشت.

ابن شهر آشوب و دیگران نیز حکایات بسیاری از این قسم در باب معجزات آن حضرت و ائمه علیهم السلام نقل کرده اند که از حدّ تواتر بیرون است. از امکان بودن شخصی میان جمعی ایستاده یا نشسته یا مشغول قرائت، ذکر، تسبیح و تحمید که همه اهل آن مجمع را ببیند ولی کسی او را نبیند، چه استبعاد دارد چنین بلاد عظیمی در براری یا بحار باشد، خداوند چشم همه مردم را از آن ها محجوب نماید و اگر عبورشان بدان جا افتد، جز دریای شگرف و بیابان فقر چیزی به نظرشان نیاید، شاید آن بلاد را از مکانی به مکانی سیر دهد؛ چنان که طایف را از شامات سیر داده، به مکان فعلی او آورد، در غار، چون اضطراب ابی بکر زیاد و از مواعظ و نصایح و بشارت پیغمبر قلبش مطمئن نشده، حضرت پای مبارک را بر پشت غار زدند، دری باز شد و دریا و سفینه ای ظاهر گردید؛ حضرت فرمود: اگر کفّار داخل شدند از این در بیرون رفته، به این کشتی نشینیم، آن گاه آسوده شد.

از این قسم معجزات بسیار است که در شهر و خانه ها دریا ظاهر کردند؛

چنان که در حکایت ششم این باب گذشت، حضرت حجّت - صلوات الله علیه - دریایی برای رشیق بادریبی و رفیقانش ظاهر فرمود و شیخ صدوق و جمله ای از مفسّران خاصّه و عامّه و مورّخین، قصّه باغ ارم و قصر شداد را نقل کرده اند و این که از انظار خلق مخفی بود و مخفی هم خواهد ماند و جز یک نفر که عبد الله بن قلابه نام داشت، کسی او را ندیده بود، او در زمان معاویه عقب شتر گمشده خود می گشت،

برایش مکاشفه شده، آن باغ و قصر را دید و از جواهرات آن برداشت، آن در صحرای یمن واقع است.

از خصایص وجود مبارک حضرت حجّت - صلوات الله علیه - است که با خواصّ خود در هر زمین بی آب و علفی که منزل کرد و موکب همایون آن جا مستقر شد، فوراً گیاه بروید و آب جاری شود و چون از آن جا حرکت کنند، به حال اوّل برگردد، بالجمله؛ خداوند یا آن بلاد را مثل وجود خود آن بزرگوار، از انظار مستور فرموده و یا از عبور و مرور خلق به آن بلاد مانع شده، چنان که در حکایت جزیره خضراست که حکمت در سفیدی بحر ایض آن است که آن مانع از عبور اعدا و باعث غرق آن ها می باشد؛ یعنی نمی گذارد اعدا از آن جا عبور نموده، به آن جزایر و بلاد داخل شوند.

بعضی از علما احتمال داده اند شاید بحر ایض همان دریای یخ باشد که از سمت عبور اهل بلد، سفید و از سمت دشمنان همیشه یا غالب اوقات، یخ باشد.

در مجلد سماء و العالم بحار (۱) کتاب قسمت اقالیم ارض و بلدان نقل کرده که تألیف یکی از علمای اهل سنت است که گفته بلد مهدی نیکو است، مهدی فاطمی آن را محکم بنا کرده، برای آن قلعه ای قرار داده و برای آن ها درهایی از آهن قرار داد که آهن هر دری بیش از صد قطار است، چون آن را بنا نمود و محکم کرد، گفت: الآن بر فاطمین ایمن شدم. پس چه استبعاد دارد به واسطه محکمی حصون آن بلاد یا به واسطه صارف الهی، کسی به آن شهرها دست نیابد و اطلاع پیدا نکند.

ما برای تأیید این احتمال دو مکان را نقل می نمایم که با آن که مردم آن ها را می بینند؛ به واسطه استحکام بنا، از اطلاع پیدا کردن از آن چه در آن هاست، عاجز و مأیوس اند.

موضع اوّل: هرمان مصر است که دو بنای بزرگ و قدیم در آن شهراند.

علّامه مجلسی در غیبت بحار (۲) ز صدوق (۳) ه اسناد خود از ابو القاسم محمد بن

۱- بحار الانوار، ج ۵۷، ص ۲۲۹.

۲- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۴۵-۲۴۳.

۳- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۵۶۵-۵۶۲.

قاسم بصری حکایت نموده: ابو الحسن حمّادویه بن احمد بن طولون در شهر مصر خزینه هایی پیدا کرد طوری که پیشتر از او مثل آن ها برای احدی میسر نشده بود، آن گاه او را از راه طمع پیدا نمودن گنج، به خراب کردن هرمان که دو بنای بزرگ و قدیمی در شهر مصراند، تحریص و ترغیب نمودند و سوای آن دو بنا، بناهای کوچک دیگر در مصر هستند که همه آن ها را اهرام می نامند.

آن گاه محرمان و معتمدانش به او اشاره کردند به خراب کردن آن ها اقدام ننماید، زیرا هرکس به این امر اقدام نموده، اجلش نزدیک و عمرش کوتاه شده، او استدعای ایشان را قبول نکرده، به هزار نفر فعله امر نمود که آن جا را بکنند و در آن جا را پیدا کنند. یک سال کار کردند، رنجیدند و خسته شدند. وقتی بعد از مأیوسی، عزم برگشتن و ترک عمل نمودند، راهی را مانند نقب پیدا کردند و آن راه را تا آخرش رفتند؛ ناگاه سنگ مرمری دیدند و دانستند آن سنگ همان در است که ایشان تفحص می کردند.

آن گاه تدبیری نمودند و آن را از جایش برکنند و بیرون آوردند، ناگاه کتابتی دیدند که به خط یونانی در آن نوشته شده بود، حکما و علمای مصر را جمع نمودند، همگی به آن نگاه کردند، آن را ندانستند. میان ایشان مردی مشهور به ابی عبد الله مدینی از جمله حفاظ و علما بود؛ او به ابی الحسن حمّادویه بن احمد گفت: در بلده حبشه عالمی را از علمای نصارا می شناسم که پیر شده و سی صد و شصت سال عمر نموده، او این خط را می داند، زمانی عزم نمود آن را به من یاد دهد، چون من بر دانستن علوم عربی حریص بودم، آن را یاد نگرفتم و آن عالم تا حال زنده است.

ابو الحسن به پادشاه حبشه نوشت آن عالم را نزد وی بفرستد؛ او در جوابش نوشت سنّ اش بسیار شده، زمانه پایمالش نموده، هوای این بلد تا حال او را نگاه داشته، اگر به هوا و اقلیم دیگر برده شود و تعب و حرکت و مشقت سفر به او برسد، می ترسم تلف گردد، حال آن که زندگی وی باعث شرف و فرح و آرام ماست. اگر خطی دارید که باید بخواند و آن را تفسیر نماید یا مسأله ای عارض گردیده که باید از او پرسید، آن را بنویسید و بفرستید تا از او جواب یا صواب بشنوید.

آن سنگ را در کشتی کوچکی گذارده، به بلده اشوان رساندند و از آن جا به تعجیل به بلاد حبشه بردند، وقتی آن جا رسید، آن عالم آن را خواند، به زبان حبشی تفسیر نمود و بعد از آن به لغت عربیه نقل شد. ناگاه دید در آن نوشته شده بود، من ریّان بن دومغم. وقتی این را دیدند، از ابی عبد الله مدینی پرسیدند: ریّان که بوده؟

گفت: عزیز پادشاه مصر است که یوسف علیه السلام نزد او بوده. عمر عزیز هفت صد سال، عمر ریّان، پدر او هزار و هفت صد سال و عمر دومغم سه هزار سال بوده.

در آن سنگ نوشته شده بود: من ریّان بن دومغم هستم، برای دانستن منبع رود نیل از بلده خود بیرون آمدم، چهار هزار نفر هم با خود برداشتم و هشتاد سال گشتم، تا این که به ظلمات و دریای محیط رسیدم، آن گاه رود نیل را دیدم که دریای محیط را می شکافد از آن عبور می کند و به سمت مصر می آید، آن نهایی نداشت که آن جا تمام شده باشد.

همه اصحاب من جز چهار هزار نفر هلاک شدند.

آن گاه از زوال سلطنت خود ترسیدم، به مصر مراجعت نمودم و اهرام و برایی را بنا کردم، این دو هرم را ساختم، اموال و خزاین و دفاین خود را در آن ها گذاشتم و آثار علم و حکمت خود را در آن ها پنهان نمودم که به مرور دهور نمی پوسد و خراب نمی شود.

در این باب اشعاری گفته و آن ها این است:

و ادرك علمي بعض ما هو كائن و لا علم لي بالغيب و الله اعلم

و اتقنت ما حاولت اتقان صنعه و احكمته و الله اقوى و احكم

و حاولت علم التّيل من بدء فيضه فاعجزني و المرء بالعجز ملجم

ثمانين شاهورا قطعت مسائحا و حولي بنو حجر و حبش عرموم

إلى أن قطعت الجنّ و الأانس كلّهم و عارضني لّج من البحر مظلم فايقت

أن لا منفذ بعد منزلي لذی هيبه بعدی و لا متقدّم

فابت الى ملكي و ادسيت ناديا بمصر و لا الأيام بؤس و انعم

أنا صاحب الأهرام في مصر كلّها و باني برانيها بها و المقدم

تركت بها آثار كفيّ و حكمتي على الدهر لا تبلى و لا تنهدّم

و فیها کنوز جمّه و عجائب و للدهر امر مرّه و تهجم

سیفتح اقفالی و بیدی عجائبی ولی لربّی اخر الدهر ینجم

باکناف بیت الله تبدو اموره و لا بدّ أن یعلوا و یسموا به السّم ثمان

و تسع و اثنتان و اربع و تسعون اخری من قتیل و ملجم

و من بعد هذا کّر تسعون تسعه و تلک البرانی تستخرّ و تهدم

و تبدی کنوزی کلّها غیر انّی أری کلّ هذا أن یفرّقها الدّم

رمزت مقالی فی ضخور قطعتها ستبقی و افنی بعدها ثم اعدم

خلاصه مضامین این ابیات بلاغت آیات، این است: علم من، بعضی چیزها را که شدنی است، دریافت نمود، من علم به غیب ندارم و خدای تعالی داناتر و اعلم از همه است و محکم نمودم هرچه را که اراده محکم نمودنش را دانستم و پروردگار از همه اشیا قوی تر و محکم تر است، عزم نمودم منبع رود نیل را بدانم، نتوانستم و عاجز شدم، مرد در حال عجز مانند اسبی است که بر سرش جلو زده باشند، هشتاد سال جامه های سیاحت را طی نمودم، درحالی که دور سرم جماعتی از ارباب عقول و لشکر، بسیار بودند.

همه بلاد جنّ و انس را گشتم و گرداب ظلمانی و دریا بر من دچار گردید، آن گاه یقین نمودم کسی از ارباب هیبت و جرأت، خواه بعد از من و خواه پیش تر از من، نتوانسته از آن جا بگذرد، پس به مملکت خود برگشته، مجلسی برای لذت و عیش در مصر برپا کردم، روزگار گاه شدت و گاه نعمت دارد.

من صاحب همه هرم هایی هستم که در مصراند و من بناکننده برابی آن ها در آن جا هستم و در آثاری که از دست های من به طریق حکمت جاری شده، ودیعه ای گذاشته ام، آن ها با طول روزگار می مانند، کهنه نمی شوند و خراب نمی گردند، در آن اهرام خزینه های بسیار و چیزهای عجیب هستند، روزگار گاهی مرد را بر خلاق امیر می کند و گاه طوری می کند که ایشان بر او هجوم می کنند یا آن که روزگار امور عجیب و شدت ها دارد، به زودی قفل های خزاین مرا وا می کند و کارهای عجیبه مرا

ظاهر می گرداند.

ولی پروردگار من که در آخر زمان ظاهر خواهد شد، امور او در اطراف کعبه بیت الله، ظاهر می باشد، لا محاله مرتبه او بلند و نام خدا و کلمه توحید هم به سبب او بلند می شود. در ایام خروجش صد و سیزده طایفه از او اطاعت می کنند، باقی کشته و دستگیر می شوند. بعد از آن نود و نه طایفه از اموات رجعت می کنند، این برای، همه افتاده و خراب می شوند، همه خزاین مرا بیرون می آورند و می دانم همه آن ها در جهاد صرف خواهد شد. سخنان خود را به طریق رمز روی سنگ پاره ها نوشتم، به زودی آن ها فانی خواهند شد و من هم بعد از آن ها معدوم خواهم گردید.

ابو الحسن حمّادویه بن احمد بعد از اطلاع به مضامین ایات گفت: این امری است که احدی جز قائم آل محمد - عجل الله فرجه - در آن تدبیر و چاره ای ندارد. آن گاه سنگ را برگرداندند و در جای خود - چنان که سابقا بود - گذاشتند، یک سال بعد از این ماجرا، طاهر نام خادم، ابو الحسن را میان رختخوابش در حالی که مست بود، کشت. از این وقت، خبر هرم ها و خبر کسی که آن ها را بنا نموده، منتشر گردید. این که نقل کردیم، صحیح ترین چیزهاست که در خصوص رود نیل و هرم ها گفته می شود.

موضع دوم: مدینه النحاس است که از عجایب عمارات جهان است و در مملکت اندلس و بلاد افریقیه واقع است و دور باروی آن چنان که در کتاب زینه المجالس نقل نموده، چهار فرسنگ و بلندیش بیش از پنجاه ذرع است و دروازه ندارد. بعضی گفته اند ذو القرنین اکبر آن را ساخته و اصح، آن که او را دیوها به فرمان سلیمان علیه السلام ترتیب داده اند.

مفسران در تفسیر آیه کریمه *وَ أَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِنَّ مَنْ يَعملُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ (۱)* ویند: از آن چشمه روی گذاخته بیرون آمده و آن بارو ساخته شده و بنی آدم کمتر آن جا رسند و در عهد بنی امیه شخصی به آن جا رسیده است.

عبد الملک بن مروان، حاکم اندلس، به موسی بن نصر فرمود به آن جا رفته، تفتیش

حال نماید و بنگرد که در آن حصار چه چیز است. موسی به آن جا رفته، نتوانست از میان حصار چیزی معلوم کند. مراجعت نموده، به عبد الملک پیغام داد تدبیر سلیمان دیوان را در آن شهر بند کرده و این، افغان ایشان است. نزدیک مدینه النحاس (۱) حیره ای است که همواره موج می زند؛ مانند ریگی که از حرارت آتش به جوش آید و بر گردش نی بسیار رسته است.

موسی بن نصر چند نفر از غَوَاصان را آن جا فرستاد، ایشان ظروفی مدور از مس و قلع بیرون آوردند که بر آن ظروف مهر زده بودند، چون آن ها را شکستند، از جوف بعضی، شکل سواری با سلاح از طلا بیرون آمد و از بعضی، صورت پیاده پیدا شد که می گفتند: یا نبی الله معاوذی الیک قَطَّ موسی؛ دانست حضرت سلیمان دیوان را در آن جا مقید ساخته است. (۲) در بحار الانوار (۳) از کتاب مقتضب الاثر (۴) یخ مقدم احمد بن محمد بن عیاش به اسناد خود از شعبی روایت کرده که او گفت: به درستی که عبد الملک بن مروان مرا خواست و گفت: ای ابو عمر! همانا موسی بن نصر عبدی که عامل عبد الملک در مغرب بود، به من نوشت: به من خبر رسیده شهری از مس است که نبی الله سلیمان بن داود علیهما السلام آن را بنا کرده و به جن امر فرموده آن را بنا کنند.

پس عفریت های جنی در بنای آن جمع شدند و آن شهر از چشمه مسی است که خدای تعالی آن را برای سلیمان بن داود علیه السلام نرم کرد و به من خبر رسیده که آن شهر در بیابان اندلس است، به درستی که در آن گنج هایی است که سلیمان بن داود علیه السلام آن ها را در آن جا پنهان نموده و به تحقیق من مسافرت به سوی آن را اراده کرده ام.

دانای خبیر به من خبر داد راه مشکل است و مسافت آن، جز به استعدادی از مرکوب و توشه ای بسیار بادوری راه و صعوبت آن طی نمی شود و این که احدی در فکر

۱- دریاچه.

۲- ر. ک: معجم البلدان، ج ۵، ص ۸۲-۸۰.

۳- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۱۶۷-۱۶۳.

۴- مقتضب الاثر فی النص علی الائم الاثنی عشر، ۴۵-۴۳.

آن مدینه نیفتاد، الا این که از رسیدن به آن جا واماند؛ مگر دارا پسر دارا، چون اسکندر به او گفت: و الله من زمین و همه اقالیم را طی نمودم و اهل آن جا به زیر فرمان من در آمدند و هیچ موضعی از زمین نماند، مگر آن که آن را به زیر قدم خود در آوردم، جز این زمین را از اندلس که دارا پسر دارا به آن جا رسید، به درستی که من به توجه به سوی آن مکان سزاوارترم، تا آن که مانده نشوم از مقصدی که او به آن جا رسیده است.

اسکندر مشغول تهیّه شد و برای خروج یک سال، مهیا شدم.

چون گمان کرد برای این سفر مستعد شده، چند نفر پیش فرستاده بود که تحقیق کنند، آن ها به او خبر دادند پیش از رسیدن به آن جا موانعی است. اسکندر از رفتن منصرف شد، عبد الملک به موسی بن نصر نامه ای نوشت و او را به استعداد امر نمود و کسی را برای عملی که داشت، به جای خود گذاشت. سپس مستعد شد و بیرون رفت، به آن جا رسید، او را دید و احوال آن جا را ذکر نمود. پس از مراجعت کیفیت آن جا را به عبد الملک نوشت و در آخر مکتوب نوشت: چون روزها گذشت و توشه ها تمام شد، به دریاچه ای رسیدیم که اشجار داشت و آبش مشروب بود و به قلعه آن شهر رسیدیم.

در محلی از آن قلعه کتابتی دیدیم که به عربی نوشته شده بود. چون آن را خواندم، امر کردم آن را نسخه کردند و آن کتابت این ابیات بود.

ليعلم المرء ذو العزّ المنيع و من يرجو الخلود و ما حيّ بمخلود

لو أنّ خلقا ينال الخلد في مهل لنال ذاك سليمان بن داود

سالت له القطر عين القطر فايضه بالقطر منه عطاء غير مردود

فقال للجنّ ابو إلى به اثرا يبقى إلى الحشر لا يبلى و لا يؤد

فصير و صفاحا ثم هيل له إلى السماء باحكام و تجويد

و افرغ القطر فوق السور منصلتا فصار اصلب من صماء صيخود

و بثّ كنوز الأرض قاطبه و سوف يظهر يوما غير محدود

و صار في بطن قعر الأرض مضطعجا مصمدا بطوايق الجلاميد

لم يبق من بعده للملك سابقه حتى يضمّن رمسا غير اخدود

هذا ليعلم أنّ الملك منقطع الّا من الله ذى التّعماء و الجود

حتّى إذا ولدت عدنان صاحبها من هاشم كان منها خير مولود

و خصّه الله بالأيات منبعثا إلى الخليقه منها البيض و السود

له مقاليد اهل الأرض قاطبه و الأوصياء له اهل المقاليد

هم الخلايف اثنى عشره حججا من بعده الأوصياء السّاده الصّيد

حتّى يقوم بامر الله قائمهم من السّماء اذا ما باسمه نودی

چون عبد الملك آن مکتوب را خواند و طالب بن مدرک که رسول او به سوی عامل مغرب بود، به آن چه خود از این قصّه مشاهده کرده بود او را خبر داد. محمد بن شهاب زهری در نزد عبد الملك بود. به او گفت: در این امر عجیب چه می بینی؟

زهری گفت: می بینم و گمان می کنم جنّانی موکل بودند بر آن چه در آن مدینه است که برای آن ها حافظ باشند و به خیال هر که خواست بالا رود، تصرّف می کنند؛ یعنی این مکتوب و ابیات از تخیلات بوده، واقعیتی نداشت.

عبد الملك گفت: آیا از امر آن که به اسم او از آسمان ندا می کنند، چیزی می دانی؟

گفت: ای امیر المؤمنین، خود را از این بازدار!

عبد الملك گفت: چگونه خود را از این باز دارم، حال این که این بزرگترین مقصود من است. هر آینه بگو سخت ترین چیزی که نزد تو است؛ مرا بد آید یا خوش آید.

زهری گفت: علی بن الحسین علیه السّلام به من خبر داد، این مهدی علیه السّلام از فرزندان فاطمه دختر رسول خدا صلی الله علیه و اله است.

عبد الملك گفت: شما هر دو دروغ گفتید و پیوسته در سخنان خود می لغزید. این مهدی، مردی از ما بنی امیه است.

زهری گفت: امّیا من آن را برای شما از علی بن الحسین علیهما السّلام روایت کردم. اگر خواستی، از او سؤال کن و بر من ملامتی نیست در آن چه برایت گفتم. اگر دروغ گفت، ضررش بر خود او است و اگر راست گفت، پاره ای از آن چه به شما وعده داده اند، به شما خواهد رسید.

عبد الملک گفت: من حاجتی به سؤال از پسر ابی تراب ندارم و به زهری آهسته گفت: سخن آهسته کن احدی آن را از تو نشوند.

زهری گفت: برای تو باد بر من این معاهده؛ یعنی عهد کردم به کسی نگویم، سال های طولانی است که اندلس در دست فرنگیان می باشد و با آن همه اهتمام در اطلاع بر اوضاع و تمکن بر آن، خبری از این شهر ندارند و ملین خصوصا اهل اسلام که به برکت وجود خاتم النبیین صلی الله علیه و اله، تزکیه و تکمیل آن جناب، عباد را در مراتب توحید ذات، صفات و افعال حضرت باری و نمایاندن صنایع عجیب و آثار غریب حق جل و علا از همه امم اکمل و اعلم شده اند؛ راه استبعادی ندارند.

تنظیر [نظیر این دو موضع محفوظ بودن وادی طلاست که در تبت است]

بدان نظیر این دو موضع در محفوظ بودن آن ها و اطلاع پیدا نکردن از آن ها، محفوظ بودن وادی طلاست که در تبت است.

از کتاب شاهد صادق نقل شده در سمت تبت وادی ذهب است که طلا در آن جا می روید و خداوند مورچه های بسیاری در آن وادی برای حفظ آن طلاها موکل فرموده که هر یک به بزرگی گرگی هستند. اگر کسی بخواهد برود، طلا- از آن جا بیاورد، مورچه ها او را می خورند.

بعضی مردم طماع از جان می گذرند، به طلب طلا می روند و اسب های دهنده سوار می شوند، گوسفند کشته، به ترک و ردیف خود می بندند، مورچه ها خبر می شوند؛ آن ها که به جمع طلا- مشغول اند، سوار می شوند، می گریزند و کشته گوسفند را می اندازند، مورچه ها بر سر گوسفند جمع می شوند. آن اشخاص، به این حيله فرار می کنند. تبت به کسر تا و فتح با، ولایت مشهوری از اقلیم چهارم یا پنجم است، بعضی آن را تبت خرد خوانند و به کشمیر متصل است، بعضی به آن تبت کلان می گویند و آن به شرقی تبت خرد است. گویند در آن دیار سنگی است که هر غریبی آن را ببیند چندان بخندد که هلاک شود، انتهی.

فی البحار(۱) عن الصادق علیه السلام انّ الله وادیا ینبث الذهب و الفضة كالشعیر و الحنطه و قد حماه الله باضعف خلقه و هو الثمل لو رامته النجاتی ما قدرت علیه»(۲) رجمه اش قریب به چیزی است که از کتاب شاهد صادق نقل شد.

تأیید لما ذکر و تشیید لما سطر

معاصر عراقی در کتاب دار السلام از کتاب تذکره الائمه مجلسی ره نقل نموده که مکان حضرت قائم - عجل الله فرجه - در این زمان؛ یعنی غیبت کبرا به طریق مخالفین؛ چنان که در اکثر کتب ایشان است، قریه ای است که نام آن کرعه می باشد و به طریق دیگر، دو شهر در مشرق و مغرب است که ماورای اقالیم می باشد؛ نام یکی از آن ها جابلسا و دیگری جابلقاست و در آن جا ساکن اند.

در کتاب نزهه الناظر مسطور است: امروز مکان صاحب الامر - عجل الله فرجه - در جزیره ای از جزایر مغرب است و آن را علمیه خوانند و هریک از اولاد ذکور آن حضرت، طاهر و قاسم در جزیره ای از آن جزایر حاکم اند. مؤید این قول آن که در شام شهری است که آن را جزیره می نامند. سید صالحی و شیعه که از مردم آن ولایت است، به این فقیر خبر داد که ما در مکه بودیم، شخصی را دیدیم که در بازار می گشت و زری داشت که می خواست چیزی بخرد و کسی آن زر را از او نمی گرفت.

بدو گفتم: چه حالی داری؟

گفت: چند درهم دارم و کسی آن ها را از من نمی گیرد، نمی دانم چه کنم؟

گفتم: به من بنمای! چون نگاه کردم، سکه آن ها این بود: الله ربنا و محمد نبینا و المهدي امامنا.

پرسیدم: تو از کجایی؟

گفت: از بلاد مغرب، در میان دریای اخضر. ما پادشاهی داریم که نام او مهدی علیه السلام

۱- بحار الانوار، ج ۱۴، ص ۹۱ و ج ۶۱، ص ۲۴۰؛ تفسیر القمی، ج ۲، ص ۱۲۶.

۲- بحار الانوار، ج ۱۴، ص ۹۱.

است، این سکه به نام مبارک اوست و عمر بسیار دارد.

گفتم: این مهدی کیست و از کدام طایفه است؟

انگشت به لب گذاشت که حرف مزن! اگر تو شیعه ای، می دانی که کیست. من نه یا ده تا از آن درهم از او بستدم و در عوض، درهم شامی دادم، وقتی به ولایت خود آوردم، هریک از دوستان به رسم تبرک از من بردند.

مؤلف گوید: در حکایت علی بن فاضل مازندرانی است که گفت: سکه ایشان لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله محمد بن الحسن قائم بامر الله است، لهذا به بلاد خارج نمی رود، سید شمس الدین پنج درهم از آن ها را برای تبرک به من عطا فرمود.

مجلسی می فرماید: دیگر فرنگی جدید الاسلامی که طیب بود، می گفت: من اکثرا در جزایر دریای اخضر، سیاحت و تجارت می کردم، به حوالی اکثر جزایر که می رسیدم، به وسیله دوربین شهری عظیم و وسیع می دیدم که همه آن شهر عرب بودند، در کنار دریا آمد و شد می کردند و به هم برمی آمدند، گاه بی دوربین هم می دیدم، پیش که می رفتم، کسی را نمی دیدم و علامت شهری نبود، گاه مردی را از دور تشخیص می دادم که ریش او سیاه، سفید یا سرخ بود، چون نیک ملاحظه می کردم، اثری از او نمی دیدم.

علی بن عز الدین استرآبادی نقل می کند: سید علی بن دقاق که جد و پدر او در کمال علم و ورع و تشیع در ولایت عرب مشهوراند، حکایت کرد پیش از پنج سال با جماعتی در دیار شام بودم، ناگاه کشتی ایی نه به طریق کشتی های معهود پیدا شد.

وقتی نزدیک شد، با مردمی که آن جا بودند، پیش رفتیم و از احوال پرسیدیم، معلوم شد قریب یک ماه است که راه را در دریا گم کرده و به آبادانی نرسیده اند، پرسیدند شما در چه دینی هستید؟ چون معلوم گردید بر دین اسلامیم، خوشدل شدند، اما در حذر بودند، تا آن که تحقیق کردند که بر طریق اثنا عشری هستیم، به یکبار رام شدند، با ما به کنار خشکی آمدند و ایشان را به نیکی اعتقاد مردم آن ولایت و ارزانی و

فراوانی نعمت ترغیب کردیم. گمان ایشان به یقین تبدیل شد که در این ولایت مخالف نمی باشد. بیرون آمدند و نماز ظهر را به جماعت گزاردند، درهم بسیار بیرون آوردند که چیزی بخرند و سگه آن دراهم، به نام امام مهدی علیه السلام بود.

ملعون مخالفی که میان جماعت ما بود با مخالف دیگر گفتند: این جماعت رافضی اند، اگر این دراهم را در ولایت شام در می آورند، به ایشان اذیت بلیغ می نمایند.

آن مردمان وقتی این سخن را شنیدند تا شب نایستادند، فی الحال بر کشتی های خود سوار شده، از همان راه که آمده بودند، مراجعت نمودند. سید مشار الیه فرمود: هنوز پیش پدر و اقربای من چهار تنگه از آن دراهم باقی است. کلام مجلسی تمام شد.

بالجمله بعد از اعتقاد به زندگی و غیبت آن بزرگوار، استحباب تناکح و تناسل و منع از رهبانیت و عزوبت؛ لا بد آن حضرت، عیال و اولاد می دارد و چنان که عادت اقتضا می کند کثرت آن به سبب طول عمر، باعث اختیار بلدی خاص می گردد که خالی از غیر خواص است تا ذکر آن حضرت چنان که مقتضای حکمت غیبت است، مستور ماند و اولاد او هم به آسودگی خاطر زندگی کنند.

پس گول این شبهات و این استبعاد و انکار وجود بلاد آن بزرگوار و اولاد او را در افسانه شهر مخور و الله الولی الهادی الی صراط مستقیم.

ما در صبیحه سی و یکم عبقریه سوّم از بساط سوّم که در ردّ شبهه بیست و نهم مخالفین است از ترک سنّت اکیده جدّش؛ یعنی تزویج و نکاح، آن چه را در این جا ذکر شده- مع اشیای زایده دفعا للشبه- ذکر نموده ایم. هرکس طالب باشد به آن رجوع کند.

[عطار بصرای] ۱۷ یاقوته

اشاره

مکاشفه عطار بصرای است.

معاصر عراقی در کتاب دار السلام گفته: شخص فاضل و ثقه عادل، مولا محمد امین عراقی نقل نمود؛ اگرچه نسیان کردم که مستند نقل آن، چه بود و شاید به خطّ بعضی

اصحاب استناد کرد که شخصی صالح که در بصره، عطاری می نمود، نقل کرد که روزی در دکه عطاری نشسته بودم؛ دو مرد برای خرید سدر و کافور به دکان من وارد شدند.

چون در مکالمه و رفتار ایشان تأمل کردم و صورت و سیرت ایشان را دیدم، آن ها را در زئی اهل بصره ندیدم، لذا از یار و دیار ایشان پرسیدم، هر قدر ایشان بر تستر و انکار افزودند، من بر التماس اصرار نمودم، تا آن که ایشان را به رسول مختار و آل اظهار، آن قدوه ابرار سوگند دادم. وقتی این را دیدند، اظهار نمودند ما از جمله ملازمان درگاه عرش، اشباه حضرت حجّت - عجل الله فرجه - هستیم، اجل موعود شخصی از ملازمان آن قسبه عالیّه رسیده، وفات کرده بود، و صاحب آن ناحیه ما را مأمور فرموده از تو سدر و کافور بخریم، چون این را شنیدم، بر دامن شان چسبیدم و تضرّع و الحاح کردم که مرا هم با خود به آن درگاه برید.

گفتند: این کار، بسته به اذن آن بزرگوار است و چون مأذون نفرموده، ما جرأت این جسارت را نداریم.

گفتم: مرا به آن مقام برسانید و پس از آن استیدان نمایید، اگر مأذون فرمودند، شرفیاب می شوم و الا عود می نمایم و در این قدر به غیر از اجر اجابت چیزی بر شما نباشد.

باز هم امتناع کردند، بالاخره چون تضرّع و الحاح را از حد گذرانیدم، ترحم کرده، منت گذاشته، اجابت نمودند.

با تعجیل تمام، سدر و کافور را به ایشان تسلیم کرده، دکان را بسته، با ایشان روانه شدم، تا آن که به ساحل دریای عمان رسیدیم و ایشان بدون منت کشتی، حباب وار بر روی آب روانه شدند و من ایستادم.

ملفتت من شدند و گفتند: مترس! خدا را به حقّ حضرت حجّت علیه السّلام قسم ده که تو را حفظ نماید، سپس بسم الله گفته، روانه شو!

این را که شنیدم، خدا را در حفظ خود، به حقّ حضرت حجّت علیه السّلام قسم داده، بر روی آب؛ مانند زمین خشک در عقب ایشان روانه گردیدم، تا آن که به قبه دریا

رسیدیم، ناگاه ابرها به هم پیوسته، باریدن گرفت.

اتّفاقا من در حین خروج از بصره، صابونی پخته بودم و آن را برای خشک شدن در بالای بام میان آفتاب گذاشته بودم، چون باران را مشاهده کردم، به خیال صابون افتادم و خاطر من پریشان شد، ناگاه پاهایم در آب فرو رفت، به قوه شناوری، خود را از غرق حفظ کردم، لکن از همراهان بریدم؛ ایشان ملتفت من شدند و مرا به آن حالت دیدند، به عقب برگشتند، دست مرا گرفته، از آب بیرون کشیدند و گفتند: در خصوص خطره ای که بر خاطرت عارض شد، توبه کن و تجدید قسم نما!

توبه کرده، دیگر بار خدا را در حفظ خود به حقّ حضرت حجّت علیه السّلام قسم دادم.

سپس بر روی آب روانه شدم، تا آن که از دریا به ساحل رسیدیم و از ساحل، راه مقصود را بریدیم. لکن در دامنه بیابان، چادری مشاهده کردیم که مانند شجره طور نوران عرصه آن فضا را نورانی کرده؛ همراهان گفتند: تمام مقصود، در این سراپرده می باشد.

با ایشان نزد آن چادر رفتیم و نزدیک به آن درنگ نمودیم، یک نفر از ایشان برای استیذان، داخل آن چادر شد و در باب آوردن من، با آن بزرگوار سخن به میان آورد، طوری که کلام آن حضرت را شنیدم ولی به جهت حایل بودن چادر، شخص او را نمی دیدم.

کلام آن امام را از ورای حجاب و پشت پرده شنیدم که در جواب فرمود: «ردّوه فأنّه رجل صابونئ»؛ یعنی: او را به محلّ خود برگردانید یا دست ردّ به سینه او بگذارید، تمّیّایش را اجابت ننمایید و او را در عدد ملازمان این عتبه ملائیک، پاسبان نشمارید، زیرا او مردی صابون دوست است. این کلام اشاره به آن خطره صابون است که در قلب من خطور کرد؛ یعنی هنوز دل را از تعلقّ دنیوی خالی نکرده تا محبّت محبوب در آن جا کند و شایسته مجاورت با دوستان خدا شود.

آن مرد گوید: چون این سخن را شنیدم و آن را بر طبق برهان عقلی و شرعی دیدم، دندان طمع را کندم و چشم از این آرزو پوشیدم و دانستم مادامی که آینه دل، آلوده به

کدورت علایق دنیوی باشد، عکس محبوب در آن، منطبع و روی مطلوب دیده نشود؛ چه جای آن که درک خدمت و ملازمت صحبت آن حاصل گردد.

موعظه [قرب به خدا و اولیای خدا، منوط به بعد از دنیا و علایق آن است]

بدان ای جان برادر! قرب به خدا و اولیای خدا، منوط به بعد از دنیا و علایق آن است، پس هر قدر علاقه به دنیا زیادتر، دوری از ساحت قدس الهی بیشتر و هر قدر علاقه به آن کمتر، نزدیکی به آن آستانه، زیادتر است.

در انوار النعمانیه (۱) است که وقتی ملایکه، حضرت عیسی علیه السلام را به آسمان چهارم بردند، خطاب رسید، او را تفتیش کنید! چون پیراهن او را که رشته مریم بود، تجسس و تفتیش نمودند، سوزنی در آن دیدند. خطاب رسید، اگر این سوزن همراه عیسی نبود، هر آینه او را به آسمان هفتم می رساندیم، لذا او را به واسطه تعلقی که به آن سوزن داشت از سه آسمان دیگر، محجوب داشته، در آسمان چهارم متوقف نمودند.

در کتاب مصابیح القلوب است که آورده اند: پادشاه عالم به موسی علیه السلام فرمود:

دوستی از دوستان ما در فلان ویرانه وفات کرده، برو و کار او را از تکفین و تدفین آماده کن! حضرت موسی بدان ویرانه رفت، دید مردی وفات کرده، خشتی زیر سر و پاره ای پلاس بر عورت خود گذاشته، موسی گریست و عرض کرد: خداوندا! دوست خود را چنین می داری پس دشمن خود را چگونه خواهی داشت؟

خطاب عزت رسید: ای موسی! به عز و جلال قدرت ما! این دوستی از دوستان ماست، فردای قیامت که از قبر برخیزد، نگذارم قدم از قدم بردارد تا از عهده این خشت و پلاس بیرون نیاید.

موسی رفت و جماعتی از بنی اسرائیل را حاضر کرد که کار او را بسازند. چون به آن ویرانه در آمدند، آن شخص را ندیدند. موسی عرض کرد: خداوندا! دوست تو کجا رفت؟ به آسمان بالا رفت یا سباع وی را خوردند؟

خطاب رسید: ای موسی! این چه گمان است که به دوستان ما می بری، دوست ما را سباع نخورد و به زمین فرو نشود؟ دوست جز نزدیک دوست به کجا رود، در آسمان نگاه کن! چون نگاه کرد، او را فی مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ (۱) ید.

تنبیه [مناط محبت دنیا و علاقه نداشتن کثرت مال و منال است بلکه مناط تعلق خواطر و عقد، قلب است]

بدان مناط محبت دنیا و علاقه نداشتن کثرت مال و منال است، بلکه مناط تعلق خواطر و عقد، قلب است به آن چه در او است و از ناحیه او است و برای تصدیق این امر، ملاحظه حکایت برخ آسود، برای تو کفایت می کند، چون بعد از این که آن گونه عرایض در ساحت باری نموده که موسی قصد کرد او را بزند ولی با آن گونه کلمات خشن، خداوند باران رحمتش را به واسطه استسقای او بر بنی اسرائیل بارانید، مع ذلک می فرماید: بنده من عیبی دارد و آن این است که به نسیم سحر تعلق خاطر دارد و از وزیدن آن بر بدنش خوشش می آید.

[حکایت واعظ قزوینی]

از جمله مناسبات مقام، ذکر حکایت واعظ قزوینی با شخصی درویش است.

حکایت در السنه و افواه مشهور و در بعضی از کتب، مسطور است ملّا رفیعا که در عصر صفویّه از علمای اخیار و واعظ نامدار بوده، بسیار متمول و با ثروت بود؛ به نحوی که میخ های اصطبل آن از نقره بوده و مع ذلک در منبر، مردم را به ترک دنیا تحریص و ترغیب می نمود؛ چنان که در کتابش ابواب الجنان هم، بیاناتی در مذمت دنیا و ترک آن دارد.

روزی درویشی پای منبر او نشست، مواعظش را استماع می کرد. از قضا کلامش به ذمّ دنیا و متاع آن منجر شده، از آن بسیار مذمت نمود.

آن درویش بعد از فراغ از منبر، ملازم آن مرحوم شده تا دهلیز خانه اش رفت و

عرض کرد: جناب آقا! من در وفق دادن میان قول و فعل تو متحیرم، از آن طرف، مردم را به ترک دنیا و مذمت آن می خوانی و از این طرف، شما این همه اموال دنیا را جمع و حیازت نموده ای.

واعظ مرحوم فرمودند: آیا میل داری با تو رفیق شده، از تمام این اموال دست کشیده، سیاحت نمایم؟

درویش تعجب نموده، عرض کرد: بلی، آن مرحوم از همان جا با درویش راه بیابان را پیش گرفتند. قدری از شهر دور شدند، به سرچشمه آبی رسیدند. چون تشنه بودند، برای آب خوردن نشستند. درویش ملتفت شد کشکول خود را در شهر گذارده و فراموش کرده آن را همراه خود بیاورد، لذا از واعظ مسألت نمود در سر آن چشمه توقف نماید تا او به شهر رفته، کشکول خود را بیاورد.

واعظ مرحوم تبسم نموده، فرمود: ای درویش! دیدی محبت تو به دنیا بیشتر از من بود، چون من با تو همراهی نمودم و دل از هرچه داشتم، برداشتم و فی الواقع آن میخ طویله های نقره را به گل کوفته بودم، نه به دل؛ ولی تو دل از یک کشکول برداشتی. پس درویش، فرمایش آن مرحوم را تصدیق نموده، از فعل و قول خود خجل و نادم شد.

[علامه سید بحر العلوم] ۱۸ یاقونه

مکاشفه مرحوم سید بحر العلوم است.

علامه نوری در کتاب دار السلام (۱) از شیخ صالح صفی شیخ احمد صد تومانی نقل نموده که او به ما گفته: به استفاضه به ما رسیده که جد ما مولا محمد سعید صد تومانی از تلامذه مرحوم سید بحر العلوم بوده، گفته: روزی در مجلس سید، صحبت قضایای کسانی که مهدی علیه السلام را دیدند، به میان آمد، تا آن که جناب سید هم، در بین صحبت به سخن آمد و فرمود: روزی میل کردم که نماز را در مسجد سهله به جای آورم؛ وقتی که

گمان داشتم از مردم خالی است. چون به آن جا رسیدم، دیدم مسجد پر از مردم است و صدای ذکر و قرائت ایشان بلند است و معهود نبود در چنین وقتی احدی در آن جا باشد.

دیدم ایشان برای به جای آوردن نماز به جماعت، در صفوف صف کشیده اند.

پهلوی دیوار جایی که در آن جا رملی بود، ایستادم، بالای رفتم که در صفوف نظر کنم شاید مکانی پیدا کنم که در آن جا، جابگیرم. در یکی از آن صفوف، موضع یک نفر پیدا کردم به آن جا رفتم و ایستادم.

یکی از حاضرین مجلس گفت: بگو مهدی- صلوات الله علیه- را دیدم! سپس سید ساکت شد و گویا در خواب بود و بیدار شد؛ هرچه خواستند کلام را به انجام برساند، راضی نشد.

مؤلف گوید: دیدن آن مرحوم مسجد را با آن کثرت جمعیت، به نحوی که جای یک نفر که بایستد، در آن خالی نباشد با آن که آن جمعیت در غیر او بوده است، جز به نحو کشف نیست و لذا این حکایت را از مصادیق این عبقریه قرار دادیم.

[جولای دزفولی] ۱۹ یاقوته

مکاشفه جولای دزفولی است.

أیضا علامه نوری در اواخر کتاب دار السلام خود از عالم جلیل و فاضل نبیل، مصباح متقین و زین مجاهدین، السید الاید السید محمد بن سید هاشم هندی، نقل نموده که فرموده: سید ثقه معتمد، سید محمد قاضی دزفول مرا حکایت نمود و او از شاگردان شیخ مرحوم خاتم المجتهدین شیخ مرتضی بود و پیش از آن نزد صاحب جواهر، تلمذ می نمود، او در میان علمای دزفول در ریاست، حکم، قضاوت، اجرای حدود و تقریرات و گرفتن اخماس و زکات، به نحو قهر و غلبه و به مستحقین دادن مبرز بود، او اجازه صریحه اجتهادیه ای از صاحب جواهر نداشت، ولی به حسب ظاهر، اظهار می کرد که من از جانب صاحب جواهر مجازم و به نوعی از حيله،

اجازه ای از آن مرحوم در دست داشت و خودش اذعان نمود آن اجازه به نحو حيله بوده و کسی به این امر مطلع نشده بود.

آن گاه گفت: روزی عبورم به در مسجد مهجوری از مساجد دزفول افتاد، راغب شدم نمازم را آن جابه جا آورم. چون داخل مسجد شدم، دیدم مردی از جولایان دزفول در آن جا نشسته که از یکی دو طایفه حیدری و نعمتی بود که میان آن دو طایفه خونریزی و حرب و عداوت بود.

به محض آن که چشمش به من افتاد، گفت: سید محمد! عبد صالح را گول زدی و از او بدون استحقاق اجازه صادر کردی و در مجلس قضاوت، امامت، حکم و فتوا جلوس نمودی، حال این که تو اهل این مناصب و مراتب نیستی؛ به درستی که عذاب تو در جهنم هفتاد خریف است.

سپس از چیزهایی دیگر که در ضمیر خود از آن ها مطلع بودم و کس دیگری مطلع نبود، مرا خبر داد. دانستم او راهی به سوی واقع دارد.

پس از منشأ علم آن، به آن امور سؤال نمودم. معلوم شد یکی از رجال الغیب است که چهل نفرند و در خدمت قطب اند که مراد امام است، نزد او می آید و او را از بعض وقایع خبر می دهد.

سید مذکور گوید: چون از آن مسجد بیرون آمدم، به مرقد امامزاده ای که معروف آن بلد است، رفتم، گریه بسیاری آن جا نمودم و او را شفیع خود قرار دادم.

روز دیگر باز به آن مسجد رفتم، شاید آن مرد را بینم. چون داخل مسجد شدم، آن مرد آن جا بود.

گفت: امامزاده تو را شفاعت نمود، درحالی که کسی نمی دانست که من به مزار کثیر الانوار آن رفته ام و گفت: امامزاده نزد امام آمد، تو را شفاعت نمود و بسیار درباره عفو از گناهان شما مسألت و التماس کرد، امام در همه حال ساکت بود و چیزی نمی فرمود تا آخر الامر امام به همان رفیقی که احیانا نزد من می آید، فرمود به من بگوید که من به تو بگویم: ذمه خود را از اموالی که گرفته ای، فارغ نمایی، اگرچه گرفتن

آن مال برطبق واقع بوده؛ یعنی آن اموال باید از آن اشخاص گرفته شود، ولی چون تو گرفته ای، ذمه ات مشغول شده، پس باید ذمه خود را بری و فارغ نمایی.

هم چنین اگر برای کسانی که آن ها را حدّ و تعزیر نموده ای، خود را در مقام قصاص بیرون می آوری تا اگر خواهند تو را قصاص نمایند و اگر خواهند از تو در گذرند، پس ما هم از تو عفو نمودیم و توبه ات را قبول کردیم و الا فلا.

من بعد از استماع این کلام تهیه سفر زیارت عتبات را دیده، از دزفول به شوشتر (۱) مدم و قریب چهارصد مکتوب به کسانی که حقّ در ذمه من داشتند، فرستادم و در همه آن ها نوشتم که من در شوشتر اقامه نموده و حاضرم برای وفای اموالی که از شما گرفته ام، چه برای خود و چه آن ها را به فقرا داده ام که آن ها را به قدری که از مال دنیا مالکم، ادا نمایم و هم چنین برای قصاص شدن حاضرم. چون مکتوبات من به آن ها رسید و از مضامین آن ها مطلع شدند، تماما بر حالت من رقت نموده، گریستند و در جواب مکتوبات من، برائت و عفو از من را نوشته بودند.

آقای آقا سید محمد هندی مذکور گوید: از جمله چیزهایی که آقای آقا سید محمد دزفولی مرقوم، از آن مرد جولاً به من خبر داد، آن است که گفته: رفیق من به من خبر داد برای احکام شرعیّه نزد ما، تفصیلی است که آن ها نزد شما نیست. برای نظر به اجتیّه بدون لذّت و ریه، حکمی و نظر کردن با لذّت برای جوانی که زن ندارد، حکمی است و برای نظر نمودن کسی که زن دارد به زن اجتیّه، حکمی دیگر و برای نظر نمودن شیخ و پیرمرد به آن حکمی است؛ الی غیر ذلک از تفصیل متصوّر.

ایضا سید دزفولی گفته؛ آن مرد حایک گفت: شبی آن رفیقم که از رجال الغیب بود، نزد من آمده، گفت: امشب قطب، اراده فرموده با اصحابش به فلان شهر بروند. اگر تو هم مایل ملازمت آن بزرگوار هستی بیا برویم.

آن مرد گفت: من با آن ها روانه شدم، ناگاه دیدم زمین از زیر قدم های ما به سرعت می رود، پیچیده می شود، کوه ها و درختان نزد ما آمده، عبور می نمایند.

همان شب وارد شهر شدیم، دروازه آن بسته شده بود، لکن به خودی خود برای ما باز شد. سپس کرسی منصوب شد، قطب بر آن کرسی نشست و امر فرمود فلان شخص را حاضر نمایید. جمعی به طلب آن مرد روانه شدند و من هم با آن ها بودم. وقتی در خانه او رسیدیم، دق الباب نموده، به هیأت فراش دیوانی، او را شتم داده، اذیت نموده و بین راه هم او را بسیار زدند تا او را نزد قطب رساندند، قطب نیز به ضرب او امر نمود. آن قدر او را زدند؛ گویا مرده ای بود که بر روی زمین افتاده بود. همان شب، به بعضی از مساجد آن شهر داخل شدیم، روز آن شب، میان مردم متفرّق شده، گردش و سیر می کردیم و نوعاً مردم را از ضرب واقع بر آن شخص، مستبشر و فرحناک می دیدیم و گمان می کردند حاکم بلد آن شخص را اذیت و ایذا رسانده، در همان شهر بودیم تا شب دوّم داخل شد. در آن شب باز به طّی الارض به مقَرّ خود رجوع نمودم.

سید مذکور گوید: این مرد حایک هیچ وقت از دزفول بیرون نیامده بود؛ چه جای رفتن به آن شهر بزرگ و دیدن او را، پس من بعضی از مقامات و کیفیت آن شهر را از او سؤال نمودم؛ کما کان آن ها را برایم تعریف و تعیین نمود.

[سلمان جدید الاسلام ارومی] ۲۰ یاقوته

مکاشفه سلمان نام جدید الاسلام ارومی است.

شرح این واقعه چنان که معاصر عراقی در کتاب دار السلام خود نقل نمود، این است: حقیر مؤلف از صلحای سال های هزار و دویست و هفتاد و نه هجری و شاید سال هفتاد و هفت بود؛ برای زیارت مخصوص غرّه رجب، از نجف به کربلا رفتم به اراده آن که تا زیارت نیمه رجب توقّف نکنم، بلکه به نجف مراجعت کنم. اتّفاقی شخصی از آشنایان، مانع از تعجیل در عود شد و خواست تا نیمه رجب در منزل او که خانه مردی از اهالی آذربایجان بود، توقّف شود، لذا عازم بر وقوف شدم، تا آن که یک شب جماعتی از اهل آذربایجان که مجاور کربلا بودند، برای خطبه دختری که در آن

خانه بود و پدر و مادری نداشت و صاحب آن خانه، او را حضانت و بزرگ کرده بود؛ برای جوانی که با ایشان بود آمده بودند. در اثنای خطبه و خواستگاری اظهار نمودند که این جوان جدید الاسلام است و رعایت او لازم است. حقیر چون این کلام را شنیدم، از آن جوان پرسیدم: مگر تو در چه ملتی بوده ای و سبب اسلام تو چیست؟

آن شخص گفت: من ترکم و زبان فارسی را نمی دانم که شرح حال خود کنم.

گفتم: من ترکی می دانم و برای کسانی که نمی دانند، ترجمه می کنم.

آن شخص ذکر کرد من از ارامنه ارومیّه بودم که در قریه ای از قرای آن ساکن بودم که الحال پدر، مادر، برادر، خواهر و سایر عشیره هم آن جا هستند و صنعت ایشان عمل نجاری است و در کار نجاری و آسیاسازی، امتیازی کامل داریم و نزد اهالی آن ولایت، با اعتبار و اشتها هستند. اتفاقاً روزی میان باغی، درختی قطع کرده بودیم و با شخص دیگر قد آن درخت را به وسیله ارّه دو سر، تخته تخته می کردیم. آن شخص همراه برای کاری از باغ بیرون رفت و من تنها ماندم.

ناگاه شخصی را دیدم که نزد من حاضر گردید، از جلالت و مهابتی که در روی او مشاهده کردم، قهرا او را تعظیم نمودم؛ گویا خود را مقهور و مغلوب او دیدم.

دست دراز کرده، فرمود: دست خود را به من بده، چشم پوش و چشم بگشا، تا آن که به تو بگویم، دست خود را به او دادم، چشم برهم نهادم و چیزی احساس نکردم، مگر آن که گویا باد تنیدی وزیدن گرفت که آواز آن را به گوش و تماس آن را به بدن احساس می کردم.

پس از زمانی اندک، مرا رها نمود و گفت: چشم خود را باز نما! چون چشم گشودم، خود را در قلّه کوهی عظیم که در بیابانی وسیع واقع گشته، در بالای سنگی بزرگ و سخت دیدم که راه عبور از اطراف آن مسدود بود و اگر سقوطی واقع می شد، می بایست از زندگانی دست کشید. دیدم آن شخص در پایین کوه رفت و از نظرم غایب گردید.

خوف و وحشت بر من غلبه کرد. خیال کردم خواب می بینم. دست خود را حرکت دادم و چشمم را مالیدم. خود را بیدار و جمیع مشاعر خود را در کار دیدم و هرچه در

استخلاص و مناص، حيله و علاج کردم به جایی نرسید، لاعلاج تن به مرگ دادم و متفکر و متحیر ایستادم.

ناگاه شخص دیگری غیر از شخص اول را نزد خود دیدم، ایستاده، متوجه من گردید، نامم را برد، به زبان ترکی از حال پرسید و گفت: الحمد لله! رستگار شدی و با من عطوفت و مهربانی کرد. وقتی این رفتار را از او دیدم، فی الجمله متسلی گردیدم، از او پرسیدم: این شخص که بود و چگونه رستگار شدم؟

گفت: آن شخص امام مسلمانان، مهدی - عجل الله فرجه - آخر الزمان بود و تو را از میان اهل شرک برای هدایت و ارشاد برگزید و در ملت اسلام داخل کرد و به این جا آورد. چون این را شنیدم، ملتفت شدم و از بعضی مسلمانان شنیدم که می گفتند امام مهدی علیه السلام صاحب الزمان و غایب است و قبل از این، از دین و رفتار مسلمانان خوشم می آمد و به ایشان میل داشتم، لکن ملامت عشیره و ارحام و اهل قبیله، مانع از اظهار آن بود.

به آن شخص گفتم: آن مرد، مهدی - عجل الله فرجه - غایب بود؟

گفت؛ بلی.

گفتم: خودت کیستی؟

گفت: من یکی از ملازمان آن دربارم.

گفتم: این جا کجاست؟

گفت: این کوهی از کوه های ایروان است و از این جا تا ارومیه مسافت بسیار است.

گفتم: الحال چه باید کرد؟

گفت: اگر رستگاری دنیا و آخرت را می خواهی، اسلام را قبول کن! وقتی این را گفت، به عیان نور ایمان و محبت آن جوان را در دل خود دیدم و پرسیدم چگونه اسلام آورم؟

گفت: بگو؛ «اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا رسول الله و ان علیا و اولاده المعصومین اوصیاء رسول الله و خلفائه».

تمام آن چه تلقین نمود، ذکر نمودم و اقرار کردم.

بعد از آن گفت: این نام که تو داری، شایسته اسلامیان نیست. نام تو سلمان باشد.

گفتم: باشد. سپس دست مرا گرفت و گفت: چشم خود را بپوش و بگشا! چون پوشیدم و گشودم، خود را در دامنه آن کوه عظیم دیدم. دست مرا رها کرد، راهی به من نمود و گفت: این راه را گرفته، تقریباً به قدر دو فرسنگ مسافت می روی، به قریه ای خواهی رسید که نام آن قریه فلان است. وارد آن قریه که شدی، خانه ملما فلان را بپرس! نام او، نام قریه، نام اوّل خود سلمان و نام های دیگر را که حقیر بعد از این به فلان، تعبیر می نمایم، ذکر کرد و بعد زمان، سبب نسیان حقیر گردید.

گفت: چون نزد او رفتی، تو را به آن مکان که باید بروی، دلالت می کند. این را گفت و از نظرم رفت، من هم آن راه را گرفته، رفتم تا به آن قریه رسیدم.

سپس خانه آن شخص را پرسیدم و به در خانه رفتم، در را کوبیدم.

شخصی بیرون آمد، چون مرا دید، گفت: سلمان نام داری؟

گفتم: آری!

گفت: داخل شو!

چون داخل شدم، نام برد و دستم را گرفت، پهلوی خود نشاند و با آن جماعت که در اطراف او بودند، کاری که در میان داشتند، پرداخت و رفتند.

به من توجه نمود و تهتیت گفت و به رستگاری بشارت داد. سپس غذا طلبید، صرف نمودیم، سه روز مرا نزد خود نگه داشت، اصول و اعتقادات شیعه و نام امامان دوازده گانه را به من تلقین نمود و امر به تقیه فرمود.

پس از سه روز گفت: باید به فلان قریه نزد فلان شخص بروی تا تو را به مقصود برساند و از این جا تا آن مکان بیشتر از چهار فرسنگ مسافت نیست. مرا با آن شخص اوّل روانه نمود که مرا به راه مقصود دلالت کرد، تا آن که رفتم، وارد آن قریه شدم، از آن شخص پرسیدم؛ بر او داخل شده، او را هم مانند شخص اوّل بر زنی و لباس رومیان دیدم. مرا که دید، مسرور گردید، نام برد، تهتیت گفت، ملاطفت نمود، تا سه روز مرا

نزد خود نگه داشت و احکام نماز و روزه و بعض ضروریات عملی را به من آموخت و پس از سه روز مرا به شخص دیگر در قریه ای که تا آن جا بیش از این دو قریه مسافت بود، دلالت نمود.

چون به آن قریه رفتم و آن شخص را دیدم، او را هم در زوی و لباس رومیان، بلکه اشبه از آن دو نفر به ایشان دیدم و از جانب سلطان روم، صاحب منصب و موجب و ریاست شرعی بود و اعتبار داشت.

او هم مانند آن دو نفر نام برد، ملاطفت کرد، چند گاه نزد خود نگه داشت، ختنه کرد، اعاده تلقین عقاید و احکام نمود و به تقیه و طریقه آن امر فرمود، تا آن که روزی به من گفت: باید به کربلا بروی.

گفتم: کربلا کجاست؟

گفت: شهری است که امام سوّم، امام حسین علیه السّلام را در آن جا شهید کرده اند و دفن شده است.

گفتم: تا آن جا چقدر راه است؟

گفت: بیش از چهل منزل.

گفتم: بدون زاد و راحله و رفیق چگونه این مسافت را بروم.

گفت: خداوند اعانت می کند.

دوازده عدد از نوع پول رومی به من داد و کسی را برای دلالت بر راه، همراه من نمود. مرا به شارعی عام رساند، برگشت و من روانه شدم.

چون از آن قریه قدری دور افتادم، در اثنای راه بر پیاده ای برخوردیم که مانند من سبکبار می رفت. از مقصود و مرادم پرسید. گفتم: به کربلا می روم.

گفت: من هم تا نواحی و اطراف آن جا با تو هستم.

گفتم: قبلا این راه را رفته ای و می دانی؟

گفت: می دانم. این را که شنیدم، مسرور گردیدم و با او روانه شدم، در اثنای راه، او را بر طریقه و عمل و عقاید شیعه دیدم، لکن از باب احتیاط با او کشف راز نکردم، او

هم در مقام استفسار حال برنیامد، این قدر بود که از او تقیه نمی کردم، چون در مقام عمل، او را موافق شیعه دیدم. با او تنها دو روز به طریق آسودگی و هموار، راه رفتیم.

چون روز سوم قدری راه رفتیم، نخلستانی پیدا شد و دو قبه طلا متصل به یکدیگر نمایان شد.

آن شخص به من گفت: این نخلستان بغداد و توابع آن است و این دو قبه طلا حرم موسی بن جعفر علیه السلام امام هفتم و محمد بن علی علیه السلام امام نهم می باشد و این سواد معمور را مشهد کاظمین می گویند، از آن جا تا کربلای حسین علیه السلام بیشتر از دو منزل مسافت نیست، البته برای زیارت قبر این دو امام، درنگ خواهی کرد. غالباً زوآر به کربلا می روند، بعد با ایشان خواهی رفت. این را گفت و بدون آن که سخن بگوید یا آن که بشنود، از نظرم مفارقت نمود.

من آمدم تا به شطّ دجله رسیدم، با عبره عبور کرده، وارد کاظمین شدم، دو شب و روز را مشرف بودم و روز سوم را برای سیاحت به بغداد رفتیم و در اثنای سیر و سیاحت، عبورم به دکان نجاری افتاد، در آن جا نشستم، نجار چون مرا هم پیشه خود دانست، خواست چند روزی با او کار کنم. چون کارم را دید، با من مهربان گردید و اجرت روز را مقرر داشت.

لذا روزها در بغداد بودم و شب ها به کاظمین مراجعت می نمودم، چند روزی بر این منوال گذشت. روزی در اثنای مراجعت از بغداد، عبورم بر درویشی افتاد؛ با من همراهی نمود و باب ملاطفت گشود، تا آن که به مسجد مخروبه ای رسیدیم که بین بغداد و کاظمین واقع بود.

آن درویش گفت: منزل من در این مسجد است، امشب را در این جا بمان! چون اصرار نمود، اجابت کردم و با او به مسجد رفتم. چند نفر دیگر را هم بر زئی او در آن مسجد دیدم. پس از آن، چند نفر دیگر هم مانند ایشان آمدند و هر یک از ایشان چیزی از غذا با خود آورده بودند. بعد از نماز عشا دایره وار بر گرد یکدیگر بر آمده، آن چه داشتند، میان گذاشته، با یکدیگر خوردند. حال خوشی از طاعت و عبادت و شب

بیداری در ایشان مشاهده کردم که در اهل این لباس گمان نبود. در آن مکان دو روز بر ایشان مهمان بودم.

روز سوم که شد، یکی از ایشان از بیرون آمده، به من گفت: زوّار از کاظمین بیرون آمده، به کربلا می روند. تو هم با ایشان برو! من هم بیرون آمده، به زوّار ملحق شدم و به کربلا آمدم، چند روزی که صرف عبادت و زیارت کردم، با خود گفتم؛ باید حسب الحکم در این مکان مقیم باشم و صنعت نجّار به هم گذارم. باید دکانی گرفته، مانند سایر مجاوران، امر معاد و معاش خود را مراعات کرده باشم، لذا برای اجاره دکانی که مناسب این کار بود، نزد شیخ جلیل شیخ عبد الحسین طهرانی رفتم؛ وقتی که مشغول اصلاح و مرمت و تعمیر صحن مطهر بود.

وقتی از تفصیل حالم مطلع گردید، فرمود: الحال، اصلاح آن است که سرکارگری عمّال و کارکنان صحن کنی و روزی فلان قدر، اجرت بگیری تا اسباب و آلاتی که در این کار است، تدبیر نمایی. بعد از آن هرطور صلاح می دانی، بکن.

حسب الامر او، این روزها به سرکارگری عمّال صحن اشتغال دارم. بعد از آن، نام اصل خود، نام پدر، برادران و آن قریه ای که مسکن ایشان است، ذکر نمود و گفت: زن و مال و اولاد هم دارم، اکثر اهل ارومیه ما را می شناسند و زوّار ارومیه هر سال، لابد به این اماکن مقدّس می آیند، هرکس می خواهد برود و پرسد. این جا طمع و حاجت به کسی ندارم و در صنعت خود هم طوری هستم که از عهده مخارج ده سر عیال برمی آیم، از مال و عیال خود چشم بریده ام و اراده دارم مادام العمر این جا باشم، لذا مناسب دیدم عیالی از مجاورین اختیار کنم و مانند ایشان کردار و تدبیر کار خود کرده، به زئی مجاورین داخل شوم، تا زمانی که اجل موعود را دریابم، ان شاء الله هنیئا له ثم هنیئا له.

آنان که خاک را به نظر کیمیا کنند آیا بود که گوشه چشمی به ما کنند

[مولا عبد الحمید قزوینی] ۲۱ یاقوته

مکاشفه صالح ورع متقی مولا عبد الحمید قزوینی است.

ایضا معاصر مذکور، در کتاب مزبور فرموده: ملا عبد الحمید قزوینی در نجف اشرف ساکن و با حقیر مأنوس و مألوف بود. بسیاری از روزهای پنج شنبه را برای حضور در مجلس تعزیه امام حسین علیه السلام به خانه حقیر می آمد و از اشخاصی بود که پیاده به زیارت مخصوص حسینی می رفت، بلکه سر حلقه زایرین پیاده به نجف بود که آن ها را بر راه دلالت می کرد، چون بسیار رفته بود، بلد آن راه گشته بود. در اوایل امر، خود در مدرسه ای کوچک واقع در صحن مطهر، منزل داشت، در اواخر، تزویج کرده، به خانه رفت و چند سالی زندگانی کرد؛ گویا وفات او سال هزار و دویست و نود و چهارم هجری واقع گردید.

شرح این واقعه، این است که: حقیر چند وقت در شب های چهارشنبه به مسجد سهله می رفتم و بعد فراغ از اعمال مسجد سهله، گاه در خود سهله بیتوته می کردم و صبح به مسجد کوفه می رفتم یا به نجف مراجعت می کردم و هر وقت به مسجد سهله می رفتم، مولای مذکور را در آن جا یا در اثنای راه می دیدم که به مسجد می رود، طوری که دانسته شد او هم از جمله کسانی است که بیتوته سهله را مداومت می نماید.

اتفاقاً حقیر، شبی با دو نفر دیگر از اشراف طهران که تازه به عزم مجاورت به نجف اشرف آمده بودند و هنوز در لباس مجاورین نرفته بودند، در مسجد سهله بیتوته کردیم و صبح به مسجد کوفه رفتیم و چون هوا گرم بود، در طاق بزرگ مسجد نزدیک محراب مقتل امیر المؤمنین علیه السلام منزل کردیم.

زمانی نگذشت، ناگاه مولای مذکور، کوزه آبی در دست و سفره نانی زیر بغل گرفته، وارد اطاق بزرگ شد، چون نظرش به همراهان حقیر افتاد که در زئی و لباس دیوانیان بودند، به سمت دیگر میل نمود. حقیر به اصرار او را به سمت خود خواندم، نزد خود نشاندم و به او فهماندم همراهان اگرچه در زئی و لباس بیگانه اند، لکن در باطن

یگانه اند. چون این را شنید، مطمئن گردید و محرمانه حدیث می کرد.

در اثنای کلام به او گفتم: گمان دارم در بیتوته مسجد سهله مداومت داری، باعث آن چه بوده و از ثمرات آن، چه دیده شده است؟

این را شنید، سکوت نمود، معلوم شد همراهان را اهل راز ندید. او را گفتم: اینان هم اهل حال اند و از این نوع مقال وحشت ندارند، بلکه خریدارند.

بعد از اطلاع از حال ایشان، ذکر نمود: اما باعث اوّل بر این کار، آن بود که دینی داشتم که به ظاهر اسباب از ادای آن مأیوس و به سبب آن، متفکر و مهموم بودم، اتفاقاً یک شب مرد جلیلی را در خواب دیدم که نزد آمد و از هم من پرسید.

گفتم: دینی دارم که خیال آن مرا فارغ نمی گذارد. مرا به رفتن مسجد سهله امر نمود، لذا بنا را بر آن گذاشتم که چندگاه شب های چهارشنبه بروم، چندی رفتم، دیونم به اسباب غیر عادی ادا گردید.

چون در عمل این اثر را دیدم، بر آن عازم شدم که یک اربعین به طریقه مجاورین، شب چهارشنبه به مسجد سهله بروم، شاید چنان که در آثار این عمل معروف است، به فیض شرفیابی حضرت قائم علیه السلام فایز شوم، پس شروع به آن کردم تا آن که سی و نه شب چهارشنبه را موفق شدم.

اتفاقاً در شب چهارشنبه چهلم، با یکی از زیارت مخصوص حسینی معارض شد طوری که هر یک را قیام می نمودم، دیگری فوت می شد و عازم بر مداومت زیارت بودم، لکن بعد از تأمل، ملاحظه کردم که یک اربعین دیگر قضا و تدارک و استیناف عمل بیتوته مشکل است، لاعلاج، بیتوته را ترجیح داده؛ شب چهارشنبه به مسجد سهله رفتم، عادت داشتم بعد از اتمام عمل مسجد، برای خواب بر بام مقامی که در کنج غربی مسجد، واقع در جهت قبله، بالا می رفتم، آخر شب برخاسته، مشغول نماز شب می شدم.

آن شب اکثر مجاورین برای زیارت مخصوص به کربلا رفته بودند، مسجد خلوت بود، معدودی هم که اوّل شب برای عمل مسجد بودند، بعد از فراغت از عمل به مسجد

کوفه رفتند، چون مسجد سهله در آن اوقات مخروبه بود و نان و آب در آن نبود و بعضی از خوف دستبرد اعراب بیابان، جرأت ماندن نکردند و رفتند. من چون چیزی با خود نداشتم و به قدر حاجت، آب و نان داشتم و مقصودم اتمام عمل بود؛ بعد از نماز عشایین و اتمام اعمالی که در مسجد سهله وارد است، تنها ماندم. بر بام مقام مذکور برآمدم، غذا خوردم و خوابیدم، بیشتر شب گذشت ناگاه دیدم کسی با دست خود مرا حرکت می دهد، چشم گشودم، دیدم شخصی در بالینم نشسته، مرا می جنباند.

به من گفت: شاهزاده تشریف دارد، اگر طالبی و شوق درک ملاقات او را داری، بیا شرفیاب شو! جواب دادم: به شاهزاده کاری ندارم.

چون این شنیدم، برخاست و رفت، با خود گفتم اول شب که غیر از من کسی در مسجد نبود؛ این شاهزاده کیست و چه وقت آمده؟ برخاستم، نشستم و بر صحن مسجد نظر انداختم؛ دیدم فضای مسجد روشن است و بین این مقام که من بر بام آن هستم و مقام مقابل که در سمت شمال این مسجد در زاویه غربی واقع است، جماعتی به شکل حلقه مدوره ایستاده اند و شخص بزرگ و با مهابتی وسط حلقه ایشان ایستاده، نماز می خواند.

چون آن را دیدم، گمان کردم کسی از شاهزادگان عجم در نجف بوده و شب برای بیتوته مسجد بیرون آمده و بعد از خوابیدن من وارد شده، باز دراز کشیدم، در اثنای خوابیدن، ملتفت شدم روشنایی مسجد، بدون شمع و مشعل بود؛ این طور وقوف و عبادت با شاهزادگان چه مناسبتی دارد؟

بار دیگر نشستم و بر صحن مسجد نظر انداختم، مسجد را خلوت و تاریک دیدم، اصلاً اثری از آن جماعت ندیدم.

دانستم این شاهزاده، مولا و آقای من بوده و من سعادت دریافت صحبت او را نداشتم و پشت دست خود را به دندان حسرت گزیدم، شب را صبح کرده، گریان و نالان به نجف اشرف برگشتم، از فیض زیارت حسینی بازمانده، به مقصود و مطلوب خود هم نرسیده، لکن باز از مداومت بیتوته شب چهارشنبه مسجد سهله پا نکشیدم و کما

فی السابق شب های چهارشنبه می رفتم، تا آن که مدتی بر آن گذشت.

اتفاقاً یک شب بیتوته مسجد سهله را به جای آورده، بعد از طلوع صبح، نماز صبح را در مسجد ادا کرده، بین الطلوعین روانه نجف اشرف شدم، برای آن که درس صبح چهارشنبه را در نجف درک کنم، چنان که غالباً در ایام تحصیل، چنین می کردم؛ یعنی عصر سه شنبه از نجف به مسجد سهله می رفتم، شب را می ماندم و صبح بعد از نماز به نجف می رفتم و بین الطلوعین غالباً راه مسجد سهله خلوت است، زیرا از سمت نجف، بستن دروازه مانع از خروج است و از سمت مسجد هم در آن وقت، کمتر به نجف می روند.

بالجمله در اثنای راه مردی عرب را پیاده دیدم که از عقب به من ملحق شد، پس از سلام به من گفت: ملا عبد الحمید می خواهی صاحب الامر - عجل الله فرجه - را ببینی؟

از سؤال او و ذکر نامم تعجب کردم. با آن که هر قدر نظر نمودم، او را نشناختم و هیچ وقت او را ندیده بودم، در جواب گفتم: مرا کجا این سعادت باشد؟

گفت: این حضرتی است که ظاهر گشته، به سوی نجف می رود؛ اگر می خواهی برو با او بیعت کن و به پشت سر اشاره نمود. چون این را شنیدم، به پشت سر متوجه شدم، شخصی را دیدم که در زوی یزفروشان می آید و دو رأس بز هم جلوی خود دارد.

پس از ملاحظه این، در خصوص تکلیف خود متحیر ماندم که اگر بیعت کنم، شاید آن حضرت نباشد و اگر نکنم، شاید او باشد. با خود خیال کردم می روم و از او ودایع انبیا که نزد آن حضرت و مصدق صدق دعوت است، سؤال می کنم. بار دیگر گفتم: چرا من این کار را کنم، این شخص به نجف می رود و پس از اظهار این دعوی علمای نجف؛ مثل شیخ مهدی، شیخ راضی، شیخ مرتضی و دیگران در مقام تحقیق برمی آیند و در طرق تحقیق، ابصر از من می باشند، پس بهتر است تا ورود نجف صبر نمایم و شتاب نکنم.

چون به این رأی جازم گردیدم، به اطراف و عقب خود نظر کردم، کسی را ندیدم و از بزها هم خبری نیافتم و مردی که همراه من و منتظر جواب و سؤال بود، پدید شد،

پس از آرزوی دریافت این نعمت، مأیوس گشتم و دانستم مرا بیش از آن که دیدم، برایم میسر نمی شود، پس از آن خیال منصرف شدم.

[سید محمد علی عراقی کرهردوی] ۲۲ یاقوته

مکاشفه عارف جلیل و ثقه عادل نبیل، جناب سید محمد علی بن الحاج سید عبد الرحیم عراقی کرهردوی است.

چنان که معاصر مذکور بعد از آن که این سید را به اوصاف منقوله، در کتاب مزبور ذکر نموده، گفته: الحق این سید در حسن حالت و علو همت و سلوک راه معرفت و بسیاری از کمالات، سرآمد اهل این عصر و زمان و الحال ساکن دار الخلافه طهران است. اول روز جمعه پانزدهم ربیع الثانی سال هزار و سی صد بر مؤلف کتاب وارد شد؛ در وقتی که مشغول نوشتن قصه جناب قندهاری بودم.

مؤلف گوید: ما آن قصه را در یاقوته ای از عبقریه پنجم نقل نموده ایم، مراجعه شود. چون خط جناب قندهاری را ملاحظه کرد و مضمون آن را مطلع گردید، گفت:

من هم در این خصوص قصه ای دارم و آن، این است که سالی که به زیارت ائمه عراق فایز شدم و تو را هم در نجف اشرف ملاقات نمودم، در همان سفر بعد از ورود، در یک منزلی بغداد عزم همراهان بر آن شد که قبل از ورود به بغداد از راه علی آباد به سامره روند که پس از زیارت قبر عسکریین علیه السلام به بغداد و مشهد کاظمین رجوع کنند، لذا، از اهل قریه مزبور مردی را بلدی گرفته، روانه سامرا شدیم.

چون از علی آباد و جزائیه گذشتیم، عبور زوار بر نهری پر از آب و عریض افتاد که عبور از معبر متعارف آن، مؤدی به غرق می شد؛ چه بسا که شخصی، معبر را نداند و از غیر معبر عبور نماید یا در اثنای عبور بلغزد و در غیر معبر واقع شود.

زوار بر آن نهر وارد شده، عبور می کردند. بین زوار زنی بر یابویی سوار بود، در اثنای عبور، یابو از معبر لغزید یا از غیر معبر رفت و در گودالی که در آب بود، واقع شد،

راکبه و مرکوب در آب فرو رفتند، آن حیوان به قوّت شناوری اگرچه خود را حفظ کرده از زیر آب بیرون آمد، لکن چون بار آن از تبلی و سرنشین به علاوه آب هایی که در تبلی و جلّ آن و لباس راکبه بود، سنگین و آب نهر، تند و روان بود و پاهای حیوان بر زمین قرار نداشت، نتوانست خود را به شناوری نگهدارد، لذا مضطرب بود و آن ضعیفه بیچاره صدای خود را به استغاثه یا صاحب الزمان- عَجَلُ اللّهِ فرجه- یا صاحب الزمان- عَجَلُ اللّهِ فرجه- بلند نمود، چنان که رسم زوّار است که از مزوّر خود استغاثه و استعانت می نمایند و در شاداید و حاجات به او دخیل می شوند.

من چون واقعه را دیدم، سواره به شتاب داخل آب شدم که شاید در این باب تدبیری کنم، سایر زوّار در تدبیر کار خود بودند و التفات یا اعتنایی به این امر نمی نمودند.

ناگاه شخصی را مشاهده کردم که جلوی من و عقب یابوی آن زن پیاده بر روی آب روان است؛ گویا بر اراضی خشک راه می رود و پاهایش در آب فرو نمی رود، بلکه اثر رطوبتی هم در پا و لباس و سایر اعضای او نبود، دست انداخته راکبه و مرکوب را گرفته به شتاب از آب کنار گذاشت، طوری که آن زن بیش از آن که خود و مرکوب را کنار دید، امر دیگری احساس نکرد و من هم بیش از این که آن شخص را روی آب دیدم که به آن زن رسید و به شتاب راکبه و مرکوب را به دراز کردن دست در ربود و به ساحل گذاشت؛ ندانستم.

بعد از این واقعه هم دیگر او را ندیدم، مگر آن که در ملاحظه اوّل او را با قامت معتدل، روی نورانی، دماغ کشیده و سایر شمایل مهدویّه- علیه الاف سلام و تحیّه- دیدم، طوری که اگر در آن حال خود را قاطع به این که او همان جناب بود، نگویم و ندانم، ظانّ به ظنّ متأخم به علم می دانم و می گویم. پس از مشاهده این واقعه آن شمایل و صورت را در خاطر خود سپرده بودم و به مخاطره آن، خود را مسرور و تسلی خاطر می نمودم، تا آن که وارد نجف اشرف شدم.

اتّفاقاً روزی به زیارت قبر امیر المؤمنین علیه السّلام و داخل حرم شریف آن حضرت مشرفّ بودم، در اثنای عمل زیارت، چشمم به سمت بالای سر افتاد، ناگاه دیدم همان

شخص بعینه بالای سر مطهر ایستاده و مشغول سلام یا دعا بود، به جانب او شتافتم، اجتماع زوّار مانع گردید از این که خود را زود به او برسانم؛ گویا در اعضای خود هم فتوری از حرکت و سرعت مشاهده نمودم، بالاخره بعد از حرکت و وصول به بالای سر، او را ندیدم و بعد از سیر حرم، سایر اماکن، مواضع حرم شریف و ملحقات آن برای یافتن، مأیوس برگشتم.

[یکی از زوار امام رضا (ع)] ۲۳ یاقوته

اشاره

مکاشفه جماعتی از زوّار مشهد ثامن الائمه، علی بن موسی الرضا علیه السلام است که از اهل بحرین بوده اند.

ایضا، معاصر عراقی مذکور در معجزه ششم، از فصل چهارم خاتمه کتاب دار السلام مزبور، نقل نموده: معجزه ای است که در فرهنگ روز پنج شنبه یازدهم رمضان هزار و دویست و نود و هشت هجری دولت علیه ایران ثبت و ضبط شده و صورت آن، این است: جناب میرزا محمد علی صاحب، ناظر سابق پستخانه های ضلع کراچی که چند سال در بصره بودند و اکنون در کاظمین توطن دارند؛ شرح این معجزه شریفه را بدین تفصیل نگاشته بودند: چند نفر از اهل بحرین با عیال خود به زیارت روضه مطهره امام رضا علیه السلام، به مشهد مقدّس رفته بودند و هشت ماه آن جا بودند و خرجی و زاد راه شدن بالمرّه تمام شده بود و در آن جا از هر کسی برای خرج راه و مراجعت به کاظمین، التماس قرضی و خرج راه کردند، کسی اجابت نکرد، تا آن که از عدم خرجی و بی قوتی و نبودن مایحتاج به کلی مستأصل شده، هر روز به روضه منوره امام رضا علیه السلام رفته، استغاثه می کردند.

روز چهاردهم ماه رجب به وقت ظهر، شخصی نزد ایشان آمده، اظهار نمود من چند رأس قاطر دارم و چون شنیدم شما عزم رفتن به کربلا دارید، آمده ام اگر در اراده خود مصمم و مهیا هستید من عصر، قاطرهای خود را برای شما بیاورم.

ایشان گفتند: ما خرج راه نداریم.

آن شخص گفت: آن هم درست می شود.

گفتند: تو مایحتاج ما را این جا بده و در کاظمین بگیر!

گفت: هر قدر حاجت دارید، من می دهم، ایشان مسرور شدند و آن شخص رفت.

هنگام عصر قاطرهای خود را آورد، ایشان را سوار کرده، با عیال و اطفال و آلات و ادوات روانه شدند تا آن که وقت شام بر سر آبی رسیده، صاحب قاطرها گفت: شما پیاده شوید، در کنار این آب وضو گرفته، نماز کنید و غذا بخورید تا من قدری قاطرها را در این صحرا بچرانم! ایشان هم قبول کردند. پیاده شده، مشغول نماز و غذا شدند، بعد از آن هر قدر منتظر شدند، اثری از قاطرها و شخص مکاری ندیدند.

مضطرب گشته، در مقام تجسس و تفحص برآمدند، به هر سو رو آورده و صدا برآورد ولی جوابی نشنیدند. مشوش و برآشفته شدند و واله و سرگردان به اطراف و جوانب دویدند و کسی را ندیدند، لابد و لاعلاج، گریان و نالان و هراسان به سوی عیال خود برگشتند و شب تا صبح در اندیشه و فکر و تدبیر بودند. وقتی صبح برآمد و از مراجعت آن شخص مأیوس شدند، علاج کار، آن دانستند که اسباب را بر پشت خود بسته، با عیال پیاده به سوی مشهد برگردند که اَقلا بیابان مرگ نشوند، لذا با احوال و اثقال خود به مشهد روانه شدند.

قدری که راه رفتند، نخلستانی نمودار شد، از دیدن نخل در آن مکان تعجب کردند، زیرا نخل در بلاد عجم معهود نبود، متحیر ماندند، ناگاه مردی عرب را دیدند که در آن صحرا به طلب هیزم می رود؛ از او در خصوص نخلستان پرسیدند که این نخلستان از کجا و این قریه چه نام دارد؟

گفت: هذا مشهد الکاظم؛ این مکان، مشهد کاظمین است.

از این سخن، تعجب و آن را مزاح گمان کردند. چون قدری رفتند، قبه و منارها را مشاهده نمودند، آثار بلد را دیده، به صدق آن کلام جازم گردیده، دانستند این معجزه ای بوده که از مزور ایشان و امام غریبان، حضرت رضا- علیه و علی آبائه

الطاهرين و اولاده المعصومين الاف تحقيه و ثنا- ظاهر گردیده که از طوس تا به بغداد را مدّت سه ساعت پیموده اند، مسرور شده، شکرگزاری نمودند.

این ناچیز گوید: در این مقام اشاره به دو امر لازم است:

امر اوّل: این قسم از الطاف و عنایات از ائمه معصومین - علیهم افضل الصلوه و اکمل التحیّات - نسبت به عامّه بریّات و خصوصاً درباره معتقدین به امامت آن بزرگوار که بهترین اعتقادات است، غریب و عجیب نیست، علی الخصوص درباره اهل بحرین؛ چون ایشان در ولای آن بزرگواران صادقی بلامین هستند و این قسم موهبت، درباره اهل آن دیار چه بعدی دارد، حال آن که اوّل آن خاک، خاکی شریف است و تربتی منیف است.

شاهد بر مدّعی، چیزی است که سید جلیل معاصر در کتاب مستطاب روضات الجنّات در ترجمه شیخ حسین بن شیخ عبد الصمد والد ماجد شیخنا البهائی ذکر نموده که آن مرحوم از دیار عجم به مکه معظمه مشرف شد و اراده نمود در آن مکان شریف، مجاورت اختیار کند.

شبّی در خواب دید گویا قیامت برپا شده و از جانب باری تعالی امر شد زمین بحرین با آن چه در آن هست، برداشته، میان بهشت بگذارند. چون این خواب را دید، از مجاورت مکه منصرف شده، به بحرین آمد و آن جا توقّف نمود تا به جوار ایزدی پیوست، قبر او در مصلاً که از قرای بحرین است، از معاریف قبور است که ساکنین آن اطراف از آن، تیمن و تبرک می جویند.

ایضا در کتاب مذکور آمده: در اوقاتی که والد شیخ بهایی در بحرین بود به شیخ بهایی نوشت اگر دنیا می خواهی، به هند برو تا دنیایت نیکو شود و اگر آخرت را می خواهی، نزد ما به بحرین بیا و اگر نه دنیا خواهی نه آخرت، در عجم توقّف نما و بیرون میا!

دوم در ساده لوحی و قلب صافی، ضرب المثل، بلکه در اتّصاف به این وصف بی بدل اند و چه فواید عظیم و عواید جسیم که بر این صفت مترتب است.

سید جلیل جزایری در انوار و جناب صدر المتألهین در اسفار نقل نموده اند:

ساده لوحی از اهل بحرین با رفقای خود به مکه معظمه مشرف شدند، بعد از ادای مناسک و بیرون آمدن از مکه، همراهان به او گفتند: برات آزادی از آتش جهنم گرفتی یا نه؟

گفت: مگر شما برات آزادی از جهنم گرفتید؟

همگی به کلمه واحده گفتند: بلی.

آن مرد مراجعت نموده، زیر میزاب طلا- رفته، عرض کرد: بار خدایا! برات آزادی مرا عنایت فرما! لحظه ای نگذشت که رقعۀ ای از میزاب به زیر افتاد و به آب طلا در آن نوشته شده بود: فلان رقّ من النار، گویا نام آن شخص عبد المؤمن بوده است.

ما در کتاب خزینة الجواهر فی زینة المنابر چند حکایتی در ترتب آثار عظیم بر این صفت ساده لوحی و صافی عقیده، ذکر کرده ایم، هر کس خواهد به آن کتاب رجوع کند، ولی تعمیما للعائده و تتمیما للفائده یکی از آن ها را در این مختصر نقل می نمایم.

[حکایتی از کتاب دار السلام]

حکایه علامه نوری در کتاب دار السلام فیما یتعلّق بالرؤیا و المنام نقل نموده: عالم جلیل و فاضل نبیل، مصباح المتّقین و زین المجاهدین، السید الاید، السید محمد بن العالم السید هاشم بن میر شجاعت علی الموسوی الرضوی النجفی المعروف بالهنّدی که از اوثق ائمّه جماعت حرم امیر المؤمنین علیه السّلام بود برایم نقل کرد: من در ایّام طفولیتیم بسیار بله و بلید و ساده لوح بودم، ولی در نوافل و تعقیبات، کثیر الرغبه بودم. روزی کتاب مصباح شیخ کفعمی را ملاحظه و مطالعه می نمودم بر حدیثی واقف شدم که مضمونش این بود: عجب نیست از میتی که چهل مرتبه سوره فاتحه الکتاب بر او خوانده شود و او زنده شود. با خود گفتم، از مردم عجیب است که با وجود این مطلب، اموات خود را دفن می کنند و آن ها را به واسطه خواندن سوره فاتحه زنده نمی گردانند.

آن گاه مگسی را گرفتم و میان حوض آب غرق نمودم و تا عصر میان آن حوض بود.

چون به موت آن قطع پیدا کردم، آن را از آب بیرون آورده، بر بالای زمین خشکی گذاشتم و شروع به خواندن سوره فاتحه نمودم و دمیدن به مگس نمودم به نیت آن که زنده شود. چون خواندن من از سی مرتبه متجاوز شد، دیدم پاهای مگس حرکت و بال های خود را به آن ها مسح کرد، هنوز چهل دفعه تمام نشده بود که مگس پرواز کرد و به هوا پرید.

با خود گفتم: شاید این مگس نمرده بود و من به اشتباه موت او را تجربه کردم. روز دیگر مگسی گرفته، میان حوض آب فرو بردم، از صبح تا ظهر میان آب غرق بود، آن را از آب بیرون آورده، از ظهر تا عصر هم به روی زمین افتاده بود به نحوی موتش برایم قطع حاصل شد که به مردنش قسم می خوردم. سپس شروع به خواندن سوره مبارکه فاتحه الکتاب نمودم؛ هنوز چهل مرتبه تمام نشده بود که آن مگس باذن الله تعالی از روی زمین به هوا پرواز کرد و رفت.

هم چنین حکایت واعظ و گفتن او که هر کس بسم الله بگوید و از روی آب رود، غرق نشود و گفتن جوان قروی و غرق نشدنش، از مشهورات حکایات است.

مؤلف حقیر در مشهد مقدس رضوی در یکی از مجالس که صحبت صافی عقیده به میان آمد، حکایت منقولی از دار السلام نقل نمودم. سید جلیلی از ائمه جماعت که محل وثوق و اعتماد بود، نقل کرد: ماهیان بسیاری در حوض منزل داشتیم که به واسطه انجماد آب حوض در زمستان، تمام آن ها مرده بودند، یکی از آن ها را نزد خود گذارده، به قصد زنده شدن آن مشغول خواندن سوره فاتحه شدم، چند بار که آن سوره مبارکه را تلاوت نمودم، ماهی به حرکت درآمد، آن را در حوض انداختم، مشغول شناگری شد.

امر دوم: اگرچه معاصر مذکور حکایت مسطور را از معجزات حضرت ثامن الائمه علیه السلام دانسته؛ بنابر آن که، آن کلمات اخیر که این، معجزه ای بوده که از مزور ایشان و امام غریبان، حضرت رضا- علیه الالف التحیه و الثناء- ظاهر گردیده؛ از انشآت خود آن مرحوم باشد، هم چنین صاحب قضیه که میرزا محمد علی صاحب

باشد، بنابر آن که آن کلمات از انشآت او باشد؛ چنان که ظاهر هم همین است، ولی می توان گفت: این معجزه مهدویت است، اگرچه همه آن بزرگواران نور واحداند، لذا ما آن را ضمن این باب مکاشفات قرار دادیم و درج نمودیم؛ مؤید این مقال دو قرینه است:

قرینه اول: معاصر مذکور خودش ضمن قصه ملا قاسم رشتی طهرانی که ما در یاقوته چهارم از عبقریه ششم نقل نمودیم، ذکر کرده: چون آن حضرت دعای عام را تعلیم داد، فرمود: بگو؛ یا محمد یا علی یا فاطمه یا صاحب الزمان ادرکنی و لا تهلکنی!

ملا قاسم گوید: قدری صبر کردم، فرمودند: این عبارت را غلط می دانی؟

عرض کردم: بلی چون خطاب به چهار نفر است، می بایست فعل بعد از آن ها جمع گفته شود.

فرمودند: خطا گفتمی، این جا ناظم کل، حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه - است و غیر در ملک او تصرفی ندارد، محمد و علی و فاطمه علیهم السلام را به شفاعت، نزد آن بزرگوار می خواهیم و از او به تنهایی استمداد می کنیم، بناء علی هذا غائبه ملهوف و اعانت مظلوم و ارشاد ضال، از وظایف آن بزرگوار در زمان غیبت است؛ چنان که تفصیل این مطلب در عبقریه یازدهم این بساط مبین گردد، پس نجات دهنده آن بحرینی ها، جز امام زمان یا یکی از ملازمانش، کس دیگری نبوده است.

قرینه دوم: معاصر نوری - نور الله مرقده - نظیر همین معجزه را در نجم الثاقب ذکر نموده و آن را حکایت هشتم از باب هفتم آن کتاب قرار داده که در ذکر حکایات کسانانی است که در غیبت کبرا خدمت امام زمان رسیده اند و چون مضمون آن حکایت مشتمل بر نحوی از مکاشفه و طی الارض است، لذا آن را در همین مقام نقل می نمایم.

[سید محمد جبل عاملی] ۲۴ یا قوته

مکاشفه سید ثقه صالح سید محمد بن سید عباس جبل عاملی است.

در نجم ثاقب (۱) ست که صالح صفی مبرور، سید محمد مذکور، نقل کرد: چون به مشهد مقدس رضوی مشرف شدم، با وجود فراوانی نعمت، آن جا بر من بسیار تنگ می گذشت. صبح آن روز که بنا بود زوار از آن جا بیرون روند، چون یک قرص نان نداشتم که با آن بتوانم خود را به ایشان برسانم، مرافقت نکردم. زوار رفتند، ظهر شد.

به حرم مطهر مشرف شدم، پس از ادای فرضیه، دیدم اگر خود را به زوار نرسانم، قافله دیگری نیست و اگر به این حال بمانم، چون زمستان شود، تلف شوم. برخاستم، نزدیک ضریح رفتم، شکایت کردم، با حال افسرده بیرون رفتم و با خود گفتم؛ گرسنه بیرون می روم اگر هلاک شدم، مستریح می شوم و الا خود را به قافله می رسانم.

پس از دروازه بیرون آمدم و از راه جویا شدم. طرفی را به من نشان دادند تا غروب راه رفتم ولی به جایی نرسیدم. فهمیدم راه را گم کرده ام. به بیابان بی پایانی رسیدم که غیر از حنظل چیزی در آن نبود. از شدت گرسنگی و تشنگی قریب پانصد حنظل شکستم که شاید یکی از آن ها هندوانه باشد، اما نبود.

تا هوا روشن بود، در اطراف آن صحرا می گشتم که شاید آب یا علفی پیدا کنم، تا آن که بالمره مایوس شدم. تن به مرگ دادم و گریه می کردم، ناگاه مکان مرتفعی به نظرم آمد. بدانجا رفتم، چشمه آبی یافتم، تعجب کردم که در بلندی چگونه چشمه آب است؟ شکر خداوند را به جای آورده، با خود گفتم؛ آب بیاشامم، وضو گرفته، نماز بخوانم که اگر مردم، نماز خوانده باشم. بعد از نماز عشا، هوا تاریک و تمام صحرا از جانوران و درندگان پر شد و از اطراف، صداهای غریب از آن ها می شنیدم.

بسیاری از آن ها، چون شیر و گرگ را می شناختم و بعضی از دور، چشمانشان مانند چراغ می نمود، وحشت کردم و چون زیاده بر مردن چیزی نبود و رنج بسیار هم کشیده

بودم، رضا به قضا داده، خوابیدم. وقتی بیدار شدم هوا به واسطه طلوع ماه، روشن و صداها خاموش شده بود و من در نهایت ضعف و بی حالی بودم، در این حال سواری نمایان شد، با خود گفتم؛ این سوار مرا خواهد کشت، زیرا در صدد دستبردی خواهد بود، من هم چیزی ندارم، لذا خشم خواهد کرد و لامحاله زخمی بر من خواهد زد.

پس از رسیدن، سلام کرد. جواب گفتم و مطمئن شدم.

فرمود: با حالت ضعف چه می کنی؟

به حال خود اشاره کردم.

فرمود: در جنب تو سه خربزه است، چرا نمی خوری؟

من چونت فحص کرده بودم و از هندوانه به صورت حنظل مأیوس شده بودم؛ چه رسد به خربزه، گفتم: مرا سخریه مکن! به حال خود واگذار!

فرمود: به عقب نگاه کن!

نظر کردم، بوته ای دیدم که سه خربزه بزرگ داشت.

فرمود: یا یکی از آن ها گرسنگی خود را رفع کن، نصف یکی را صبح بخور و نصف دیگر را با خربزه صحیح همراه خود ببر و از این راه به خط مستقیم روانه شو، فردا نزدیک ظهر، نصف خربزه را بخور و خربزه دیگر را صرف مکن که به کارت نخواهد آمد. نزدیک غروب به سیاه خیمه ای خواهی رسید، آن ها تو را به قافله خواهند رساند.

سپس از نظرم غایب شد.

برخاستم و یکی از خربزه ها را شکستم، بسیار لطیف و شیرین بود شاید به آن خوبی ندیده بودم، آن را خوردم، دو خربزه دیگر را برداشته، روانه شدم و طی مسافت می کردم تا ساعتی از روز برآمد، خربزه دیگر را شکسته، نصف آن را خوردم و نصف دیگر را هنگام ظهر که هوا به شدت گرم بود، خوردم و با خربزه دیگر روانه شدم.

نزدیک غروب از دور خیمه ای دیدم، چون اهل خیمه از دور مرا دیدند، به سوی من دویدند، مرا به سختی و عنف گرفتند، و به سوی خیمه بردند؛ گویا توهم کردند که من جاسوسم و چون غیر عربی نمی دانستم و آن ها جز فارسی، نمی دانستند، هرچه فریاد

می کردم، کسی به حرفم گوش نمی داد تا نزدیک بزرگ خیمه رفتم، او با خشم تمام گفت: راست بگو، از کجا می آیی؟ و گرنه تو را می کشم.

من به قرار حيله، فی الجمله حال خود، بیرون آمدن روز گذشته از مشهد مقدس و گم کردن راه را ذکر کردم.

گفت: ای سید کاذب! این جاها که تو می گویی متنفسی عبور نمی کند، مگر آن که تلف می شود و جانور او را می درد، به علاوه، آن قدر مسافت که تو می گویی مقدور کسی نیست که در این زمان طی کند، زیرا به طریق متعارف از این جا تا مشهد، سه منزل است و از این راه که تو می گویی، منزل ها خواهد بود، راست بگو و گرنه تو را با این شمشیر می کشم، آن گاه شمشیر خود را بر من کشید.

در این حال، خربزه از زیر عبایم نمایان شد.

گفت: این چیست؟ تفصیل را گفتم. تمام حاضرین گفتند: در این صحرا ابداء خربزه نیست، خصوصاً این قسم که ما تاکنون ندیده ایم. بعضی به بعض دیگر، رجوع و به زبان خود، گفتگوی زیادی کردند؛ گویا مطمئن شدند این خرق عادت است. سپس آمدند، دست مرا بوسیدند، در صدر مجلس جای دادند، مرا معزز و محترم داشتند، جامه های مرا برای تبرک بردند، جامه های پاکیزه برایم آوردند و دو شب و دو روز در نهایت خوبی مهمانداری کردند، روز سوم ده تومان به من دادند، سه نفر با من فرستادند و مرا به قافله رساندند.

[امیر اسحاق استرآبادی] ۲۵ یاقوته

مکاشفه و طی الارض درباره سید فاضل صالح امیر اسحاق استرآبادی است.

چنان که علامه مجلسی رحمه الله در بحار(۱) زوالد ماجد خود نقل کرده، او گفت: در زمان ما، مردی صالح و فاضل از اهل استرآباد بود. نامش میراسحاق و به درویش مکی

معروف بود، زیرا بسیار حجّ می کرد و چهل حجّ پیاده کرده بود، میان مردم به آن مشهور بود که به طّی الارض می رود، زمین از زیر پایش پیچیده می شود و مسافت بعید را به زودی می رود.

اتّفاقا در بعضی سال ها، به اصفهان آمد و بر ما وارد شد، در خانه ما منزل کرد و چند ماه توقّف نمود. آثار زهد و صلاح بسیار از او آشکار گردید. روزی از او پرسیدم:

این طّی الارض که در حقّ تو اشتها دارد، صحت دارد یا از باب ربّ مشهور لا اصل له است و واقع و حقیقتی ندارد؟ (۱)

العبقری الحسان؛ ج ۶؛ ص ۵۶۸

ست که یک سال با جمعی از حجّاج به مکه می رفتیم، به جایی رسیدیم که از آن مکان تا مکه هفت منزل مسافت بود، من به سبب امری، از حجّاج پس افتادم و قافله از نظرم رفت، تنها مانده، راه را گم کردم، حیران و سرگردان و هراسان میان بیابان ماندم و چون برای راه یافتن، به اطراف و جوانب وادی بسیار دویدم، تشنگی بر من غلبه کرد. دل به مردن دادم و از زندگی مأیوس شدم، لابدّ و لاعلاج آواز استغاثه به یا ابا صالح رحمک الله ادر کنی و اغثنی بلند کردم؛ یعنی ای ابا صالح! خدا تو را رحمت کند، مرا دریاب و به راه دلالت کن! ناگاه از دامن بیابان، سواری نمایان گردید و بعد از لمحّه ای نزد من آمد.

دیدم جوانی خوشرو و گندم گون است که بر زئی بزرگان لباس پوشیده، بر اشتری سوار شده و مطّهّره ای پر از آب در دست دارد. چون او را دیدم، بر او سلام کردم و جواب شنیدم. به من گفت: تشنه ای؟

گفتم: آری! مطّهّره را به دستم داد، به قدر حاجت آشامیدم.

بعد از آن گفت: می خواهی به قافله برسی؟

گفتم: آری! پس مرا ردیف خود کرده، بر پشت شتر خود سوار نمود و به سمت مکه متوجّه گردید، من عادت داشتم هر روز حرز یمانی می خواندم، وقتی در خود آسودگی دیدم و به خلاصی خود از آن مهلکت امیدوار شدم، شروع به خواندن آن کردم. آن جوان درباره فقرات آن حرز، مرا تغلیظ نمود و گفت: چنان نیست که می خوانی،

۱- اکبر، العبقری الحسان فی احوال مولانا صاحب الزمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف)، ۹ جلد، مسجد مقدس جمکران - قم (ایران)، چاپ: ۱، ۱۳۸۶ ه.ش.

چنین بخوان! اندک زمانی گذشته، به سوی من نگریست و گفت: نظر کن بین کجا هستی؟ آیا این مکان را می شناسی؟ چون خوب تأمل و نظر کردم، خود را در ابطح دیدم.

فرمود: فرود آی! چون پیاده شدم و برگشتم، از نظر من غایب گردید و دانستم او، مولای من صاحب الزمان - عَجَلُ اللَّهِ فرجه - بود. از مفارقت او پشیمان شدم و از نشناختن او در زمان ملاقات، متحسّر گشتم.

هفت روز که از این واقعه گذشت، حجاج رسیدند و بعد از آن که از حیاتم مأیوس شده بودند و این را به طيّ الأَرْض مستند کردند، از این جهت به این صفت مشهور گشتم. بعد از آن علامه مجلسی می فرماید: والدم گفت: من حرز یمانی را نزد او خوانده، تصحیح نمودم و در خصوص آن به من اجازه داد.

[حسن بن مثله جمکرانی] ۲۶ یا قوته

اشاره

مکاشفه حسن بن مثله جمکرانی است.

شیخ فاضل حسن بن محمد بن حسن قمی معاصر صدوق، در تاریخ قم از کتاب مونس الحزین فی معرفه الحق و الیقین نقل کرده که از مصنفات شیخ ابی جعفر محمد بن بابویه قمی به این عبارت است، بنابر آن چه معاصر نوری در نجم ثاقب در باب بنای مسجد جمکران از قول امام محمد مهدی - صلوات الله علیه - آن را نقل نموده است و سبب بنای مسجد مقدّس جمکران و عمارت آن به قول امام علیه السلام این بوده که شیخ عقیف حسن بن مثله جمکرانی رحمه الله می گوید: من شب سه شنبه هفدهم ماه مبارک رمضان سنه ثلاث و تسعین در سرای خود خفته بودم که ناگاه جماعتی به سرایم آمدند.

نصفی از شب گذشته بود که مرا بیدار کردند و گفتند: برخیز و طلب امام محمد مهدی، صاحب الزمان - صلوات الله علیه - را اجابت کن که تو را می خواند!

حسن گفت: برخاستم، به هم برآمدم و آماده شدم، گفتم: بگذارید تا پیراهن بپوشم.

از در سرا آواز آمد: هو ما کان قمیصک؛ پیراهن برمکن که از تو نیست!

دست فرا کردم و سراویل خود را برگرفتم، آواز آمد: لیس ذلک منک فخذ سرا ویلک؛ آن سراویل که برگرفتی، از تو نیست. آن را از خود بگیر! آن را انداختم، از خود برگرفتم و طلب کلید در سرا کردم.

آواز آمد: الباب مفتوح، چون به در سرا آمدم، جماعت بزرگان را دیدم، سلام کردم. جواب دادند و ترحیب کردند. مرا تا آن جایگاه که اکنون مسجد است، بیاوردند، چون نیک نگریستم، دیدم تختی نهاده، فرشی نیکو بر آن گسترده، بالش های نیکو نهاده، جوانی سی ساله بر آن تخت، بر چار بالش تکیه کرده، پیری پیش او نشسته، کتابی در دست گرفته و بر آن جوان می خواند و بیش از شصت مرد در این زمین بر گرد او نماز می کنند. بعضی جامه های سفید و بعضی جامه های سبز داشتند و آن پیر، حضرت خضر علیه السلام بود.

آن پیر، مرا نشانند، امام علیه السلام مرا به نام خود خواند و گفت: برو به حسن مسلم بگو که تو چند سال است عمارت این زمین می کنی، می کاری و ما خراب می کنیم، پنج سال است زراعت می کنی و امسال بار دیگر سرگرفتی و عمارت می کنی. رخصت نیست که بار دیگر در این زمین زراعت کنی، باید هر ارتفاع از این زمین برگرفته ای، رد کنی تا در این موضع، مسجد بنا کنند و به حسن بن مسلم بگو این، زمین شریفی است و حق تعالی این زمین را از زمین های دیگر برگزیده و شریف کرده و تو آن را زمین خود گرفتی، خدای عز و جل دو جوان از تو بازستند ولی تنبیه نشدی و اگر چنین نکنی؛ آزار وی به تو رسد، چنان که آگاه نباشی.

حسن بن مثله گفت: یا سیدی و مولای! من باید در این سخن نشانی داشته باشم که جماعت، سخن بی نشان و حجت نشوند و قول مرا مصدق ندارند.

گفت: أنا مستعلم هناک علامه؛ ما این جا علامتی بکنیم تا تصدیق قول تو باشد؛ تو برو و رسالت ما را بگذار، نزدیک سید ابو الحسن رو و بگو برخیزد و بیاید، آن مرد را حاضر کند و ارتفاع چند ساله که گرفته، از او طلب کند، بستاند و به دیگران بدهد، تا

مسجد را بنا نهند و باقی وجوه را از رهق (۱)ه ناحیه ردّ هال که ملک ماست، بیارد و مسجد را تمام کند و یک نیمه رهق را بر این مسجد وقف کردیم که هر ساله وجوه آن را بیاورند و صرف عمارت مسجد کنند، به مردم بگو رغبت به این موضع کنند، آن را عزیز دارند و چهار رکعت نماز این جا بگذارند؛

دو رکعت تحیت مسجد، در هر رکعت یک بار الحمد و هفت بار قل هو الله احد و در رکوع و سجود هفت بار تسبیح بگویند و بر این نسق دو رکعت نماز امام صاحب الزمان - عجل الله فرجه - بگذارند که چون فاتحه خوانند و به **إِيَّاكَ نَعْتِدُ وَإِيَّاكَ نَشْتَعِينُ** رسند، آن را صدبار بگویند و بعد فاتحه را تا آخر بخوانند، رکعت دوم را نیز به همین طریق بگذارند و در رکوع و سجود هفت بار تسبیح بگویند، نماز که تمام شد، تهلیل و تسبیح فاطمه زهرا علیها السلام بگویند و چون از تسبیح فارغ شوند، سر به سجده نهند و صدبار بر پیغمبر و آلش - صلوات الله علیهم - صلوات بفرستند.

این نقل از لفظ مبارک امام علیه السلام است که **فمن صلّيتها فکانتما صلّی فی البیت العتیق؛** هر کس این دو رکعت نماز را بگذارد، چنین باشد که دو رکعت نماز در کعبه گزارده باشد.

حسن بن مثله جمکرانی گفت: من چون این سخن را شنیدم، با خویشان گفتم؛ گویا این موضعی است که تو می پنداری؛ انما هذا المسجد للأمام صاحب الزمان علیه السلام و بدان جوان اشاره کردم که در چهار بالش نشسته بود.

آن جوان به من اشاره کرد که برو! آمدم. چون پاره ای راه آمدم، بار دیگر مرا باز خواندند و گفتند: بزى در گله جعفر کاشانی راعى است، باید آن بز را بخری! اگر مردم ده بها دهند، بخر و گرنه، تو از خاصه خود بده، آن بز را بدین موضع بیاور، فردا شب بکش! آن گاه روز هجدهم ماه مبارک رمضان، گوشت آن بز را بر بیماران و کسی که علتی سخت داشته باشد، انفاق کن که حق تعالی همه را شفا دهد. بز، ابلق است و موهای بسیار و هفت علامت دارد؛ سه تا برجانبی و چهار تا برجانب دیگر و مثل درهم سیاه

و سفید است.

رفتم، بار دیگر مرا باز گرداند و گفت: ما هفتاد روز یا هفت روز این جاییم. اگر بر هفت روز حمل کنی، بر شب قدر دلیل کند که بیست و سوّم رمضان است و اگر بر هفتاد حمل کنی، شب بیست و پنجم ذی قعدة الحرام که روز بزرگواری است.

حسن بن مثله گفت: به خانه آمدم و همه شب در آن اندیشه بودم تا صبح شد، فریضه بگزاردم؛ نزدیک علی بن المنذر آمدم و آن احوال را با او گفتم. او با من بیامد و به آن جایگاه رفتیم که شب مرا برده بودند. گفت: بالله، نشانی و علامتی که امام علیه السّلام مرا گفت، یکی این است که این جا زنجیرها و میخ ها ظاهر است.

نزدیک سید ابو الحسن الرضا شدیم، چون به در سرای وی رسیدیم، خدم و حشم وی را دیدیم که به من گفتند: سید ابو الحسن از سحرگاه در انتظار تو است، تو از جمکرانی؟

گفتم: بلی! رفتم، سلام کردم و خدمت کردم.

جواب نیکو داد، اعزاز کرد، مرا به تمکین نشانید و پیش از آن که من حدیث کنم، به من گفت: ای حسن بن مثله! خفته بودم که شخصی در خواب به من گفت: مردی از جمکران به نام حسن مثله، بامداد پیش تو می آید، آن چه گوید، تصدیق دار و بر قولش اعتماد کن که سخن او سخن ماست، باید قول او را رد نگردانی. از خواب بیدار شدم و تا این ساعت منتظر تو بودم.

حسن مثله احوال را به شرح به او گفت. در حال سید فرمود بر اسب ها زین نهادند، بیرون آوردند و سوار شدند. چون نزدیک ده رسیدند، جعفر راعی، گله ای بر کنار راه داشت. حسن مثله میان گله رفت و آن بز از پس همه گوسفندان پیش می آمد. حسن مثله دوید، او آن بز را برگرفت که بها به وی دهد و بز را بیاورد. جعفر راعی سوگند یاد کرد که من هرگز این بز را ندیده ام و در گله من نبوده الا امروز که می بینم، هرچه می خواهم این بز را بگیرم، میسّر نمی شود و اکنون پیش شما آمد. پس چنان که سید فرموده بود، بز را در آن جایگاه آوردند و کشتند، سید ابو الحسن الرضا بدین موضع آمدند و حسن مسلم را حاضر کردند، انتفاع از او بستند، وجوه رهق را آوردند،

مسجد جمکران را به چوب پوشاندند و سید ابو الحسن الرضا زنجیرها و میخ‌ها را به قم برد و در سرای خود گذاشت. همه بیماران و صاحبان علت می رفتند و خود را در زنجیر می مالیدند؛ خدای تعالی شفای عاجل می داد و خوش می شدند و ابو الحسن محمد بن حیدر گوید: به استفاضه شنیدم که سید ابو الحسن الرضا در موسویان در شهر قم مدفون است و بعد از آن فرزند او دچار بیماری شد، وی در خانه شد، سرصندوق را برداشتند، ولی زنجیر و میخ‌ها را نیافتند. این مختصری از احوال آن موضع شریف است که شرح داده شد. (۱) این ناچیز گوید: علامه نوری بعد از ذکر این حکایت، در کتاب نجم الثاقب (۲) فته: در نسخه فارسی تاریخ قم و در نسخه عربی آن که عالم جلیل آقا محمد علی کرمانشاهی، مختصر قصه را از او نقل کرده، در حواشی رجال میرمصطفی در باب حسن قصه را در ثلث و تسعین؛ یعنی نود و سه بعد از دویست نقل کرده و ظاهراً بر ناسخ مشتبّه شده و اصل، سبعین بوده که به معنی هفتاد است، زیرا وفات شیخ صدوق پیش از نود است.

اما دو رکعت نماز منسوب به آن حضرت - صلوات الله علیه - از نمازهای معروف است و جماعتی از علما آن را روایت نموده اند.

اول: شیخ طبرسی صاحب تفسیر مجمع البیان در کتاب کنوز النجاح (۳) از احمد بن الدرّبی از خدومه ابی عبد الله حسین بن بزوفری روایت کرده و او گفته: از ناحیه مقدسه حضرت صاحب الزمان - صلوات الله علیه - بیرون آمد که هر کس به سوی حق تعالی حاجتی داشته باشد، باید بعد از نصف شب جمعه غسل کند، به جای نماز خود رود، دو رکعت نماز گزارد، در رکعت اول سوره حمد را بخواند و چون به *إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ* برسد، صد مرتبه آن را تکرار کند و بعد از آن که صد مرتبه تمام شود، تتمه

۱- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۳۳-۲۳۰؛ نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۴۵۸-۴۵۴.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۴۶۱-۴۵۸.

۳- ر. ک: مهج الدعوات، ص ۲۹۵-۲۹۴.

سوره حمد را بخواند و بعد از اتمام سوره حمد، یک مرتبه قل هو الله احد بخواند، رکوع و دو سجده را به جای آورد و هفت مرتبه سبحان ربی العظیم و بحمده را در رکوع بگوید و هفت مرتبه سبحان ربی الأعلی و بحمده را در هر یک از دو سجده، بگوید و بعد از آن رکعت دوم را نیز مانند رکعت اول به جای آورد و بعد از تمام شدن نماز، این دعا را بخواند. به درستی که حق تعالی، حاجت او را هرگونه حاجتی که باشد، برمی آورد، مگر آن که حاجت او در قطع صله رحم باشد. دعا این است:

«اللهم إن أظعتك فالمحمده لك و إن عصيتك فالحجبه لك منك الزوح و منك الفرج سبحان من أنعم و شكر سبحان من قدر و غفر اللهم إن كنت قد عصيتك فإنني قد أظعتك في أحب الأشياء إليك و هو الإيمان بك لم أتخذ لك ولدا و لم أدع لك شريكا منّا منك به علي لا منّا مني به عليك و قد عصيتك يا إلهي على غير وجه المكابره و الخروج عن عبوديتك و الجحود ربوبيتك و لكن أظعت هواي و أزلني الشيطان فلك الحجبه علي و البيان فإن تعذّبتني فبذنوبي غير ظالم و إن تغفر لي و ترحمني فإنك جواد كريم».

بعد از آن تا نفس او وفا کند، مکرّر یا کریم یا کریم یا کریم بگوید و پس از آن بگوید: «یا آمنة من کلّ شیء و کلّ شیء منک خائف حذر أسألك بأمنك من کلّ شیء و خوف کلّ شیء منک أن تصلی علی محمد و آل محمد و أن تعطينی أمانا لنفسي و أهلي و ولدي و سائر ما أنعمت به عليّ حتی لا أخاف أحدا و لا أحذر من شیء أبدا إنك علی کلّ شیء قدير و حسبنا الله و نعم الوكيل یا کافی إبراهيم نمرود و یا کافی موسى فرعون أسألك أن تصلی علی محمد و آل محمد و أن تکفینی شرّ فلان بن فلان»؛ (۱) ه جای فلان بن فلان نام شخصی را که از ضرر او می ترسد و نام پدر او را بگوید و از حق تعالی طلب کند ضرر او را رفع و کفایت کند.

به درستی که حق تعالی ضرر او را کفایت خواهد کرد ان شاء الله تعالی، بعد از آن به سجده رود، حاجت خود را مسألت نماید و به سوی حق تعالی تضرّع و زاری کند،

۱- ر. ک: مهج الدعوات، ص ۲۹۵-۲۹۴؛ مستدرک الوسائل، ج ۶، ص ۷۵.

همانا مرد مؤمن و زن مؤمنه ای نیست که این نماز را بگذارد و این دعا را از روی اخلاص بخواند، مگر آن که برای او درهای آسمان برای برآمدن حاجات او گشوده می شود و در همان وقت و در همان شب دعایش هرگونه حاجتی که باشد، مستجاب می گردد، و این به سبب فضل و انعام حق تعالی بر ما و بر مردمان است.

دوم: سید عظیم القدر، سید فضل الله راوندی در کتاب دعوات (۱) من نمازهای معصومین علیهم السلام می گوید: نماز مهدی - صلوات الله و سلامه علیه - دو رکعت است؛ در هر رکعت یک مرتبه حمد، صد مرتبه *إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ* و بعد از نماز صد مرتبه صلوات بر پیغمبر و آل او - صلوات الله عليهم -.

سوم: سید جلیل، علی بن طاوس در کتاب جمال الاسبوع (۲) مین نماز را به نحو مذکور، به آن حضرت نسبت داده، لکن ذکر صد صلوات بعد از آن را نقل کرده، فرمود:

این دعا را عقب نماز بخواند: «اللهم عظم البلاء» و «برح الخفاء و انكشف الغطاء و ضاقت الأرض بما وسعت السماء و إليك يا رب المشتكى و عليك المعول في الشده و الرخاء اللهم صل على محمد و آل محمد الذين أمرتنا بطاعتهم و عجل اللهم فرجهم بقائهم و أظهر إعزازه يا محمد يا علي يا علي يا محمد اكنفاني فإنكما كافياني يا محمد انصراني فإنكما ناصراني يا محمد يا علي يا علي يا محمد احمضاني فإنكما حافظاني يا مولاي يا صاحب الزمان - عجل الله فرجه - سه مرتبه الغوث ادركني ادركني الأمان سه مرتبه».

مسجد شریف جمکران تاکنون موجود، تقریباً از سمت دروازه کاشان در یک فرسخی قم واقع است.

۱- الدعوات، ص ۸۹.

۲- جمال الاسبوع، ص ۱۸۱.

فائده [نقلی از کتاب تاریخ قم درباره جمکران]

از تاریخ قم (۱) نقل شده که از برقی و غیره روایت کرده: نام قصبه قم امهان؛ یعنی منازل کبار و اشراف جمکران بوده است، چنین گفته اند که اولین دیه که بدین ناحیه بنا نهادند، جمکران است، جم ملک، آن را بنا کرده و اولین موضعی که به جمکران بنا نهادند، چشحه بود؛ یعنی چیزی اندک و گویند که صاحب جمکران چون بر عاملان و بنایان گذر کرد، گفت: چه کار کرده اید؟

گفتند: چشحه، به زبان ایشان یعنی چیزی اندک، پس این موضع را بدین نام نهادند و بدان سبب او را ویدستان نام کردند و به جمکران جلین بن آذر نوح ازادمند، بنایی نهاد و آن قصبه ای دارد من ان شاء الله تعالی در باب عجم یاد می کنم.

جمکران کوهی است که مشرف بر آن است و آن را وبشویه خوانند، بر آن قلعه ای بلند و کهنه و قدیمی است و صاحبش را نمی دانند، گویند اسکندر آن را بنا کرده و آب را بر آن روانه گردانده، از برقی روایت است که سلیمان بن داود علیهما السلام جمکران را بنا کرده و این روایت، خالی از خلافتی نیست، به سبب آن که بدین ناحیت هیچ بنایی با سلیمان بن داود منسوب نیست و به او باز نمی خوانند و العلم عند الله.

جمکران از آن ماکین بوده و خدای عزّ و جلّ به او پسری داد که نامش جلین است.

او در جمکران کوشکی ساخت و آن هنوز باقی است، هم چنین ده محلت و درب بنا کرد و بعد دو محلت و درب بر آن اضافه نمود که مجموع آن دوازده باشند، در هر محلت و دربی، آتشکده ای بود و باغی بنا نهاد و کنیزکان و بندگان خود را در آن ساکن کرد، فرزند و اعقاب ایشان، الی یومنا هذا، در آن ساکن اند و بر یکدیگر افتخار می کنند، انتهی.

امّا رهق از قرای معروف معمور قم و تا به حال معمور و آبادان است و به کاشان نزدیک تر می باشد؛ از قم تا آن جا مسافت ده فرسخ است، ولی از مضافات قم محسوب می شود.

[ابو سوره کوفی] ۲۷ یا قوته

مکاشفه ابو سوره کوفی است.

قطب راوندی مرسلًا از ابن سوره روایت نموده: پدرم از مشایخ زیدیه در کوفه بود و حکایت کرد: روزی به سوی قبر حسین علیه السلام روانه شدم که روز عرفه آن جا باشم، مشرف شده، در حایر شریف توقّف نمودم، تا آن که وقت عشا رسید. نماز عشا را بجا آورده، خوابیدم و شروع به قرائت سوره حمد کردم.

ناگاه جوانی دیدم که جبه ای در برداشت و قبل از من به قرائت، ابتدا نمود و پیش از من فارغ گردید و نزد من بود؛ نماز صبح را ادا کرده، هر دو از باب حایر بیرون آمدیم و به شاطی فرات رسیدیم. آن جوان به من گفت: می خواهی به کوفه بروی، برو! من در طریق فرات روانه شدم و او به جانب بیابان روانه شد. پدرم ابو سوره گفت:

دیدم مفارقت او بر من سخت شد، از عقب او روان شدم، چون آن جوان این دید، به من گفت: بیا! با او روانه شدم تا به اصل حصین مستات رسیدیم و آن جا خوابیدیم. وقتی بیدار شدیم، خود را با آن جوان، در ارض غربی بالای کوه خندق کوفه دیدیم.

آن جوان، متوجه من شده، گفت: گویا عیال واری و امر معاش بر تو تنگ است؛ نزد ابو طاهر زراری برو و او به حالتی به سوی تو بیرون خواهد آمد که دست هایش به خون قربانی آلوده باشد.

به او بگو: جوانی به فلان صفت و فلان صفت می گوید کیسه دینارهایی که در پایه تخت خود دفن کرده ای، به من بده که ابو سوره ام. سپس ناپدید شد و من به خانه ابو طاهر رفتم.

چون در زدم، با دست های رنگین به خون قربانی بیرون آمد و فرمایش آن جوان را به او رساندم.

گفت: شنیدم و اطاعت نمودم.

راوندی بعد از ذکر این خبر به این کیفیت گفته: ابوذر احمد بن سوره و محمد بن

الحسن عبد الله تمیمی این خبر را، با این زیاده روایت کرده که آن مرد گفت: آن شب راه رفتیم، تا آن که خود را مقابل مسجد سهله دیدیم. آن جوان گفت: منزل من در این مکان می باشد. تو به نزد ابن زراری علی بن یحیی برو و به او بگو: مالی که در فلان موضع گذاشته ای و فلان صفت دارد، به تو بدهد.

راوی گوید: چون این را شنیدم، از آن جوان پرسیدم: تو کیستی؟

گفت: من محمد بن الحسن علیه السلام هستم، او را نشناختم.

با یکدیگر قدری راه رفتیم، تا آن که وقت سحر به نواریس رسیدیم. دیدم آن جوان نشست و زمین را با دست خود قدری پست کرد. آبی ظاهر شده، از آن وضو گرفت و سیزده رکعت نماز به جای آورد.

او را مفارقت نموده، به خانه زراری رفتم و در را کوبیدم.

گفت: کیستی؟

گفتم: ابو سوره ام.

شنیدم که با خود گفت: ای ابا سوره! مرا با تو چه کار است؟

چون بیرون آمد، آن قصه را برای او نقل کردم. این را که شنید، خندان گردید، با من مصافحه کرد، روی مرا بوسید و دست مرا بر روی خود مالید، بعد از آن مرا با خود به درون خانه برد، کیسه ای را زیر پایه تخت بیرون آورد و به من تسلیم نمود.

ابو سوره چون این را دید، از مذهب زیدیه اعراض کرد و شیعه خالص شد.^(۱) مؤلف گوید: این خبر علاوه بر این که مشتمل بر معجزه ای از آن بزرگوار و بر اثبات و کالت و رأی مذکور است، مشتمل بر ذکر دو نفر است که حضور مبارک آن حضرت شرفیابی حاصل کرده اند، یکی شناخته و آن وکیل مذکور است، زیرا اگر او امام را ندیده بود، امام صفات خود را برایش ذکر نمی نمود و دیگری آن وجود مقدس را حین ملاقات نشناخته و آن ابو سوره است؛ چنان که خودش گفت: وقتی فرمود: من محمد بن الحسن علیه السلام هستم، آن حضرت را نشناختم.

۱- الخرائج و الجرائح، ج ۱، ص ۴۷۲-۴۷۰؛ بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۲۰-۳۱۸.

[سید محمد قطیفی] ۲۸ یا قوته

مکاشفه سید مؤید آقا سید محمد قطیفی با دو نفر دیگر است.

علامه نوری در نجم ثاقب (۱) رموده: عالم جلیل و فاضل نبیل، صالح عدل رضی که کمتر نظیر و بدیلی برای او دیده شده بود؛ حاجی ملا محسن اصفهانی، مجاور مشهد ابی عبد الله علیه السلام که در دیانت، امانت، تثبت و انسانیت معروف و از اوثق ائمه جماعت آن بلد شریف بود، به من خبر داد و گفت: سید سند و عالم عامل مؤید، سید محمد بن سید مال الله بن سید معصوم قطیفی رحمه الله به من خبر داد که وقتی قصد مسجد کوفه کردم، شب جمعه راه به آن جا مخوف و تردد به آن جا بسیار کم بود. مگر این که با جمعیتی همسفر می شدی و تهیه و آذوقه و استعدادی (۲) رای دزدان و قطاع الطریق از اعراب و یک نفر از طلباب با من بود.

داخل مسجد که شدیم، کسی را غیر از یک نفر از طلبه مشتغلین آن جا نیافتیم. در بجا آوردن آداب مسجد شروع کردیم، تا آن که نزدیک بود آفتاب غروب کند. رفتیم، در مسجد را بستیم و پشت آن، آن قدر سنگ و کلوخ و آجر ریختیم که مطمئن شدیم به حسب عادت از بیرون نمی شود آن را باز کرد.

آن گاه داخل مسجد شدیم و مشغول نماز و دعا شدیم، چون فارغ گشتیم، من و رفیقم در دکه القضا، مقابل قبله نشستیم و آن مرد صالح، در دهلیز نزدیک به باب الفیل با صوت حزین مشغول خواندن دعای کمیل بود؛ شب صاف و نورانی از ماهتاب بود، من به طرف آسمان متوجه بودم که ناگاه دیدم بوی خوشی در هوا پیچید و فضا را پر نمود که بهتر از بوی مشک و عنبر بود، شعاع نوری را دیدم که در خلال شعاع نور ماه، ظاهر شد؛ مانند شعله آتش و بر نور ماه غالب شد و در این حال آواز آن مؤمن که به خواندن دعا بلند بود، خاموش شد، ناگاه شخص جلیلی دیدم که از طرف در بسته، وارد

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۵۲-۷۵۱؛ ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۶۴-۲۶۳.

۲- آمادگی.

مسجد شد؛ در لباس اهل مجاز و بر کتف شریفش سجاده ای بود؛ چنان که تا حال عادت اهل حرمین است و در نهایت سکینه، وقار، هیبت و جلال راه می رفت و متوجه در مسجد بود که به سمت مقبره جناب مسلم، باز می شود و برای ما چیزی از حواس باقی نماند، جز دیده که خیره شده و دل که از جا کنده شده بود، چون در سیر خود مقابل ما رسید، به ما سلام کرد.

رفیق من بالمره از شعور عاری و توانایی ردّ سلام بر او نمانده بود و من سعی کردم تا به زحمت، جواب سلام دادم. چون در حیاط مسلم داخل شد، حال ما به جا آمد، به خود برگشتیم و گفتیم: این شخص چه کسی بود و از کجا داخل شد؟

به جانب آن شخص رفتیم. دیدیم او جامه خود را دریده و مانند مصیبت زدگان گریه می کند. حقیقت حال را از او سؤال کردیم.

گفت: به جهت لقای امام عصر - عجل الله فرجه - آمدن به این مسجد را در چهل شب جمعه مواظبت کردم و امشب، شب جمعه چهلم است، نتیجه کارم به دست نیامد، جز آن که چنان که دیدید، در این جا به خواندن دعا مشغول بودم. ناگاه دیدم آن جناب بالای سرم ایستاده، به جانب او ملتفت شدم. به من فرمود: چه می کنی یا چه می خوانی؟ - تردید از فاضل متقدم است - من متمکن از جواب نشدم. پس چنان که مشاهده کردید، از من گذشت. به طرف در مسجد رفتیم، دیدیم به همان نحو که بسته بودیم، بسته است، با تحسّر و شکر، مراجعت کردیم.

مؤلف گوید: علامه مذکور، بعد از ذکر این حکایت فرموده: مکرّر از استناد وحید عصره، شیخ عبدالحسین طهرانی - اعلی الله مقامه - می شنیدم که از جناب سید محمد مذکور، مدح می کرد، ثنا می گفت، جزای خیر می داد و می گفت: او عالم متقی و شاعر باهر و ادیب بلیغ بود و در محبت خانواده اهل عصمت - صلوات الله علیهم - چنان بود که بیشتر فکر و ذکر او در ایشان و برای ایشان بود؛ مکرّر در صحن شریف، او را ملاقات می کردم.

از او در خصوص مسائل علوم ادبی سؤال می کردم. جواب می داد و برای مقصد خود

به بیتی از اشعاری که در مصیبت از خود یا از دیگران انشا کرده بود استشهاد می کرد سپس حالش متغیر می شد و در ذکر مصیبت به نحو اتم و اکمل شروع می کرد و مجلس ادب، به مجلس حزن و کرب منقلب می شد و او صاحب قصاید رایقه بسیاری در مصیبت است که دایر در السنه قرآء رحمه الله می باشد.

[شیخ حسین آل رحیم] ۲۹ یا قوته

مکاشفه زاهد عابد ثقه، شیخ حسین آل رحیم است.

علّامه مذکور در کتاب مزبور (۱) از شیخ عالم فاضل، شیخ باقر کاظمی رحمهم الله نجل عالم عابد، شیخ هادی کاظمی معروف به آل طالب که در نجف اشرف مرد مؤمنی بود، از خانواده معروف به آل رحیم که به او شیخ حسین رحیم می گفتند، مرد مؤمنی بود و نیز عالم فاضل و عابد کامل، مصباح الاتقیاء، شیخ محمد طه از آل جناب عالم جلیل و زاهد عابد بی بدیل، شیخ حسن نجفی به ما خبر داد که حال، در مسجد هندیه نجف اشرف امام جماعت است و در تقوا و فضل و ورع، مقبول خواص و عوام است.

مؤلف گوید: جناب شیخ معظّم له از مشایخ اجازه این حقیر و داعی است، قریب چهار سال از انوار علوم آن بزرگوار استفاده می نمودم و بحری مؤّاج، سمایی از علوم ذات براج فلکی از فضایل مشحون، کنزی از فواصل مخزون در زهد تالی سلمان و ابی ذر و در اضائه علوم، ثالث شمس و قمر یافتم. اگر در فقه سخن می گفت، می گفتی محقق و علّامه است، اگر در اصول فقه، کلام می راند، می گفتی: او بلا ملامت مؤسّس قواعد است، اگر در حدیث خوض می کرد، می گفتی، ثالث کلینی و صدوق است، اگر در رجال، بحر می نمود، می گفتی مثل او در بین رجائین، مثل ستارگان و عیوق است، اگر در علم کلام، مذاکره می نمود، می گفتی، ثالث علم الهدی و خواجه طوسی است و اگر در علم تفسیر، لب می گشود، گمان می نمودی شیخ طبرسی است، اگر در فنّ اخلاق دم

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۵۸-۷۵۴؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۴۳-۲۴۰.

می زد، خیال می کردی ابن مسکویه است و اگر از علم ادعیه و احتجاجات قرائت می کرد، گویی ابن طاوس و ابن قولویه است.

ملخص کلام آن که سهام او هام فصیح شیرین زبان، به هدف تعریف آن بزرگوار نرسد و بصایر ضمایر بلغای زیباییان، به اسرار توصیف آن عالی مقدار راه نیابد و صورت اجازه افتایه جنابش به حقیر نزد این بی مقدار، حاضر است و خدا را به این نعمت عظمی و موهبت کبرا، ثناخوان و شاکرم و بعد از آمدن احقر به دیار عجم، آن مسلم عرب و عجم تا حدود هزار و سی صد و بیست در قید حیات بودند و بعد از آن داعی حق تعالی را اجابت کردند و الحق و الانصاف که جناب معظم له، بین علما، عشر اول و ثانی از مائه رابعه بعد الألف، نذیر العدیل، بل عدیم المثل بودند- اعلی الله مقامه و رفع فی الخلد اعلامه-.

بالجمله شیخین جلیلین مذکورین، نقل فرمودند: شیخ حسین مزبور، مردی پاک طینت و فطرت، از مقدسین مشتغلین و مبتلا به مرض سینه و سرفه بود که خون با اخلاط از سینه اش بیرون می آمد، با این حال، در نهایت فقر و پریشانی بود و مالک قوت روز نبود، غالب اوقات نزد اعراب بادیه نشین که در حوالی نجف اشرف- زاده الله الشرف فوق الشرف- ساکن اند، به جهت تحصیل قوت می رفت حتی اگر جو بود. با این مرض و فقر، دلش به زنی از اهل نجف مایل شد و هرچه او را خواستگاری می کرد، به جهت فقرش، کسان آن زن اجابت نمی کردند، لذا از این جهت نیز در هم و غم شدیدی بود و چون مرض و فقر و مایوسی از تزویج آن زن، کار را بر او سخت ساخت، بر کردن آن چه میان اهل نجف معروف است عزم کرد، و آن این بود که هر کس امر سختی او را روی دهد، چهل شب چهارشنبه، رفتن به مسجد کوفه را مواظبت کند که لامحاله حضرت حجّت- عجل الله فرجه- را به نحوی که شناسد، ملاقات خواهد نمود و به مقصدش خواهد رسید.

مرحوم شیخ باقر نقل کرد که شیخ حسین گفت: چهل شب چهارشنبه، بر این عمل مواظبت کردم. شب چهارشنبه آخر شد، شب تاریکی از شب های زمستان بود، باد

تندی می وزید که با آن اندکی باران بود و من در دگه داخل مسجد نشسته بودم و آن دگه شرقیه در اوّل است که در طرف چپ کسی که داخل مسجد می شود، واقع است و به جهت خونی که از سینه ام می آمد متمکن از دخول در مسجد نبودم و چیزی نداشتم که اخلاط سینه را در آن جمع کنم و انداختن آن در مسجد نیز روا نبود و چیزی هم نداشتم که سرما را از من دفع کند، دلم تنگ، غم و اندوهم زیاد، و دنیا در چشمم تاریک شد، فکر می کردم شب ها تمام شد و این شب آخر است، نه کسی را دیدم و نه چیزی برایم ظاهر شد و این همه مشقت و رنج عظیم بردم و چهل شب بار زحمت و خوف، بر دوش کشیدم، از نجف به مسجد کوفه آمدم و در این حال، جز یأس نتیجه ای برایم نداشتم، در این کار خود متفکر بودم و احدی در مسجد نبود، به جهت درست کردن قهوه که با خود از نجف آورده بودم، آتش روشن کرده بودم، به خوردن آن عادت داشتم و بسیار کم بود، ناگاه شخصی از سمت در اوّل مسجد، متوجه من گردید.

چون از دور او را دیدم، مکدر شدم و با خود گفتم؛ این اعرابی از اهالی اطراف مسجد است، نزد من آمده که قهوه بخورد، من امشب بی قهوه می مانم و در این شب تاریک، هم و غم زیاد خواهد شد. در این فکر بودم که او به من رسید، بر من سلام کرد، نام مرا برد و مقابل من نشست. از این که نام مرا می دانست، تعجب کردم و گمان کردم او از آن هایی است که در اطراف نجف اند و من گاهی برایشان وارد می شدم.

پرسیدم: از کدام طایفه عرب هستی؟

گفتم: از بعض ایشانم.

اسم هریک از طوایف عرب که در اطراف نجف اند بردم.

گفت نه! از آن ها نیستم، پس مرا به غضب آورد، از روی سخریه و استهزا گفتم:

آری! تو از طریطره ای و این لفظی بی معنی است.

از سختم تبسم کرد و گفت: من از هر کجا باشم، بر تو حرجی نیست، چه چیز محرک تو شده که به این جا آمده ای؟

گفتم: سؤال کردن از این امور به تو هم نفعی ندارد.

گفت: به تو چه ضرر دارد که مرا خبر دهی؟

پس از حسن اخلاق و شیرینی سخن او متعجب شدم، قلبم به او مایل شد و چنان شد که هرچه سخن می گفت، محبتم به او زیادتر می شد. سپس از توتون برای او سیبل ساختم و به او دادم.

گفت: تو بکش، من نمی کشم. در فنجان برایش قهوه ریختم و به او دادم، گرفت و اندکی از آن خورد، آن گاه به من داد و گفت: تو آن را بخور. گرفتم و آن را خوردم و ملتفت نشدم تمام آن را نخورد و لحظه به لحظه محبتم به او زیادتر می شد.

گفتم: ای برادر! خداوند امشب تو را برای من فرستاده که مونس باشی. آیا با من نمی آیی که برویم و در مقبره جناب مسلم بنشینیم.

گفت: با تو می آیم. حال خبر خود را نقل کن!

گفتم: ای برادر، واقع را برایت نقل می کنم. من از آن روز که خود را شناخته ام به غایت فقیر و محتاجم و با این حال، چند سال است که از سینه ام خون می آید، علاجش را نمی دانم و عیال هم ندارم. دلم به زنی از اهل محله خودم در نجف اشرف مایل شده و چون چیزی در دستم نبود، گرفتنش برایم میسر نشد، این ملایه مرا مغرور کردند و گفتند: برای حوایج خود به صاحب الزمان - عجل الله فرجه - متوجه شو و چهل شب چهارشنبه در مسجد کوفه بیتوته کن که آن جناب را خواهی دید و حاجتت را بر خواهد آورد و این آخرین شب چهارشنبه است. چیزی ندیدم و در این شب ها، این همه زحمت کشیدم، این سبب آمدنم به این جاست و حوایجم این است.

درحالی که من غافل بودم و ملتفت نبودم، گفت: سینه تو! عافیت یافت و آن زن را به زودی خواهی گرفت و اقیافرت، به حال خود باقی است تا بمیری و من به این بیان و تفصیل ملتفت نشدم.

گفتم: به جانب مسلم نمی رویم؟

گفت: برخیز! برخاستم، در پیش روی من افتاده.

وارد زمین مسجد که شدیم، به من گفت: آیا دو رکعت نماز تحیت مسجد نخوانیم؟

گفتم: می خوانیم.

پس نزدیک شاخص سنگی که میان مسجد است ایستاد و من به فاصله پشت سرش ایستادم. تکبیره الاحرام را گفتم و مشغول خواندن فاتحه شدم، ناگاه قرائت فاتحه او را شنیدم که هرگز از احدی چنین قرائتی را نشنیده بودم. از حسن قرائتش در نفس خود گفتم؛ شاید او صاحب الزمان علیه السلام باشد و پاره ای کلمات شنیدم که بر این دلالت می کرد.

آن گاه به سوی او نظر کردم. پس از خطوط این احتمال در دل، درحالی که آن جناب در نماز بود، دیدم نور عظیمی حضرت را احاطه نمود، به نحوی که مرا از تشخیص شخص شریفش مانع شد، در این حال مشغول نماز بودم و قرائت آن جناب را می شنیدم، بدنم می لرزید و از بیم حضرت، نتوانستم نماز را قطع کنم. به هر نحو بود، نماز را تمام کردم و نور از زمین بالا می رفت. مشغول گریه و زاری و عذرخواهی شدم از سوء ادبی که با آن جناب در مسجد کرده بودم و گفتم: ای آقای من، وعده شما راست است، مرا وعده دادی که باهم به قبر مسلم برویم. در بین سخن گفتن بودم که نور متوجه قبر مسلم شد. من نیز متابعت کردم، آن نور در قبه مسلم داخل شده، قرار گرفت و پیوسته چنین بود و من مشغول گریه و ندبه بودم، تا آن که فجر، طالع شد و آن نور عروج کرد.

صبح که شد، ملتفت به کلام آن حضرت شدم که فرمود: اما سینه ات، شفا یافت، دیدم سینه ام صحیح است و ابدا سرفه نمی کنم و یک هفته نکشید که اسباب تزویج آن دختر فراهم آمد؛ من حیث لا احتسب و فقیریم به حال خود باقی است؛ چنان که آن جناب فرمود و الحمد لله.

[شیخ محمد صالح بارفروش] ۳۰ یاقوته

مکاشفه جناب مستطاب عالم فالح و من هو فی الاسم و الرسم صالح علم الاعلام و حجّه الاسلام، آقای آقا شیخ محمد صالح بارفروشی حائری- دامت برکاته- که جنابش از معاصرین و از جمله قاطنین در بلده سمنان و مرجع الیه اهل آن سامان است.

کیفیت آن، بنابر آن چه از خط ایشان حرفا به حرف نقل می شود، این است. سال هزار و سی صد و بیست و پنج، در بارفروشی مازندران در محله مرادبیک نزدیک طلوع فجر، روبه قبله به هیأت محتضر خوابیده بودم، از خواب بیدار می شوم؛ به نحوی که چشمم می بیند، گوشم می شنود و ادراکات قلبی و مشاعر، همه بیدار است، ولی بدنم خواب است، قابل هیچ گونه حرکت نیست و بر تکلم و هیچ گونه صدایی قادر نیستم و زانوهایم را برطبق عادتی که از پدرم - قدس سره - به ارث برده بودم جمع کردم.

در این حال؛ یعنی در ابتدای بیدار شدن چشم و گوش و دل، می بینم که قوسی از نور ضعیف مانند نور چراغی که فتیله اش را پایین کشیده باشند، بر تمام بدنم از سر تا پنجه پا به وسعت دو وجب یا بیشتر، چتر زده و مانند تور سفید نازک زرننگاری است که نقطه های کوچک زرین نور، در زمینه سفیدرنگ مشبک لطیف آن نور به فاصله های متساوی نقش بسته؛ گویی آن نقطه ها، مانند چشم حسّاس، هریک به من نگاه می کند، با من کار دارد و منتظر است و من بالحسّ و العیان به آن نگاه می کنم و وحشتی از آن ندارم، بلکه با حالت انس و سکون خاطر، آن را مشاهده می کنم و متفکرم که این چیست، از کجاست، چه می خواهد بکند و به کجا می خواهد برود؟ و میل مفروطی دارم که آن را بگیرم و بر آن دست بکشم، هرچه می خواهم حرکت کنم و در آن دست ببرم، اصلاً ممکن نیست؛ تا چند لحظه به این حالت بودم و چشمم به او بود؛ ناگاه از دیوار قبله حیاط خانه که روبه روی ایوانی بود که من در آن خوابیده بودم و آن دیوار خانه سید موسی نام، اهل قریه گنج افروز بود که در آن وقت مرحوم شده، دو طفل صغیر، سید صادق و سید طاهر، از او در خانه بودند.

بغتتا دیدم حضرت بقیه الله - ارواحنا فداه - نمودار شد، بدون آن که در تطبیق شک کنم، مثل آن که او را می شناختم و می شناسم؛ کمعرفتی بنفسی و می بینم عمامه سیاه ژولیده ای به وضع ایرانی، بر سر دارد و قبای سفید تابستانی در بریقه قبا باز، سینه مبارک نمودار و هیچ مویی در سینه اش ندیدم و عبای نازک سیاهی از جنس شال های

عبایی بر دوشش بود، او را بسیار شبیه سیدی هندی، سید صاحب نام دیدم که سال ها در کربلا با من رفیق و مأنوس بود، ظاهر الصلاح و ملیح الحركات و نامش حسین بود.

حال که این سطور را حسب الامر حجّه الاسلام آقای حاج شیخ علی اکبر نهاوندی - دام ظلّه - می نگارم، از حیات و ممات و محلّ اقامت او بی خبرم.

حضرت بقیه الله - عجل الله فرجه - هم مانند این سید هندی سبزه فام و مایل به صفرت (۱) و با این شباهت، اصلاً تأملی در تطبیق نداشتم؛ یعنی چنین نشد که در ابتدای پیدا شدن آن جناب، لحظه ای بگذرد تا بشناسم، بلکه به مجرد پدیدار شدن آن جناب از دیوار شناختم که حضرت است و هیچ متوجه نبودم که حضرت، چرا از درب خانه که در سمت مغرب و به فاصله زیادی بود، وارد نشد و چگونه از دیوار قبله بی آن که بشکافد، آمد؟ می بینم آن حضرت به آهستگی سوی بنده تشریف می آورد، تا آن که نزدیک پایم که سوی قبله جمع کرده بودم؛ ایستاد، دست راست خود را به سمت سر و سینه ام دراز کرد و به زبان فارسی فرمود: بیعت کن

من با کمال شوق به تغلای عجیبی روحا افتادم تا برخیزم و بیعت کنم و بدنم به همان حالت اولیّه بود، چنان به تغلای روحی غیرقابل توصیفی افتادم که نمی دانستم سرم را بلند کنم یا دستم را دراز کنم و در روح و ادراکات خود کمال شوق و طاعت و تمکین می یافتم، در عین حال، قوس نور، بر بدنم چتر زده، به همان حالت اولیّه بی کم و زیاد و بدون حرکت بود؛ بالاخره از شدت تغلای بدنم به حرکت آمده، بیدار شد، در همین لحظه، دستم دراز شد و به دست مبارک آن حضرت که تا آن لحظه دراز کرده بودم، رسید.

طوری که هنوز لذت تماس و ملامت دستم را با دست آن جناب - روحی فداه - در خود می یابم، در همین لحظه که دستم به دست حضرت رسید، قوس نور مذکور، فوراً بر بدنم منطبق شد و فرو رفت؛ به این معنی که دراز شدن دستم به سوی آن جناب، انجام بیعت، فرو رفتن قوس نور در تنم، بیدار شدن تمام بدنم و نشستنم در بستر با دست دراز

شده، همگی در آن واحد، صورت وقوع گرفت.

در این حال دیدم کسی نیست، آن جناب از نظرم ناپدید شده و من به هیأت جلوس، با دست دراز شده هستم. فوراً متوجه شدم که قوس نور، روح خودم بوده که مقداری از آن در حال و نام صعود نموده و عودت کرده و چون هنوز بدنم مسترخی بوده و برای قبول حلول یا انطباق روح مستعد نشده، بر بدن به شکل قوس که شکل طبیعی و افضل الاشکال است، احاطه کرده تا در اثر تغلای روحی برای بیعت با ید الله العلیا مستعد قبول بقیه روح گشت. مقام، گنجایش بیان لوازم علمی این مکاشفه را، نسبت به روح و شخص حضرت - ارواحنا فداه - ندارد.

«و الحمد لله تعالى على المبايعه مع الید العلیا مستیظا لا نائما و قاعدا و قائما حمدا خالدا دائما و کانه انشد عن لسان حالی مع مولای روحی فداه من».

قال:

ابکی الذین اذا قونی مودتهم حتی اذا یقضونی للهوی رقدوا

و استنهضونی فلما قمت منتصبا بثقل ما حملونی منهم قعدوا

و لسان حالی مع طائر روحی المرفرف علی قول القائل:

و لقد زاد الفؤاد شجی طائر بیکی علی فننه

شفه ما شفنی فبکی کلنا بیکی علی سکنه

و لم ازل بعد هذه الرؤیا و المکاشفه مترنما بقول القائل:

کلّ بیت أنت ساکنه غیر محتاج الی السرج

و مریض أنت عانده قد آتاه الله بالفرج

وجهک المیمون حجّتنا یوم یأتی الناس بالحجج

انتهی مکاشفه الشیخ صالح حفظه الله تعالى.

عبریه هشتم [وقوف یافتگان به اثری از آثار آن جناب]

اشاره

در بیان حکایات کسانی که امام عصر - عجل الله فرجه - را به شخصه و جسته در غیبت کبرا و در غیبت صغرا ندیده اند ولی به اثری از آثار وجودی شخصی آن بزرگوار واقف شده اند که مقرون به معجزه بوده، مثل نور آن بزرگوار، کتابت آن، استماع صوت مبارکش و غیر این ها و در این عبریه، چند یاقوته است.

[سید بن طاوس (ره)] ۱ یاقوته

سید بن طاوس صوت آن بزرگوار را شنیده است.

سید جلیل، رضی الدین علی بن طاوس، در اواخر کتاب مهج الدعوات (۱) رموده:

من در سرّ من رأی بودم که سحر، دعای قائم علیه السلام را شنیدم. سپس دعا را حفظ کردم برای آن که آن را از زنده ها و مرده ها و ابقهم ذکر کرده بود، یا فرمود: واحیهم فی عزّنا و ملکنا، یا فرمود: سلطاننا و دولتنا.

این قصه در شب چهارشنبه، سیزدهم ذی قعدة سال شش صد و سی و هشت واقع شده بود.

[سید بن طاوس (ره) ۲ یاقوته]

ایضا در این باب است که سید مذکور صوت او را می شنود.

در نجم الثاقب (۱) از ملحقات کتاب انیس العابدین نقل نموده که از ابن طاوس نقل شده: او در سحر در سرداب مقدّس از صاحب الامر علیه السلام شنید که آن جناب می فرمود:

«اللّٰهُمَّ اِنَّ شِيعَتَنَا خَلَقْتَ مِنْ شِعَاعِ اَنْوَارِنَا وَ بَقِيَّةِ طِينَتِنَا وَ قَدْ فَعَلُوا ذُنُوبًا كَثِيرَةً اَتَكَالَا عَلٰى حُبِّنَا وَ وَايْتِنَا فَاِنْ كَانَتْ ذُنُوبُهُمْ بَيْنَكَ وَ بَيْنَهُمْ فَاصْفَحْ عَنْهُمْ فَقَدْ رَضِينَا وَ مَا كَانَ مِنْهَا فِيمَا بَيْنَهُمْ فَاصْلَحْ بَيْنَهُمْ وَ قَاصِّ بِهَا عَنْ خَمْسِنَا وَ ادْخُلْهُمْ الْجَنَّةَ فَزَحِّزْهُمْ عَنِ النَّارِ وَ لَا تَجْتَمِعْ بَيْنَهُمْ وَ بَيْنَ اَعْدَائِنَا فِى سَخَطِكَ.»

معاصر نوری، در نسبت این قضیه به سید مرحوم اشکال نموده، اگرچه در آخر کلام تصدیق فرموده، هرکس بخواهد بر کلام آن مرحوم واقف شود، به رساله جنّه الماوی یا کتاب نجم الثاقب رجوع نماید.

[خانواده حسین مدلل ۳ یاقوته]

پسر و عیال حسین مدلل، نور آن جناب را دیده اند.

مجلسی مرحوم در غیبت بحار (۲) از کتاب سلطان المفرّج عن اهل الأیمان که از تألیفات رشیده سید جلیل، علی بن عبد الحمید نیلی است، نقل نموده که سید مذکور فرموده: کسی مرا خبر داد که به او وثوق دارم و آن نزد بیشتر اهل مشهد شریف غروی-سلام الله تعالى علی مشرفه- خبری مشهور است که خانه ای که من الآن در آن ساکنم، در این سال؛ یعنی سنه هفت صد و هشتاد و نه، مال مردی از اهل خیر و صلاح بوده که به او حسین مدلل می گفتند و در جانب غربی و شمالی قبر مقدّس و آن خانه به دیوار

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۵۳۶؛ بحار الانوار، ج ۳، ص ۳۰۲.

۲- بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۷۴-۷۳.

صحن مقدّس متّصل بود.

حسین صاحب سبابط، عیال و اطفالی داشت؛ وی به آزار فلج مبتلا شده بود، مدّتی گذشت که قدرت بر قیام نداشت و عیال و اطفالش هنگام حاجت، او را برمی داشتند، به سبب طول زمان مرض او، خانواده اش در شدّت و حاجت افتادند، به فقر و فاقه، مبتلا و به خلق محتاج شدند.

سال هفت صد و بیست، در نیمه شبی، پسر و عیال او بیدار شدند، دیدند از خانه و بام، نوری ساطع است؛ به نحوی که دیده را می رباید و خیره می کند.

ایشان به حسین گفتند: چه خبر است؟

گفت: امام زمان - عَجَلُ اللَّهِ فرجه - نزد من آمد و فرمود: ای حسین برخیز!

عرض کردم: سید من، می بینی که نمی توانم برخیزم.

دست مرا گرفت و برخیزاند، در حال، مرضم زایل گشت و صحیح شدم و به من فرمود: این سبابط راه من است که به این راه به زیارت جدّ خود می روم و در آن را هر شب ببند.

عرض کردم: ای مولای من، شنیدم و اطاعت کردم. پس برخاست و به زیارت حضرت امیر المؤمنین علیه السّلام رفت و آن سبابط تا به حال به سبابط حسین مدلّل مشهور شده است، مردم برای سبابط مذکور، نذرهای می کردند و به برکت حضرت قائم - عَجَلُ اللَّهِ فرجه - به مراد خود می رسیدند.

این ناچیز گوید: این حکایت اگرچه از حیث این که حسین آن بزرگوار را دیده او را شناخته، مناسب عبقریّه پنجم است، ولی از حیث این که پسر و عیال او نور مقدّس آن جناب را دیده اند، از مصادیق این عبقریّه است، لذا این جا مذکور گردید.

[زن کور و شفای وی] ۴ یاقوته

کشیده شدن دست مبارک آن حضرت به دیده های زنی کور و بیناشدن اوست.

ایضا در بحار(۱) ز سید مذکور، نقل نموده که فرموده: شیخ الصالح العالم الخبیر الفاضل، شمس الدین محمد بن قارون ذکر کرده: مردی در قریه دقوسا، از قریه های کنار نهر فرات بزرگ ساکن بود، نام آن مرد، نجم و لقبش، اسود و او از اهل خیر و صلاح بود، او زن صالحه ای داشت که به او فاطمه می گفتند، او نیز خیره و صالحه بود. ایشان یک پسر و یک دختر داشتند. اسم پسر، علی و اسم دختر، زینب بود.

آن مرد و زن، هر دو نابینا شدند و مدتی بر این حال باقی ماندند؛ این قضیه در سال هفت صد و دوازده بود؛ یک شب، زن دید دستی به روی او کشیده شد و گوینده ای گفت:

حق تعالی، کوری را از تو زایل گردانیده، برخیز! شوهر خود ابو علی را خدمت نما و در به خدمت او کوتاهی مکن!

زن گفت: چشم گشودم و خانه را پر از نور دیدم، دانستم از جانب حضرت قائم - عجل الله فرجه - است.

[سید مرتضی نجفی] ۵ یاقونه

شنیدن سید مرتضی نجفی صوت آن حضرت را شنیده است.

علامه نوری در کتاب نجم الثاقب (۲) قل فرموده: سید سند و عالم معتمد محقق بصیر، سید علی، سبط جناب بحر العلوم - اعلی الله مقامه - مصنف کتاب برهان قاطع در شرح نافع در چند جلد، از صفی متقی و سید زکی، سید مرتضی نجفی به من خبر داد، سید مرتضی خواهرزاده سید بحر العلوم، در سفر و حضر مصاحبش بود و مواظب خدمات داخلی و خارجی او بود.

گفت: در سفر زیارت سامره با آن جناب بودم، وی حجره ای داشت که تنها در آن جا می خوابید و من حجره ای متصل به آن حجره داشتم و شب و روز در خدمات او

۱- بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۷۴-۷۵.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۳۲-۷۳۱؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۳۸-۲۳۹.

نهایت مواظبت را داشتم. شب ها مردم نزد آن مرحوم جمع می شدند، تا آن که پاره ای از شب می گذشت.

شبی حسب عادت خود نشست و مردم نزد او جمع شدند. دیدم گویا اجتماع را کراهت و خلوت را دوست دارد و با هر کسی سخن می گوید در آن اشاره به تعجیل کردن در رفتن از نزد او است.

مردم متفزع شدند و جز من کسی باقی نماند؛ به من نیز امر فرمود بیرون روم. به حجره خود رفتم و در حال سید تفکر می کردم، خواب از چشمم کناره گرفت. زمانی صبر کردم، آن گاه مخفیانه بیرون آمدم که از حال سید تفقدی کنم. دیدم در حجره اش بسته است، از شکاف در نگاه کردم، دیدم چراغ به حال خود روشن است و کسی در حجره نیست.

داخل حجره شدم و از وضع آن دانستم امشب نخوایده است. با پای برهنه، خود را پنهان داشتم و در طلب سید برآمدم. سپس در صحن شریف داخل شدم، دیدم درهای قبه عسکرین علیهما السلام بسته است، در اطراف خارج حرم، تفحص کردم، اثری از او نیافتم.

در صحن سرداب داخل شدم، دیدم درهای آن باز است. آهسته از پله های آن پایین رفتم، به نحوی که هیچ حس و حرکتی برایم ظاهر نبود.

از صفه سرداب همه ای شنیدم؛ گویا کسی با دیگری سخن می گوید و من کلمات را تمیز نمی دانم، سه یا چهار پله ماند و من در نهایت آهستگی می رفتم، ناگاه از همان مکان آواز سید بلند شد: سید مرتضی چه می کنی و چرا از حجره ات بیرون آمدی؟

چون چوب خشک در جای خود، متحیر و ساکن باقی ماندم. پیش از جواب به رجوع عزم کردم. به خود گفتم، چگونه حالت پوشیده خواهد ماند بر کسی که تو را از غیر حواس شناخت؛ پس با معذرت و پشیمانی جوابی دادم و در خلال عذرخواهی، از پله ها پایین رفتم تا آن جا که صفه را مشاهده می کردم. سید را دیدم که تنها مواجهه قبله ایستاده و اثری از کس دیگر نیست، دانستم او با غایب ابصار- صلوات الله علیه- سخن می گفت.

این ناچیز گوید: این حکایت از حیث این که سید مرتضی صوت آن جناب را شنید ولی جثه مبارک او را ندید، مناسب این باب است؛ اگرچه از حیث این که بحر العلوم آن جناب را با معرفت به آن بزرگوار در حین دیدن شناخته، مناسب عبقریه پنجم است، فتنه.

[نور آن جناب در سرداب مقدس] ۶ یا قوته

زنی نور آن حضرت را دیده است.

ایضا علمامه نوری در نجم ثاقب (۱) از ثقه عدل امین آقا محمد که بیش از چهل سال، متولّی امر شموعات حرم عسکریین و سرداب شریف بوده است و امین مرحوم سید الفقهاء و المجتهدین، مرحوم میرزای شیرازی - رفع الله درجته - بوده، نقل می فرماید که گفت: والده من که از صالحات معروفات بوده، گفت: روزی با اهل بیت عالم ربّانی و مؤید سبحانی، ملاّ زین العابدین سلماسی در سرداب شریف بودم. در آن ایام که به جهت بنای قلعه آن بلد، مجاور سرّ من رأی بود، آن روز جمعه بود و جناب آقا خوند مذکور، به خواندن دعای ندبه معروف مشغول شد؛ مثل زن مصیبت زده و محبّ فراق کشیده می گریست و ناله می کرد، ما هم در گریه و ناله با او متابعت می کردیم.

در آن حال بودیم که ناگاه بوی عطری وزیدن گرفت، در فضای سرداب منتشر، و هوا از بوی خوش پر شد، به نحوی که حالت را از جمیع ما برد. همه ساکت شدیم، قدرت سخن گفتن از ما رفت و متحیر ماندیم تا اندک زمانی گذشت. سپس آن رایحه طیبه مفقود شد، هوا به حالت اول برگشت و به ادامه قرائت دعا مشغول بودیم.

به خانه که مراجعت نمودیم، از آخوند ملاّ زین العابدین از سرّ آن بوی خوش سؤال کردم. فرمود: تو را به این سؤال چه کار و از جواب من اعراض فرمود.

عالم عامل متقی، آقا علی رضای اصفهانی - طاب ثراه - که نهایت اختصاص به

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۳۶-۷۳۵؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۷۰-۲۶۹.

مولای مذکور داشت، نقل کرد: روزی از آن مرحوم، از ملاقات کردن حجّت علیه السّلام سؤال کردم مثل استاد او، سیّد معظّم بحر العلوم این گمان را از او داشتم، پس همین واقعه را بدون اختلاف برایم نقل کرد.

[حاجی ملا علی تهرانی] ۷ یاقوته

در این باب است که عالم ربّانی مرحوم حاجی ملا علی طهرانی نور آن جناب را در سرداب مطهر دیده است.

ایضا علامه نوری در نجم ثاقب (۱) نقل فرموده: مشافهت عالم عامل فخر الوآخر و ذخر الاوائل، شمس فلک زهد و تقوا و حاوی درجات سداد و هدی فقیه نبیل، شیخنا الأجلّ حاجی ملا علی طهرانی، خلف مرحوم حاجی میرزا خلیل طیب - اعلی الله مقامه - که حیّا و میّتا مجاور نجف اشرف بود. به من خبر داد؛ آن مرحوم اغلب سال ها به زیارت ائمه سامرا علیهم السّلام مشرف می شد و انس غریبی به سرداب مطهر داشت، از آن جا استمداد فیوضات می کرد، در آن جا امید رسیدن به مقامات عالیه داشت و می فرمود: هیچ وقت نشد زیارتی بکنم و کرامتی نبینم. در ایام مجاورت حقیر به سامره، ده مرتبه مشرف شدند و در منزل حقیر منزل کردند، آن چه می دیدند، پنهان می کردند و در ستر، بلکه در ستر سایر عبادات اصرار داشتند.

وقتی التماس کردم از آن کرامات چیزی بگویند، فرمودند: در شب های تاریک که مردم همه در خواب بودند و صدای حسّ و حرکتی از کسی نبود، مکرر به سرداب مشرف می شدم. در سرداب، پیش از دخول و پایین رفتن از پله ها نوری می دیدم که از سرداب غیبت بر دیوار و دهلیز اول می تابد و از محلی به محلی حرکت می کند؛ چنان که گویی شمعی در دست کسی است و از مکانی به مکانی حرکت می کند و پرتو آن نور این جا متحرک است.

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۶۰-۷۵۹؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۵۷.

سپس پایین می روم و در سرداب مطهر داخل می شوم، نه کسی را آن جا می بینم و نه چراغی.

وقتی مشرف بودند، آثار استسقاء در ایشان پیدا شد و خیلی صدمه می زد. به سرداب مطهر مشرف شدند و فرمودند: امشب استشفای عوامی گرفتم، به سرداب مطهر رفتم و در آن صقه کوچک داخل شدم، پاهای خود را به قصد شفا در آن چاه داخل کردم که عوام به آن چاه غیب می گویند و خود را آویزان نمودم، اندکی نکشید که مرض بالمزه زایل شد.

آن مرحوم به مجاورت آن جا عازم شد، لکن پس از مراجعت به نجف اشرف، مانع شدند، مرض عود کرد و در آخر ماه صفر سال هزار و دویست و نود مرحوم شدند، حشره الله تعالی مع موالیه، ان شاء الله.

[اهل سامرا] ۸ یاقوتہ

اشاره

در این باب است که اهل سامره نور دال بر وجود آن بزرگوار را به کرات و دفعات دیده اند.

العالم الثقه المؤمن مرحوم حاجی ملا حسن قزوینی الأصل کربلایی المشاء، شیرازی الموطن که از جمله تلامذه مرحوم آقای بهبهانی بوده و به واسطه کثرت مهارتش در علم اصول فقه، در عصر خود به مجتهد اصولی شده معروف است. در آخر فصل چهارم از مجلس سی ام کتاب ریاض الشهاده (۱)ه در ذکر بعضی از کسانی است که شرف فیض حضور امام عصر- عجل الله فرجه- را در غیبت کبرا ادراک نموده اند؛ بعد از ذکر جمله ای از آن ها گفته: در این فصل نیز اختصار کردیم، چون اگر بخواهیم، مجموع اشخاصی را که شنیده ایم یا دیده ایم حضرت صاحب الامر- عجل الله فرجه- را در این ظرف هزار سال دیده اند، نقل کنیم؛ می توان مجلدات بزرگ از آن جمع کرد و

برای حصول علم و ثبوت استفاضه و شیاع همین قدر کافی است، بلکه برای منصف طالب حق، صد یک این ها نیز کفایت کند.

در عصر خود نیز مکرر شده که آن بزرگوار را ملاقات کرده اند به طریقی که در حین ملاقات نشناخته اند؛ هرچند بعد از آن شناختند و اظهار تأسّف و ندامت نمودند که چرا نشناختیم، از آن گذشته با این که اهل سامره مجموعاً سنّی بلکه ناصبی می باشند و از غرایب احوال ایشان این است که تا امروز کسی یاد ندارد که احدی از ایشان شیعه شده باشد، با این که خود به ظهور معجزات و کرامات اعتراف نموده اند و اگر کسی ایشان را ریزه ریزه کند که از خود زن به شیعه بدهند، راضی شدن ایشان محال است و سهل است که اگر فرضاً چنین اتّفاقی بیفتد، کسان آن زن و آن زن را می کشند.

[معجزه ای از حضرت هادی (ع)]

معجزه شخص فقیری از نواحی فارس، مجاور کربلای معلّا بود و سال ها او را آن جا می دیدیم، او مرد فقیر صالحی بود و در اوقاتی که عالی جاه امارت دستگاه مرحمت و غفران پناه، احمدخان خوی به تعمیر روضه عرش درجه عسکریین مشرف بود و هنوز به انجام نرسیده، وفات یافت؛ پسرش حسین خان، متکفل اتمام این مهم گردید و آن مرد که شیخ محمد علی نام داشت، از ارض اقدس کربلا به خوی رفت و قدری که مقتضای همت او بوده، به او احسان و نوازش نمود، وظیفه مستمری به جهت او قرار داد که عیال خود را برداشته، مجاور سامره شود و بر سر قبر مرحوم احمدخان، قرآن بخواند و به علاوه سوختی را که به جهت روشنایی روضه متبرّکه قرار داده شده بود، از سر از اموال حسین خان بردارد.

الحاصل، آن مرد مؤمن چند سال معذب به مصاحبت بی دینان اشقیای سامره بود و آخر الأمر خواست دختری از آن ملاعین به حباله نکاح درآورد و گویا آن دختر را دیده و میلی رسانده بود، مدّت ها با آن فقر و بینوایی در خور حال، به امید وصال آن

ناستوده خصال، مبلغی خرج کرده بود، پدر آن دختر نیز عهد کرده، اذن داده بود.

چند سال بعد که پدر آن دختر مرد، مادر آن دختر و خودش، ابا و امتناع کامل نمودند. آن فقیر هر قدر به عجز و التماس و جزع کردن در دربار دیوانیان نظر به عشق و میلی که به او داشت، سعی و دوندگی کرد، به جایی نرسید.

شیخ محمد علی خود به جهت مؤلف نقل کرد: اوّل مغرب بود و در رواق دوّم، بر سر قبر احمدخان قرآن می خواندم، تازه برخاستم نماز کنم که دیدم مادر آن دختر با او آمدند، در روضه ایستادند، ناسزا و بی ادبی بسیار به ائمه اطهار علیهم السّلام نمودند و بعد از آن، دشنام و فحش بسیاری به من و کلّ عجم ها دادند و در آخر گفتند: حالا به علی الهادی علیه السّلام و حسن عسکری علیه السّلام خود بگو تا ما را راضی یا به بلایی مبتلا کنند که عبرت دیگران شویم.

خلاصه، بعد از بی حیایی بسیار و هرزگی بی شمار رفتند، شنیده بودم از عناد با من، آن دختر را به یکی از اهل سامره از منسوبان خود داده اند و در همان دو سه روز می خواهند زفاف کنند، این شماتت را نیز به من کردند و رفتند، دلم بسیار به درد آمد.

برابر ضریح مقدّس رفته گریه بسیار کردم و عرض نمودم: من سگی هستم، بر در خانه شما آمده ام و به این آستان پناه آورده ام. من از سر این دختر، بلکه از جان خود نیز گذشتم، لکن با غیرت شما منافات دارد این سگ ها در حضور شما، این قسم بی ادبی کنند و باز شما حلم نمایید.

خلاصه کلام در همان شب، آن دختر تب کرد، خراجی در فرج او در آمد، سه روز زنده بود و پیوسته فریاد می کرد: قتلنی علی الهادی، روز سوّم به جهنّم واصل شد.

الحاصل، با این تعصّب و عناد، مجموع اهل سامره از کوچک و بزرگ، زن و مرد و سایر اطراف آن بلده از شیعه، سنّی، زوّار و متردّین از عجم و عرب، شنیده ایم و از تواتر و شیاع گذشته که هر سال جناب صاحب الامر علیه السّلام علائیه و فاش، چندین دفعه به زیارت پدران بزرگوار خود می آید، غالب آن است که در شب های بسیار تاریک که ابر، رعد، برق و بارانی هم هست در آن شدّت تاریکی، هوا مثل روز روشن می شود و از

زمین تا آسمان مملوّ از نور می شود، به این وضع که چوب، آهن، انگشت خود یا هرچه را در دست باشد و راست بگیرند مثل شمعی که روشن باشد، بر سر آن چوب یا انگشت، شعله ای مانند شعله چراغ به آسمان متصل، مشاهده می شود.

چون این مقدمه به کزات اتفاق افتاده، اهل سامره مطلع اند و سررشته دارند، هر وقت مقدمات مذکور را می بینند، زن ها و اطفال همین سگ های سامری، شروع به هلله کشیدن می کنند که بین اعراب در شادی عروسی و غیر آن مصطلح است.

شخصی از علمای ثقات مقدّسین، بلکه چند نفر دیگر نقل کرده اند: ما یک دفعه در سامره بودیم؛ شش هفت نفر بودیم که به روضه عسکریین علیه السلام رفتیم و در دست هر یک شمعی بود، به علاوه شمع های روضه در ضریح و غیر ضریح نیز روشن بود. پیش ضریح مقدّس زیارت می کردیم که یک مرتبه ارتعاش و خوفی در دل ما افتاد که صدای دندان های یکدیگر را می شنیدیم که به هم می خورد و شمع ها همه یک دفعه بدون جهت خاموش شدند، لکن هوای روضه مثل روز روشن بود، صدای هلله زنان را شنیدیم که از خانه های خود می کشیدند و شنیده بودیم در آمدن قائم - عجل الله فرجه - این علامات ظاهر می شود.

یقین کردیم آن حضرت به زیارت پدران بزرگوار آمده، خواستیم خود را برکناری و کنجی بکشیم و بایستیم؛ دیدیم زبان هایمان گنگ شده و قادر بر تکلم نیستیم، بهت و هول و وحشت عظیمی به ما عارض شد که از شدت لرزیدن و ارتعاش و هول نزدیک بود هلاک شویم، لذا تاب نیاوردیم و از روضه بیرون آمدیم آن شخص مقدّس قسم خورد کلیدی از آهن در جیب بود، در آوردم و به عوض شمع در دست گرفتم، دیدم سر آن مثل مشعل چراغ، مشتعل بود.

آن گاه انگشت خود را گرفتم، به همین شکل اتفاق افتاد. حصر و تعداد معجزاتی که در این عصر در سرداب مقدّس ظاهر شده، ممکن نیست و آن چه از دعا، عجز و تضرّع در سرداب مقدّس، برای خود مؤلف اتفاق افتاده، این که آن حضرت را در خواب دیدم که نوازش فرمود و وعده استجاب داد، خیلی زود، مجموع آن چه خواهش کرده بودم

و آن جناب در خواب وعده داده بود، متحقق شد. یک دفعه معجزه غریبی در خصوص حفظ از دشمن و دزدان از آن بزرگوار ظاهر شد که تقریر و تفصیل آن ها باعث طول کلام و گویا ازدیاد فایده در آن مترتب نیست، زیرا منصفی که خدا او را هدایت کرده و راه حق برایش واضح شده باشد، به این ها احتیاج ندارد، بلکه از برکت آن بزرگوار علم شهودی برای او به هم رسیده؛ لو کشف الغطا ما ازداد یقینا. اگر شبهه عصبیت، عناد، وساوس شیطان و خذلان نفس دیده، بصیرت او را کور و از رؤیت عقل و فطنت، دور کرده باشد و در شهوات عالم حس و امراض نفسانی مهلک، مغمور باشد که به صد برابر این ها و اضعاف مضاعف آن نیز تأثیر نکند، بلکه موجب مزید تمسخر و ضلالت آن شود؛ چنان که کفار هرچه بیشتر معجزات پیغمبران را مشاهده می کردند، بر لجاج و عناد می افزودند و به سحر و شعر و کهنات اسناد می دادند؛ وَ مَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ (۱) الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَ مَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ (۲) نتهی کلامه المشتمل علی معجزه للأمام الهادی و اثر لوجود امام المهدی و موعظه و ذکرى للمهتدى حشره الله مع سلمان المحمّدى».

[مردی از مصر] ۹ یاقوته

در این باب است که رجای مصری صوت آن بزرگوار را شنیده ولی شخص شریفش را ندیده است.

معاصر نوری در نجم ثاقب (۳) از کتاب حسین بن حمدان حاضینی و او از جعفر بن محمد کوفی از رجای مصری که اسمش عبد ربّه بوده، روایت نمود و گفت: سه سال بعد از وفات حضرت ابی محمد علیه السّلام از راه مکه بیرون آمدم. وارد مدینه شدم و به صاریا

۱- سوره نور، آیه ۴۰.

۲- سوره اعراف، آیه ۴۳.

۳- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۱۰، ص ۴۱۴-۴۱۳، الهدایه الکبری، ص ۳۶۹.

آمدم و زیر سایه بانی نشستم که برای ابی محمد صلی الله علیه و اله بود و سید من ابو محمد می دانست مقصودم، نزد او است.

پس در نفس خود فکر کردم اگر چیزی بود، بعد از سه سال، ظاهر می شد. سپس صدای هاتفی را شنیدم که مرا آواز داد، من صدایش را می شنیدم ولی شخص او را نمی دیدم که ای عبد ربّه پسر نصیر! به اهل مصر بگو: آیا رسول خدا صلی الله علیه و اله را دیدید که به او ایمان آوردید؟

گفت: من اسم پدر خود را نمی دانستم، زیرا من از مصر بیرون آمدم و در آن سال طفلی صغیر بودم.

گفتم: تو صاحب الزمانی - عجل الله فرجه - بعد از پدرت ابی محمد صلی الله علیه و اله.

دانستم آن جناب امام بر حق و غیبت او حق است و این که او بود که مرا صدا زد، شک من، زایل و یقینم ثابت شد.

قطب راوندی این معجزه را مختصراً در خرایج (۱) نقل کرده لکن در آن جا ابو رجای مصری است و در ندا به او فرمود: ای نصر بن عبد ربّه، او گفت: من در مداین متولد شدم، پس ابو عبد الله نوفلی مرا برداشت، به مصر برد و در آن جا بزرگ شدم.

[ابو الحسن عمری] ۱۰ یا قوته

در این باب است که ابی الحسن عمری خطّ شریف آن بزرگوار را دیده است.

ایضا در کتاب مذکور از کتاب حاضینی مزبور از ابی الحسن عمری نقل نموده که گفت: مردی از قایلین به حق، مالی را به سوی صاحب الزمان - عجل تعالی فرجه - مفصلاً با نام های قومی از مؤمنین حمل نمود و میان هر دو اسم را فاصله گذاشته بود و از غیر ایشان ده اشرفی به اسم زنی که مؤمن نبود، برده بود.

جمع مال را قبول فرمود و در هر فاصله به وصول مال آن شخص رقم نمود ولی آن

ده اشرفی را بر آن زن برگرداند و در زیر اسم آن، مرقوم فرمود: إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ (۱)

[ابی الحسن حسنی] ۱۱ یاقوته

در این باب است که ابی الحسن حسنی خطّ شریف آن بزرگوار را دیده و شیشه ای پر از مربّای بنفشه از جانب آن حضرت به او رسیده است.

ایضا از کتاب مذکور و او از ابی الحسن حسنی روایت کرده که گفت: من بر ذمه محمد مالی داشتم، بعضی از آن را در حیات خود به من داد و مرد، بعد از مردنش در تمام آن طمع کردم و این در سال هفتاد و یک؛ یعنی بعد از دو بیست بود، از آن جناب در رفتن نزد ورثه آن مرد در واسط استیذان کردم؛ مرا رخصت نداد، مهموم شدم.

چون مدّتی بر این گذشت، در اذن رفتن نزد ورثه مرقوم فرمود. آن گاه بیرون رفتم، مأیوس بودم و به خود می گفتم؛ نزدیک مردن او، به من اذن نداد و در این وقت، به من اذن داد. چون به قدم رسیدم، حقّ مرا تا به آخر دادند و گفت: به عسکر رفتم، به مرض سختی مریض شدم طوری که از خود مأیوس شدم و گمان کردم موتم رسیده، سپس از ناحیه مقدّسه شیشه ای برایم فرستادند که در آن مربّای بنفشه بود. بدون آن که از آن سؤال کنم، بی اندازه از آن را می خوردم، پس سرورم هنگام فراغتم از او بود و تمام شد آن چه در آن بود. (۲)

[محمد بن مهزیار] ۱۲ یاقوته

در این باب است که محمد بن مهزیار خطّ شریف آن حضرت را دیده است.

۱- سوره مائده، آیه ۲۷.

۲- همان، ص ۳۷۱.

قطب راوندی در خرایج روایت کرده: بعد از وفات عسکری علیه السلام، شک کردم که بعد از او، امام کیست و مال بسیار نزد پدرم جمع شده بود. همه را به کشتی گذاشته، رفت، من هم به جهت مشایعت با او روانه شدم، ناگاه او را تب عارض شد و به من گفت: مرا برگردان که زمان مرگ فرا رسید و در باب این مال طریق تقوا پیش گیر!

در رساندن آن مال به امام به من وصیت نموده، وفات کرد؛ با خود گفتم ناچاراً آن مال را به عراق می برم و کسی را بر آن مطلع نمی کنم، تا آن که دلیل و شاهد بر من ظاهر شود، آن گاه تسلیم می کنم و الاً به فقرا قسمت می نمایم.

سپس اموال را به بغداد حمل و نقل نمودم، کنار شطّ خانه ای کرایه کرده، آن ها را آن جا گذاشتم و چند روزی آن جا بودم، ناگاه رسولی آمد و رقعۀ ای به این مضمون به من داد: یا محمد! نزد تو مالی چنان و چنان باشد و همه آن چه نزد من بود، در آن رقعۀ ذکر نموده بود. من تمام آن مال را به رسول تسلیم کردم و چند روز آن جا بودم طوری که سر بالا نکردم؛ یعنی به کاری مشغول نشدم و اندوهگین بودم، ناگاه توقیعی به این مضمون رسید: تو را در جای پدرت گذاشتیم، لازم است خدا را شکر گزار باشی. (۱)

[محمد بن صالح] ۱۳ یاقوته

در این باب است که محمد بن صالح خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

در کتاب ثاقب المناقب (۲) از محمد بن صالح روایت کرده که گفت: در باب کسی که محبوس عبد الله وزیر بود، به آن حضرت نوشتم و جهت استخلاص او درخواست دعا نمودم و دیگر کنیزی داشتم، اذن خواستم او را استیلا کنم؛ یعنی وطی نمایم به امید آن که از او اولادی به وجود آید. به این مضمون جواب آمد: کنیز را استیلا کن؛ هرچه

۱- الهدایه الکبری، ص ۳۶۸-۳۶۷.

۲- الثاقب فی المناقب، ص ۶۱۱.

خدا خواهد آن شود و خدا محبوس را خلاص خواهد کرد. کنیز را دخول کردم، طفلی زایید و خودش مرد، محبوس هم روز ورود توقیع رها شد.

[حسن بن فضیل یمانی] ۱۴ یاقوته

در این باب است که حسن بن فضیل یمانی خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

ثقه الاسلام در کافی (۱)ه اسناد خود از حسن بن فضیل یمانی روایت نموده، گفت:

پدرم به خطّ خود عریضه ای عرض کرد، جواب آن بیرون آمد. سپس به خطّ من عریضه ای عرض کرد، جواب آن نیز بیرون آمد، بعد از آن به خطّ مردی از فقهای اصحاب ما عریضه ای عرض کرد، جواب آن بیرون نیامد.

نظر که کردیم، معلوم شد آن مرد به مذهب قرامطه که طایفه ای از اسماعیلیّه و ملاحده می باشند، میل نموده و علت بیرون نیامدن جواب، این بوده است.

حسن بن فضیل گوید: بعد از آن به زیارت طوس رفتم و با خود عهد کردم تا حجّتی نبینم و مقصودم حاصل نگردد، بیرون نیایم. در اثنای وقوف خوف کردم که مبادا طول وقوف، باعث فوت حجّم شود. از این جهت دلتنگ شدم، تا آن که روزی نزد محمد بن احمد از وکلای ناحیه، رفتم و با او در این باب سخن گفتم.

گفت: به فلان مسجد برو! آن جا مردی را ملاقات می کنی و تشویش ات مرتفع می شود.

من به آن مسجد رفتم، ناگاه مردی بر من داخل شد، وقتی مرا دید، خندید و گفت:

دلتنگ مشو! زیرا در امسال حجّ می کنی و با سلامتی به نزد اهل خود برمی گردی. چون این را شنیدم، مطمئن شدم و با خود گفتم؛ این مصداق همین است و الحمد لله، یعنی این مرد باید صاحب الامر - عجل الله فرجه - باشد. پس از آن به عسکر؛ یعنی به سامره رفتم، ناگاه برایم کیسه ای بیرون آمد که در آن، چند دینار و یک ثوب از قلّه قطا بود،

مغموم شدم و با خود گفتم؛ جزا و لیاقت من این بود. جهالت باعث شد که آن را رد کنم؛ در این باب رقعہ ای نوشتم و کیسه و رقعہ را به شخص آورنده دادم.

او گرفت و رفت، اصلاً با من سخنی نگفت و در این باب اشاره نکرد. چون رفت، بسیار نادم و پشیمان شدم و با خود گفتم؛ کافر شدم، زیرا بر مولای خود رد کردم. بار دیگر رقعہ ای نوشتم و از فعل بد خود عذرخواهی و از کرده خود، توبه و استغفار کردم، برخاستم، از غایت ندامت کف دست های خود را به یکدیگر می مالیدم، با خود فکر می کردم و می گفتم: اگر آن دینارها را به من برگردانند، خرج نکنم و نزد پدرم ببرم تا آن چه در آن ها صلاح داند، همان کند، زیرا او در این باب، از من داناتر است.

ناگاه کسی که کیسه را آورده بود، بیامد و گفت: بد کردی و تو نمی دانی؛ بدان که عطای قلیل را برای تبرک می دهند نه حاجت، سپس رقعہ ای به من داد که در آن نوشته بود. در ردّ احسان ما خطا کردی، چون استغفار کردی، خدا تو را آمرزید، حال که عزم و اراده تو، آن شد که دینارها را به مصرف خود نرسانی و ذخیره راه نگردانی، آن ها را از تو صرف نمودیم و اما چون ثوب را برای احرام خود حاجت داشتی، فرستادیم.

حسن بن فضیل گوید: در باب دو مقصود دیگر نوشتم و مقصود سوّمی داشتم و به گمان آن که مکروه آن حضرت بوده باشد، آن را نوشتم. سپس جواب آن دو مقصود و مقصود سوّم هم که نوشته بودم، بیرون آمد و الحمد لله.

[دیدن خط مبارک آن حضرت] ۱۵ یاقوتہ

در این باب است که شخصی خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

ایضا ثقه الاسلام در کافی (۱) ه سند خود از شخصی روایت کرده که او گفت: برای مولودی که برایم متولّد شد، نوشتم و اذن خواستم او را در روز هفتم تطهیر کنم؛ یعنی ختنه نمایم و سر بتراشم. جواب آمد: نکن! روز هفتم یا هشتم آن مولود مرد.

خبر فوتش را نوشتم. جواب آمد: غیر او و غیر او متولد شود. اول را احمد و دیگری را جعفر نام گذار، چنان که فرموده بود، متولد شدند. من آماده حج شدم، مردم را وداع کرده، اراده خروج داشتم. مکتوبی رسید که ما از این سفر کراهت داریم، تو خود دانی، امر با خود تو باشد. از این خبر به جهت فوت حج دلتنگ و مغموم گشتم و حسب الحکم ترک کردم. سپس مکتوبی رسید که دلتنگ و غمگین مشو. زیرا سال آینده حج خواهی کرد، ان شاء الله.

راوی گوید: چون سال آینده آمد، در باب حج اذن خواستم. اذن بیرون آمد.

نوشتم: من با محمد بن عباس عدیل هم کجاوه می شوم؛ زیرا به دیانت و صیانت او وثوق دارم.

جواب آمد: اسدی خوب رفیقی باشد. اگر او آمد، دیگری را بر او اختیار مکن! اسدی وارد شده، با او روانه گشتم؛ کما این که فرموده بود.

[مرداس بن علی] ۱۶ یاقوته

در این باب است که مرداس بن علی خط مبارک آن جناب را دیده است.

ایضا ثقه الاسلام در کافی (۱) ز حسن بن علی علوی روایت کرده: مجروح شیرازی، مالی برای ناحیه، نزد مرداس بن علی گذاشت، نزد مرداس بود و مالی دیگر از تمیم بن حنظله برای ناحیه آمد. مکتوبی به مرداس رسید که مال تمیم را با آن که شیرازی نزد تو ودیعه گذاشته بفرست.

[ابو طالب مصری] ۱۷ یاقوته

در این باب است که ابو طالب مصری خط شریف آن حضرت را دیده است.

ایضا ثقه الاسلام در کافی (۱) ز علی بن محمد از حسن بن عیسی المریضی روایت کرده: بعد از وفات حضرت عسکری علیه السلام، مردی از اهل مصر وارد مکه گردید و مالی از ناحیه با خود داشت. مردم به او سخنان مختلفی گفتند: بعضی گفتند عسکری وفات کرده و ولد ندارد، باید این مال را به جعفر بدهی و بعضی گفتند: ولد دارد.

آن مرد مصری، مردی را که کتیه او ابو طالب بود به عسکر؛ یعنی سامره فرستاد و مکتوبی در این باب نوشت، آن مرد نزد جعفر رفت و از او دلیل بر صدق دعوی خواست. جواب گفت: در این وقت دلیل آماده نیست. سپس به در خانه عسکری رفت و مکتوب خود را فرستاد. جواب بیرون آمد: آن مرد که تو را فرستاده مرد و در باب آن مال که با خود آورده بود، به شخصی ثقه وصیت کرد آن را به ما برساند. آن مرد جواب خود را دانست و برگشت.

[مردی از اهل بلخ] ۱۸ یاقونه

در این باب است که مردی از اهل بلخ خط شریف آن حضرت را دیده است.

ایضا ثقه الاسلام در کافی به اسناد خود از محمد بن شاذان بن نعیم روایت کرده:

مردی از اهل بلخ، مال و رقعہ ای که در آن کتابت نبود، بلکه به انگشت خود در آن گردش داده بود، به غیر نقش برای ناحیه فرستاده بود و به آورنده آن گفته بود هر کس قصه مال را بگوید و از رقعہ جواب دهد، به او بده.

آن مرد به عسکر آمد و واقعه را به جعفر گفت.

جعفر از روی استهزا به او گفت: تو به بدا اعتقاد داری؟

گفت: آری.

گفت: برای صاحب تو، بدا حاصل شده و امر کرده این مال را به من بدهی.

آن مرد گفت: این جواب برای من حجت نمی شود. از نزد او بیرون آمد، نزد اصحاب

ما می گشت.

ناگاه رقعہ ای به سوی او بیرون آمد؛ مال را از بالای صندوقی یافته و اما رقعہ، پس در آن برای امری به گرداندن انگشت دعا خواسته، نه به کتابت، خدا آن امر را برآورد.

آن مرد مال و رقعہ را تسلیم کرد و رفت.

[دیدن خط مبارک آن سرور] ۱۹ یاقوتہ

در این باب است که مردی که در دادن مالی که نزدش بود، معجزه می خواست؛ خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

سید بحرینی در مدینہ المعاجز (۱) از کتاب ثاقب المناقب (۲) نقل نموده که ابو العباس کوفی روایت کرده: مردی با خود مالی داشت و در دادن آن دلیل می خواست.

توقیع بیرون آمد: اگر ارشاد بخواهی، به رشد بررسی و اگر جويا شوی، بیابی. مولای تو می گوید: از آن مال که نزد تو باشد، هر قدر خواهی، بردار تا تو را به مقدار آن خبر دهم.

آن مرد گوید: شش دینار از جمله مال، به غیر وزن برداشتم و باقی را فرستادم.

توقیع بیرون آمد: یا فلان بن فلان! آن شش دینار که بدون وزن برداشته ای، وزن کن و بدان: وزن آن ها شش دینار و پنج دانک دینار و یک حبّه و نصف می باشد.

آن مرد گوید: وزن کردم، چنان بود که فرموده بود.

[قاسم بن علای همدانی] ۲۰ یاقوتہ

در این باب است که قاسم بن علای همدانی خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

۱- مدینہ المعاجز، ج ۸، ص ۱۷۷-۱۷۶.

۲- الثاقب فی المناقب، ص ۶۰۰.

حضینی از ابی احمد حامد مراغی، از قاسم بن علای همدانی روایت کرده که به آن جناب نوشت و از قلت فرزند شکایت کرد. از وقتی که نوشت تا زمانی که فرزند ذکوری به او روزی شد، نه ماه طول کشید.

آن گاه نوشت و از طول حیات آن ولد سؤال کرد. پس دعا برای نفس وارد شد و به چیزی در مورد آن فرزند جواب نداد. آن فرزند مرد، خداوند بر او منت گذاشت و بعد از آن، دو فرزند روزی او شد. (۱)

[محمد بن حسن بن عبد الحمید] ۲۱ یاقوته

در این باب است که محمد بن حسن بن عبد الحمید خطّ شریف آن جناب را دیده است. نیز از محمد بن حسن بن عبد الحمید روایت کرده که او در امر یکی از وکلا به نام حاجز، شک کرد. پس مالی جمع کرد و به سامره برد. سال شصت و پنج فرمان بیرون آمد که در دعا و در کسی که متولّی امور ماست؛ شکی نیست آن چه با تو است به حاجز بن یزید رحمهم الله برگردان! (۲)

[محمد بن محمد قصری] ۲۲ یاقوته

در این باب است که محمد بن محمد بن عباس قصری خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

نیز از محمد بن محمد بن عباس قصری روایت کرده که گفت: سنه هفتاد و سه مکتوبی به سوی ناحیه مقدسه نوشتم و برای حجّ درخواست دعا کردم و نزد من چیزی نبود که مرا به حجّ برساند و سلامتی مرا روزی فرماید و امر دخترانم را کفایت

۱- الهدایه الکبری، ص ۳۶۹.

۲- همان.

فرماید. در تحت سؤال به دعا، برای آن چه سؤال کردم تویع فرمودند: تو را حج و سلامتی روزی خواهد شد، چهار تا از دخترانم مردند و دو دختر برایم ماند. (۱)

[دو مرد از مصر] ۲۳ یاقوته

در این باب است که دو مرد مصری سایل از دو حمل، خط شریف آن حضرت را دیده اند.

نیز از ابو العباس خالدی روایت کرده که گفت: دو مرد از برادران ما در مصر به سوی ناحیه مقدسه نوشتند که از صاحب الزمان - عجل الله فرجه - سؤال کردند درباره دو حمل که برای ایشان بود، برای یکی از آن ها به بقا و زنده ماندن، جواب بیرون آمد و برای دیگری بیرون آمد که ای حمران! خداوند تو را اجر کرامت فرماید. پس حمل او بمرد؛ چنان که فرمود. (۲)

[علی بن حسن یمانی] ۲۴ یاقوته

اشاره

در این باب است که ابو الحسن علی بن حسن یمانی خط آن حضرت را دیده است.

نیز از ابو الحسن علی بن حسن یمانی روایت کرده که گفت: در بغداد بودم، قافله ای برای رفتن به یمن مهیا شد. پس اراده کردم با آن ها بروم، سپس نوشتم و از صاحب الزمان علیه السلام استیذان کردم. فرمان بیرون آمد با این قافله بیرون مرو که در بیرون رفتن با این قافله برای تو خیری نیست.

گفت: چنان که امر فرموده بود، اقامت کردم و قافله بیرون رفت. حنظله برایشان بیرون آمد، آن قافله را مباح کرد و گفت: نوشتم و در سوار شدن از کشتی از بصره،

۱- الهدایه الکبری، ص ۳۷۱.

۲- همان.

رخصت خواستم. پس مرا مرخص نفرمود و کشتی‌ها رفتند. از حال آن‌ها سؤال کردم، به من خبر دادند قبیله‌ای از هند که به ایشان بوارح می‌گویند، برایشان بیرون آمدند.

پس یکی از اهل آن کشتی‌ها سالم نماند. به سامرا رفتم و وقت غروب آفتاب داخل شدم، با احدی تکلم نکردم و خود را به کسی شناسان نکردم تا آن‌که به مسجدی رسیدم که مقابل خانه آن حضرت بود. گفتم؛ بعد از آن‌که از زیارت فارغ شدم، نماز می‌خوانیم، ناگاه دیدم خادمی بالای سر سیده نرجس علیها السلام ایستاده نزد من آمد و گفت:

برخیز!

به او گفتم: به کجا و من کیستم؟

گفت: به منزل.

گفتم: شاید تو را به سوی غیر من فرستاده باشند.

گفت: نه، مرا جز به سوی تو نفرستاده‌اند.

گفتم: من کیستم؟

گفت: تو علی بن حسن یمانی هستی، رسول جعفر بن ابراهیم بن حاطه به سوی ناحیه. آن‌گاه مرا برد و در خانه حسین بن احمد بن سارد منزل داد. دانستم چه بگویم، تا آن‌که جمیع آن‌چه محتاج بودم، برایم آورد، سه روز نشستم. آن‌گاه از داخل اذن زیارت خواستم، یعنی اذن زیارت عسکریین علیهما السلام از داخل خانه و چون از شباک بیرون زیارت می‌کردند، رخصت دادند.

در شب زیارت کردم و مکتوبی از احمد بن اسحاق در دو حاجت رسید، آن سالی که او در حلوان وفات کرد، یکی از آن دو برآورده شد، در حاجت دوم به او گفتند: وقتی به قم رسیدی، به سویت آن‌چه را که خواستی می‌نویسیم و حاجت این بود که از عمل استعفا کرده بود، زیرا پیر شده، نمی‌توانست از عهده عمل برآید. پس در حلوان وفات کرد. (۱)

شیخ ابو جعفر محمد بن جریر طبری در دلایل الامامه (۱) فته: احمد بن اسحاق اشعری شیخ صدوق، وکیل ابو محمد علیه السلام بود. چون ابو محمد صلی الله علیه و اله به کرامت خدای تعالی رسید، از جانب مولای ما صاحب الزمان - عجل تعالی فرجه - بر وکالت خود مقیم بود و توقیعات آن جناب به او می رسید و اموال از جمیع نواحی که در آن جا بود، مال مولای ما به سوی او حمل می شد. پس آن ها را تسلیم می کرد، تا آن که رخصت خواست به قم برود. پس اذن رسید برود و ذکر فرمود او به قم نمی رسد و این که او مریض می شود و در راه وفات می کرد. پس در حلوان مریض شد، مرد و آن جا دفن شد و مولای ما، بعد از فوت احمد بن اسحاق اشعری مدتی در سر من رأی اقامت فرمود.

پس غایب شد ... الخ.

این ناچیز گوید: احمد بن اسحاق از بزرگان اصحاب ائمه علیهم السلام و در نزد ایشان صاحب مراتب عالیه و از وکلای معروفین بوده. ما کیفیت وفات او را در خبر طولانی سعد بن عبد الله قمی که در یاقوته هفتم عبقریه اول است، ذکر نمودیم که در زمان حیات حضرت عسکری علیه السلام بوده و حضرت، کافور خادم را با کفن برای او در حلوان فرستاد. غسل و کفن او به دست کافور یا مانند او شد، بی اطلاع کسانی که همراه او بودند، هر کس بخواهد به آن باب رجوع کند، لکن نجاشی از بعضی تضعیف الخبر را نقل نموده است و العلم عند الله.

تنبیه [بدان بنابر مفاد هر دو خبر، وفات احمد بن اسحاق در حلوان واقع شده]

بدان بنابر مفاد هر دو خبر، وفات احمد بن اسحاق در حلوان واقع شده و بنابر آن چه معاصر نوری در نجم ثاقب (۲) نقل فرموده، حلوان همین ذهاب معروفه است که در راه کرمانشاهان به بغداد است و قبر آن معظم نزدیک رودخانه آن قریه به فاصله هزار قدم تقریباً از طرف جنوب است و بر آن قبر بنای محقر خرابی می باشد و از

۱- دلایل الامامه، ص ۵۰۲.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۱، ص ۴۲۰.

بی همّتی و بی معرفتی اهل ثروت آن اهالی، بلکه اهل کرمانشاه و متردّین، چنین بی نام و نشان مانده و از هزار زائر، یکی به زیارت آن بزرگوار نمی رود؛ با آن که کسی که امام علیه السّلام خادم خود را به طی الارض با کفن برای تجهیز او بفرستد و مسجد معروف قم را که به مسجد امام حسن علیه السّلام مشهور است، به امر آن جناب بنا کند و سال ها و کیل آن نواحی باشد، باید بیشتر و بهتر از این با او و قبرش رفتار کرد و باید قبرش را مزار معتبری قرار داده باشند که از برکت صاحب قبر و توسط او به فیض های الهی برسند.

[داستانی از زمان عمر]

اشاره

قضیه من نوادر الزمان واقعه فی جبال حلوان از جمله مکاشفات مناسب با مقام، قضیه عجیبی است که در زمان خلافت عمر بن الخطاب در کوه های حلوان اتفاق افتاده و ملخص آن، بنابر آن چه علامه کراچکی، در کتاب کنز الفوائد (۱) کر نموده، این است که به اسناد خود از معاویه بن عضله روایت کرده که گفت: من با لشکری بودم که عمر بن الخطاب به سرداری سعد بن وقاص برای جنگ با عجم فرستاده بود، چون به حلوان رسیدیم، اهل آن جا را متفرّق نموده، آن جا را مسخر کردیم و در عقب گریختگان، به کوه ها برآمدیم و من هم در آن کوه ها تفحص می کردم، تا آن که وقت نماز داخل شد.

به سرچشمه آبی آمده، از اسبم پیاده شدم، عنان اسب را به دست گرفته، وضو ساختم و مشغول اذان نماز شدم. چون الله اکبر گفتم، ناگاه از میان آن کوه صدایی شنیدم که گفت: کثرت تکبیرا. از شنیدن این صدا خایف شدم، به طرف راست و چپ خود نگاه کرده، کسی را ندیدم. گفتم: اشهد ان لا اله الا الله.

صدایی شنیدم: الآن حین اخلصت.

گفتم: اشهد انّ محمّدا رسول الله.

شنیدم که گفت: نبی بعث.

گفتم: حَىّ علی الصلوه.

صدایی شنیدم: فریضه افتراضت.

گفتم: حَىّ علی الفلاح.

صدایی شنیدم که گفت: قد افلح من اجابها و استجاب لها.

گفتم: قد قامت الصلوه.

صدایی شنیدم که گفت: البقاء لامّه محمّد و علی رأسها تقوم الساعه.

از اذان که فارغ شدم، به صدای بلند به نحوی که صدایم میان کوه پرشده بود، گفتم:

ای صاحب صوت! از طایفه جنّی یا انس؟ ما آواز تو را شنیدیم و شخص تو را ندیدیم، برای ما ظاهر شو! آن کوه شکافته شد و شخص بلندقامتی که موی سرش سفید بود و ریش بسیار انبوهی داشت، ظاهر شد.

گفتم: خدا تو را رحمت کند! کیستی؟

گفت: من، ذریب بن ثملا و از حواریین عیسی بن مریم می باشم و شهادت می دهم صاحب شما، محمد بن عبد الله، پیغمبر خداست، او همان پیغمبری می باشد که عیسی بن مریم علیه السلام به آمدن او بشارت داده و به تحقیق تشرّف حضور مبارک آن سرور را اراده داشتیم، لکن بین من و او، فارس و کسری و اصحاب آن حایل شد، پس سر خود را در غاری که در آن کوه بود، داخل نموده، از نظرم ناپدید شد.

من بر اسب خود سوار شده، به عسکر آدم و سعد وقاص را که ریس لشکر بود، از این کیفیت خبر دادم. سعد این کیفیت را به عمر بن الخطاب به مدینه نوشت. عمر در جواب نامه نوشته بود: ای سعد! خودت برو و با آن شخص تکلم نما!

معاویه بن عضله، گوید: سعد وقاص سوار شده، من هم با او همراه شده، به آن کوه و در آن مکان آمدیم، غار و شکاف کوهی نماوند که آن را گردش نکرده باشیم، آن شخص را پیدا نکردیم و نیافتیم. وقت نماز رسید، به دستور سابق وضو گرفته، نماز خواندم.

بعد از فراغ از نماز، با صوت بلند ندا کردم: ای صاحب صدای نیکو و صورت جمیل! ما از تو کلامی نیک شنیدیم، به ما خبر بده تو کیستی؟ چرا که به خدا، وحدانیت او، به نبی

او و وافدین از جانب او اقرار نمودی؟

سپس دیدم کسی سر از شکاف کوه بیرون آورد، به هیأتی که ذکر شد و گفت: السَّلامَ علیکم و رحمہ اللہ. گفتم: السَّلامَ علیک و رحمہ اللہ.

تو کیستی؟ خدا تو را رحمت کند!

گفت: من ذریب بن ثملا، وصی بنده صالح، عیسی بن مریم علیه السَّلام هستم، چون با آن بزرگوار به این مکان رسیدیم، از خداوند حیات و بقای مرا مسألت نمود تا زمانی که از آسمان نازل شود، من در این کوه قرار گرفتم و منتظر نزول او هستم، انتہی.

موضع الحاجه؛ ذیل این قضیہ علایمی برای ظهور حضرت حجت علیہ السَّلام و نزول حضرت عیسی ذکر شده است، شاید ما آن ها را در مقام ذکر علایم ظهور نقل نماییم.

این ناچیز گوید: عالم جلیل و سید نبیل معاصر، مرحوم آقا سید اسماعیل نوری این قضیہ را در کتاب کفایہ الموحدین به نحو دیگر، از کتاب سیر الصحابه نقل نموده، خوش داشتم تزینا للکتاب و تلذیذ الأولی الألباب آن را نیز ذکر نمایم.

در جلد امامت از کتاب مذکور از کتاب سیر الصحابه نقل نموده: فتح نهاوند- که مسقط الرأس مؤلف حقیر است- در زمان عمر بن الخطاب به دست سعد وقاص واقع شد و چون به نهاوند مرور نمودند، هنگام عصر به مؤذن خود بطله، امر کرد تا اذان عصر بگوید.

وقتی مؤذن شروع به اذان نمود و گفت: اللہ اکبر. از کوه صدایی بلند شده، گفت:

کبرت تکبیرا. چون مؤذن گفت: اشهد ان لا اله الا اللہ. باز صدایی بلند شد که این کلمه ای است که اهل آسمان ها و زمین ها آن را می شناسند؛ وقتی مؤذن گفت: اشهد ان محمدا رسول اللہ، باز از آن کوه صدایی بلند شد که نبی امی است.

مؤذن گفت: ما آواز تو را شنیدیم ولی شخص تو را ندیدیم، بر ما ظاهر شو!

سپس آن کوه شکافته شد و شخص بلندقامتی که موی سرش سفید بود و ریش بسیار انبوهی داشت، ظاهر شد.

مؤذن گفت: خدا تو را رحمت کند، کیستی؟

گفت: من رغییم.

مؤذّن گفت: از اصحاب کیستی؟

گفت: از اصحاب عیسی بن مریم علیه السّلام.

مؤذّن گفت: سبب مکث تو در این کوه چیست؟

گفت: در زمان سیاحت مسیح عیسی بن مریم علیه السّلام با او بدین مکان رسیدیم، آن بزرگوار را در این مکان، نیکو خدمت می نمودم. به من فرمود: اگر حاجتی داری، از من طلب نما تا از خداوند عالم برایت درخواست نمایم.

عرض کردم: بلی!

فرمود: آن حاجت چیست؟

عرض کردم: از تو شنیدم که می فرمودی: بعد از این که خداوند عالم برای شرافت، تو را به آسمان عروج داد، بعد از زمان بسیار طولانی که تو از آسمان با ملائکه نازل می شوی پیغمبری که به او بشارت دادی در آخر الزمان می آید و گفتی: تو قدمی بر نمی داری مگر آن که ذریّه پیغمبر آخر الزمان با تو خواهد بود که زمین را از عدل پر می نماید، بعد از آن که از ظلم و جور پر شده است. از تو سؤال می نمایم که از خدا بخواهی مرا تا آن وقت زنده بدارد.

سپس حضرت عیسی دست مرا گرفت و فرمود: در این کوه ساکن باش که خداوند تو را از چشم خلق روزگار مخفی می دارد، تا آن که در این مکان لشکری از امت محمد صلی الله علیه و اله، می رسند و در نزدیکی تو منزل می نمایند و صدای مؤذّن آن لشکر را می شنوی.

عرض کردم: یا نبی الله! آن مرد مؤذّن را می شناسی؟

فرمود: همه ایشان را می شناسم و امر ایشان اعجاب الامور است و فرمود: اسم آن مؤذّن بطله است و به من خبر داد از آن چه در میان اتمام این امت و اصحاب این امت و اصحاب این پیغمبر مبعوث و بغض و عداوت ایشان با وصی و اهل بیت او جاری می شود.

بعد از آن گفت: مؤذن آن نبی موعود که اسمش محمد است چه شده است؟

مؤذن گفت: دنیا را وداع فرمود و به عالم بقا رحلت نمود.

گفت: بعد از او چه کسی متولی امر امامت او شده؟

گفت: ابا بکر.

گفت: به ابی بکر بگو.

مؤذن گفت: ابو بکر نیز وفات کرده.

گفت: چه کسی در مکان او نشسته؟

مؤذن گفت: عمر بن الخطاب.

گفت: به عمر بگو با وصی محمد، فعلی را بجا آوردید که احدی از امم سابقه بدین نحو بجا نیاوردند. تباه باد حال امتی که با وصی امت پیغمبر خود چنین مخالفت نمایند!

بعد از آن علامات چندی را از آثار ظهور حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه - و نزول حضرت عیسی علیه السلام ذکر نمود، در کوه داخل شد و کسی او را ندید. سعد بن ابی وقاص تفصیل واقعه را به عمر نوشت و چون کتاب سعد به مدینه رسید، عمر بر بالای منبر رفت و مضمون کتاب سعد را خواند و گریه شدیدی نمود، مسلمانان نیز پس از شنیدن، گریستند.

بعد از آن، عمر گفت: به خدا قسم! بطله راست گفت و رغیب هم صدق گفته، عیسی نیز صدق فرموده، زیرا رسول خدا صلی الله علیه و اله مرا به این واقعه خبر داد. سپس مردی از میان جماعت برخاست و به عمر گفت: به پروردگار خود به توبه و انابه ملحق شو و حق را به اهلش برگردان!

این حدیث را عبد القادر شهرزوری و ابو سفیان دمشقی و ضیاء الدین شافعی در کتاب دلائل النبوه نقل نموده و در آخر ذکر کرده اند: چون عمر از منبر به پایین آمد که به خانه خود رود؛ در بین راه ابن عباس را ملاقات کرد و گفت: یا عبد الله! گمان تو آن باشد که صاحب تو؛ یعنی امیر المؤمنین علیه السلام، مظلوم واقع شده؟

ابن عبّاس گفت: بلی، و الله یا عمر! حقّ او را برگردان. پس از او اعراض نمود، به سرعت روبه خانه خود رفت و ابن عبّاس مراجعت نمود.

مؤلف گوید: این دو قضیه اگرچه از بعضی جهات با همدیگر موافق اند، ولی از جهات کثیره مخالف اند؛ و الله العالم بالتعدّد و الاتّحاد.

اشاره [علت و دلیل ذکر این داستان]

بدان مقصود از ذکر این قضیه، نه مجرد غرابت و فی الجمله مناسب بودن آن با مقام است، بلکه علاوه بر آن ها غرض، تنبیه بر غفلت کسانی بود که مثل خضر و الیاس و دجال را مثلاً ردّ اللخصم، از جمله معمرین می دانند و آن ها را صاحبان عمر زیاد در کتب غیبت می شمارند، چگونه از معدود نمودن ذریب و رغیب غافل شده اند که بنابر تعدّد قضیه دو نفراند، یا بنابر وحدت قضیه در غداد معمدین شخص واحدی است که به ذریب یا رغیب مسما می باشد. و هذا ظاهر لطالب الحق و الیقین.

[محمد بن شاذان] ۲۵ یا قوته

در این باب است که محمد بن شاذان بن نعیم خطّ آن بزرگوار را دیده است.

نیز در کتاب مزبور از کتاب مذکور از محمد بن شاذان بن نعیم روایت کرده که گفت: مالی به هدیه فرستادم و شرح نکردم از جانب کیست؟

جواب آمد: رسید، چنین و چنان از مال فلان بن فلان و از مال فلان، فلان قدر. (۱)

۱- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۵۹؛ الثاقب فی المناقب، ص ۵۹۹؛ مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۷۶.

[احمد بن حسن کاتب] ۲۶ یاقوته

در این باب است که احمد بن حسن بن احمد کاتب خط شریف آن جناب را دیده است.

نیز در کتاب مذکور از ابی محمد احمد بن حسن بن احمد کاتب، روایت کرده است که گفت: در مدینه بودم، ظاهر آن است که مراد، مدینه السلام بغداد باشد، به قرینه بعد که شیخ علی بن محمد سمّری در آن سال وفات کرد. پس چند روز قبل از وفات او نزدش حاضر شدم. از صاحب الامر علیه السلام توقیعی به سوی او بیرون آمد که نسخه اش این بود:

بسم الله الرحمن الرحيم ای علی بن محمد سمّری! خداوند، اجر تو و برادرانت را عظیم نماید! زیرا تو تا شش روز دیگر وفات خواهی کرد، امر خود را جمع کن و به احدی وصیت مکن که بعد از وفات تو به جای بنشیند، به درستی که غیبت عامه واقع شد و جز به اذن خدای تعالی ظهوری نیست و این بعد از مدّت طولانی، قساوت دل ها، پریشانی مردم و پرشدن زمین از ستم خواهد شد و زود است که بیش از خروج سفیانی و صیحه آسمانی، هفتاد نفر از کسانی که دعوی مشاهده می کنند، می آیند و او، کاذب و مفتری است و لا حول و لا قوه الا بالله العلیّ العظیم.

گفت: این توقیع را نسخه کردیم و از نزد او بیرون رفتیم، روز ششم که شد، نزد او برگشتیم و او در حال احتضار بود، به او گفتند: وصی بعد از تو کیست؟

گفت: برای خداوند امری است که آن را به آخر می رساند و وفات کرد؛ این بود آخر کلام او. (۱)

[ابی جعفر و تزویج مخفیانه] ۲۷ یاقوته

در این باب است که ابی جعفر خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

نیز در کتاب مذکور از محمد بن صالح از ابی جعفر روایت کرده که گفت: در نهانی زنی را تزویج کردم. چون با او مواجهه کردم، حامله شد و دختری آورد. دلتنگ شدم، نوشتم و شکایت کردم. جواب رسید زود است از هم او آسوده شوی. چهار سال ماند، سپس مرد. آن گاه تویع رسید: خدای تعالی صاحب تحمّل و وقار است، شما تعجیل می کنید. (۱)

[وارث میت] ۲۸ یاقوته

در این باب است که وارث میتی خطّ مبارک آن جناب را دیده است.

علم الهدی سید مرتضی؛ چنان که بعضی نسبت داده اند، یا شیخ جلیل حسین بن عبد الوهّاب، معاصر سید مزبور؛ چنان که فاضل خبیر میرزا عبد الله اصفهانی در ریاض العلماء تصریح کرده و شواهدی برای آن ذکر نموده، بالجمله یکی از این دو بزرگوار در کتاب عیون المعجزات (۲) از حسن بن جعفر قزوینی روایت کرده که گفت: یکی از برادران بدون وصیت وفات کرد و نزد او مالی بود که دفن کرده بود و کسی از ورثه، آن را نمی دانست، پس به ناحیه مقدّسه نوشت و از آن دینه سؤال نمود. تویع شریف رسید: مال در خانه در اطاق آن، در موضع فلانی و آن، فلان مقدار است. آن مکان را کردند و آن مال را بیرون آوردند.

۱- الثاقب فی المناقب، ص ۶۱۲.

۲- عیون المعجزات، ص ۱۳۳.

[عازم سفر سامرا] ۲۹ یاقوته

در این باب است که کسی که قاصد رفتن به سامره بود، خط شریف آن حضرت را در عکبر دید و مراجعت نمود. (۱) صاحب ثاقب المناقب از محمد بن جعفر روایت کرده که گفت: بعضی از برادران ما به عزم عسکر؛ یعنی سر من رأی به جهت امری از امور بیرون رفت. گفت: وارد عکبر شدم و من در حال نماز ایستاده بودم که دیدم مردی آمد و کیسه ای مهر کرده پیش روی من گذاشت و من نماز می کردم. از نماز که فارغ شدم، مهر آن کیسه را شکستم.

دیدم در آن رقعہ ای است که در آن شرح شده آن چه من برای آن بیرون آمده بودم، پس از عکبر مراجعت نمودم.

[محمد بن احمد] ۳۰ یاقوته

در این باب است که محمد بن احمد خط آن حضرت را دیده است.

نیز از محمد بن احمد روایت کرده، گفت: از بعضی از همسایگان خود شکایت کردم که از او متاؤدی بودم و از شر او ایمن نبودم. توفیق مبارک صادر شد: به زودی از تو کفایت امر او خواهد شد. پس خدای تعالی به مردن او در روز دوّم به من منت گذاشت. (۲)

[خادم شخصی به نام عقیف] ۳۱ یاقوته

در این باب است که خادم، عقیف نامی، خط شریف آن جناب را دیده است.

۱- ر. ک: مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۳۷؛ عیون المعجزات، ص ۱۳۴.

۲- عیون المعجزات، ص ۱۳۴.

نیز از حسن بن عقیف روایت کرده، از پدرش عقیف که گفت: حرم را از مدینه به سوی ناحیه مقدسه حمل کردیم و با آن حرم دو خادم بود. چون به کوفه رسیدیم، یکی از آن دو خادم در نهانی، مسکر خورد و ما بر آن واقف نشده بودیم. به رد کردن آن خادم که مسکر نوشیده بود، توفیق رسید. آن خادم را برگردانیدیم و به او خدمتی رجوع نکردیم. (۱)

[علی بن محمد صیمری] ۳۲ یاقوته

در این باب است که علی بن محمد صیمری خط آن جناب را دیده است.

نیز از علی بن محمد صیمری روایت کرده که نوشت و سؤال کفنی کرد. پس آن حضرت به او نوشت: تو در سال هشتاد به او محتاج می شوی و دو جامه برایش فرستاد.

پس در سال هشتاد، یعنی بعد از دویست هجرت وفات کرد. (۲)

[برید غلام احمد بن الحسن] ۳۳ یاقوته

در این باب است که برید غلام احمد بن الحسن خط مبارک آن جناب را دیده است.

حسین بن همدان حضینی در کتاب خود به اسنادش از برید غلام احمد بن الحسن روایت کرده، گفت: وارد جبل شدم و به امامت قایل نبودم و ایشان را جمله دوست می داشتم، تا آن که یزید بن عبد الله مرد و او از موالی ابو محمد از خیل اذکوتکین بود. به من وصیت کرد اسب تازی با شمشیر و کمر بندش را به صاحب الزمان علیه السلام بدهم. پس ترسیدم اگر این کار را بکنم، اذیتی از طرف اتباع اذکوتکین به من برسد. پس آن اسب و

۱- عیون المعجزات، ص ۱۳۵.

۲- همان.

شمشیر و کمر بند را به هفت صد اشرفی بر ذمه خود قیمت کردم که آن ها را برداشته، تسلیم اذکوتکین بکنم. پس تویع مبارک از عراق بر من وارد شد که به سوی ما هفت صد اشرفی، قیمت اسب و شمشیر و کمر بند را بفرست و من به خداوند قسم به احدی نگفته بودم، پس آن را از مال خود فرستادم. (۱) مؤلف گوید: معاصر نوری - نور الله مرقده - بعد از این که این کیفیت را به نحو مرقوم در باب معجزات کتاب نجم الثاقب (۲) و از کتاب مذکور نقل نموده، گفته: این حکایت را کلینی (۳) شیخ مفید در ارشاد (۴) شیخ طوسی در غیبت (۵) همین نحو نقل کرده اند و اسم غلام را بدر گفته اند، لکن در دلایل طبری (۶) فرج الهموم (۷) ید علی بن طاوس، در خبری طولانی و نیز در جای های دیگر مختصراً نقل کرده اند که صاحب این قضیه احمد بن الحسن بن الحسن مادرایی، آقای آن غلام است، او منشی اذکوتکین بود که از امرای ترک، از جانب بنی عباس، در شهر ری و یزید بن عبد الله از موالیان در شهرزور از بلاد جبل، استقلال داشت.

اذکوتکین بر سر ولایت او رفت، با او جنگ کرد و شهر و اموال او را به تصرف در آورد و این مادرایی، متولی ثبت و ضبط آن اموال بود و چون نتوانست آن اسب و شمشیر را پنهان کند، به هزار اشرفی بر ذمه گرفت و در ری تویع مبارک توسط ابو الحسن اسدی به او رسید.

۱- الهدایه الکبری، ص ۳۶۹.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۱، ص ۴۳۸.

۳- الکافی، ج ۱، ص ۵۲۲.

۴- الارشاد، ج ۲، ص ۳۶۳.

۵- الغیبه، ص ۲۸۱.

۶- دلایل الامامه، ص ۵۲۴ - ۵۱۹.

۷- فرج الهموم فی تاریخ علماء النجوم، ص ۲۴۴ - ۲۳۹.

[علی بن بابویه] ۳۴ یاقوته

در این باب است که علی بن بابویه قمی خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

شیخ طوسی و دیگران روایت نموده اند که علی بن بابویه عریضه ای خدمت حضرت صاحب الامر علیه السلام نوشته و به حسین بن روح داده، در آن عریضه خواهش دعا از آن حضرت کرده بود که خداوند فرزندی به او عطا کند. توفیق رفیع بیرون آمد که برای دعا کردیم و خدا به زودی، دو فرزند نیکو به تو کرامت فرماید.

پس از کنیزی به جهت او دو فرزند شد؛ یکی محمد که به شیخ صدوق رحمه الله معروف است و صاحب تصانیف بسیار که از جمله آن ها کتاب من لا یحضره الفقیه می باشد و دیگری حسین که بسیاری از فضلا و محدّثین از نسل او بوجود آمدند و شیخ صدوق رحمه الله مکرّر فخر می نمود که ولدت بدعوه صاحب الامر علیه السلام؛ من به دعای قائم علیه السلام متولّد شده ام. استادان او را تحسین می کردند و می گفتند: سزاوار است کسی که به دعای صاحب الامر علیه السلام متولّد شود، چنین باشد که او است. (۱)

[علی بن محمد بن شاذان] ۳۵ یاقوته

در این باب است که علی بن محمد بن شاذان نیشابوری خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

سید بحرینی در مدینه المعاجز (۲) از شیخ کلینی (۳) او از علی بن محمد بن شاذان نیشابوری، روایت نموده، گفت: از مال ناحیه، پانصد درهم الّا بیست درهم نزد من جمع شد و من خوش نداشتم آن مبلغ را ناقص بفرستم و روانه نمایم، لذا از مال خود بیست درهم به آن افزوده، روانه اسدی، وکیل ناحیه نمودم و کیفیت زیاده را برایش

۱- الغیبه، شیخ طوسی، ص ۳۰۸؛ ر. ک: کفایه الاثر، ص ۳۲۹؛ بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۰۶.

۲- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۹۱.

۳- الکافی، ج ۱، ص ۵۲۴.

نوشتم. جواب آمد: پانصد درهم که بیست درهم آن از مال خودت بود، به ما واصل شد.

[علی بن محمد سمري] ۳۶ یاقوته

در این باب است که علی بن محمد سمري خط آن جناب را دیده است.

در تفسیر علوی، آن بزرگواران، در کتاب مذکور از علی بن محمد سمري روایت نموده که به آن حضرت نوشته و از انواع علوم او سؤال کردم.

جواب بیرون آمد: علمنا ثلاثه ماض و غابر و حادث؛ اما الماضي فمفسر و اما الغابر، فموقوف و اما الحادث، فقذف فی القلوب و نقر فی الأسماع و هو أفضل علمنا و لا نبی بعد نبینا؛ علوم ما بر سه قسم می باشد؛ گذشته و آینده و حال. اما گذشته، آن باشد که تفسیر شده، آینده، موقوف باشد و حال، آن باشد که در دل های ما واقع و در گوش های ما داخل می شود، این قسم، از دو قسم دیگر افضل باشد و پیغمبری بعد از پیغمبر ما نخواهد بود.

مؤلف گوید: معاصر عراقی بعد از ذکر این خبر در کتاب دار السلام گفته: مراد از این کلمات، از قراری که از اخبار دیگر مستفاد می شود، این است که یک قسم از علم ما آن است که از تفسیر کتاب خدا و سنت رسول صلی الله علیه و اله دانسته ایم و قسم دوم آن است که فعلا حاصل نشده، لکن اسبابی از خدا و رسول صلی الله علیه و اله به ما رسیده؛ مانند کتاب جعفر که در اخبار وارد شده و در کتاب مشکوه التیرین در باب مختصات امام ذکر کرده ایم و از حضرت صادق علیه السلام روایت است که فرمودند: آن کتاب تا روز قیامت مشتمل بر علم بلایا و منایا و جمیع ما کان و ما یکون است. پس از آن به موقوف تعبیر نمودن، به جهت آن است که در وقت حاجت موقوف بر مراجعت باشد یا وقوف آن امور، موقوف بر آن باشد که بدا که به اجماع امامیه حق است، در آن ها واقع نشود؛ چنان که

امیر المؤمنین علیه السّلام فرمود: اگر آیه **يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثْبِتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ (۱)** بر وقوع بدا دلالت دارد، در کتاب خدا نبود، هر آینه از جمیع ما کان و ما یكون الی یوم القیمه به شما خبر می دادم و از قسم سوّم، مراد، الهام باشد که در دل های ایشان می افتد و او از ملائکه باشد که در گوش های ایشان داخل می شود، چنان که وارد شده آواز ملائکه را می شنویم و این که فرموده بعد از پیغمبر ما پیغمبری نیست و نباشد به جهت آن است که سایل توهم نکند که این به طریق نزول وحی می باشد، زیرا چنین نیست.

[محمد بن ابراهیم بن مهزیار] ۳۷ یاقوته

در این باب است که محمد بن ابراهیم بن مهزیار خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

به غیر آن روایتی که در یاقوته دوازدهم این عبقریه مذکور شد، در کتاب مذکور از محمد بن جریر طبری روایت کرده که از محمد بن ابراهیم بن مهزیار روایت نموده، گفت: وارد عراق شدم، در حالی که شک داشتم. پس به این مضمون توقیع بیرون آمد: ما دانستیم بعضی دوستان ما در امرمان شک کرده اند. آیا نشنیده اید که خدا فرموده: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَ أَطِيعُوا الرَّسُولَ وَ أُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ (۲)** ی گروه مؤمنین! خدا و رسول و اولو الامر خود را اطاعت کنید، آیا این امر تا روز قیامت باقی نخواهد بود؟ یعنی چون اطاعت اولو الامر تا روز قیامت واجب باشد، پس باید تا روز قیامت زمین از اولی الامر خالی نماند.

آیا نمی بینید خداوند از زمان آدم تا امام گذشته، پیغمبران و اوصیا قرار داده که علم های هدایت بوده اند؟ آیا ندیده اید هر زمان که علمی رفته، علم دیگر در مقام او

۱- سوره رعد، آیه ۳۹.

۲- سوره نساء، آیه ۵۹.

نصب شده و هرگاه ستاره ای غروب کرده، ستاره دیگری طلوع نموده، پس چون خدا امام گذشته را قبض روح نمود، گمان کردید واسطه میان خدا و خلق منقطع گردید؛ حاشا، چنین نشده و تا روز قیامت نخواهد شد، امر خدا ظاهر می گردد؛ هرچند کراهت داشته باشد.

ای محمد بن ابراهیم! در امری که گذشت در دلت شک داخل نشود؛ به درستی که خدا زمین را از حجت خود خالی نخواهد گذاشت. آیا شیخ، یعنی پدرت پیش از وفات خود به تو نگفت که در همین ساعت کسی را حاضر کن که دینارهایی که نزد من است، نقل نماید و چون کسی به جهت نقل آن ها نرسید و ترسید مرگ او را دریابد، به تو گفت این ها را تغییر بده و به نقدی بدل کن که سبک تر باشد.

سپس کیسه بزرگی بیرون آورد و سه کیسه دیگر نزد تو بود، کیسه ای بود که دینارهای مختلف در آن بود، پس همه آن ها را تغییر دادی، پدرت آن کیسه ها را به خاتم خود مهر نمود و به تو گفت: این ها را به خاتم خود مهر کن! اگر من ماندم، در امر این ها احق و اولی خواهم بود و اگر مردم، تو باید در این باب، در حق من و خود، تقوا پیشه نمایی؛ چنان که در باب تو از پرهیزگاری و رساندن این مال به اهلش گمان دارم.

ای محمد بن ابراهیم! خدا تو را رحمت کند! ده بیست دیناری که به جهت تغییر دادن ناقص شد، بیرون کن و باقی را تسلیم کن (۱) [نتهی](#). (۲)

[قاسم بن علاء] ۳۸ یاقوته

در این باب است که قاسم بن علاء توقیعات عدیده ای از آن حضرت دیده و کیفیت توقیع آخری آن بزرگوار به سوی اوست. در کتاب مذکور، از شیخ مفید قدس سرّه از ابی عبد الله صفوانی روایت کرده، گفت: قاسم بن علاء را دیدم درحالی که یک صد و هفده سال از عمرش گذشته بود که هشتاد سال آن،

۱- دلائل الامامه، ص ۵۲۶.

۲- اکبر، العبقری الحسان فی احوال مولانا صاحب الزمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف)، ۹ جلد، مسجد مقدس جمکران - قم (ایران)، چاپ: ۱، ۱۳۸۶ ه.ش.

صحيح و امين بود، عسکريين را ملاقات نموده و بعد از هشتاد سال، کور شده بود، هفت روز قبل از وفات خود، بينا گرديده بود.

تفصيل آن اين است: او در شهبان که از بلاد آذربايجان است، ساکن بود و توقيعات صاحب الزمان - عجل الله فرجه - به دست ابو جعفر عمري و بعد از او به دست ابی القاسم بن روح به او می رسيد و منقطع نمی شد تا اين که به قدر دو ماه، توقيعات از او منقطع شد، قلق و تشويش او در اين باب، زياد و انتظار او شديد گشت.

راوی؛ يعنی عبد الله گوید: روزی در محضر او نشسته، مشغول غذا خوردن بوديم، ناگاه دربان او با شادی و خوشحال آمده، مژده بيك عراق را داد و نام کسی را ذکر نکرد.

قاسم به شکرانه مژده، سجده نمود، ناگاه ديديم مردی ميانه بالا، کوتاه قامت که آثار سفر در او ظاهر بود، جبه ای پوشيده، نعلين در پا کرده و خرجين کوچکی بر شانه خود انداخته، وارد شد.

قاسم به جهت تعظيم او از جای خود برخاسته، دست به گردن او درآورد و با او معانقه نمود، پس خرجين را بر زمين گذاشته، آفتابه لگن خواسته، دست قاصد را شست و او را پهلوئی خود نشانيد، مشغول غذا خوردن شديم. پس از آن، دست شستيم، قاصد برخاسته، مکتوبی بيرون آورد و به قاسم داد.

قاسم برخاسته، مکتوب را گرفته، بوسيد و به محزر و منشی خود، عبد الله بن ابی سلمه داد که بخواند. محزر مکتوب را گشوده، قرائت نمود و گريان شد. قاسم سبب گريه را از محزر پرسيد و گفت: يا عبد الله! ان شاء الله که خير است، مگر مولای من چه چیز نوشته اند که براي مکروه آمد و گريان شدی؟

گفت: خبر وفات شيخ را مرقوم داشته اند که چهل روز بعد از ورود اين مکتوب، وفات خواهد نمود، به اين نحو که روز هفتم بعد از ورود مکتوب مريض گردد و خداوند هفت روز قبل از وفات او، چشم هایش را به او برگرداند و او را بينا نمايد و اين قاصد به جهت کفن شيخ، هفت ثوب با خود آورده است.

قاسم چون اين را شنيد، از قاصد پرسيد: اين مردن با سلامتی در دين واقع می شود؟

قاصد گفت: بلی!

قاسم مسرور شده، خندید و گفت: بعد از این عمری که کرده ام، دیگر آرزوی زندگانی ندارم. قاصد برخاسته، از خرجین خود یک ازار، یک حبره یمائیه سرخ، یک عمامه، دو ثوب و یک منديل بیرون آورده، تسلیم قاسم بن علا نمود، جامه ای کهنه هم بر آن ها افزود و تمام آن ها را اخذ نمود.

در این وقت عبد الرحمن بن محمد شیری که از جمله نواصب بود و در ظاهر با قاسم اظهار دوستی و صداقت می نمود، داخل شد. چون قاسم او را ملاقات کرد، گفت: این مکتوب را بر او بخوانید؛ دوست دارم هدایت یابد.

حضار گفتند: جماعت شیعه، طاقت مناظره با این مرد را ندارند. عبد الله چگونه از عهده او برآید؟ قاسم مکتوب را بیرون آورده، به عبد الرحمن داد که این را بخوان! عبد الرحمن گرفته، شروع به خواندن نمود، تا آن که به موضع اخبار، از مرگ قاسم رسید.

وقتی این را بدید، متوجه قاسم گردید و گفت: یا ابا محمد از خدا بترس! تو مردی فاضل در دین خود می باشی و خدای می فرماید: **وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَ مَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ (۱)** سی نمی داند فردا چه کار خواهد کرد و کسی نمی داند در کدام زمین خواهد مرد و باز می فرماید: **عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَيَّ غَيْبَهُ أَحَدًا (۲)** دا غیب را می داند و بر غیب خود، دیگری را مطلع نگرداند.

قاسم گفت: آیه را تمام بخوان! بعد از این کلام، در آخر آن می فرماید: **إِلَّا مَن ارْتَضَىٰ مِن رَّسُولٍ (۳)** دا احدی را بر غیب خود مطلع نگرداند. مگر کسی را که رسول از او خشنود باشد و آن کس، مولای من باشد، اگر این سخن را باور نکنی، امروز را تاریخ کن تا صدق این مقال، بر تو آشکار گردد.

اگر من قبل را یا بعد از آن روز مردم، بدان که من چه کسی بوده ام و اگر همان روز

۱- سوره لقمان، آیه ۳۴.

۲- سوره جن، آیه ۲۶.

۳- سوره جن، آیه ۲۷.

مردم، تو در نفس خود تأمل کن و آخرت خود را ببین. عبد الرحمن چون این را شنید، آن روز را تاریخ کرد و اهل مجلس متفَرّق شدند، تا آن که روز هفتم تب، عارض قاسم شد و ناخوشی او روزه روز شدید گردید.

روزی به بالین او نشستند بودیم ناگاه از چشم او آبی که شبیه به آب گوشت بود، جاری گشت و چشم او گشوده شد طوری که چشم خود را گشوده، پسرش را دید و گفت؛ یا حسین! نزد من بیا و یا فلان بیا، ما به چشم او نظر می کردیم؛ حدقه هایش را صحیح و بی عیب دیدیم.

این خبر میان مردم شیوع یافت، جماعت بسیار از اهل سنّت آمده، او را دیدند و تعجب کردند، این خبر به عقبه بن عبد الله سعودی، قاضی القضاة بغداد، رسید. سوار شده، به دیدن او آمد. سپس بر قاسم داخل شده، انگشتر خود را به دست گرفته، گفت: یا ابا محمد! این که در دست دارم، چیست؟

قاسم فرمود: انگشتری فیروزه باشد. آن را نزدیک او برد، ملاحظه نمود و گفت:

سه سطر بر آن نوشته شده که نمی توانم آن را بخوانم. در این اثنا چشم قاسم به پسر خود حسن افتاد که وسط صحن خانه بود؛ متوجه او شده، و گفت: اللَّهُمَّ الْحَسَنَ طَاعَتِكَ وَ ضَبَّهُ عَنْ مَعْصِيَتِكَ؛ خداوندا! حسن را به طاعت خود، مایل و به معصیت خود بی میل کن!

بعد از آن به دست خود وصیت نامه ای در باب مزرعه ای چند نوشت که از حضرت حجّت در دست او بود که پدرش بر آن بزرگوار وقف نموده بود. از جمله وصایای او به ولد خود، آن بود که اگر تو شایسته و کالت گردیدی؛ یعنی از جانب صاحب الامر علیه السلام به این منصب بزرگ سرفراز شدی، باید معاش تو از نصف مزرعه من باشد که به قرحیده معروف می باشد و باقی آن، مال مولای من است. بعد از آن، مرض او باقی ماند، تا آن که روز چهارم ورود مکتوب، مقارن طلوع فجر، وفات نمود، وقتی این خبر به عبد الرحمن رسید، سر و پای برهنه و حسرت زده، دوید و میان بازارها به واسیله بر آورد.

مردم چون این حالت را از او دیدند، متعجب شدند، آن را کاری بزرگ شمرده، او

را ملامت نمودند.

عبد الرحمن به ایشان نعره زد ساکت شوید. چیزی که من دیده ام، شما ندیده اید.

سپس عبد الرحمن از اعتقاد باطل خود برگشت و از شیعیان خالص شد. چند روز بعد از وفات قاسم، توفیق به حسن پسر او از جانب ناحیه بیرون آمد که در آن مرقوم بود:

الهمك الله طاعته و جنبك معصيته و هذا لدعا الذی دعی به ابوك. ظاهرا مقصود از این کلام مبارک این بود که خدا دعای پدرت را در حقّ تو مستجاب فرمود و شایسته و کالت ما گرداند و تو را قائم مقام او گردانیدیم؛ حسب الوصیّه او معمول دار و امر مزارع را وا مگذار! (۱)

[ابو غالب زراری] ۳۹ یاقوته

در این باب است که ابو غالب زراری خطّ شریف آن حضرت را دیده است.

قطب راوندی در خرایج (۲) از ابو غالب زراری روایت نموده، گفت: در کوفه زنی از طایفه هلالی را تزویج کردم که خزاز بودند، آن زن موافق میل من افتاد و در دلم جا کرد، اتفاقا میان من و آن زن، کلامی واقع شد که باعث شد او از خانه من بیرون برود، اراده طلاق نماید و از من امتناع کند و عشیره او، معتبر و باغیرت بودند. از این جهت دلتنگ شدم و برای تقلیل حزن و تفریح همّ، با شیخی از اهل آن اراده سفر به بغداد نمودم.

داخل بغداد شده، حقّ واجب زیارت را ادا کردیم. از آن، متوجّه خانه شیخ ابو القاسم حسین بن روح شدم، او در آن زمان، از سلطان ترسان و مستور بود. چون داخل شدم و سلام کردم، فرمود: اگر حاجتی داری نام خود را در این جا ذکر کن! آن گاه کاغذی نزد من انداخت که نزد او بود، من نام خود و پدرم را در آن نوشتم و سپس قدری

۱- ر. ک، الغیبه، شیخ طوسی، ص ۳۱۵-۳۱۰؛ الثاقب فی المناقب، ص ۵۹۳-۵۹۰؛ مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۴۹-۱۴۵.

۲- الخرائج و الجرائح، ج ۱، ص ۴۸۰-۴۷۹.

نشستم، بعد از آن برخاسته، با او وداع کرده، به عزم زیارت روانه سرّ من رأی شدم، بعد از زیارت، به بغداد مراجعت کرده، بار دیگر خدمت شیخ ابو القاسم شرفیاب شدم.

چون وارد شدم، کاغذی که نام خود را در آن نوشته بودم، بیرون آورد و آن را پیچید بر اموری که در آن نوشته بود، تا آن که به موضع نام من رسید. سپس آن را به من نشان داد. ملاحظه کردم، دیدم زیر نام من، به قلم ریزی این مضمون را نوشته بود: اما زراری در باب زوج و زوجه، خداوند به زودی میان آن ها اصلاح خواهد فرمود.

ابو غالب گوید: هنگام نوشتن نام خود، اقتصار نمودم، همان طوری که می خواستم، جواب بیرون آمد و در خاطر داشتم بدون آن که ذکر نمایم. سپس شیخ را وداع نموده، روانه کوفه شدم. در روز ورود یا فردای آن، برادرهای زن من آمدند، بر من سلام کردند و در باب خلافتی که در مورد زوجه ام با من داشتند، عذرخواهی کردند، زوجه ام هم با حسن خیال، نزد من و خانه ام آمد، بعد از آن، دیگر میان من و او سخن سردی اتفاق نیفتاد و با وجود زمان طولانی مصاحبت، بدون اذن من، از خانه بیرون نرفت، تا وقتی که مرد.

[محمد بن حصین کاتب] ۴۰ یا قوته

در این باب است که محمد بن حصین کاتب، خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

ایضا قطب راوندی از محمد بن یوسف ساسی روایت کرده است، گفت: وقتی از عراق برگشتم، مردی از شهر مرو با من بود، محمد بن حصین کاتب نام داشت و مالی از غریم؛ یعنی حضرت حجّت - عجل الله فرجه - نزد او جمع شده بود، در باب آن مال از من سؤال نمود.

او را به آن دلایلی که دیده بودم، خبر دادم.

گفت: در باب این مال چه باید کرد؟

گفتم: نزد حاجز روانه کن!

گفت: بالاتر از حاجز، کسی هست؟

گفتم: بلی! شیخ هست.

گفت: اگر در این باب، خدا از من مؤاخذه کند، می گویم تو مرا امر کردی.

گفتم: بگو، به عهده من باشد. این را گفتم و از نزد او بیرون آمدم، چند سال بعد، او را ملاقات نمودم.

چون مرا دید، گفت: اراده خروج به سوی عراق دارم و به تو خبر می دهم که دویست دینار، نزد علی بن یعلی الفارسی و احمد بن علی کلثومی فرستادم، زیرا غریم علیه السّلام به من نوشته بود و از او التماس دعا نمودم، جواب آمد که فرستاده تو به ما رسید و ذکر کرده بود ما هزار دینار، نزد تو داشتیم؛ دویست دینار فرستادی. من در باقی مال شک داشتم و به خاطر آن آوردم؛ دیدم همان طور بوده که فرموده، خدا شک را از دلم زایل نموده و فرموده بود: بعد از این اگر خواسته باشی مال ما را برسانی، به اسدی که در شهر ری می باشد، بده!

گفتم: امر چنان بود که مرقوم فرموده بود.

گفت: آری!

محمد بن یوسف گوید: بعد از دو یا سه روز، خبر فوت حاجز به من رسید. پس این واقعه را به او خبر دادم، غمگین شد. گفتم: غم مخور! زیرا این توفیق، بر آن دلالت می کند که هزار دینار مرسولی، قبول افتاده و امر به رجوع اسدی در باقی مال به جهت علم به وفات حاجز بوده، نه آن که تسلیم به حاجز، جایز نبوده است. (۱)

[مسرور طبّاخ] ۴۱ یاقوته

در این باب است که مسرور طبّاخ، خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

ایضا راوندی از مسرور طبّاخ روایت کرده، گفت: به حسن بن راشد در باب ضیق

معیشت نوشتم، رفتم و او را در خانه خود نیافتم. برگشتم و داخل مدینه ابی جعفر شده، به میدان که رسیدم، مردی به من برخورد که هیچ وقت او را ندیده بودم، دست مرا گرفت و کیسه سفیدی در آن گذاشت. نظر کردم، دیدم بر روی آن کیسه نوشته بود:

مسرور طبّاخ نیز کتابتی با آن بود که نوشته شده بود در آن کیسه، دوازده دینار می باشد. (۱)

[احمد بن ابی روح] ۴۲ یاقوته

در این باب است که احمد بن ابی روح، خطّ مبارک آن جناب را دیده است.

ایضا راوندی از احمد بن ابی روح روایت کرده: زنی از اهل دینور، نزد من آمد و گفت: یابن ابی روح! تو در دین و ورع از سایر اهل بلد ما اوثق می باشی، من می خواهم امانتی به تو بسپارم و آن را به گردن تو گذارم تا به اهلش برسانی و ادا نمایی.

گفتم: ان شاء الله خواهم کرد.

گفت: در این کیسه مهر شده، چند درم می باشد می خواهم آن را نگشایی و در آن نظر ننمایی تا آن را به کسی برسانی که تو را خبر دهد به آن چه در آن باشد، این هم گوشواره ای است که قیمتش ده دینار می شود و در آن سه دانه نصب شده که ده دینار قیمت دارد، من به صاحب الزمان - عجل الله فرجه - حاجتی دارم و می خواهم پیش از آن که من سؤال کنم، از آن خبر دهد.

گفتم: آن حاجت چه باشد؟

گفت: مادرم در عروسی من، ده دینار قرض کرده و من نمی دانم از چه کسی قرض کرده و به که باید داد، اگر تو را به آن حاجت خبر داد، این گوشواره را به او بده!

چون این را شنیدم، متحیر شدم که در این باب اگر جعفر کذاب خبردار شود، با او چه کنم. مال را قبول کرده، با خود به بغداد حمل نمودم. سپس نزد حاجز بن یزید و شاء

رفتم، بر او سلام کردم و نشستم.

از حاجتم پرسید؟

گفتم: با خود مالی دارم و باید به کسی بدهم که مرا از خود آن مال و صاحب آن خبر دهد؛ اگر تو خبر دهی، به تو می دهم.

گفت: من در اخذ آن مأذون نیستم و این رقعۀ ای است که در این باب به من رسیده؛ آن رقعۀ را به من نشان داد.

چون در آن نظر کردم، دیدم این مضمون در آن مرقوم است: مال را از احمد بن ابی روح قبول نکن و آن را در سرّ من رأی نزد خودمان بفرست. وقتی آن را دیدم، گفتم: لا اله الا الله این همان است که من طالب بودم.

به سوی سامره روانه شدم و نزد خانه عسکری رفتم. خادمی نزد من آمد و گفت:

تویی احمد بن ابی روح.

گفتم: آری! رقعۀ ای بیرون آورده، به من داد و گفت: بخوان! چون به آن نظر کردم، به این مضمون بود:

بسم الله الرحمن الرحيم

یابن ابی روح! عاتکه بنت دیرانی کیسه ای به تو امانت داده، که در آن هزار درم و پنجاه دینار است و با تو گوشواره ای می باشد که آن زن گمان کرده، قیمت آن ده دینار است و راست گفته به آن دو دانه ای که در آن می باشد و در آن، سه دانه مروارید است که آن ها را به ده دینار خریده و بیشتر قیمت دارد. آن ها را به خادمه ما، فلان زن تسلیم کن! زیرا به او بخشیده ایم، مال را با خود به بغداد برده، تسلیم حاجز کن و آن چیزی که به جهت مخارج سفر تا ورود به منزل به تو می دهد؛ را از او بگیر، اما ده دیناری که آن زن گمان کرده مادرش در عروسی او قرض نموده و نمی داند به چه کسی بدهد، می داند که آن، مال کلثوم دختر احمد می باشد و چون آن زن مذهب ناصبی دارد، می خواهد به او ندهد. اگر میل دارد آن را میان برادران مؤمن خود تقسیم نماید، از ما اذن بخواهد و آن را میان ایشان قسمت کند و تو یابن ابی روح! دیگر به امامت جعفر کذاب قایل مشو

و به او مایل مباش! به خانه خود برگرد که عموی تو وفات کرده و خداوند مال و زن او را نصیب تو کرده است.

ابن ابی روح گوید: چون آن مکتوب را دیده، مسرور شدم؛ گوشواره را تسلیم کرده، مال را با خود به بغداد برگردانده، نزد حاجز برده، وزن نمودم؛ در آن هزار درم و پنجاه دینار بود. سی دینار به من داد و گفت: مأمور شده ام این را به جهت مخارج راه به تو بدهم. آن را گرفته، به منزل خود آمدم. ناگاه مردی نزد من آمده، خبر داد که عمویم مرده و کسان من، مرا خواسته اند. من به وطن مراجعت کردم، دیدم عمویم مرده و سه هزار دینار و صد هزار درم از او ارث بردم. (۱) مؤلف گوید: این روایت را با فی الجمله تفاوتی در مدینه المعاجز (۲) از کتاب ثاقب المناقب (۳) نقل نموده و نام آن زن دینوریه را فاطمه ذکر نموده است.

[احمد بن ابی روح] ۴۳ یا قوته

ایضا در این باب است که احمد بن ابی روح، خط مبارک آن حضرت را در خصوص امر دیگری دیده است.

نیز راوندی از احمد بن ابی روح روایت نموده، گفت: به سوی بغداد بیرون رفتم و با من مالی از ابو الحسن خضر بن محمد بود که به من امر کرده بود تا آن را به اهلش برسانم، لکن به ابی جعفر محمد بن عبد الله عمری ندهم، بلکه به غیر او بدهم و امر کرده بود به جهت مرضی که دارد برایش خواهش دعا کنم و از حکم و بر سؤال کنم که پوشیدن آن در نماز جایز است یا نه.

داخل بغداد شدم، نزد عمری رفتم، از گرفتن مال ابا نمود و گفت: آن را نزد ابی جعفر محمد بن احمد ببر و به او بده که به اخذ این مال مأمور است و در این باب به سوی او

۱- الخرائج و الجرائح، ج ۲، ص ۷۰۲-۶۹۹.

۲- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۷۳-۱۷۰.

۳- الثاقب فی المناقب، ص ۵۹۶-۵۹۴.

رقعه ای بیرون آمد. نزد ابی جعفر رفتیم، او رقعه ای به این مضمون برایم بیرون آورد.

بسم الله الرحمن الرحيم

به جهت مرضی که در تو می باشد، سؤال کردی. خداوند تو را عافیت دهد! وفات از تو صرف نماید و بعض حرارتی که در تو باشد از تو دفع کند و جسم تو را صحیح گرداند و سؤال کردی از کرکی که نماز در آن صحیح است، پس سمور، سنجاب، فنک و دلغ بر تو و بر غیر تو حرام است و پوست حیوان حلال گوشت، هرگاه غیر آن نیابی و اگر لباسی نداری که در آن نماز کنی، جایز است در حواصل، نماز کنی و پوستین گوسفندی که در ارمیته، نصارا آن را بر صنم ذبح نکرده باشند، بلکه اگر برادر دینی تو ذبح کرده باشد، نماز در آن جایز است (۱) این ناچیز گوید: سمور و سنجاب معروف است و فنک بر وزن حنک و عسل، حیوان صحرائی حرام گوشت است. نوعی از روباه است و دلغ بر همین وزن، حیوانی کوچک مانند گربه می باشد، آن را به پارسی، دله می گویند. بعضی از بلاد مانند روس و فرنگ از پوست این حیوانات، پوستین زمستانی می دوزند.

[ابو الحسین اسدی] ۴۴ یا قوته

در این باب است که ابو الحسین اسدی خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

شیخ طبرسی در احتجاج (۲) ز ابی الحسین اسدی روایت کرده که از شیخ ابو جعفر محمد بن عثمان عمری قدس سرّهم بدون سؤال توقیعی به این مضمون بر من وارد شد؛

بسم الله الرحمن الرحيم

لعنت خدا و ملائکه بر کسی که درهمی از مال ما را بر خود حلال نماید.

ابو الحسین اسدی گوید: چون این را دیدم، در دلم گذشت که این در حقّ کسی باشد

۱- الخرائج و الجرائح، ج ۲، ص ۷۰۳-۷۰۲.

۲- الاحتجاج، ج ۲، ص ۳۰۰.

که از مال ناحیه درهمی را بر خود حلال داند؛ نه آن که درهمی را از آن بخورد، بدون آن که آن را حلال دارند و با خود گفتم: هرکس حرامی را حلال کند، چنین باشد، پس در این باب چه فضیلتی برای حضرت حجّت علیه السّلام بر دیگران می باشد؟

قسم به حقّ کسی که محمد صلی الله علیه و اله را بشیر و نذیر مبعوث کرده، بار دیگر در توقیع شریف نظر کردم، دیدم به آن که در خاطر گذشت که لعنت خدا و ملائکه و جمیع مردم بر کسی که درهمی از مال ما را بر وجه حرام بخورد منقلب شده؛ یعنی بدون اذن ما.

[محمد بن صالح] ۴۵ یاقونه

در این باب است که محمد بن صالح خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

ثقه الاسلام در کافی (۱) ز علی بن محمد از محمد بن صالح روایت نموده، گفت:

وقتی پدرم مرد و امر و کالت با من شد، برای پدرم، چند فقره حواله و برات از مال حضرت حجّت علیه السّلام بر مردم بود، پس در این باب به آن حضرت نوشتم، جواب آمد:

مطالبه کن!

من حسب الحکم از جمعی از ایشان مطالبه کردم و گرفتم و یک نفر از ایشان باقی ماند که با او چهار صد دینار برات بود، نزد او رفته، مطالبه کردم. ممالله نمود و پسرش به من استخفاف کرد و مرا سفیه شمرد. من شکایت او را به پدرش کردم.

گفت: این که چیزی نبوده، چون این را شنیدم، ریش او را مشت کردم و پایش را گرفته، او را وسط صحن خانه آوردم و بسیار بر او لگد زدم. پسر او از خانه بیرون رفت، به اهل بغداد استغاثه نمود و گفت: این مرد قمی رافضی، پدر مرا کشت. سپس اهل بغداد بر من اجتماع کردند. وقتی این را دیدم، بر اسب خود سوار شدم و گفتم: ای اهل بغداد خوب می کنید! بر ضرر مردی غریب و مظلوم به ظالم میل می نمایید، من

مردی از همدان و اهل سنت، هستم و این مرد مرا به اهل قم و اهل رفض نسبت می دهد که مال مرا بخورد و حق مرا ببرد.

اهل بغداد که این سخن را شنیدند، به سوی آن مرد هجوم آوردند و اراده کردند که داخل دکان او شوند و غارت کنند.

صاحب برات چون این را دید، نزد من آمده، التماس کرده، به طلاق و عتاق قسم خورد که مال مرا ردّ نماید.

من آن جماعت را از دکان او بیرون کردم و شیخ مفید بعد از این که این روایت را در ارشاد(۱) نقل نموده، فرموده: طایفه شیعه این مرد را برای تقیه، همدانی خطاب می کردند و او را با این نسبت می شناختند و الله العالم.

[جعفر بن محمد بن عمر] ۴۶ یا قوته

در این باب است که جعفر بن محمد بن عمر خطّ شریف آن حضرت را دیده است.

در بحار(۲) وایت کرده که شلمغانی ابو جعفر مروزی گفت: جعفر بن محمد بن عمر با جماعتی به عسکر که قریه امام علی النقی علیه السلام و امام حسن عسکری علیه السلام و مولد قائم علیه السلام بوده، رفتند، ایشان ایام امام حسن عسکری علیه السلام را درک کرده بودند و میان ایشان علی بن احمد طنین بود، آن گاه جعفر بن محمد بن عمر، در باب اذن دخول بر مقبره مطهره برای زیارت نوشت. علی بن احمد گفت: نام مرا ننویس، من اذن نمی طلبم! نام او را ننوشت. جواب بیرون آمد: تو و آن کسی که اذن نخواست، هر دو داخل شوید، انتهى.

۱- الارشاد، ج ۲، ص ۳۶۲.

۲- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۹۳.

[محمد بن یوسف ساسی] ۴۷ یاقوته

در این باب است که محمد بن یوسف ساسی، خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

ایضا در بحار(۱) زارشاد(۲) فید و خرایج (۳)ه طریق مستند از محمد بن یوسف ساسی نقل نموده، گفت: ناسوری در مقعد من درآمد، آن را به اطّیا نمودم، مال بسیار در علاج آن خرج کردم ولی علاج نشد، تا آن که رقعہ ای در این باب نوشتم و التماس دعا کردم.

جواب بیرون آمد: خدا تو را لباس عافیت و صحت ببوشاند و در دنیا و آخرت با ما گرداند. جمعه ای نگذشت که صحت یافتم و محلّ ناسور، مانند کف دست هموار گردید، آن را به طیبی نشان دادم، گفت: این معالجه را کسی غیر از خدا نکرده است.

[ابو العباس احمد بن خضر] ۴۸ یاقوته

در این باب است که ابو العباس احمد بن خضر بن ابی صالح، خطّ مبارک آن حضرت را دیده است.

در کتاب کمال الدین (۴) ز عمّار بن حسین سروشی، روایت کرده: ابو العباس احمد بن خضر بن ابی صالح جحدی به من خبر داد: بعد از آن که به طلب و جستجوی امام حریص شده، از وطن خود درآمده بودم، برای این که دستور العملی برایم ظاهر گردد تا به آن طریق رفتار نمایم؛ توقیعی از صاحب الزمان علیه السّلام به من در آمد، نسخه توقیع بدین نهج بود: «من بحث فقد طلب و من طلب فقد دلّ و من دلّ فقد اشاط و من اشاط فقد اشرك»؛ هرکس مرا جستجو نماید، در پی طلب من می افتد و هرکس در پی طلب

۱- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۹۷.

۲- الارشاد، ج ۲، ص ۳۵۷.

۳- الخرائج و الجرائح، ج ۲، ص ۶۹۵.

۴- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۵۹.

من بیفتد، هر آینه مرا به مردم نشان می دهد و هر کس مرا به مردم نشان داد، هر آینه باعث قتل من شود و هر کس باعث قتل من شد، هر آینه مشرک خواهد شد، در آن حال دست از جستجو برداشتم و به منزل خود برگشتم.

[علی بن بابویه] ۴۹ یاقوته

در این باب است که علی بن بابویه خط آن جناب را در خصوص رفتن به مکه و نرفتن او دیده است.

در بحار(۱) کتاب غیبت از جماعتی از حسین بن علی بن بابویه قمی ره روایت کرده، گفت: جماعتی از اهل بلد ما در سال خروج قرامطه یعنی خارجیان آن سالی که ستارگان پراکنده شده بودند و ایشان در بغداد اقامه داشتند، به من خبر دادند: پدرت به شیخ ابو القاسم حسین بن روح مکتوبی نوشت و در آن مکتوب، برای حج رفتن، اذن سفر خواسته بود. در جواب بیرون آمد: امسال بیرون مرو! آن گاه پدرت دوباره نوشت:

حجی که می خواهم بکنم، به سبب نذر بر من واجب شده، آیا بازماندم از آن جایز است؟

جواب آمد: اگر در رفتن ناچاری، با قافله آخر برو! پدرم با آن قافله رفت و از قتل و غارت در امان ماند کسانی که در قافله های پیشین رفته بودند، همه کشته شدند.

[محمد بن جعفر] ۵۰ یاقوته

در این باب است که محمد بن جعفر خط مبارک آن حضرت را در خصوص قبولی دگاکین محمد بن هارون همدانی دیده است.

ایضا در بحار(۱) کتاب غیبت نقل نموده که محمد بن هارون همدانی روایت کرده: از مال صاحب علیه السّلام، پانصد دینار در ذمه داشتم و به سبب آن، دلتنگ بودم، پیش خود گفتم؛ چند باب دکان دارم که پانصد و سی دینار خریده ام در عوض پانصد دیناری که باید به ناحیه صاحب علیه السّلام بدهم، واگذار می نمایم. به خدا سوگند هرگز این مطلب را به کسی نگفتم و به زبان نیاوردم، ناگاه آن حضرت به محمد بن جعفر نوشت: دگاکین را در عوض پانصد دیناری که از ما بر ذمه محمد بن هارون است از او بگیر!

[قاسم بن علا] ۵۱ یاقوته

در این باب است که قاسم بن علای وکیل خط آن حضرت را در خصوص طلب دعا نمودنش از آن بزرگوار برای فرزند دیده است.

در مدینه المعاجز(۲) ز ثقه الاسلام کلینی، روایت نموده که قاسم بن علاء گفته: سه عریضه در باب سه حاجت، خدمت حضرت حجّت علیه السّلام نوشتم و عرض کردم: پیر شده ام و فرزندی ندارم.

در باب آن سه حاجت، جواب بیرون آمد ولی در باب فرزند، جواب نرسید. دفعه چهارم در باب فرزند نوشتم که دعا نمایند.

به این مضمون جواب بیرون آمد: خداوندا! پسری به او عطا فرما که چشم او به آن روشن گردد و این حمل را قرار بده که برایش وارث باشد.

قاسم گوید: من نمی دانستم که حملی هست، نزد کنیز خود رفته، در این باب از او سؤال نمودم. خبر داد علّت من بسته شده، بعد از زمانی، پسری متولد شد.

۱- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۹۴.

۲- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۰۶.

[شیخ مفید] ۵۲ یاقوته

در این باب است که شیخ مفید خط آن حضرت را ذیل توقیعی که برای وی از جانب آن برگزیده ربّ الارباب صادر شده، دیده است؛ که اوّل آن توقیع بعد از بسم الله الرحمن الرحیم

امّا بعد سلام علیک ایّها الولیّ المخلص فی الدّین...؛ الی آخر است آن چه خود آن سرور ذیل آن توقیع به خطّ مبارک نگاشته، این است:

«هذا کتابنا إلیک أنّها الأخ الولیّ و المخلص فی ودنا الصّیفی النّاصر لنا الوقی حرّسک الله بعینه الّتی لا تنام فاحفظ به و لا تظهر علی خطنا الّذی سطرناه بماله ضمّناه احدا و ادّ ما فیہ الی من تسکن الیه و اوص جماعتهم بالعمل علیه إن شاء الله تعالی و صلّی الله علی محمّد و آله الطّاهرین»؛ ای برادر! این نوشته ما به سوی تو است، دوستدار و مخلص با صفای ما در مودّت و یاور با وفای ما! خداوند تو را به عین عنایت خود حراست کند که هرگز در خواب نرود! پس این نوشته را حفظ کن و کسی را بر خطّی که ما نوشته ایم؛ با آن چه در آن درج و تضمین کرده ایم، مّطلع مدار و آن چه در آن است به سوی کسی ادا کن که به او سکون نفس داشته باشی و جماعت ایشان را به عمل بر وفق آن وصیّت کن ان شاء الله تعالی و صلّی الله علی محمّد و آله الطّاهرین. (۱)

[شیخ مفید] ۵۳ یاقوته**اشاره**

در این باب است که ایضا شیخ سدید مفید، خطّ آن حضرت را ذیل توقیعی که برای آن سرور از ناحیه آن برگزیده خالق اکبر صادر شده، دیده است که اوّل آن توقیع بعد البسمله «سلام علیک ایّها العبد الصّالح النّاصر للحقّ الدّاعی الیه بکلمه الصّدق» است... الخ. و آن چه خود آن بزرگوار ذیل آن توقیع به خطّ مبارک نگاشته، این است:

۱- المقنعه، ص ۷؛ تهذیب الاحکام، ج ۱، ص ۳۸-۳۷؛ المزمار، شیخ مفید، ص ۹.

«هذا كتابنا إليك أيها الولي اللهم للحق باملأنا وخط ثقتنا فاخفه عن كل احد واطوه و اجعل له نسخه يطلع عليها من تسكن امانته من اوليائنا شملهم الله بركتنا إن شاء الله»؛ این نوشته ما به سوی تو است ای دوستدار! الهام شده به حق بلند مرتفع که به املا- و بیان ما و خط امین ماست، پس آن را از هر کس مخفی بدار و آن را درهم پیچ و برای آن نسخه ای قرار ده که بر آن کسی را مطلع سازی که از دوستداران ما به امانت او مطمئن باشی. خداوند ایشان را به برکت ما مشمول فرماید، ان شاء الله و الحمد لله و صلوات بر سید ما محمد و آل طاهرین او. (۱)

[تغلی از نجم ثاقب] [در ذیل این دو توقیع]

تنبيه للنبيه بدان چون این دو فرمان مبارک، در اغلب کتب معتبر غیبت؛ مثل کمال الدین، بحار، عوالم، نجم ثاقب، دار السلام عراقی و غیر این ها نقل شده، لذا از ذکر آن ها روما للاختصار چشم پوشی نموده و آن چه استادنا المحدث النوری- نور الله مرقده الشریف- در نجم ثاقب (۲) یل این دو توقیع بعد از نقل آن ها نگاشته، نقل می نمایم و آن، این است: آن چه از ظاهر کتاب احتجاج شیخ طبرسی معلوم می شود، آن است که آن چه از جانب حضرت حجت- عجل الله فرجه- برای شیخ مفید رسید، دو مکتوب بود که به خط بعضی از خواص آن جناب بود، هر مکتوب را به خط شریف مزین فرمودند و چند سطر، اظهار لطف زیادی فرمودند؛ لکن در کلمات، جمله ای از علما، تعبیر به لفظ توقیعات واقع شده که از آن ظاهر می شود توقیع بیش از دوتا بوده؛ چنان که در لؤلؤه بعد از ذکر ابیاتی که به خط حضرت علیه السلام بر سر قبر شیخ دیده شد، گفته: این بعید نیست بعد از این، بیرون آمدن آن چه از آن جناب از توقیعات برای شیخ مذکور بیرون آمد، الخ و استاد اکبر، علامه بهبهانی در تعلیقه فرموده: ذکر فی الاحتجاج

۱- الفصول العشره، ص ۲۳.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۶۷۱-۶۷۰.

توقیعات عن الصحاب عليه السلام... الخ و هكذا و شاید اصل مکتوب و خط مبارک را متعدّد حساب کردند.

شیخ یوسف از عالم متبحّر، یحیی بن بطریق حلّی صاحب کتاب عمده که از علمای مائه خامسه است نقل کرده که او در رساله نهج العلوم الی نفی المعدوم گفته: حضرت صاحب علیه السلام سه مکتوب، هر سال یکی، برای شیخ می فرستادند، بنا بر قول او، یک مکتوب از میان رفته و ذکری از آن در کتب موجود نیست.

دوم: شیخ طبرسی در اوّل کتاب احتجاج (۱)فته: ما اسانید اخباری ذکر نمی کنیم که در این کتاب نقل می کنیم یا به جهت وجود اجماع بر آن؛ یعنی بر صحّت خبر، ما به جهت موافقت آن خبر با ادلّه عقلی یا به جهت اشتها آن در سیر و کتب مخالف و مؤالف؛ یعنی در این کتاب اخباری نقل می کنیم که موافق اجماع یا دلیل عقل یا مشهور در کتب فریقین باشد و این دو مکتوب را به نحو جزم خبر می دهد که از جانب آن حضرت علیه السلام وارد شده، نه به تردید و احتمال به این که بگوید: روایت شده یا نقل کردند حسب وعده ای که در اوّل کتاب کرده و اگر چنین هم می گفت، باز معتبر بود.

بنابراین باید اجماع بر روایت آن دو مکتوب، محقق شده باشد یا در کتب مشهور باشد، شیخ یحیی بن بطریق حلّی در رساله مذکور فرموده: برای تزکیه و توثیق شیخ دو طریق است،

تا این که می گوید: دوم آن چیزی است که مختصّ به شیخ می باشد و آن چیزی است که کافّه شیعه آن را روایت کرده اند و آن را تلقّی نمودند به قبول این که مولای ما صاحب الزمان - صلوات الله علیه و اله - سه کتاب به سوی او نوشتند و بعد از ذکر عناوین کتب، گفته: این تمام ترین مدح و تزکیه و پاکیزه ترین ثنا و ستوده به قول امام امت و خلف ائمه علیهم السلام است، انتهى. (۲) پس به ظاهر و نصّ این دو شیخ معظّم، این دو مکتوب، در نزد اصحاب، مشهور و

۱- الاحتجاج، ج ۱، ص ۱۰.

۲- ر. ک: الفصول العشره، ص ۲۴.

مقبول بوده و در روایت آن، تأملی نفرمودند و این نشود، مگر آن که از مبلغ و رساننده آن، علامت صدق و شاهد قاطعی دیده باشند؛ چنان که خود آن شخص حامل، نیز باید بر آیه و علامتی بر بودن آن ها از سوی آن جناب علیه السلام واقف شده باشد و بی این شواهد و آیات چگونه می شود که اصحاب آن را تلقی کنند و قبول نمایند و به جزم، آن ها را به آن جناب علیه السلام نسبت دهند.

بحر العلوم رحمهم الله در رجال خود به این نکته اشاره نموده، چرا که در ترجمه شیخ مفید بعد از ذکر توقیعات مشهور که برای آن بزرگوار از ناحیه آن حجت غائب از انظار، صادر شده، فرموده: در امر آن ها به سبب وقوعشان در غیبت کبرا و جهالت آن شخص که این توقیعات را رسانده و دعوی کردن او به مشاهده، بعد از غیبت صغرا منافی است، اشکال می رود و ممکن است دفع این اشکال به احتمال حصول علم، به سبب قراین و مشتمل بودن توقیع بر اختیار از فتنه، شورش ها، جنگ های بزرگ و اخبار از عیبی که جز خداوند و اولیای او کسی بر آن مطلع نمی شود به این که آن را برای ایشان ظاهر نماید و این که مشاهده که ممنوع شده، این است که امام علیه السلام را مشاهده کند و بداند او حجت علیه السلام است، درحالی که آن جناب را مشاهده می کند و معلوم نشده آورنده توقیع، این مطلب را دعوی نموده باشد.

[خط آن سرور بر قبر شیخ مفید] ۵۴ یاقوته

در این باب است که خط آن جناب بر لوح قبر شیخ مفید نوشته شده بود.

چنان که در مجالس المؤمنین است که این چند بیت به حضرت صاحب الامر علیه السلام منسوب است که در مرثیه جناب شیخ مفید گفته و بر روی قبر او نوشته، دیده اند:

لا صوت للنّاعی بفقدک أنّه یوم علی آل الرّسول عظیم

ان کنت قد غیبت فی جدث الثری فالعلم و التّوحد فیک مقیم

و القائم المهدی یفرح کلّما تلیت علیه من الدّروس علوم

اشکال در علم به این که این ابیات از آن جناب است، مثل اشکال سابق و جواب همان جواب است ...، الی آخر. (۱)

[ابو محمد ثمالی] ۵۵ یاقوته

در این باب است که ابو محمد ثمالی، خطّ مبارکش را دیده است.

در عیون المعجزات (۲) ز ابی محمد ثمالی روایت نموده، گفت: برای دو مقصد به ناحیه مقدّسه نوشتم و خواستم در مقصد سوّم خود بنویسم، در نفس خود گفتم؛ شاید آن جناب - صلوات الله علیه - این را کراهت داشته باشد. آن گاه توقیع شریف در آن دو مقصود و مقصد سوّمی که در نفس خود پنهان کردم و آن را نوشتم، رسید.

[توقیعی درباره احمد بن عبد العزیز] ۵۶ یاقوته

چنان که در نجم ثاقب (۳) است، حسن بن عقیف از پدرش روایت نموده توقیعی درباره احمد بن عبد العزیز رسید که او مرتد شده، پس یازده روز بعد از وصول توقیع، ارتداد او متبیین شد.

[حسن نصر] ۵۷ یاقوته

در این باب است که حسن نصر صوت مبارکش را شنیده است.

در کتاب کافی (۴) ز علی بن محمد، او از سعید بن عبد الله روایت کرده که گفته:

۱- ر. ک: المقنعه، ص ۲۱، تهذیب الاحکام، ج ۱، ص ۴۲؛ المزار، شیخ مفید، ص ۱۱.

۲- عیون المعجزات، ص ۱۳۵.

۳- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۴۳۷، عیون المعجزات، ص ۱۳۵.

۴- الکافی، ج ۱، ص ۵۱۸-۵۱۷.

حسن بن نصر و ابی صدام با جماعتی بعد از وفات امام حسن عسکری علیه السّلام، در خصوص اموری که در دست وکلای آن حضرت بود، گفتگو نمودند و اراده کردند صاحب این امر را تفحص نمایند.

آن گاه حسن بن نصر نزد ابی صدام آمد، گفت: امسال آن را تأخیر کن!

حسن گفت: من برای آن از خوابی که می بینم؛ مضطرب شدم؛ بنابراین ناچارم، باید بروم. سپس پاره ای اموال خود را به ناحیه مقدّسه وصیت نمود، احمد بن یعلی بن حماد را وصیّ قرار داد و به او امر نمود چیزی از دست خود ندهد، مگر بعد از ظهورش، یعنی به دست صاحب الامر علیه السّلام.

راوی گفت؛ حسن گفت: وقتی وارد بغداد شدم، خانه ای را کرایه کردم و آن جا منزل نمودم.

در آن حال یکی از وکلای قدری پارچه و دینار آورد نزد من گذاشت.

گفتم: این ها چیست؟

گفت: چیزی است که می دانی.

بعد از آن، یکی دیگر از ایشان، مثل آن را آورد، پس از او هم، دیگری آورد، تا آن که خانه را پر کردند و بعد از این ها، احمد بن اسحاق، هرچه نزدش بود نزد من آورد، در آن حال تعجب نموده، در خصوص این اموال متفکر بودم.

ناگاه رقعۀ آن مرد رسید، و مضمونش این بود: وقتی از روز، فلان قدر گذشت، همه آن اموال را بردار و نزد من بیار!

پس من کوچ نموده، همه آن اموال را برداشتم، در راه فقیری با شصت نفر راه را می گرفتند، آن گاه بر او گذشتم، خداوند عالم مرا از شرّ ایشان، سالم گردانید، تا این که به قریه عسکر رسیدم و فرود آمدم.

در آن حال، رقعۀ ای رسید که هرچه با تو هست، بردار و بیار! آن گاه همه آن ها را توی سلّه دو نفر حمال گذاشتم. وقتی به دهلیز رسیدم، غلام سیاهی را دیدم، گفت: تویی حسن بن نصر.

گفتم: آری!

گفت: داخل خانه شو! داخل صحن و از آن جا داخل خانه شدم و سلّه را در آن جا خالی کردم. در گوشه خانه، نان بسیاری دیدم، به هریک از حمالان، یک گرده نان دادند و بیرونشان کردند.

ناگاه در میان خانه، پرده ای به نظرم رسید؛ از پس آن صدا شدم: یا حسن بن نصر، خدا را حمد کن، در عوض چیزی که به وسیله آن بر تو ممت گذاشت و به دل خود شک راه مده! زیرا شیطان دوست دارد تو شک کنی، دو پارچه کفن، از پس پرده بیرون نمود و به من گفته شد: این ها را بردار! به زودی به این ها محتاج می شوی. آن ها را گرفتم و بیرون رفتم.

سعد گفته: حسن بن نصر از آن سفر برگشت، در ماه رمضان وفات یافت و با آن دو پارچه کفن شد.

[شنیدن صوت آن بزرگوار] ۵۸ یاقوته

در این باب است که مردی صوت مبارکش را شنیده است. شیخ صدوق در کمال الدین (۱) از پدرش روایت نموده: عاصمی به من خبر داد مالی برای غریم، در ذمه مردی بود؛ او در خصوص کسی که آن را برساند، تفکر می نمود و به سبب آن دلتنگ شده بود، ناگاه درحالی که کسی را ندید، صدایی شنید، که این مال را به حاجز برسان!

[شیخ باقر بن شیخ هادی] ۵۹ یاقوته

در این باب است که عالم ثقه، شیخ باقر بن شیخ هادی کاظمی، نور مبارکش را در مقام مهدی - عجل الله فرجه - در مسجد سهله دیده است.

استادنا المحدث در نجم ثاقب (۱) رموده: عالم عامل و فاضل کامل، قدوه الاتقياء زين الصلحا، سيد محمد بن العالم، سيد هاشم بن مير شجاعت علي موسوي رضوي نجفي معروف به هندی که از اتقيای علما و ائمه جماعت حرم امير المؤمنين عليه السلام است.

او در بسیاری از علوم متعارف و غریب به ما خبر داده و نقل کرد: مرد صالحی بود که به او حاج عبد الله واعظ می گفتند، او بسیار به مسجد سهله و مسجد کوفه تردد می کرد و عالم ثقه، شیخ باقر بن شیخ هادی کاظمی مجاور نجف اشرف برایم نقل کرد، او در مقدمات و علم و قرائت و بعضی از علم جفر، عالم و ملکه اجتهاد مطلق را دارا بود، لکن به جهت تحصیل امر معاش بیش از مقدار حاجت، اجتهاد نمی کرد و قاری تعزیه بود، امام جماعت از شیخ مهدی زریجاری نقل کرد، گفت: وقتی در مسجد کوفه بودم، دیدم عبد صالح، حاجی عبد الله بعد از نصف شب عازم نجف شده که در اول روز به آن جا برسد. من نیز همراه او رفتم. چون به چاهی رسیدیم که در وسط راه است، دیدیم شیری وسط راه نشسته و صحرا خالی از مترددین، غیر از من و او بود. من ایستادم، گفت: چه شده؟

گفتم: این شیر است.

گفت: بیا، باک مدار!

گفتم: این چگونه می شود؟ سپس اصرار کرد، امتناع نمودم. گفت: اگر مرا دیدی که به او رسیدم و در مقابلش ایستادم و مرا اذیت نکرد؛ خواهی رفت؟

گفتم: آری! پیش افتاد، نزدیک شیر رفت و دست خود را بر پیشانی او گذاشت. من چون چنین دیدم، به سرعت شتافتم و با ترس و بیم از او و از شیر گذشتم. او به من ملحق شد و شیر در مکان خود باقی ماند. شیخ باقر گفت: در ایام جوانی با خال خود، شیخ محمد علی قاری، مصنف سه کتاب در علم قرائت و مؤلف کتاب تعزیه به مسجد سهله رفتیم، آن زمان موحش بود و این عمارت های جدید را نداشت و قبل از این که آن را اصلاح کنند، راه میان مسجد سهله و کوفه بسیار صعب بود، در مقام مهدی علیه السلام نماز

تحتی را به جای آوردیم و خال من سبیل و کیسه توتون خود را فراموش کرد. وقتی بیرون رفتیم و به در مسجد رسیدم، متذکر شده، مرا به آن جا فرستاد، هنگام عشا بود که داخل مقام شدم و کیسه و سبیل را گرفتم. دیدم جمره آتش بزرگی در وسط مقام مشتعل است. ترسیدم و هراسان بیرون رفتم. خالم پرسید: چه شده؟ خبر جمره آتش را به او دادم. گفت: به مسجد کوفه می رسیم و از حاجی عبد الله می پرسیم، زیرا او نباید از علم به آن، خالی باشد، چون سؤال کردیم، گفت: خیلی وقت ها آن جمره آتش را در خصوص مقام مهدی علیه السلام دیده ام، نه در سایر مقامات و زاویه ها.

[سید حسن صدر کاظمینی] ۶۰ یا قوته

در این باب است که مرحوم آیت الله آقای آقا سید حسن صدر کاظمینی نور مبارکش را در سرداب دیده است. بنابر آن چه جناب حجّه الاسلام، آقای حاج شیخ مهدی اصفهانی که پسر برادر آقا نجفی اصفهانی است، به خطّ خود نگاشته و برای درج در این مجموعه به سوی احقر ارسال داشته، این است و عالم جلیل، آقا سید، حسن کاظمینی جبل عاملی، پسر عموی آقای صدر-اعلی الله مقامهما- صورت و خطّ ایشان را حرفا به حرف و شفاها حکایت نمود: زمانی که در سامره مشغول تحصیل بودم، روزی حاج ملا علی بن حاج میرزا خلیل قدس سرهم وارد شد، خواهش کردم در حجره من توقف کند ولی مرا برای تهجد و نماز شب بیدار ننماید. حاجی مرحوم، اول شب خوابید و من مشغول کار تحصیل بودم، چون خوابیدم، مرا بیدار کرد و به نماز شب امر فرمود، هرچه استعفا کردم، نپذیرفت و بعد از نماز، مرا به متابعت از خودش امر فرمود، به سمت صحن مطهر و از آن جا به سرداب رفت و من دنبالش بودم، در وسط پله های سرداب مطهر، ناگاه نوری به مقدار تنوری جلوی خود دیدم. حاجی مرحوم به عربی فرمود: تشوف؛ یعنی آیا نور را می بینی و من فهمیدم آن نور، نور امام عصر و ناموس دهر، حضرت صاحب الامر-صلوات الله علیه- بود.

عَبْقَرِيَّة نَهْم [تَشْرَفٌ دَر رُؤْيَا]

اشاره

در حکایات طایفه ای که امام غایب را در عالم رؤیا و واقعه دیده اند، نه در بیداری، یا خواب آن ها به معجزه ای از آن حضرت مقرون بوده؛ در این عبقریّه، چند یاقوته است.

[ملا محمد تقی مجلسی] ۱ یاقوته

خواب عالم قدوسی، مرحوم ملا محمد تقی مجلسی است.

آن مرحوم در جلد چهارم شرح من لا یحضره الفقیه ضمن احوال متوکل بن عمیر، راوی صحیفه کامله سجادیّه، ذکر نموده: من در اوایل بلوغ، طالب مرضات خداوندی و ساعی در طلب رضای او بودم و مرا از ذکر جنابش قراری نبود، تا آن که میان بیداری و خواب دیدم صاحب الزمان علیه السّلام در مسجد جامع قدیم اصفهان ایستاده؛ قریب به در طنابی - که الآن محل تحصیل من است - به آن جناب سلام کردم و قصد کردم پای مبارکش را ببوسم. نگذاشتند و مرا گرفتند. سپس دست مبارکش را بوسیدم و از آن جناب مسایلی را که بر من مشکل شده بود، پرسیدم؛ یکی از آن ها این بود که در نماز خود وسوسه داشتم و می گفتم آن ها به نحوی نیست که از من خواسته اند و من به قضا مشغول بودم و نماز شب برایم میسر نبود.

از شیخ خود، شیخ بهایی، از حکم آن سؤال کردم. گفت: یک نماز ظهر و عصر و مغرب به قصد نماز شب به جای آور و من چنین می کردم.

از حجت علیه السلام سؤال کردم نماز شب بخوانم؟

فرمود: بخوان و مانند آن نماز مصنوعی که می کردی به جای نیاور و مسایل دیگری که از خاطر من رفته.

آن گاه گفتم: ای مولای من! برایم میسر نمی شود که در هر وقتی، خدمت جناب شریف برسم، پس کتابی به من عطا کن که همیشه به آن عمل کنم.

فرمود: من به جهت تو، کتابی به مولا محمد تاج عطا کردم و من در خواب او را می شناختم، فرمود: برو و آن کتاب را از او بگیر!

سپس از در مسجد که مقابل روی آن جناب بود به سمت دار بطیخ، محله ای از اصفهان، بیرون رفتم.

چون به آن شخص رسیدم و مرا دید، گفت: صاحب الامر - عجل الله فرجه - تو را نزد من فرستاده.

گفتم: آری! آن گاه کتاب کهنه ای از بغل خود بیرون آورد. وقتی آن را باز کردم؛ برایم ظاهر شد آن، کتاب دعاست، آن را بوسیدم و بر چشم خود گذاشتم، از نزد او برگشتم و به سوی صاحب - عجل الله فرجه - متوجه شدم، ناگاه بیدار شدم و آن کتاب با من نبود، پس به جهت فوت آن کتاب تا طلوع فجر گریه و ناله کردم.

چون از نماز و تعقیب فارغ شدم، در دلم چنین افتاده بود که مولانا محمد، همان شیخ بهایی است و حضرت او را تاج نامید، چون اشتهارش در میان علماست، لذا به مدرس او رفتم که در جوار مسجد جامع بود، او را دیدم که مشغول مقابله صحیفه کامله است و خواننده، سید صالح آقامیر ذوالفقار گلپایگانی بود. ساعتی نشستم تا از آن کار فارغ شد و ظاهراً کلام ایشان در سند صحیفه بود، لکن به جهت غمی که بر من مستولی بود، سخن او و سخن ایشان را نفهمیدم. نزد شیخ رفتم و خواب خود را به او گفتم و به جهت فوت کتاب گریه می کردم.

شیخ گفت: تو را به علوم الهی، معارف یقینی و تمام آن چه همیشه می خواهی، بشارت باد! و بیشتر صحبت من با شیخ، در تصوف بود و او به آن مایل بود. قلبم ساکن

نشد و با گریه و تفکر بیرون رفتم، در دلم افتاد به آن سمتی بروم که در خواب به آن جا رفتم. چون به محله دار بطیخ رسیدم، مرد صالحی دیدم که اسمش آقا حسن و ملقب به تاج بود. وقتی به او رسیدم، بر او سلام کردم. گفت: یا فلان! کتب و قضیه ای نزد من است که هر طلبه ای از آن ها می گیرد، به شروط وقف عمل نمی کند و تو به آن عمل می کنی، بیا و به این کتب نظر کن و هرچه را به آن محتاجی بگیر! پس با او به کتابخانه اش رفتم. اولین کتابی که به من داد، همان بود که در خواب دیده بودم، شروع به گریه و ناله کردم و گفتم: مرا کفایت می کند و در خاطر ندارم خواب را برایش گفتم یا نه.

نزد شیخ آدمم و شروع کردم به مقابله با نسخه ای که جد پدر او از نسخه شهید نوشته بود و شهید نسخه خود را از نسخه عمید الرؤسا و ابن سکون نوشته بود و با نسخه ابن ادریس بدون واسطه یا به یک واسطه مقابله کرده بود و نسخه ای که حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه - به من عطا فرمودند، از خط شهید نوشته شده بود و با آن نسخه نهایت موافقت را داشت؛ حتی در نسخه هایی که در حاشیه آن نوشته شده بود، بعد از آن که از مقابله فارغ شدم، مردم نزد من شروع به مقابله کردند و به برکت عطای حجت - عجل الله فرجه - در بلاد ما صحیفه کامله ای گردید و مانند آفتاب در هر خانه، مخصوصا در اصبهان طالع شد، زیرا اکثر مردم، صحیفه های متعدّد دارند و اکثر ایشان، صلحا و اهل دعا و مستجاب الدعوه شدند و این آثار معجزه ای از حضرت صاحب علیه السلام است و آن چه خدا به سبب صحیفه به من عطا فرمود، نمی توانم احصا کنم. (۱)

[خواب سجاده چی آقای بهبهانی] ۲ یاقوته

خواب سجاده بردار آقای بهبهانی است.

العالم الربانی و الفاضل الصمدانی، الحبر الملی آقا آخوند ملا علی قزوینی، صاحب

تألیفات رشیده و تدقیقات رقیقه؛ مثل کتاب صیغ العقود که در این زمان، در میان فضلا متداول و معروف است و کتاب معدن الأسرار که میان اهل علم و منبر، مشهور است؛ در کتاب مزبور نقل نموده: توسط ثقات از علمای اعلام از استاد الاساتید آقا محمد باقر بن محمد اکمل بهبهانی حکایت شده، فرمودند: در اوّل ورودم به کربلای معلّی، مردم را در منبر، موعظه می کردم.

روزی طی بیانات، حدیث شریفی که در خرایج راوندی است، بر لسانم جاری شد که مضمون آن این است: زیاد مگویید که چرا آن حضرت ظهور نمی کند؟ چون شما طاقت سلوک با او را ندارید، زیرا لباس او خشن و درشت و خوراک او، نان جو است، سپس گفتم: غیبت صاحب الزمان - عجل الله فرجه - از الطاف الهی است، زیرا ما قوه اطاعت وی را نداریم. اهل مجلس به یکدیگر نگاه و شروع به نجوا کردند که این مرد راضی نیست آن حضرت ظهور کند تا مبادا ریاستش زایل شود و به حدی میان مردم زمزمه شد که من خایف شده، با سرعت از منبر فرود آمده، به خانه رفتم و در را به روی مردمان بستم.

ساعتی بعد کسی دقّ الباب نمود. عقب در آمدم و گفتم: کیستی؟

گفت: فلاّنی که سجّاده بردار تو هستم. در را گشودم، او سجّاده را از همان جا به صحن خانه انداخت و گفت: ای مرتد! سجّاده خود را بردار که در این مدّت، به عبث به تو اقتدا کردیم و عبادات خود را باطلا- به جای آوردیم. من سجّاده را برداشتم و آن مرد رفت، از خوف، در را محکم بستم و متحیر نشستم.

چون پاسی از شب گذشت، دقّ الباب نمودند، من با خوف تمام، عقب در رفتم و گفتم: کیستی؟ دیدم همان سجّاده بردار است که با عذر تمام و الحاح، اظهار عجز، معذرت، ذلّ و مسکنت می نماید، قسم های مغلظه به من می دهد که در را بکشایم و من از خوف، در را نمی گشودم، این قدر، قسم یاد کرد و عجز نمود که یقینم به صدق وی محکم شد، در را گشودم، ناگاه دیدم بر قدم های من افتاد و پاهایم را بوسه زد.

به او گفتم: ای مرد مسلمان! سجّاده آوردن اوّل و مرتد گفتنت به من چه بود و این

قدم بوسیدن چیست؟

گفت: مرا ملامت مکن! از نزد شما رفتم، نماز مغرب و عشا را به جای آورده و خوابیدم، در عالم رؤیا دیدم حضرت صاحب الزمان - عجل الله فرجه - ظهور فرموده، من با شتاب، تمام خدمتش مشرف شدم. به من فرمود: ای فلان! این عباى تو مال فلانى است و تو ندانسته آن را از ديگرى گرفته اى، بايد به صاحبش ردّ کنى. عبا را به صاحب اصلى اش ردّ نمودم.

سپس فرمود: قباى تو نیز از فلان شخص است و تو او را از ديگرى خريده اى، بايد آن را هم به صاحب اولى اش برگردانى، چنين امر نمود تا تمام البسه ام را به مردم دادم. پس شروع به خانه، ظروف، فروش، مواشى، عقارات من و ساير مخلفات نمود و براى هر يکى، مالکى معين فرمود و آنان را به او ردّ نمود.

سپس فرمود: زنى که در حباله تو مى باشد، خواهر رضاعى تو است و تو ندانسته، او را تزويج کرده اى، بايد او را هم به اهلش ردّ نمايى! او را هم ردّ کردم. پسرى قاسم على نام دارم، ناگاه در آن اثنا، در آن جا پيدا شد و همين که نظر آن حضرت بر او افتاد، فرمود: اين پسر نیز از همين زن پيدا شده و ولد حرام خواهد بود. اين شمشير را بردار و او را گردن بزنى! آن هنگام، در غضب شدم و گفتم: به خدا قسم! تو سید و از ذرّيه پيغمبر نيستى، چه رسد که صاحب الزمان - عجل الله فرجه - باشى، همين که اين سخن را گفتم، از خواب بيدار شدم. دانستم قوه اطاعت و فرمان بردارى او را نداريم و صدق فرمايش جناب عالى بر من معلوم شد، از کرده خود نادم و از گفته خود، پشيمانم! مرا عفو فرما!

[زنى به نام ملکه] ۳ ياقوته

خواب زنى ملکه نام از اهل تسنن است که در زمان توقّف و مجاورت مؤلف حقيّر در نجف اشرف واقع شد.

کيفيت آن به نحو اجمال اين است: داعى در سال هزار و سى صد و هفده از هجرت

نبوی در نجف اشرف - زاد الله الشرف فوق الشرف - مشرف بودم، در آن سال معجزه ای از مهدی آل، نسبت به زنی از اهل ضلال کالشمس فی رائعه النهار، آشکار گردید و بهتر است در این باب آن چه را ترجمه نمایم که عالم جلیل و محدث نبیل، المبرء من کلّ شین، مرحوم حاجی میرزا حسین نوری در کتاب کشف الأستار خود ذکر کرده و جواب قصیده ای است که از یکی از عاظمه در انکار حیات و غیبت امام عصر، انشاد نموده، آن مرحوم همین کیفیت خواب و معجزه را، چون خودش در آن اوقات در قید حیات و در نجف اشرف بوده، از خط سید محمد سعید افندی نقل نموده که آن سید، در نجف اشرف در مدرسه ای که از طرف مشرق قریب به باب وادی السلام است، مدرّس و خطیب بود این حقیر در آن اوقات، مکرّر با آن سید ملاقات کردم و الحق در قرائت قرآن در عصر خود، بی نظیر بود.

الحاصل: معاصر مرحوم در کتاب مزبور، نقل می نماید که سید مزبور که خودش از طایفه اهل تسنن است، به سوی آن مرحوم مطلبی نگاشته و ترجمه آن این است:

فاضل رشید، سید محمد سعید الافندی الخطیب، حدیث کرد در آن چه به خطّ خودش نوشته بود که کرامتی برای آل رسول است، بر او و بر آتش صلوات و سلام باد که بیان آن، برای برادران ما که از اهل اسلام هستند، سزاوار است.

آن کرامت این است: زنی که اسمش ملکه، دختر عبد الرحمن و زوجه ملّا امین بود - که شوهرش معاون ما در مکتب حمیدی بود که در نجف اشرف واقع است - در شب دوّم ماه ربیع الاوّل، سال هزار و سی صد و هفده هجری و موافق با شب سه شنبه بود، که او به صداع شدیدی مبتلا شد. چون صبح نمود، روشنی از هر دو چشمش رفته و نور چشمانش گرفته شده بود، به نحوی که هیچ چیز را نمی دید، پس مرا به این کیفیت خبر دادند، من به شوهرش، ملّا امین، گفتم: او را شبانه به روضه حضرت مرتضی علی علیه السلام ببر و آن حضرت را پیش خداوند، شفیع قرار بده و او را بین این زن و خداوند واسطه نما؛ شاید باری تعالی به برکت آن جناب به این زن شفا کرامت فرماید.

در آن شب که شب چهارشنبه بود، مسامحه نموده، به واسطه کثرت درد و المی که

آن زن داشت به روضه مطهره نرفتند. آن شب، قدری درد چشم آن زن تخفیف پیدا کرده، خوابید. در خواب دید، شوهرش ملا امین زن دیگری که اسمش زینب است را در رفتن به زیارت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام اعانت می نماید و چون به سوی روضه منوره می رفتند، در بین راه، گویا مسجد بزرگی دیدند که مملو و پر از جمعیت است.

به جهت تماشا کردن آن مسجد و اشخاص، داخل مسجد شدند، گویا یک نفر از آن جمعیت، صدا زد: یا ملکه! مترس ان شاء الله هر دو چشم تو شفا می یابد.

ملکه گوید؛ به او گفتم: تو کیستی؟ بارک الله!

آن بزرگوار فرمود: منم مهدی علیه السلام. آن زن از خواب بیدار شد، در حالی که خوشحال و فرحناک بود.

چون صبح روز چهارشنبه، سوم ماه مزبور شد، آن زن با زنان بسیاری از نجف اشرف بیرون رفته، در مقام مهدی - عجل الله فرجه - داخل شدند که از محوطه نجف اشرف خارج و داخل وادی السلام است.

ملکه به تنهایی در محراب آن مقام شریف وارد شده، شروع به گریه و تضرع و زاری نمود. سپس حالت غشوه ای به او روی داد، در آن حال دو مرد جلیل را دید که یکی از آن ها بزرگ تر از دیگری و در جلو و یکی دیگر کوچک تر و عقب او بود.

مرد بزرگ تر به ملکه گفت: مترس و به خود خوف راه مده!

ملکه گفت: تو کیستی؟

فرمود: من علی بن ابی طالب علیه السلام و این مردی که عقب من است، ولدم، مهدی - عجل الله فرجه - است.

مرد بزرگ تر به زنی که آن جا ایستاده بود، امر فرمود و گفت: ای خدیجه! برخیز، دست خود را بر چشم های این مسکینه بکش و مسح نما!

آن زن برخاست و چشم های ملکه را مسح نمود. سپس آن زن از حالت غشوه به خود آمد. دید، چشم هایش نورانی تر و بیناتر از اول است. زن هایی که با او بودند، بالای سرش جمع شده، صداهای خود را به صلوات و تحیات بلند نمودند، طوری که عامه

اهل نجف اشرف، صداهای آن ها را از وادی السلام می شنیدند.

از جمله، مؤلف این رساله بود، گویا الآن که قریب چهارده سال از آن قضیه می گذرد، صدای آن ها دو گوش مرا پر کرده است. پس با همین هیأت او را وارد نجف اشرف نموده، در حرم محترم حضرت امیر علیه السلام داخل شدند.

سید مزبور گوید: بحمد الله دو چشم آن زن نیکوتر از اول اند و آن چه ما ذکر کردیم برای دو بزرگواری که به آن ها اشاره کردیم، کم است، زیرا از این قسم کرامات، بلکه بزرگ تر این، از برای خدام آن دو بزرگوار که از صلحانند به اذن و اجازه مولای جلیل شان واقع می شود، پس چگونه برای اعیان آل سید المرسلین ظاهر نشود، این، آن چیزی است که حقیر مدرّس و خطیب در نجف اشرف، سید محمد سعید - اعث الله علی حبّهم امین - مطلع شده، انتهی.

[حاجی محمد رازی] ۴ یاقوته

خواب حاجی محمد رازی، الرّاقی فی درجات الجنان الی اعلی المراقی است.

المعاصر المرحوم آقا خوند ملاً محمود عراقی در کتاب دار السلام از ثقه جلیل، حاجی میرزا محمد رازی نقل نموده که اصل او از مشهد عبد العظیم و ساکن نجف اشرف می باشد و خانه اش از جانب جنوب به صحن مقدّس متّصل است و مواظب طاعات و زیارات و حالت انزواست.

شرح واقعه، این است: حقیر روزی در خانه حاجی مزبور بودم، اتفاقاً کلام در خصوص احوال امام عصر علیه السّلام و ذکر کسانی که به شرف ملاقات آن حضرت فایز شده اند، به میان آمد و هریک در این باب سخنی گفتیم، تا آن که حاجی مزبور در اثنای کلام ذکر کرد: من بسیار شوقمند لقای آن بزرگوار بودم و با خود می گفتم اگر من هم در عداد شیعیان آن حضرت معدود بودم، در خواب یا در بیداری به شرف ملاقات او فایز می گردیدم، پس شایسته آن نیستم و قصوری در من است و از این جهت ترس و

اضطراب زیاد داشتم، تا آن که به زیارت قبله هفتم و امام هشتم، حضرت رضا علیه السلام موفق گردیدم و پس از زیارت، به نجف اشرف مراجعت کردم.

چند روزی از آن گذشت. یک شب در خواب دیدم شخصی به من گفت: امام عصر به نجف تشریف آورده، پرسیدم: کجاست؟

گفت: در مسجد هندی که از مساجد معتبر آن بلد شریف می باشد. چون این را شنیدم، مسرور شدم و با سرعت و تعجیل تمام، به اراده زیارت و دریافت شرف حضور آن بزرگوار، به سوی آن مسجد روانه گردیدم.

داخل مسجد که شدم، آن بزرگوار را دیدم که در بیخ مسجد ایستاده و اجتماع خلق در مسجد به حدی می باشد که راه عبور بر آن طرف را بسته اند و نمی شود نزدیک شد.

مأیوسانه ایستادم و با خود گفتم؛ مردم در همه امور پیش دستی می نمایند و دیگری را راه نمی دهند. ناگاه دیدم آن بزرگوار سرمبارک را برداشت، نظری به صفحه جماعت خلق انداخت، چشم مبارکش به من افتاد و به اشاره دست، مرا به سوی خود خواند.

وقتی جماعت آن نوع ملاحظت را دیدند، کوچه و راه دادند و من نزد آن حضرت رفتم. آن بزرگوار به من اظهار رأفت و مرحمت نمودند و فرمودند: آن وقت که از مشهد مراجعت کرده بودی و در آن بالاخانه نشسته بودی، ما به دیدن تو آمدیم، لکن شناختی.

چون این را شنیدم، دانستم در بعضی ایام مراجعت من از مشهد که در بالاخانه بیرونی برای آمدن مردم نشسته بودم، آن بزرگوار به لباس عامه بلد و کسانی که برای دیدن زائرین به اراده محض دریافت ثواب بدون قصدی که شناخته شوند و چشم بازدید داشته باشند، تشریف آورده اند و من او را در عداد ایشان دانسته ام و ملتفت این که آن مولای من و دیگران، بلکه آقای اهل زمین و آسمان است، نشده ام.

از این کلام منفعل گشته، از خواب بیدار شدم و به خدمت آن سرور در بیداری و خواب مسرور گشتم و به شکرانه این نعمت عظمی و این که در عداد اهل آن درگاه، معدودم، سجده شکر به جا آوردم و الحمد لله.

[هم درس شیخ حرّ عاملی] ۵ یاقوته

خواب شیخ محمد، هم درس مرحوم شیخ حرّ عاملی است.

چنان که مرحوم شیخ مزبور در کتاب اثبات الهداه بالنصوص و المعجزات (۱) رموده: به تحقیق جماعتی از ثقات اصحاب ما، مرا خبر دادند که ایشان صاحب الامر علیه السلام را در بیداری دیدند و از آن جناب معجزات متعدّدی مشاهده نمودند و ایشان را به مغیباتی خبر داد و برایشان دعا کرد، دعاهایی که مستجاب شده بود و ایشان را از خطرهای مهلک نجات داد. فرمودند: روز عیدی در بلاد خودمان، در قریه مشغرا نشسته بودیم و ما جماعتی از طلب علم و صلحا بودیم.

من به ایشان گفتم: کاش می دانستیم در عید آینده، کدام یک از این جماعت زنده و کدام مرده است. مردی که نام او شیخ محمد و در درس شریک ما بود، گفت: من می دانم در عید دیگر و عید دیگر و عید دیگر تا بیست و شش سال زنده ام و از او ظاهر شد که در این دعوی جازم است و مزاح نمی کند.

به او گفتم: تو علم غیب می دانی؟

گفت: نه! لکن من مهدی علیه السلام را در خواب دیدم و به مرض سختی مریض بودم و می ترسیدم بمیرم درحالی که عمل صالحی برایم نیست که خدای عزّ و جلّ را به آن عمل ملاقات نمایم.

پس به من فرمود: مترس! زیرا خداوند تو را از این مرض شفا می دهد، بلکه تا بیست و شش سال زندگانی خواهی کرد. آن گاه به من جامی عطا فرمود که در دستش بود. نوشیدم و آن مرض از من کناره کرد و شفا حاصل شد و می دانم این کار شیطان نیست.

من چون سخن آن مرد را شنیدم، تاریخ آن را نوشتم و آن سنه هزار و چهل و نه بود، مدّتی بر آن گذشت و من سنه هزار و هفتاد و دو به سوی مشهد مقدّس انتقال کردم.

چون سال آخر شد، در دلم افتاد که مدّت گذشت، پس به آن تاریخ رجوع کردم و حساب نمودم، دیدم از آن زمان، بیست و شش سال گذشت، گفتم: سزاوار است آن مرد، مرده باشد. مدّت یک یا دو ماه نگذشت که مکتوبی از برادرم رسید، او، در آن بلاد بود و به من خبر داد آن مرد در همان سال وفات کرده است.

[شیخ حرّ عاملی] ۶ یاقوته

خود شیخ حرّ عاملی امام را در خواب دیده است.

چنان که در کتاب مزبور (۱) است که فرمود: من در زمان کودکی که ده ساله بودم، به مرض سختی مبتلا شدم، به نحوی که اهل و اقاربم جمع شدند و گریه می کردند، برای عزاداری مهیا شدند و یقین کردند من در آن شب خواهم مرد.

آن گاه پیغمبر صلی الله علیه و اله و دوازده امام علیهم السّلام را دیدم و حال آن که من میان خواب و بیداری بودم. برایشان سلام کردم و با یک یک مصافحه نمودم و میان من و حضرت صادق علیه السّلام سخنی گذشت که در خاطر من ماند؛ جز آن که آن جناب در حقّ من دعا کرد، سپس بر صاحب علیه السّلام سلام کردم و با آن جناب مصافحه نمودم، گریستم و گفتم: ای مولای من! می ترسم در این مرض بمیرم و مقاصد خود را از علم و عمل به دست نیاوردم.

فرمود: مترس! زیرا تو در این مرض نخواهی مرد؛ بلکه خداوند تو را شفا می دهد و عمری طولانی خواهی کرد. آن گاه قدحی به دست من داد، از آن آشامیدم، در حال، عافیت یافتم و مرض بالکلیه از من زایل شد، نشستم و اهل و اقاربم تعجب کردند، بعد از چند روز ایشان را به آن چه دیده بودم، خبر کردم.

[مصطفی الحمود] ۷ یاقوته

خواب مصطفی الحمود سنی است.

عالم جلیل معاصر، المبرء من کلّ شین، مرحوم حاجی میرزا حسین نوری.

در کتاب نجم الثاقب (۱) ز ثقه عدل امین آقا محمد، شمعدار حرم عسکرین، در مدّت چهل سال و محلّ وثوق سیّد الفقها، مرحوم میرزای شیرازی، نقل نموده: مردی از اهل سنت سامره که به او مصطفی الحمود می گفتند، در ردیف خدام بود که جز آزدن زوّار و گرفتن مال آن ها به هر حيله و مکر، شغلی ندارند و غالب اوقات در سرداب مقدّس در آن صفّه کوچک بود که پشت شباک ناصر عبّاسی است و اغلب زیارات مأثوره را حفظ بود، هر کس در آن مکان شریف داخل می شد و شروع به زیارت می کرد، آن خبیث او را از حالت زیارت و حضور قلب می انداخت و پیوسته، خواننده را به اغلاطی که غالب عوام از آن ها خالی نیستند، ملتفت می کرد.

شبی در خواب، حضرت حجّت علیه السّلام را دید که به او می فرماید: تا کی زوّار مرا می آزاری و نمی گذاری زیارت بخوانند؟ تو را چه مداخله در این کار؟ بگذار ایشان هر آن چه می خواهند بگویند پس بیدار شد درحالی که خداوند هر دو گوش او را کر نمود، پس از آن، دیگر چیزی نشنید و زوّار از او آسوده شدند، چنین بود، تا آن که به اسلاف خویش پیوست.

[بعضی از صلحا] ۸ یاقوته

خواب بعضی از صلحاست.

ایضا علامه مزبور در کتاب مذکور (۲) ز سیّد فضل الله راوندی در کتاب دعوات (۳)

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۳۷؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۷۵-۲۷۴.

۲- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۶۳۷.

۳- الدعوات، ص ۱۵۶.

از بعضی از صالحین نقل نموده که گفت: در بعضی اوقات، برخاستن برای نماز بر من صعب شده بود و این، مرا محزون کرده بود. آن گاه صاحب الزمان علیه السّلام را در خواب دیدم و فرمود: بر تو باد به آب کاسنی، به درستی که خداوند این کار را بر تو آسان می کند. آن شخص گفت: من بسیار آب کاسنی را خوردم. سپس برخاستن برای نماز بر من سهل شد.

[خواجه نصیر طوسی] ۹ یا قوته

خواب خواجه نصیر الدین طوسی است.

چنان که معاصر عراقی در دار السلام گفته: چهارم این طایفه؛ یعنی کسانی که در خواب، حضور آن حضرت شرفیاب شده اند، خواجه نصیر المله و الدین سلطان الحکماء و المتکلمین، عالم ربّانی و محقق صمدانی، محمد بن محمد بن حسن طوسی است که اصل او از قریه جهرود ساوه بوده و ولادت با سعادت او، در یازدهم جمادی الاولی از سال پانصد و نود و هفت که روز وفات امام فخر رازی است، در شهر طوس اتفاق افتاده که ماده تاریخ او با آیه کریمه قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَ زَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا (۱) وافق آمده، ماه صفر شش صد و چهل و چهار از تألیف شرح اشارات فارغ شده و روز سه شنبه هجدهم ماه جمادی الاولی از سال شش صد و پنجاه و هفت در شهر مراغه، ابتدای بنای زیج و رصد کرده و در هجدهم ماه ذی حجه، سال شش صد و هفتاد و دو این جهان را بدرود نموده؛ تمام عمر شریفش، هفتاد و پنج سال بوده است.

شرح این واقعه از قراری که در السنه مشهور و در جمله ای از کتب مسطور است؛ این است که آن جناب مدّت بیست سال کتابی در مناقب اهل بیت عصمت تألیف نمود و آن را، با خود به بغداد برد که به نظر خلیفه عبّاسی برساند.

اتفاقا وقتی رسید خلیفه با ابن حاجب، برای تفرّج و تماشا، میان شطّ بغداد بودند.

خواجه آن کتاب را نزد خلیفه نهاد و خلیفه آن را به ابن حاجب داد، چون نظر آن ناصب به مناقب ائمه اطهار علیهم السّلام افتاد، از شدت بغض، آن کتاب را در آب انداخت و از روی استهزا گفت: اعجبتنی تلمّه؛ از انداختن این کتاب به آب خوشم آمد. سپس روی خود به آن جناب کرده، گفت: آقا خوند اهل کجایی؟

خواجه فرمود: اهل طوسم.

گفت: از گاوان یا از خران آن مکانی؟

خواجه فرمود: بلکه از گاوان آن مکان.

ابن حاجب گفت: ساخت کجاست؟

خواجه فرمود: شاخم را در طوس گذاشته ام. می روم می آورم. خواجه مهموم و مغموم و محروم، روی به دیار خود نهاد.

اتفاقاً شبی در خواب دید بقعه ای در مکانی واقع و در آن بقعه، مقبره ای است که بر آن مقبره، صندوقی است و بر آن صندوق، دعای سلام، معروف به دوازده امام خواجه را نوشته اند و حضرت حجت - عجل الله فرجه - در آن مقام نشسته، سپس آن بزرگوار، آن سلام را با دعای توسل معروف و کیفیت ختم به خواجه تعلیم فرمود. چون از خواب بیدار شد، بعض آن را فراموش کرده بود، بار دیگر خوابید.

ثانیا همان واقعه را به عینها دید و آن جزء فراموش شده را از آن بزرگوار تلقی کرد، بیدار شده، مجموع آن را در لوح خاطر خود ثبت دید و آن را به رشته تحریر درآورد.

پس، برای تلافی عمل خلیفه و ابن حاجب، مشغول ختم آن گردید، تا این که به اجابت، مقرون شده، آن حضرت او را بشارت داد که قضای حاجت او، به دست کودکی که به تربیت او بزرگ گردد و به تاج سلطنت فایز شود، بشارت داد و به شهر و بلد او اشاره فرمود.

خواجه به رمل، محله آن پادشاه را تعیین کرد و خانه او را تحقیق نمود. زنی را در آن خانه دید که دو طفل داشت، آن دو طفل را از او درخواست کرد و در کنف تربیت خود درآورد، و به فراست دانسته، پادشاه کدام یک از ایشان است و آن، هلاکوخان

بود، پس در تربیت او، غایت اهتمام را مرعی داشت، تا آن که به حدّ رشد رسید.

روزی به او گفت: اگر تو پادشاه شوی، عوض زحمت مرا به چه چیز می دهی؟

گفت: به آن که تو را وزیر خود کنم.

گفت: در این خصوص عهدنامه ضروری است.

گفت: چنین است و به او عهدی داد. زمانی نگذشت که هلاکوخان، حاکم خراسان را کشت، در جای او نشست و خواجه را وزیر خود کرد. پس از آن استیلا در بلاد خراسان، به سوی بلاد خارج از آن عنان کشید و شهر به شهر در حیطة تصرف درآورد، تا آن که به بغداد شتافت و معتصم عباسی را که خلیفه بود، مستأصل کرد، گرفت و کشت. داد اهل آن دیار بداد و ابن حاجب، وقتی واقعه را چنان دید، در خانه شخصی پنهان شد، طشتی را پر از خون کرد، بر سر آن طشت، چیزی گذاشت، بر بالای آن چیز، فراشی پهن کرد و بر آن نشست که از دلالت رمل خواجه، مأمون ماند.

خواجه چون رمل بینداخت، ابن حاجب را در بالای دریای خون دید و حیران بماند، هرچه از او جویا شد، اثری نیافت و خبری نشنید. آخر الأمر صلاح و تدبیر چنان دید که چند گوسفند وزن کند، به اهل بغداد تقسیم نماید و بعد از زمانی به همان وزن، قبض کند و از آن جمله، گوسفندی به مهمان دار ابن حاجب داد، او در تدبیر آن که گوسفند را چگونه نگهداری کند که در وقت تسلیم تفاوتی در آن نباشد، با ابن حاجب مشورت کرد.

گفت: تدبیر آن است که بچه گرگی به دست آوری و هر روز از صبح تا شام گوسفند را علوفه تمام داده، چون شب آید، آن گرگ را به آن بنمایی. چنان که در آن روز که گوسفند فربه گشته، با دیدن گرگ از وزنش کاسته شود و با مداومت بر این عمل، چندان که گوسفند نزد تو باشد، در آن تفاوت ظاهر نگردد.

آن مرد، این طریقه را تا روزی که گوسفند را استرداد کردند، معمول داشت. پس همه آن گوسفندها را با تفاوت دیدند مگر آن را، خواجه به فراست دانست ابن حاجب در خانه آن شخص است و این تدبیر از او می باشد، لذا فرستاد او را آوردند و در

محضر خواجه و هلاکو، بداشتند.

خواجه به او گفت: شاخ من، این پادشاه است که وعده آوردنش را کردم. سپس او را با خود کنار شطّ برد و به احضار کتب او امر نمود، جمیع آن ها را از تألیفات خودش و غیر آن ها، در محضر او در آب انداخت و اعجبتنی تلمّه می گفت ما مگر شافیه و کافیه و مختصر را که در صرف و نحو و اصول اند و برای مبتدی، نافع می باشند.

آن گاه فرمود ابن حاجب را، مانند گوسفندی پوست کنند و بدنش را در شطّ انداختند، ابن حاجب در آن زمان جوان بود و خط بر عارض او روییده بود.

مؤلف گوید: مرحوم آقا محمد علی کرمانشاهی، خلیف آقای بهبهانی در کتاب مقامع الفضل خود گفته: این حکایت از جمله مشهوراتی است که اصل ندارد، زیرا وفات ابن حاجب که نام او عثمان بن عمرو بن ابی بکر مالکی بوده، در اسکندریه مصر در روز شانزدهم شوال سال شش صد و چهل و شش واقع شده و فتح بغداد، به دست هلاکو و خواجه در سال شش صد و پنجاه و پنج بوده است.

[عالم معاصر عراقی] ۱۰ یا قوته

خواب عالم معاصر عراقی، مؤلف کتاب قوامع الاصول و لوامع الفقه و دار السلام است.

در کتاب اخیر فرموده: در سال هفتاد و سه، بعد از هزار و دویست بعد از هجرت که اوایل مجاورت و وقوف من در نجف اشرف بود و سال سوّم ورود آن ارض اقدس بود، شبی در خواب دیدم از باب قبله صحن مطهر، داخل دالان شدم و دیدم در صحن مطهر، ازدحام عامی است. از شخصی پرسیدم، باعث این ازدحام چیست؟

گفت: مگر نمی دانی حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه - ظهور فرموده و اینک میان صحن، ایستاده، مردم با او بیعت می کنند.

چون این را شنیدم، متحیر شدم که اگر بروم بیعت کنم، شاید آن حضرت نباشد و

بیعت با باطل واقع شود؛ و الاً شاید آن حضرت باشد و بیعت با حق ترک شود.

با خود گفتم می روم، با او اظهار بیعت کرده، دست خود را به سوی دست او دراز می کنم، اگر امام باشد می داند من در امامتش شک دارم؛ دست خود را کشیده، بیعت مرا قبول نکند. پس معلوم می شود او امام است و با او بیعت می کنم و اگر امام نباشد و ضمیر مرا نداند اگر دست خود را به جهت بیعت به من دهد، آن گاه دانسته شود امام نباشد و من با او، بیعت نکنم و دست خود را بکشم.

چون این امر را در ضمیر گرفته، داخل صحن شدم، جمال عدیم المثال آن حضرت را مشاهده کردم. جازم شدم آن حضرت می باشد، از ضمیر خود غفلت کرده، دست خود را برای بیعت دراز کردم؛ چون آن بزرگوار آن را بدید، دست مبارک خود را کشید، حقیر از ملاحظه این حال، خجل و پریشان حال شدم. آن حضرت وقتی این حالت را دید، تبسم نموده، فرمود: معلوم شد من امامم؟! سپس دست مبارک دراز کرده، اشاره به بیعت نمود، حقیر ملتفت ضمیر خود گردیده، مسرور شده، بیعت نمودم و از غایت شوق، مشغول طواف بدن انور اطهرش شدم.

ناگاه شخصی از آشنایان اخیار، از دور نمودار گشته، او را آواز کردم اینک حضرت ظهور فرموده، چون این شنید، بدون تأمل آمده با آن بزرگوار بیعت کرده، دور او می گشت، پس در این اثنا از خواب بیدار شدم.

[خوابی دیگر از مرحوم عراقی] ۱۱ یاقوته

ایضا خواب معاصر مذکور است.

در کتاب مزبور گفته، بعد از نقل خواب اول، برای دوّمین بار خواب دوّم بعد از این واقعه، به فاصله چند سال دیگر، در همان مکان شریف واقع شد. بعد از آن که مدّتی در نتیجه کار خود اندیشه بسیار حاصل شد، زیرا بسیاری از سابقین و لاحقین و معاصرین را ملاحظه می نمودم که اوایل امر، در زوّی اخیار بودند بعد از آن منقلب شدند و بعضی

از آن ها با فساد عقیده مردند. این اندیشه و خیال طوری قوت گرفت که باعث تشویش و اضطراب بال گردید، تا آن که شبی در خواب دیدم آن بزرگوار در مسجد هندی که از مساجد معتبر نجف اشرف می باشد، تشریف دارند و آخر مسجد ایستاده اند و جمعیت خلق، اطراف آن حضرت را احاطه دارند و حقیر در اول مسجد، بین البابین ایستاده ام، به انتظار آن که در وقت خروج، شرفیاب شوم.

ناگاه آن بزرگوار، به اراده خروج تشریف آورده، نزدیک که شد، حقیر خود را بر پاهای مبارک آن بزرگوار انداخته، گریان شدم و عرض کردم: فدایت شوم، عاقبت امر من چگونه خواهد شد؟

چون آن حضرت این را دید، باعظوفت و مرحمت دست مبارک خود را دراز کرده، دست مرا گرفت و با تبسم و ملاحظه فرمودند: بی تو نمی روم و چنان فهمیدم که مراد آن است که بی تو وارد بهشت نمی شوم. وقتی این بشارت را شنیدم، از غایت سرور بیدار شدم و بعد از آن از اندیشه های سابق، آسوده خاطر شدم، الحمد لله.

[ملا محمد حسن قزوینی] ۱۲ یاقوتنه

خواب مرحوم حاجی ملا محمد حسن قزوینی، صاحب ریاض الشهاده است که الحق در تاریخ احوالات معصومین اربعه عشر اولین کتاب است، آن مرحوم قزوینی الاصل و المولد، حائری الموقف و شیرازی الموطن بوده و از علمای عهد خاقان مغفور، فتحعلی شاه قاجار است و ترجمه او به نحو وافی در کتاب روضات الجنات است. هر کس بخواهد به آن کتاب رجوع کند.

بالجمله در کتاب مذکور بعد از ذکر جمله ای از معجزات واقع در سرداب منسوب به آن بزرگوار، می گوید: تعداد و حصر معجزاتی که در این عصر در سرداب مقدس ظاهر شده، ممکن نیست و آن چه برای خود مؤلف اتفاق افتاده این است که بعد از دعا و تضرع در سرداب مقدس، حضرت را در خواب دیدم که نوازشم فرمود و وعده

اجابت نمود و در همان زودی مجموع آن چه خواهش کرده بودم و آن جناب وعده داده بود، متحقق گردید.

[میرزا محمد حسین نایینی] ۱۳ یا قوتنه

خواب عالم فاضل ثقه عدل امین، میرزا محمد حسین نایینی است، چنان که عالم جلیل معاصر، حاجی نوری- زاد الله فی انوار تربته- در کتاب نجم الثاقب (۱) رموده:

جناب عالم فاضل، صالح ورع، تقی میرزا محمد حسین نایینی اصفهانی فرزند ارجمند جناب عالم عامل و مهذب کامل، آقا میرزا عبد الرحیم نایینی ملقب به شیخ الاسلام به ما خبر داد: من برادری از پدر و مادر دارم، نامش میرزا محمد سعید است و الان مشغول تحصیل علوم دینی است و تقریباً در سال هزار و دویست و هشتاد و پنج، دردی در پایش ظاهر شد و پشت قدمش ورم کرد به نحوی که آن را معوج کرد، پس از راه رفتن عاجز شد.

میرزا احمد طبیب، پسر حاجی میرزا عبد الوهاب نایینی را برای معالجه آوردند، معالجه کرد، کجی پشت پا برطرف شد، ورم رفت، ماده متفروق شد، چند روزی گذشت، سپس ماده بین زانو و ساق ظاهر شد، و پس از چند روز ماده دیگری در همان پا، در رانش و ماده ای میان کتف پیدا شد، تا آن که هر یک از آن ها زخم شد و وجع شدیدی داشت.

معالجه کردند تا منفجر شدند و از آن ها چرک می آمد، قریب یک سال یا بیشتر بر این حال گذشت که مشغول معالجه این قروح بود و به انواع معالجات معالجه کرد، هیچ یک از آن ها ملتئم نشد، هر روز، بر جراحت افزوده می شد و در این مدت طولانی، قادر نبود پا بر زمین بگذارد و او را از جایی به جایی بر دوش می کشیدند.

از جهت طول مرض، مزاجش ضعیف شد و از کثرت خون و چرک که از آن قروح

بیرون رفته بود، جز پوست و استخوان از او چیزی باقی نمانده بود، کار بر والد سخت شد و به هر نوع معالجه که اقدام می نمود، جز زیادی جراحی و ضعف حال و قوا و مزاج اثری نداشت، کار آن زخم ها بدان جا رسید که اگر بر روی یکی از آن دو که یکی بین زانو و ساق و دیگری در ران همان پا بود؛ دست می گذاشتند، چرک و خون از دیگری جاری می شد و در آن ایام وبای شدیدی در ناین ظاهر شده بود؛ ما از خوف و با به در قریه ای از قرای آن پناه برده بودیم.

سپس مطلع شدیم جراح حاذقی که به او میرزا یوسف می گفتند، در قریه ای نزدیک قریه ما منزل دارد. والد، کسی نزد او فرستاد و او را برای معالجه حاضر کرد. چون مریض را بر او عرضه داشتند، ساعتی ساکت شد، تا آن که والد از نزد او بیرون رفت و من با یکی از خالوهایم که به او حاجی میرزا عبد الوهاب می گفتند، نزد او ماندم. مدتی با او نجوا کرد و من از فحوای آن کلمات دانستم به او خبر یأس می دهد و از من مخفی می کند که مبادا به والده بگویم، پس مضطرب شد و به جزع افتد. سپس والد برگشت.

آن جراح گفت: من اول فلان مبلغ می گیرم، آن گاه به معالجه شروع می کنم. غرض او از این سخن این بود که امتناع والد از دادن آن مبلغ، پیش از معالجه، وسیله ای برای رفتن او، پیش از اقدام در معالجه باشد. پس والد هم از دادن آن چه پیش از معالجه خواست، امتناع نمود.

او فرصت را غنیمت شمرد و به قریه خود مراجعت نمود، والد و والده دانستند این عمل جراح با آن حذاقت و استادی که داشت به جهت یأس و عجز او از معالجه بود.

پس از او مایوس شدند. من خالوی دیگری در غایت تقوا و صلاح داشتم که به او میرزا ابو طالب می گفتند و در بلد، شهرت داشت که رقعہ های استغاثه ایی که او به سوی امام عصر، حضرت حجت - عجل الله فرجه - می نویسد؛ برای مردم سریع الاجابه است و زود تأثیر می کند و مردم در شدايد و بلاها بسیار به او مراجعه می کردند.

والده ام از او خواهش کرد برای شفای فرزندش رقعہ استغاثه بنویسد. روز جمعه نوشت، والده ام آن را گرفت، برادرم را برداشت و نزد چاهی رفت که نزدیک قریه ما

بود. برادرم آن رقعہ را در چاه انداخت و او در بالای چاه، در دست والده معلق بود، در این حال برای او و والده، رقتی پیدا شد، هر دو بسیار گریستند و این در ساعت آخر روز جمعه بود. چند روزی نگذشت که من در خواب دیدم سه سوار بر اسب به هیأت و شمایی که در واقعه اسماعیل هرقلی وارد شده، از صحرا روبه خانه می آیند.

مؤلف گوید: ما در یاقوتہ دوّم عبقریہ پنجم، حکایت اسماعیل هرقلی را ذکر نموده ایم، مراجعه شود.

در آن حال، واقعه اسماعیل به خاطر آمد، در آن روزها بر آن واقف شده بودم و تفصیل آن در نظرم بود. ملتفت شدم آن سوار مقدّم، حضرت حجّت علیہ السّلام است و این که آن جناب برای شفای برادر مریض من آمده و برادرم در بستر خود در فضای خانه بر پشت خوابیده یا تکیه داده بود؛ چنان که غالباً چنین بود.

سپس حضرت حجّت - عجل الله فرجه - نزدیک آمدند و در دست مبارک نیزه ای داشتند. آن نیزه را در موضعی از بدن او گذاشت، گویا در کتف او بود و به او فرمود:

برخیز که خالویت از سفر آمده، در آن حال چنین فهمیدم که مراد آن جناب از این کلام بشارت به قدوم خالوی دیگری است که داشتم، نامش حاجی میرزا علی اکبر که سفر تجارت رفته و سفرش طول کشیده بود و به جهت طول سفر و انقلاب روزگار از قحط و غلای شدید به امر او خایف بودیم.

چون حضرت نیزه را بر کتف او گذاشت و آن سخن را فرمود، برادرم از جای خواب خود برخاست و به جهت استقبال خالوی مذکور به شتاب به سوی در خانه رفت.

از خواب بیدار شدم، دیدم فجر، طالع و هوا روشن شده و کسی به جهت نماز صبح از خواب برنخواستہ، از جای خود برخاستم و پیش از آن که جامه بر تن کنم به سرعت نزد برادرم رفتم، او را از خواب بیدار کردم و به او گفتم: برخیز! حضرت حجّت - عجل الله فرجه - تو را شفا داد و دست او را گرفته، برداشتم، به پا ایستاد.

مادر از خواب برخاست و به من صیحه زد که چرا او را بیدار کردم، چون به جهت شدّت وجع غالب شب را بیدار بود و اندک خواب، در آن حالت غنیمت بود.

گفتم: حَجَّت - عَجَلَ اللهُ فرجه -، او را شفا داده. چون او را به پا داشتم، شروع کرد به راه رفتن در فضای حجره و در آن شب چنان بود که قدرت قدم گذاشتن بر زمین نداشت و قریب به یک سال یا بیشتر، چنین بر او گذشته بود و از مکانی به مکانی او را حمل می کردند.

این حکایت در آن قریه منتشر شد و همه خویشان و آشنایان که بودند، جمع شدند او را ببینند، چون به عقل باور نداشتند و من خواب را نقل می کردم و بسیار فرحناک بودم، از این که من به بشارت شفا مبادرت کردم درحالی که او در خواب بود و چرک و خون در آن روز منقطع شد و پیش از گذشتن هفته و چند روز زخم ها ملتئم شد. بعد از آن، خالو با غنیمت و سلامت وارد شد و در این تاریخ که هزار و سی صد و سه سال بعد از هجرت است، تمام اشخاصی که نام ایشان در این حکایت برده شده، جز والده و جراح مذکور که داعی حق را لَبَّيْكَ گفتند همگی در حیات اند و الحمد لله.

این ناچیز گوید: رقعہ استغاثہ به سوی حضرت حَجَّت - عَجَلَ اللهُ فرجه - به چند نحو روایت شده و در کتب ادعیه متداول موجود است، لکن نسخه ای به نظر رسیده که در آن کتاب ها نیست، بلکه در مزار و بحار الانوار و کتاب دعای بحار که محل جمع آن هاست نیز، ذکر نشده چون نسخه آن کمیاب بود.

لذا نقل آن را در این جا لازم دیدم. فاضل متبحر محمد بن محمد الطیب از علمای دولت صفویّه، در کتاب انیس العابدین که علّامه مجلسی در بحار و فاضل خبیر میرزا عبد الله اصفهانی در صحیفه ثالثه از آن نقل می کنند، از کتاب سعادات دعای توسّل، به این عبارت برای هر مهمّی و حاجتی نقل کرده.

بسم الله الرحمن الرحيم

«توسّلت اليك يا ابا القاسم محمّد بن الحسن بن عليّ بن محمّد بن عليّ بن موسى بن جعفر بن محمّد بن عليّ بن الحسين بن عليّ بن ابي طالب النبا العظيم و الصراط المستقيم و عصمه اللّاجين بأمّك سيّده نساء العالمين و بابائك الطّاهرين و بأمّهاتك الطّاهرات بيس و القرآن الحكيم و الجبروت العظيم و حقيقه الأيمان و نور

التَّوَرُّقُ وَ كِتَابُ مَسْطُورٍ أَنْ تَكُونَ سَفِيرِي إِلَى اللَّهِ تَعَالَى فِي الْحَاجَةِ لِفُلَانٍ أَوْ هَلَاكَ فُلَانِ بْنِ فُلَانٍ».

این رقعہ را در گل پاک و در آب جاری یا در چاهی بینداز و در آن حال، بگو: یا سعید بن عثمان و یا عثمان بن سعید او صلا قَصَّتِي إِلَى صَاحِبِ الزَّمَانِ - صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ -

نسخه چنین بود لکن، به ملاحظه روایات و طریقه بعضی از رقا، باید چنین باشد:

یا عثمان بن سعید و یا محمد بن عثمان ... الخ و الله العالم.

[محمود فارسی] ۱۴ یا قونه

خواب محمود فارسی است.

سید جلیل و عالم نبیل، بهاء الدین علی بن عبد الحمید الحسینی النجفی النیلی، معاصر شهید اول، در کتاب غیبت خود می فرماید: شیخ عالم کامل، قدوه مقری، حافظ محمود، حاج معتمر شمس الحق والدین محمد بن قارون مرا خبر داد، گفت: مرا نزد زنی دعوت کردند. نزد او رفتم و من می دانستم او زنی مؤمنه و از اهل خیر و صلاح است. پس اهلش، او را به محمود فارسی، معروف به اخی بکر تزویج کردند، به او و اقاربش بنی بکر می گفتند و اهل فارس به شدت تسنن و نصب و عداوت اهل ایمان مشهوراند و محمود در این باب اشد ایشان بود، خداوند تبارک و تعالی برای شیعه شدن به او توفیق داد، به خلاف اهل او که به مذهب خود باقی بودند.

به آن زن گفتم: عجب است، چگونه پدرت جوانمردی کرد و راضی شد که تو با این ناصبیان باشی و چه اتفاق افتاد که شوهرت، با اهل خود مخالفت کرده، مذهب ایشان را ترک کرد.

زن گفت: ای مقری! به درستی که برای او حکایت عجیبی است که هرگاه اهل ادب آن را بشنوند، حکم می کنند آن از عجایب است.

گفتم آن حکایت چیست؟

گفت: از او بپرس، تو را خبر می دهد.

آن شیخ فرمود: چون نزد محمود حاضر شدیم، گفتم: ای محمود چه چیز! تو را از ملت خود بیرون آورد و در میان شیعیان داخل کرد.

گفت: ای شیخ! چون حق واضح شد، آن را پیروی کردم. بدان به درستی که عادت اهل فرس چنان جاری شده که چون بشنوند قافله ای برایشان وارد می شود، بیرون می روند که آن ها را ملاقات و دیدار نمایند؛ اتفاق افتاد که ما شنیدیم قافله بزرگی وارد می شود. من بیرون رفتم و کودکان بسیاری با من بودند، آن وقت، کودکی نزدیک بلوغ بودم، از روی نادانی کوشش کردیم، در جستجوی قافله برآمدیم، در عاقبت کار خود، اندیشه نکردیم و چنان سعی داشتیم که هرگاه کودکی از ما وا می ماند، او را بر ضعفش سرزنش می کردیم. سپس راه را گم کردیم و در وادی افتادیم که آن را نمی شناختیم و در آن جا، آن قدر خوار و درختان انبوه درهم پیچیده بود که هرگز مانند آن ندیده بودیم.

شروع به راه رفتن کردیم تا از راه رفتن باز ماندیم و از تشنگی، زبان بر سینه ما آویزان شده بود، پس به مردن یقین کردیم و در رود افتادیم.

در این حال بودیم که ناگاه سواری را بر اسب سفیدی دیدیم، نزدیک ما فرود آمد، در آن جا فرش لطیفی پهن کرد که مثل آن ندیده بودیم و از آن، بوی عطر به مشام می رسید. ملتفت او بودیم که ناگاه سوار دیگری دیدیم که بر اسب قرمزی سوار بود، جامه سفیدی پوشیده و بر سرش عمامه ای بود که برای آن دو طرف بود، پس بر آن فرش فرود آمد و به نماز ایستاد و رفیقش با او نماز کرد، آن گاه برای تعقیب نشست.

سپس ملتفت من شد و فرمود: ای محمود!

به صدای ضعیفی گفتم: لیک ای آقای من!

فرمود: نزدیک من بیا!

گفتم: از شدت عطش و خستگی قدرت ندارم.

فرمود: بر تو باکی نیست. چون این سخن را فرمود، آن گاه محسوسم شد که در تن

خود، روح تازه یافتم. پس با سینه به نزدیک آن جناب رفتم. دست خود را بر سینه و صورت من کشیده، تا حنک من بالا برد به حنک بالایی، چسبید و زبانم میان دهانم داخل شد و آن چه از رنج و آزار در من بود، همه برطرف شد و به حالت اول خود برگشتم.

سپس فرمود: برخیز و یکدانه حنظل از این حنظل‌ها برای من بیاور و در آن وادی حنظل بسیاری بود. حنظل بزرگی برایش آوردم، آن را دو نیمه کرد، به من داد و فرمود:

آن را بخور! آن را از آن جناب گرفتم و جرأت بر مخالفت کردن او نداشتم و نزد من چنین بود که مرا به خوردن صبر امر فرمود. چون تلخی حنظل نزد من معهود بود، وقتی از آن چشیدم، دیدم از عسل شیرین تر، از یخ سردتر و از مشک خوشبوتر است. پس سیر و سیراب شدم.

آن گاه به من فرمود: به رفیق خود بگو بیاید. او را خواندم، او به زبان شکسته ضعیفی گفت: توانایی بر حرکت ندارم. به او فرمود: برخیز! بر تو باکی نیست. او نیز به سینه روبه آن جناب کرد و به خدمتش رسید. با او نیز همان کار کرد که با من کرده بود.

آن گاه از جای خود برخاست که سوار شود.

به او گفتیم: ای آقای ما! تو را به خداوند قسم می دهیم که نعمت خود را بر ما تمام کن و ما را به اهل مان برسان!

فرمود: عجله مکنید و با نیزه خود خطی بر دور ما کشید و با رفیقش رفت. به رفیقم گفتم: از این حنظل بیار تا بخوریم. حنظلی آورد، دیدیم از همه چیز تلخ تر و بدتر بود.

آن را دور انداختیم. من به رفیقم گفتم: برخیز تا مقابل کوه بایستیم و راه را پیدا کنیم.

برخاستیم و به راه افتادیم ناگاه دیدیم دیواری در مقابل ماست.

سمت دیگر، سیر کردیم؛ دیوار دیگری دیدیم و هم چنین در هر چهار جانب ما دیوار بود، سپس نشستیم، بر حال خود گریستیم و اندکی درنگ کردیم، ناگاه وحوش بسیاری ما را احاطه کردند که جز خداوند کسی شمار آن‌ها را نمی دانست، هرگاه قصد می کردند به ما نزدیک شوند، آن دیوار مانع آن‌ها می شد و چون می رفتند، دیوار بر

طرف می شد، ما آن شب را آسوده و مطمئن به سر آوردیم، تا آن که صبح شد و آفتاب طلوع کرد، هوا گرم شد و تشنگی بر ما غلبه کرد.

به جزع افتادیم، ناگاه آن دو سوار پیاده شدند و کردند آن چه روز گذشته کرده بودند. چون خواستند، از ما مفارقت کنند، به آن سوار گفتیم: تو را به خداوند قسم می دهیم که ما را به اهل مان برسان!

فرمود: بشارت باد شما را که به زودی کسی نزد شما می آید و شما را به اهلتان می رساند. پس از نظر ما غایب شدند. چون آخر روز شد، دیدیم مردی از اهل فراسا آمد که سه الاغ با او بود و برای بردن هیزم می آمد.

ما را که دید، ترسید، فرار کرد و خرهای خود را گذاشت. او را آواز کردیم: ما فلانیم و تو فلان هستی.

برگشت و گفت: وای بر شما! به درستی که اهل شما عزایتان را برپا کردند.

برخیزید مرا در هیزم حاجتی نیست. برخاستیم و بر آن خرها سوار شدیم. وقتی نزدیک قریه رسیدیم، پیش از ما داخل بلد شد و اهل ما را خبر کرد، ایشان به غایت خرسند و مشعوف شدند، او را اکرام کردند و بر او خلعت پوشاندند.

چون بر اهل خانه خود داخل شدیم و از حال ما پرسیدند، آن چه را که دیده بودیم، برایشان حکایت کردیم، ما را تکذیب کردند و گفتند آن خیالاتی بوده که از جهت عطش برایتان رخ داده، آن گاه روزگار این قصه را از یادم برد؛ چنان که گویا چیزی از آن در خاطر من نبود، تا آن که به سنّ بیست سالگی رسیدم، زن گرفتم و در سلک مکاریان درآمدم و در اهل من، در عداوت با محبّ اهل بیت و اهل ایمان سیمّا زوّار ائمه علیهم السلام که به سرّ من رأی می رفتند، کسی سخت تر از من نبود. به آن ها حیوان کرایه می دادم، و دزدی و هر کار دیگری که از دستم بر می آمد انجام می دادم و اعتقاد داشتم این عمل از اعمالی است که مرا به سوی خداوند تبارک و تعالی نزدیک می کند. اتفاق افتاد که مال های خود را به جماعتی از اهل حلّه کرایه دادم و ایشان از زیارت برمی گشتند و از جمله آن ها ابن السهیلی، ابن عرفه، ابن حارث، ابن الزهدری و غیر ایشان از اهل صلاح

بودند و به سوی بغداد رفتیم و ایشان بر عناد و عداوت من واقف بودند.

چون، در راه مرا تنها دیدند و دل هایشان از غیظ و کینه بر من پر بود، چیزی از کار قبیح نگذاشتند، مگر آن که با من کردند، من ساکت بودم و به جهت کثرت شان قدرتی بر آن ها نداشتم. وقتی وارد بغداد شدیم، آن جماعت به طرف غربی بغداد رفتند و آن جا فرود آمدند و سینه من از غیظ و حقد برایشان پر شده بود. چون رفقای من آمدند، برخاستم و نزد ایشان رفتم و بر روی خود طپانچه زدم و گریستم. گفتند: تو را چه شده و بر تو چه وارد شده؟

آن چه از آن ها بر من وارد شده بود، برایشان حکایت کردم. سپس شروع به سب و لعن آن جماعت کردند و گفتند: دل خوش دار که ما در راه با آن ها جمع خواهیم شد.

چون بیرون رویم، به ایشان خواهیم کرد شنیع تر از آن چه، آن ها با تو کردند. چون تاریکی شب، عالم را فرا گرفت، سعادت مرا دریافت. با خویشان گفتم؛ آن جماعت رافضه از دین خود بر نمی گردند، بلکه غیر ایشان، چون زاهد شوند به دین ایشان بر می گردند و این نیست مگر آن که حق با آن هاست، در اندیشه ماندم و از خداوند به حق نبی او محمد صلی الله علیه و اله سؤال کردم که به من نشان دهد در این شب علامتی که به آن پی برم، به حقی که او را بر بندگان خود واجب گردانیده.

مرا خواب برد، ناگاه بهشت را خواب دیدم که آرایش کرده اند و در آن میوه ها و درختان بزرگ به رنگ های مختلف بود و از سنخ درخت های دنیا نبود، زیرا شاخه های آن ها سرازیر و ریشه های آن ها به سمت بالا بود، چهار نهر از خمر، عسل، شیر و آب دیدم و آن نهرها جاری بود و لب آب با زمین مساوی بود به نحوی که اگر موری می خواست از آن ها بیاشامد، هر آینه می خورد و زنانی خوش سیما و شمایل و قومی را دیدم که از آن میوه ها می خوردند و از آن نهرها می آشامیدند و من قدرتی بر آن نداشتم.

هرگاه قصد می کردم از آن میوه ها بگیرم، به سمت بالا بود و از نزدیک دست من به طرف بالا می رفتند و هر زمانی که عزم می کردم، از نهرها بنوشم به زیر فرو می رفت.

به آن جماعت گفتم: چه شده که شما می خورید و می نوشید و من نمی توانم.

گفتند: تو هنوز نزد ما نیامدی، در این حال بودیم که ناگاه، فوجی عظیم دیدم. گفتند:

خاتون ما، فاطمه زهرا علیها السلام است که می آید. نظر کردم، دیدم فوج هایی از ملائکه که در بهترین هیأت ها بودند از هوا به زمین فرود می آمدند و ایشان آن معظّمه را احاطه کرده بودند.

چون آن حضرت نزدیک رسید، دیدم آن سواری که ما را، از عطش نجات داد و به ما حنظل خورانید، روبه روی فاطمه علیها السلام ایستاده، چون او را دیدم، شناختم و حکایت گذشته به خاطر آمد و شنیدم که آن قوم می گفتند. این، محمد بن الحسن المهدی، قائم منتظر علیه السلام است.

مردم برخاستند و بر فاطمه علیها السلام سلام کردند. من برخاستم و گفتم: السلام عليك يا بنت رسول الله!

فرمود: و عليك السلام ای محمود! تو همان کسی هستی که این فرزند من تو را از عطش خلاص کرد؟

گفتم: آری، ای سیده من!

فرمود: اگر با شیعیان داخل شوی، رستگار شوی.

گفتم: من در دین تو و دین شیعیان تو داخل شدم و به امامت گذشتگان از فرزندان تو و آن ها که باقی اند، اقرار دارم.

فرمود: تو را بشارت باد که فایز شوی!

محمود گفت: من بیدار شدم درحالی که گریه می کردم و به جهت آن چه دیده بودم، بی خود بودم. رفقای من، به جهت گریه من، به قلق افتادند و گمان کردند گریه من به جهت چیزی است که برایشان حکایت کرده بودم. گفتند: دل خوش دار، به خداوند قسم! هر آینه از رافضیان انتقام خواهیم کشید. ساکت شدم، آن ها هم ساکت شدند و صدای مؤذن را شنیدم که آواز به اذان بلند کرده بود.

برخاستم و به جانب غربی بغداد رفتم و بر آن جماعت زوّار داخل شدم. برایشان

سلام کردم، گفتند: لا اهلا و لا سهلا. از نزد ما بیرون برو! خداوند در کار تو برکت ندهد. گفتم: من به سوی شما برگشتم و در دین شما داخل شدم، به من احکام دین مرا بیاموزید. از سختم مبهوت شدند، بعضی از ایشان گفتند: دروغ می گوید و بعضی دیگر گفتند: احتمال دارد راست بگوید. سبب این امر را از من پرسیدند. آن چه را دیده بودم، برایشان حکایت کردم.

گفتند: اگر تو راست می گویی، ما حال به سوی مشهد امام موسی بن جعفر علیهما السلام می رویم، با ما بیا تا تو را در آن جا شیعه کنیم.

گفتم: سمعا و طاعتا و به بوسیدن دست و پای ایشان مشغول شدم، خورجین های ایشان را برداشتم و برایشان دعا می کردم تا به حضرت شریفه رسیدیم.

خداً آن جا ما را استقبال کردند، میان ایشان مردی علوی بود که از همه بزرگ تر بود. سپس به زوار سلام کردند و زوار به ایشان گفتند: درب روضه مقدسه را برای ما باز کنید تا سید و مولای خود را زیارت کنیم.

گفتند: حبا و کرامه لکن با شما کسی است که اراده دارد شیعه شود؛ من او را در خواب دیدم که پیش روی سیده من، فاطمه علیها السلام ایستاده و آن مکرمه به من فرمود: فردا مردی نزد تو خواهد آمد که اراده دارد شیعه شود. پیش از همه کس در را به روی او باز کن! و اگر او را ببینم، می شناسم.

آن جماعت از روی تعجب به یکدیگر نظر کردند و به او گفتند: در ما تأمل کن! پس شروع به نظر کردن به سوی هریک از ایشان کرد.

سپس گفت: الله اکبر. و الله این است آن مرد که او را دیده بودم. آن گاه دست مرا گرفت و آن جماعت گفتند: ای سید راست گفتی و قسمت، راست بود و این مرد راست گفت در آن چه نقل کرد، همه خرسند شدند و حمد خداوند تبارک و تعالی به جای آوردند.

پس از آن، دست مرا گرفت و در حضرت شریفه داخل کرد، طریقه تشیع را به من آموخت و مرا شیعه کرد و من آنان را موالات کردم که باید ایشان را موالات کرد و از

آن‌ها تبری جستم که باید از ایشان تبری کرد.

چون کارم تمام شد، علوی گفت: سیده تو، فاطمه علیها السلام می‌فرماید: به زودی پاره‌ای از اموال دنیا به تو می‌رسد، به آن اعتنائی مکن که خداوند عوض آن را به زودی به تو برمی‌گرداند و در تنگی‌ها خواهی افتاد، پس به ما استغاثه کن که نجات خواهی یافت.

گفتم: سمعا و طاعتا، من اسبی داشتم که دویت اشرفی قیمت داشت. آن مرد و خداوند عوضش را به مثل آن و اضعاف به من داد، در تنگی‌ها افتادم. به ایشان استغاثه کردم و نجات یافتم، خداوند به برکت ایشان مرا فرج داد و من امروز دوست دارم، هر کسی که ایشان را دوست دارد و دشمن دارم هر کسی که ایشان را دشمن دارد و از برکت وجود ایشان حسن عاقبت را امیدوارم و پس از آن به بعضی از شیعیان متوسل شدم، این زن را به من تزویج نمود، من اهل خود را وا گذاشتم و راضی نشدم که زنی از ایشان بگیرم.

مصنّف کتاب می‌فرماید: این قضیه را سال هفت صد و هشتاد و هشت هجری برایم نقل کرد(۱) الحمد لله.

مؤلف گوید: سید علی بن عبد الحمید از بزرگان علماست و از شاگردان فخر المحققین، پسر علامه و استاد ابن فهد حلّی است که مؤلف کتاب عدّه الدّاعی است و قبرش در قرب مخیم حسینیّه و در کربلای معلّا است و علما از سید مذکور در کتب رجال و اجازات مدح بسیار کرده‌اند. عبد الحمید جدّ او است و او تصانیف جیده رایقه بسیاری دارد و ابن زهدی مذکور در این قضیه شیخ جمال الدین، پسر شیخ نجم الدین جعفر بن الزهدری و شیخ نجم الدین، پدر او عالم فاضل معروف و معاصر فخر المحققین و شارح تردّدات کتاب شرایع محقق است که در کتب فقهی از او نقل می‌کنند.

صاحب ریاض العما، میرزا عبد الله افندی، شاگرد مرحوم علامه مجلسی می‌فرماید: ابن زهدری را بعضی ضبط کرده‌اند با دو زای معجمه، کسر زای اوّل و فتح

دال و این اشهر است و بعضی بازای معجمه در اول و رای بی نقطه در آخر ضبط کرده اند، از آن کتاب، معلوم می شود او هم از علما بوده.

مخفی نماند از مجموع این حکایت ظاهر می شود محمود اهل عراق عرب و قصه او در آن جا بوده، نه در بلاد فارس عجم. شاید اصل او، از فارس بوده یا مراد از فارس در این جا قریه ای از قرای عراق عرب یا اینکه اسم قریه ای باشد؛ چنان که در موضعی از آن ذکر شده، انتهی.

[سید رضی الدین آوی] ۱۵ یا قوته

خواب سید رضی الدین آوی است.

عالم جلیل و معاصر نبیل نوری در نجم ثاقب از کتاب منهاج الصلاح علامه حلّی در مقام شرح دعای عبرات معروف، نقل نموده؛ آن دعا، از جناب صادق جعفر بن محمد علیهما السّلام مروی است و برای این دعا، از طرف سید رضی الدین محمد بن محمد بن محمد اوی - قدس الله روحه - حکایتی معروف است و به خطّ بعضی از فضلا در حاشیه این موضع از منهاج، این حکایت را چنین نقل کرده: از مولی السعید فخر الدین محمد، پسر شیخ اجلّ جمال الدین؛ یعنی علامه که او از پدرش روایت نموده، از جدّش شیخ فقیه، سدید الدین یوسف از سید رضی الدین مذکور که او مدّتی طویل در نهایت سختی و تنگی نزد امیری از امرای سلطان جرماغون محبوس بود.

پس خلف صالح منتظر - صلوات الله علیه - را در خواب خود دید. گریست و گفت:

ای مولای من! مرا در خلاص شدن از این گروه ظلمه شفاعت کن!

حضرت فرمود: دعای عبرات را بخوان!

سید گفت: دعای عبرات کدام است؟

فرمود: آن دعا، در مصباح تو است.

سید گفت: ای مولای من! در مصباح من دعا نیست.

فرمود: در مصباح نظر کن، دعا را در آن خواهی یافت.

از خواب بیدار شده، نماز صبح خواند، مصباح را باز نموده میان اوراق آن ورقه ای دید که آن دعا در آن نوشته شده بود، چهل مرتبه آن دعا را خواند.

آن امیر دو زن داشت. یکی از آن دو عاقله و مدبّره بود و امیر بر او اعتماد داشت، پس امیر در نوبه اش نزد او آمد. به امیر گفت: یکی از اولاد امیر المؤمنین علیه السّلام را گرفتی؟

امیر گفت: چرا از این مطلب سؤال کردی؟

گفت: در خواب شخصی را دیدم و گویا نور آفتاب از رخسار او می درخشید، حلق مرا میان دو انگشت خود گرفت، آن گاه فرمود: شوهر تو را می بینم که یکی از فرزندان مرا گرفته و در طعام و شراب بر او سخت تنگ گرفته است.

من به او گفتم: ای سید من! تو کیستی؟ فرمود: من علی بن ابی طالبم. به او بگو، اگر او را رها نکرد، هر آینه خانه او را خراب خواهم کرد.

این منتشر شد و به سلطان رسید. گفت: مرا به این مطلب نیست، از توّاب خود جستجو کرد و گفت: چه کسی نزد شما محبوس است؟

گفتند: شیخ علوی که به گرفتن او امر کردی.

گفت: او را رها کنید و اسبی به او بدهید که بر آن سوار شود و راه را به او دلالت کنید تا به خانه خود برود. (۱) سید اجلّ، علی بن طاوس در آخر مهج الدعوات (۲) رموده: از این جمله است دعایی که صدیق من، برادر و دوست من، محمد بن محمد آوی قاضی - ضاعف الله جل جلاله سعاده و شرف خاتمه - مرا خبر داد و برای ما حدیث عجیب و غریبی نقل کرد و آن، این بود که حادثه ای برای او روی داد. پس این دعا را در اوراقی یافت که آن دعا را در آن ها میان کتب خود نگذاشته بود. پس نسخه ای از آن برداشت. چون آن نسخه را برداشت، اصلی که میان کتب خود یافته بود، مفقود شد.

۱- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۲۲-۲۲۱.

۲- مهج الدعوات، ص ۳۴۲-۳۳۹.

[علوی مصری] ۱۶ یاقوته

خواب علوی مصری است.

سید بن طاوس در کتاب مهج الدعوات (۱) از احمد بن محمد بن علی علوی حسینی که ساکن مصر بوده، روایت کرده که او گفت: امری عظیم و همی شدید از حاکم مصر بر من عارض شد که بر جان خود ترسیدم، زیرا از من به احمد بن طولون سعایت کرده بود، لذا از مصر به اراده حج بیرون رفتم و از حجاز به عراق رفته، وارد مشهد مولای خود، حسین بن علی علیهما السلام شدم، به قبر آن بزرگوار پناه برده، از او امان طلبیدم، پانزده روز در آن مکان شریف بودم و دعا و زاری می نمودم، تا آن که وقتی در میان خواب و بیداری بودم، ناگاه مولای خود حضرت صاحب الزمان و ولی الرحمان علیه السلام را دیدم که به من فرمود: امام حسین علیه السلام به تو می فرماید: ای پسر! آیا از فلان کس ترسیدی؟

گفتم: آری! اراده کشتن من دارد و برای همین به مولای خود پناه آورده ام که از او شکایت نمایم.

آن حضرت فرمود: چرا خدا را به دعایی که پیغمبران در شداید می خواندند و نجات می یافتند، نخواندی؟

گفتم: نمی دانم آن دعا کدام است؟

فرمود: چون شب جمعه درآید، غسل کن، نماز شب بجا آور و سجده شکر بگذار! بعد از آن این دعا را درحالی که بر سر زانو و سر انگشتان پا نشسته باشی، بخوان! آن گاه آن دعا را برایم خواند و تا پنج شب متوالی که ششم آن ها، شب جمعه بود، تشریف آورد و آن دعا را بر من خواند تا آن که آن را حفظ کردم و شب جمعه تشریف نیاورد.

من برخاسته، غسل کردم، تغییر لباس نمودم، نماز شب را به جای آورده، سجده شکر کردم، بعد از آن بر سر زانو و انگشتان پا نشسته، دعا را خواندم. چون شب شنبه شد، باز آن حضرت را در خواب دیدم، فرمود: دعایت مستجاب شد و دشمنت بعد از

آن که از دعا فراغت حاصل کردی، پیش روی کسی که نزد او، از تو سعایت و بدگویی نمود کشته شد.

راوی گوید: صبح که برآمد، امام حسین علیه السلام را وداع کرده، به سوی مصر روانه شدم.

وقتی به اردن رسیدم، مردی از همسایگان مصر خود را دیدم که اهل ایمان بود. به من خبر داد که احمد بن طولون دشمن تو را گرفت و امر کرد سر او را از پشت گردنش بریدند و بدنش را به نیل انداختند و این واقعه در شب جمعه وقوع یافت. و بعد از تحقیق، دانستم که وقوع آن، مقارن زمان فراغت از دعا بوده؛ چنان که آن بزرگوار، اخبار فرموده بود.

مؤلف گوید: سید بن طاوس، این قصه را در کتاب مزبور به سند دیگر از ابو الحسن علی بن حمّاد مصری با فی الجمله اختلافی نقل نموده و آخر آن، چنین است؛ چون به بعضی از منازل رسیدم، ناگاه قاصدی از اولاد خود را دیدم که با او، خطوطی به این مضمون بود: آن مردی که تو از او فرار کردی، قومی را جمع نمود و برای ایشان سفره ای مهیّا کرد. پس خوردند، آشامیدند، متفرّق شدند و او و غلامانش در همان مکان خوابیدند، مردم صبح کردند در حالی که برای او حسّ و حرکتی نشنیدند. لحاف را از روی او برداشته، دیدند از قفا مذبوح گردیده و خورش جاری است. آن گاه سید دعا را نقل نمود و پس از اتمام آن، از علی بن حمّاد نقل کرده، گفت: من این دعا را از ابو الحسن علوی، علی العریضی گرفتم و شرط کرد آن را به مخالفی ندهم و آن را به کسی ندهم مگر این که مذهبش را بدانم، که آیا او از اولیای آل محمد علیهم السّلام است یا خیر. نزد من بود، من و برادرانم آن را می خواندیم، تا آن که در بصره یکی از قضات اهواز بر من وارد شد، او مخالف بود و بر من حقّ احسان داشت، در بلدش به او محتاج بودم و نزد او منزل می کردم.

سلطان او را گرفت و از او نوشته گرفت که بیست هزار درهم بدهد. برای او رقت کردم، رحم نمودم و این دعا را به او دادم، خواند. هفته تمام نشد که سلطان ابتداء او را رها کرد و از آن نوشته، چیزی از او نگرفت و با اکرام او را به بلد خود برگرداند و من تا

ابله او را مشایعت کردم و به بصره برگشتم.

چند روز که گذشت، دعا را طلب کردم، آن را نیافتم و در تمام کتب خود، تفتیش کردم، اثری از آن ندیدم، پس دعا را از ابی مختار حسینی طلب کردم، نسخه ای از آن نزد او هم بود. او نیز در کتب خود نیافت. از آن مدّت تا بیست سال دیگر در کتب خود جستجو می کردم ولی آن را نیافتم و دانستم عقوبتی است از جانب خداوند عزّ و جلّ، چون آن را به مخالف دادم. بیست سال که گذشت، آن را میان کتب خود یافتم، حال آن که چند مرتبه که احصا نشود، در آن ها تفتیش کرده بودم.

سوگند یاد کردم که آن را به کسی ندهم مگر این که به دین او وثوق پیدا کنم که از معتقدین ولایت آل محمد صلی الله علیه و اله باشد و بعد از آن از او عهد بگیرم که آن را ندهد مگر به کسی که مستحق است. چون دعا طولانی و از وضع کتاب بیرون و نسخ او شایع و در بسیاری از کتب ادعیه موجود بود، لذا از نقل آن اغماض کردیم. (۱)

[مریضی از کربلا] ۱۷ یاقوته

خواب مریض کربلایی است.

عالم جلیل و معاصر نبیل نوری در کتاب دار السلام از شیخ ابراهیم کفعمی در کتاب بلد الامین از حضرت حجّت - عجل الله فرجه - روایت کرده: هرگاه مریض این دعا را در ظرف تازه ای با تربت امام حسین علیه السلام بنویسد و بشوید و بیاشامد، از آن مرض عافیت یابد. (۲)

العبقری الحسان؛ ج ۶؛ ص ۶۸۷

العابدین علی بن حسین الحسینی دیدم که این دعا را حضرت حجّت - عجل الله فرجه - در خواب به مردی از مجاورین حایر شریف؛ یعنی کربلای معلّا تعلیم نمود؛ بعد از آن که آن مرد مرض داشت و به آن

۱- مهج الدعوات، ص ۲۹۴-۲۹۳.

۲- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۲۶.

حضرت از آن مرض شکایت نمود به او امر فرمود این را بنویسد، بشوید و بیآشامد، حسب الامر عمل نمود و عافیت دید، آن دعا این است:

بسم الله الرحمن الرحيم

«بسم الله دواء و الحمد لله شفاء و لا اله الا الله كفاء هو الشافي شفاء و هو الكافي كفاء اذهب البأس رب الناس شفاء لا يغادر سقم و صلى الله على محمد و آله النجباء.»

[شیخ علی مکی] ۱۸ یاقوته

خواب حاجی شیخ علی مکی است.

علامه مذکور، در کتاب مزبور (۱) از کتاب کلم الطیب و الغیث للصیب که از مؤلفات سید جلیل، سید علیخان شارح صحیفه و صمدیه است، نقل فرموده که او گفته:

به خط بعض اصحاب خود از سادات اجلای صلحای ثقات دیدم که او نوشته بود: در ماه رجب سال هزار و نود و سه هجری، از اخ فی الله و المولی الصدوق العالم العامل، جامع الکمالات الانسیه و الصفات القدسیه، امیر اسماعیل بن حسین بیگ بن علی بن سلیمان الجابری الانصاری- انار الله برهانه- شنیدم که گفت: از شیخ صالح متقی متورع، حاجی شیخ علی مکی شنیدم که او گفت: به تنگی معیشت و کثرت دیون و شدت طلبکار مبتلا شدم، به حدی که ترسیدم، مرا بکشند یا از تنگی و غصه بمیرم.

ناگاه دست به جیب خود کرده، دعایی در آن دیدم، بدون آن که خود گذاشته باشم یا کسی را دیده باشم که آن را در جیب من گذاشته باشد. از مشاهده آن، بسیار متعجب و متحیر شدم، پس در خواب مردی را در زنی صلحا و زهاد دیدم که به من گفت: یا فلائن! دعای تو را به تو دادیم، آن را بخوان تا از تنگی و شدت خلاص گردی، من او را نشناختم و تعجبم زیاد گردید. دفعه دیگر حضرت حجت علیه السلام را در خواب دیدم که فرمود:

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۲۶-۲۲۵.

دعایی که به تو عطا کردیم، بخوان و به هر کس که می خواهی، تعلیم کن.

شیخ مزبور گفته: به تحقیق چند مرتبه آن دعا را تجربه کردم. فرج را به زودی دیدم. بعد از مدتی، آن دعا گم شد، چندی مفقود بود، من بر فوت آن تأسف می خوردم و از بدی عمل خود استغفار می کردم. شخصی نزد من آمد و گفت: این دعا در فلان مکان از تو مفقود شده و من در خاطر می یابم که به آن مکان رفته باشم، دعا را گرفتم و سجده شکر به جای آوردم. آن دعا این است:

بسم الله الرحمن الرحيم «ربّ انّی اسئلك مددا روحانیا تقوی به قوی الكلّیه و الجزئیة حتّی اقهر بمبادی نفسی كلّ نفس قاهره فتقبض لی اشاره دقائقها انقباضا تسقط به قواها حتّی لا یبقی فی الكون ذو روح الاونار قهری قد احرق ظهوره یا شدید یا شدید یا ذا البطش الشدید یا قهار اسئلك بما اودعته عزرائیل من اسمائك القهریه فانفعلت له النفوس بالقهر ان تودعنی هذا السر فی هذه الساعه حتّی السین به كلّ صعب و اذللّ به كلّ منیع بقوتك یا ذالقوه المتین.» اگر ممکن شود، این دعا را در سحر سه مرتبه می خوانی، در صبح سه مرتبه و در شام هم سه مرتبه. پس هر گاه بر آن که این دعا را می خواند کار سخت شود، بعد از خواندن آن، سی دفعه بگوید:

یا رحمن یا رحیم یا ارحم الراحمین اسئلك اللطف بما جرت به المقادیر، انتهى.

[میرزا محمد علی قزوینی] ۱۹ یا قوته

خواب میرزا محمد علی قزوینی است.

علّامه مذکور در کتاب نجم الثاقب (۱) قلم کرده: عالم صالح تقی، میرزا محمد باقر سلماسی خلف صاحب مقامات عالیّه و مراتب سامیه، آقا خوند ملّا زین العابدین سلماسی رحمه الله به من خبر داد: جناب میرزا محمد علی قزوینی مردی زاهد و عابد و ثقه بود و او به علم جفر و حروف میل مفرطی داشت و به جهت تحصیل آن، سفرها کرده،

به بلادها رفته و میان او و والد صداقتی بود.

در اوقاتی که مشغول عمارت و تعمیر مشهد و قلعه عسکریین علیهما السلام بودیم به سامره آمد. سپس نزد ما منزل کرد و بود، تا آن که به وطن خود، کاظمین برگشتیم و سه سال مهمان ما بود.

روزی به من گفت: سینه ام تنگ و صبرم تمام شده، حاجتی به تو و پیغامی نزد والد معظم تو دارم.

گفتم: چیست؟

گفت: ایامی که در سامره بودم، حضرت حجّت علیه السلام را در خواب دیدم. خواستم برایم علمی کشف کند که عمر خود را در آن صرف کنم.

فرمود: آن، در نزد مصاحب تو است و به والد تو اشاره فرمود.

عرض کردم: او سرّ خود را از من می پوشاند.

فرمود: چنین نیست، از او مطالبه کن از تو منع نخواهد کرد! پس بیدار شدم و برخاستم تا به نزد او بروم. دیدم او در طرفی از صحن مقدّس رو به من می آید. چون مرا دید، پیش از آن که سخن گویم، فرمود: چرا از من نزد حضرت حجّت علیه السلام شکایت کردی؟ کی چیزی را که در نزد من بود، از من سؤال کردی؟ که بخل کردم و به تو ندادم.

من خجل شده، سر به زیر انداختم و حال، سه سال است که ملازم و مصاحب او شده ام، نه او حرفی از این علم به من فرموده و نه من قدرت بر سؤال دارم و تا حال به احدی ابراز ننمودم که اگر می تواند این کربت را از من کشف نماید.

از صبر او تعجب کردم، به نزد والد رفتم و آن چه شنیده بودم، گفتم و پرسیدم: از کجا دانستی که او از تو در نزد امام شکایت کرده؟

گفت: آن حضرت در خواب به من فرمود و خواب را نقل نکرد.

[یکی از مشایخ قم] ۲۰ یا قوته

خواب یکی از مشایخ قم است.

مجلسی مرحوم در بحار(۱) علامه نوری در دار السلام از کتاب قبس المصباح تألیف شیخ صهرشتی، نقل کرده اند که او گفته: از شیخ ابی عبد الله حسین بن حسن بن بابویه رحمه الله در سال چهارصد و چهل در شهر ری شنیدم که او از عمّ خود، ابی جعفر محمد بن علی بن بابویه روایت کرد که یکی از مشایخ قمیین من ذکر نمود: مرا امری حادث شد که دلم از آن تنگ و نمی توانستم آن را به اهل و اخوان خود اظهار کنم و از این جهت غمگین بودم، تا آن که یک وقت در خواب مردی را دیدم با روی خوب، لباس مرغوب و بویی نیکو و چنان گمان کردم که آن مرد، یکی از مشایخ قمیین باشد که نزد ایشان درس می خواندم.

با خود گفتم تا کی این درد و غصه را متحمل شوم و درد دلم را به کسی نگویم، این مرد از جمله مشایخ و علمای ما باشد، باید درد خود را به او اظهار نمود، شاید در این باب نزد او علاج و تدبیری باشد، ناگاه دیدم او بر من پیش دستی گرفت و قبل از سؤال من فرمود: در این باب به سوی خدا رجوع و از صاحب الزمان - عجل الله فرجه - طلب یاری کن و او را مفرع خود قرار ده! زیرا او معین خوبی است و او عصمت اولیای مؤمنین می باشد. بعد از آن، دست راست مرا گرفت و گفت: زیارت کن و بر او سلام نما و او را سؤال کن که برای تو در حاجت به سوی خدا شفاعت کند، پس به او گفتم: مرا تعلیم کن که چگونه بگویم؟ زیرا این اندوه، هر زیارت و دعایی که می دانستم، از خاطرم برده، چون مرد این را شنید، آه جانسوزی کشید و گفت: لا حول و لا قوه الا بالله.

سپس دست خود را به سینه من کشید و گفت: باکی نیست، برخیز، تطهیر کن و دو رکعت نماز بخوان! بعد از آن زیر آسمان و رو به قبله بایست و بگو:

«سلام الله الكامل التامّ الشامل العام و صلواته الدائمه و بركاته القائمه على حجّه الله و وليه في ارضه و بلاده و خليفته على خلقه و عباده سلاله النبوه و بقيه العتره و الصفوه صاحب الزمان- عجل الله فرجه- و مظهر الايمان و معن احكام القرآن مطهر الارض و ناشر العدل في الطول و العرض الحجّه القائم المهدي و الامام المنتظر المرضي الطاهرين الائمه الطاهرين الوصي بن الأوصياء المرضيين الهادي المعصوم بن هذه المعصومين.

السلام عليك يا امام المسلمين و المؤمنين السلام عليك يا وارث علم النبيين و مستودع حكمه الوصيين السلام عليك يا عصمه الدين السلام عليك يا معز المؤمنين المستضعفين السلام عليك يا مدل الكافرين المتكبرين الظالمين السلام عليك يا مولاي يا صاحب الزمان يا ابن امير المؤمنين و ابن سيد الوصيين و ابن فاطمه الزهراء سيده نساء العالمين السلام عليك يا ابن الائمه الحجج على الخلق اجمعين السلام عليك يا مولاي سلام ولي مخلص لك في الولاء اشهد انك الامام المهدي قولا و فعلا و انك الذي تملأ الارض قسطا و عدلا عجل الله فرجك و قرب زمانك و كثر انصارك و اعوانك و انجز لك وعدك و هو اصدق القائلين وَ نُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُّوا فِي الْأَرْضِ وَ نَجْعَلَهُمْ أُمَّةً وَ نَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ (۱) مولاي حاجتي كذا و كذا فاشفع لي في نجاحها».

پس هر حاجتی داری در عوض کذا و کذا ذکر کن.

راوی گوید: از خواب بیدار شدم، درحالی که به رحمت و فرج یقین نمودم. چون ملاحظه وقت کردم، دیدم زمانی وسیع از شب باقی است، پس مبادرت کرده، این زیارت را نوشتم که از خاطرم نرود، بعد از آن، تطهیر کرده، زیر آسمان رفته، دو رکعت نماز به جای آوردم، در رکعت اول بعد از حمد سوره **إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا (۲)** در رکعت دوم بعد از حمد، سوره اذا جاء نصر الله را خواندم؛ چنان که آن

۱- سوره قصص، آیه ۵.

۲- سوره فتح، آیه ۱.

مرد تعلیم و تعیین کرده بود. سپس سلام نماز را گفته، برخاستم، روبه قبله ایستادم، آن زیارت را خواندم، حاجت خود را هم ذکر کردم و به مولای خود حضرت صاحب الامر علیه السلام استغاثه کردم.

پس از آن به سجده شکر رفتم و در دعا طول دادم آن قدر که ترسیدم وقت نماز شب فوت شود. سپس برخاستم و نماز شب را به جای آوردم، تا آن که وقت صبح داخل شده، نافله و فریضه صبح را به جا آوردم، مشغول تعقیب نماز صبح شدم و دعا کردم. به خدا قسم هنوز آفتاب طلوع نکرده بود که از آن شدت و حادثه ای که داشتم، فرج رسید و دیگر آن حادثه در باقی مانده عمر عود نکرد و احدی تا امروز بر آن حادثه مطلع نشد و المنه الله و له الحمد کثیرا.

مؤلف گوید: بعضی از علمای اعلام، دعوی تجربه در خصوص این عمل نموده و آن را از مجربات و مؤثرات قطعیه دانسته است.

[مردی از زمان ابن طاوسی] ۲۱ یاقوته

خواب مردی است که اذن به ذکر نام خود نداده است.

مجلسی مرحوم در بحار از کتاب نجوم سید بن طاوس رحمه الله نقل نموده که گفته: در زمان خود، جماعتی را دیدم که می گفتند: ما مهدی علیه السلام را دیده ایم و در میان ایشان کسانی بودند که از آن حضرت پاره ای رقعہ و مراسله اخذ نموده بودند که به آن حضرت عرض شده بود.

از جمله حکایات ایشان، قصه ای است که صدق آن، بر من معلوم شد و ناقل مرا به ذکر نام خود اذن نداد و آن، این است که او گفت: از خدا خواستم او را بینم.

در خواب دیدم که آن حضرت را در فلان وقت، مشاهده خواهم کرد. در همان وقت به مشهد کاظمین رفتم و در آن مکان شریف بودم. ناگاه صدایی شنیدم که صاحب آن صدا، امام محمد تقی علیه السلام را زیارت می کرد و من صاحب آن صدا را از قبل

می شناختم ولی نمی دانستم که آن بزرگوار است. او را شناختم و نخواستم یکباره نزد وی بروم، بلکه داخل حرم شده، به سمت پایین پای موسی بن جعفر علیه السّلام ایستادم، ناگاه آن شخص که او را مهدی علیه السّلام اعتقاد کردم با یک نفر دیگر که همراه او بود، از حرم بیرون رفت و من او را دیدم و لکن مهابت و رعایت ادب مانع شد و از او چیزی نپرسیدم.

مؤلف گوید: چون محتمل است که مریی در واقعه مذکور، خود امام بوده باشد، لذا این حکایت در این عبقریه ثبت شد.

[منصور بن صالحان] ۲۲ یاقوته

خواب منصور بن صالحان است.

علّامه مجلسی رحمه الله در بحار الانوار (۱) از کتاب دلائل (۲) یخ ابی جعفر محمد بن جریر طبری روایت نموده، گفت: ابو جعفر محمد بن هارون بن موسی التعلکبری مرا خبر داد که او گفت: ابو الحسین بن ابی البغل کاتب مرا خبر داد و گفت: کاری را از جانب ابی منصور بن صالحان در عهده گرفتم و میان ما و او مطلبی واقع شد که باعث پنهان کردن من شد.

پس در جستجوی من در آمد. مدّتی پنهان و هراسان بودم، آن گاه قصد رفتن به مقایر قریش کردم؛ یعنی مرقد منور حضرت کاظم علیه السّلام را در شب جمعه زیارت کردم و عزم نمودم شب را برای دعا و مسألت در آن جا به سر آورم و آن شب، باران و باد بود.

از ابی جعفر قیّم خواهش نمودم که درهای روضه منوره را ببندد و سعی کند آن موضع شریف، خالی باشد تا برای دعا و مسألت خلوت کنم و از دخول انسانی که از او ایمن نبودم و از ملاقات او خایف بودم ایمن باشم. چنان کرد و درها را بست، نصف شب شد

۱- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۰۵-۳۰۴.

۲- دلائل الامامه، ص ۵۵۲-۵۵۱.

و باد و باران آن قدر آمد که تردّد خلق را از آن موضع قطع کرد تنها ماندم، دعا می کردم، زیارت می نمودم و نماز می خواندم.

ناگاه صدای پایی از سمت مولای خود، موسی بن جعفر علیه السّلام شنیدم و مردی را دیدم که زیارت می کند. پس بر آدم علیه السّلام و اولو العزم علیهم السّلام سلام کرد، آن گاه بر یک یک ائمه علیهم السلام وقتی به صاحب الزمان - عجل الله فرجه - رسید نام او را ذکر نکرد. از این عمل مذکور تعجب کردم و گفتم؛ شاید او را فراموش کرد یا نمی شناسد یا این مذهبی برای این مرد است. چون از زیارت خود فارغ شد، دو رکعت نماز خواند و به سوی مرقد مولای ما ابی جعفر علیه السّلام رو کرد.

سپس مثل آن، زیارت و سلام زیارت کرد و دو رکعت نماز خواند، من از او خایف بودم، زیرا او را نمی شناختم، دیدم جوانی کامل است، در جوانی معدود از رجال و در بدنش جامه ای سفید است و عمامه ای دارد که آن را به طرفی از حنک گذاشته بود و ردایی بر کتف انداخته بود. گفت: ای ابو الحسن بن ابی البغل! تو از دعای فرج چه می دانی؟

گفتم: ای سید من! آن دعا کدام است؟

فرمود: دو رکعت نماز می گذاری و می گویی:

«یا من أظهر الجمیل و ستر القبیح یا من لم یؤاخذ بالجریه و لم یهتک السّتر یا عظیم العفو یا حسن التّجاوز یا واسع المغفره یا باسط الیدین بالرحمه یا صاحب کلّ نجوی و منتهی کلّ شکوی یا مقیل العثرات یا کریم الصّیّح یا عظیم المنّ یا مبتدئا بالتّعم قبل استحقاقها یا ربّاه یا ربّاه ده مرتبه یا غایه رغبتاه، ده مرتبه اسئلك بحق هذه الأسماء و بحق محمّد و اله الطّاهرین علیهم السّلام الاّ ما کشف کربی و نفست همی و فرّجت غمّی و اصلحت حالی.»^(۱) بعد از این، دعا کن و هرچه را خواستی بطلب! آن گاه روی راست خود را بر زمین می گذاری و صد مرتبه در سجود خود می گویی: یا محمّد یا علی یا علی یا محمّد

اکفیانى فائکما کافىای و انصرانى فائکما ناصرای و روى چپ خود را بر زمین مى گذارى و صد مرتبه مى گویی: ادرکنى و آن را تکرار مى کنى و مى گویی: الغوث الغوث الغوث، تا این که نفس منقطع شود و سر از سجده برمی داری.

به درستی که خدای تعالی به کرم خود حاجت تو را برمی آورد ان شاء الله. چون به نماز و دعا مشغول شدم، بیرون رفت. وقتى فارغ شدم، نزد ابى جعفر بیرون رفتم که از حال این مرد سؤال کنم که چگونه داخل شد.

دیدم درها به حال خود بسته و مقفل است. از این تعجب کردم و گفتم: شاید در این جا درى باشد که من نمى دانم.

سپس خود را به ابى جعفر قیّم رساندم، او نیز از اطاق زيت؛ يعنى حجره اى که محلّ روغن چراغ روضه بود، نزد من آمد. از حال آن مرد و کیفیت دخول او پرسیدم.

گفت: درها مقفل است؛ چنان که مى بینى، من آن ها را باز نکردم. آن گاه او را بدان قصّه خبر دادم.

گفت: این مولای ما صاحب الزمان - عجل الله فرجه - است و به تحقیق من مکرّر آن جناب را در مثل چنین شبى در وقت خالى شدن روضه مطهره از مردم، مشاهده نمودم. پس بر آن چه از من فوت شده بود، تأسف خوردم و نزدیک طلوع فجر بیرون رفتم و به کرخ، نام موضعی که در آن پنهان بودم رفتم. روز به چاشت نرسید که اصحاب ابن صالحان جویای ملاقات من شدند و اصدقای من از حالم سؤال مى کردند و با ایشان امانی از وزیر و رقعہ اى به خطّ او بود که هر خوبى در آن بود.

با امینى از اصدقای خود نزد او حاضر شدم. برخاست، به من چسبید و مرا در آغوش گرفت، به نحوى که از او معهود نبود. گفت: حالت تو، تو را به آن جا کشاند که از من به سوى صاحب الزمان - عجل الله فرجه - شکایت کنی؟

گفتم: از من دعایى بود و سؤالی از آن جناب کردم.

گفت: وای بر تو! دیشب يعنى؛ شب جمعه، مولای خود صاحب الزمان - عجل الله فرجه - را در خواب دیدم که مرا به هر نیکی با تو امر کرد و به من درباره تو درشتى

نمود، طوری که من از آن ترسیدم.

ابی الحسن بن ابی البغل گوید؛ گفتم: لا اله الا الله شهادت می دهم که ایشان حق و منتهای حق اند.

شب گذشته مولای خود را در بیداری دیدم و به من چنین و چنان فرمود و شرح کردم آن چه را که در آن مشهد شریف صادر شد. پس از این تعجب کرد و از او نسبت به من اموری بزرگ و نیکو در این باب صادر شد و از جانب او و به برکت مولای خود- صلوات الله علیه- به مقصدی رسیدم که گمان آن را نداشتم.

[محمد بن ابی الیث] ۲۳ یا قوته

خواب ابی الحسن محمد بن ابی الیث است.

شیخ جلیل القدر، فضل بن حسن الطبرسی، صاحب تفسیر مجمع البیان در کتاب کنوز النجاح خود نقل کرده: این دعا را حضرت صاحب الزمان- عجل الله فرجه- در عالم خواب به ابی الحسن محمد بن ابی الیث در شهر بغداد در مقابر قریش تعلیم نموده و ابی الحسن مذکور از ترس کشته شدن، به مقابر قریش گریخته و پناه برده بود، پس به برکت خواندن این دعا از کشته شدن نجات یافته و ابو الحسن مذکور گفته: آن حضرت به من تعلیم نمود که بگو:

«اللهم عظم البلاء و برح الخفاء و انكشف الغطاء و انقطع الرجاء و ضاقت الأرض و منعت السماء و أنت المستعان و إليك المشتكى و عليك المعول فى الشده و الرخاء اللهم صل على محمد و آل محمد أولى الأمر الذين فرضت علينا طاعتهم و عرفتنا بذلك منزلتهم ففرج عنا بحقهم فرجا عاجلا قريبا كلمح البصر أو هو أقرب يا محمد يا محمد يا على يا على يا محمد اكفياي فأئكما كافيي و انصراني فأئكما نصرای یا مولانا یا صاحب الزمان الأمان

الأمان الأمان الغوث الغوث الغوث أدركنی أدركنی أدركنی»^(۱) راوی گفته: امام علیه السّلام هنگام گفتن یا صاحب الزمان به سینه خود اشاره نمود.^(۲) این ناچیز گوید: ظاهر آن است که مراد حضرت از این اشاره این باشد که در وقت گفتن یا صاحب الزمان باید مرا قصد نمود.

[ملا زین العابدین سلماسی] ۲۴ یا قوته

خواب عالم قدوسی مرحوم آقا خوند ملا زین العابدین سلماسی است.

محدّث جلیل و معاصر نبیل، علّامه نوری- نور الله مرقدہ- در کتاب دار السلام از ثقه تقی نقی، مرحوم آقا علیرضا نایینی، همشیره زاده مرحوم حاجی کرباسی، صاحب رساله علمیّه نخبه نقل نموده که فرمود: آقا خوند ملا زین العابدین سلماسی که از خواص اصحاب بحر العلوم و از اصحاب سرّ آن مرحوم بود، فرمودند: چون حضرت علی بن موسی الرضا علیهما السّلام را زیارت نمودم و به کاظمین که وطنم بود، مراجعت کردم.

وارد دار الخلافه طهران شدم و چند روز توقف نمودم، در خلال این ایام، اصدقاء و احبّاء به دیدنم آمدند.

از جمله سیّد مجبّل آقا سیّد حسن طهرانی هم به دیدنم آمد و بسیار التماس و اصرار نمود تا آن وقتی که در طهرانم در منزل ایشان باشم و من ابا و امتناع کردم، در مجالسی آمد، این مذاکره را نمود و من ابا می کردم تا در یکی از مجالس صحبت این مطلب، عالم مؤید نبیل الرّبانی، الحاج میرزا خلیل الطیب الطهرانی بر ما داخل شد. بعد از نشستن نگاه تندی به من نموده، صورتم را بسیار ملاحظه کرد، سپس به من گفت: دستت را به من بده تا نبض تو را تجربه ای کنم. چون دستم را گرفته و از نبضم باخبر گردید، گفت:

برای ناخوش شدن، استعداد غریبی در تو می بینم. پس به سیّد حسن مذکور گفت: او را

۱- جنه الأمان، ج ۱، ص ۱۷۶.

۲- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۷۵.

به حال خود واگذار که امروز یا فردا مریض می شود. بعد از ظهر آن روز حالتی تغییر کرده، به مرض شدیدی دچار شدم. چون مرض بسیار سنگین بود، خود آقامیرزا خلیل مرحوم، ملازم پرستاری من شد و شب و روز از من جدا نبود به نحوی که روزی سلطان عصر خاقان، مرحوم فتحعلی شاه کسی را فرستاده، او را احضار نمود ولی ایشان نرفت. دفعه دوم کسی را فرستاده؛ جناب میرزای مرحوم در جواب فرمودند: من مشغول معالجه نفس زکیه قدسیه محترمی هستم و قسم خورده ام از او مفارقت نکنم تا خداوند درباره او چه بخواهد.

مرض من ساعت به ساعت شدیدتر می شد، قریب یک ماه گذشت و از مداوای آن عاجز گشتم، آشنایان و دوستان از حیات و بهبودی من، مأیوس شدند و دو روز گذشت که من اصلاً به اوقات نمازها ملتفت نمی شدم، آمیرزا، طیب مذکور، دوايي پیش خود ترتیب داده بود که هفت جزء بود و خیال داشت اگر تا روز دیگر نمردم، آن دوا را به من بدهد.

شب که شد، بستر مرا بالای پشت بام بردند و رسم جناب میرزای طیب این بود که اوقات پرستاری نمودن از من، شب ها سرش را بالای همان متکایی می گذاشت که سر من بالای آن بود. در آن شب هم به حسب عادت سر خود را بالای آن متکا گذارده، به خواب رفت.

من چون بعد از چندین سال مجاورت در اماکن شریفه عتبات در ارض میشوم (۱)ی، متذکر مرض تنهایی غریبی شدم، حالت انقلابی برایم حاصل شده، روبه سمت سامره کرده، متوجه قبه عسکرین شدم و عرض کردم: ای آقایان من! من در تعمیر بلد و بقعه شما بسیار زحمت کشیدم و الحال هم به زیارت جدّ شما علی بن موسی الرضا علیهما السلام آمده ام و قصد هم این بود که به وطن خود، مشهد کاظمین مراجعت نمایم و در جوار شما باشم و الان یا ساعت دیگر است که می میرم. چگونه راضی هستید من بعد از خدمتم و بعد از آن که در آستان شما پیر شده ام در این زمین میشوم بمیرم. الحاح و

التماس زیادی نمودم و خواب مرا در ربود.

در خواب دیدم سه نفر سواره از سمت مشرق روبه من آمدند، یکی از آن‌ها بر اسب ابلقی سوار بود و از دو سوار دیگر پیش افتاده بود. برایم معلوم شد آن بزرگواران حضرت حجّت - عجل الله فرجه - پدر و جدّ او هستند. آمدند تا نزدیک من رسیدند، ولی از اسب‌های خود پیاده نشدند. من شکوه حال خود را به آن‌ها نموده و آن‌چه را در بیداری در وقت توجّه به سامرا عرض کردم، در عالم خواب بیان نمودم.

به من فرمودند: جزع و اضطراب مکن! زیرا حالت خوب است و هیچ مرضی در تو نیست ولی به میرزا خلیل طیب بگو دو جزء یا سه جزء را که اسم بردند، از دوا بیرون بیاورد و عوض آن‌ها فلاّن دوا را جزء کند، آن دوا را بیاشام که مرض تو دفع خواهد شد.

از خواب بیدار شده، دیدم گویا هیچ مرضی در من نبوده است، بعضی از ملازمین خدمت خود را آواز دادم که برایم آب بیاورید؛ من امشب هنوز نماز نخواندم. جناب آقا میرزا خلیل از صدای من بیدار شده، چون حال مرا دید، چنین گمان کرد به مرض سرسام مبتلا شده ام.

به من گفت: آیا به مرض سرسام مبتلا شده‌ای؟

من کیفیت خواب را برایش نقل نمودم. چون نبض مرا گرفت، گفت: هیچ مرضی در تو نیست، تو را شفا دادند، نبضت مثل نبض آدم صحیح المزاج است و اصلا و ابدا احتیاج به خوردن دوا نداری، گمان من این است که امر نمودن آن بزرگواران به خوردن دوايي که من ترتیب داده بودم بعد از این که او را تغییر دادند و امر فرمودند اجزا را تغییر و تبدیل بنمایم، جز محض احسان به سوی من و تشکر از خدمت من نیست و الحمد لله.

[شیخ حرّ عاملی] ۲۵ یاقوته

خواب محدّث جلیل، مرحوم شیخ حرّ عاملی صاحب کتاب وسائل الشیعه است.

آن مرحوم در کتاب اثبات الهدات بالنصوص و المعجزات (۱) فرموده: من در اوقات مجاورتم در مشهد مقدس رضوی در خواب دیدم مردم می گویند: حضرت حجت - عجل الله فرجه - در مشهد وارد شده، من منزل آن بزرگوار را سؤال نموده، داخل شدم و آن حضرت در طرف غربی مشهد در باغی که در آن عمارت بود، منزل کرده بود.

حضورش شرفیاب شدم، دیدم در مکانی نشسته که در وسط آن حوضی است و در آن مجلس، قریب بیست نفر دیگر هم نشسته بودند. من هم نشسته، مشغول گفتگو و صحبت شدم. زمانی نگذشت که غذا حاضر نمودند، آن بسیار کم و وافی به آن جماعت نبود، ولی در نهایت خوبی و لذت بود. پس همه اهل آن مجلس از آن غذا خوردیم و اصلاً چیزی از آن کم نشد. وقتی از خوردن غذا فارغ شدیم، من به دقت ملاحظه نموده، اصحاب آن بزرگوار را بیش از چهل نفر ندیدم. با خود گفتم: آقای ما با این لشکر کم ظهور فرموده! آیا سلاطین روی زمین او را اطاعت می نمایند یا نه و اگر اطاعت نمودند و بنابر محاربه و مقاتله شد، چگونه آن بزرگوار با این لشکر قلیل بر آن ها غلبه می نماید؟

چون این خیال را کردم، آن حضرت نگاهی به من فرموده، تبسم نمود و فرمود: به واسطه کمی انصار من بر شیعیانم مترس، زیرا با من مردانی هستند که اگر آن ها را امر نمایم، هر آینه جمیع اعدای مرا از سلاطین و غیرهم حاضر می نمایند و گردن های ایشان را می زنند، آن گاه این آیه را تلاوت فرمود: **وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ (۲)** من از شنیدن این بشارت بسیار خوشحال شدم. سپس حضرت برخاسته، به جهت خواب به حجره دیگر تشریف بردند، مردم متفرق شده، از آن باغ و عمارت بیرون رفتند، من هم می خواستم بیرون بروم.

وقتی به در باغ رسیدم، قلبم به بیرون رفتن راضی نشد. همان جا نشستم و با خود می گفتم؛ ای کاش آن بزرگوار مرا به خدمتی امر می فرمود و ای کاش خلعت و نفقه ای

۱- اثبات الهداه بالنصوص و المعجزات، ج ۵، ص ۳۳۹.

۲- سوره مدثر، آیه ۳۱.

به جهت تیمن و تبرک به من عنایت می نمود.

چون این خیال در خاطر من خطور نمود، ناگاه غلامی از جانب آن بزرگوار خلعتی سفید که از جنس کتان و پنبه بود با نفقه برایم آورد و گفت: مولایت می فرماید این خلعت و نفقه ای است که می خواستی و به زودی از جانب ما به خدمتی مأمور می شوی. آن گاه من از خواب بیدار شدم، انتهی و الحمد لله.

[عالمی از خراسان] ۲۶ یاقوته

خواب عالمی از اهل خراسان است.

عالم جلیل معاصر، آخوند ملا محمود عراقی در کتاب دار السیلام از کتاب قصص العلماء فاضل تنکابنی و او از رساله اغلاط مشهوره سید بزرگوار، آقا سید محمد صاحب کتاب مفاتیح و مناهل نقل نموده که فرموده اند: مشهور است مجلسی رحمه الله را بعد از وفات در خواب دیدند و از چگونگی حالش پرسیدند، فرمود: هیچ یک از طاعات، عبادات، تألیفات و تصنیفات مرا نجات نداد مگر آن که روزی یک سیب به طفلی از یهود دادم و آن باعث نجات من شد، این قضیه اصلی ندارد و با قواعد عقلی و نقلی مناسبت ندارد و از رؤیای کاذبه است.

بعد از آن فرموده: مرد عالم خراسانی که با مجلسی اول آخوند ملا محمد تقی - طاب ثراه - صداقت داشته، نقل کرده: از کربلا مراجعت می کردم، در اثنای راه خواب دیدم داخل خانه ای شدم که پیغمبر خدا و ائمه هدی - علیهم صلوات الله - در آن خانه تشریف داشتند و به ترتیب نشسته بودند، حضرت حجت منتظر - عجل الله فرجه - زیر دست همه آن ها نشسته بود و مرا زیر دست آن بزرگوار نشانند.

ناگاه دیدم آخوند ملا محمد تقی مجلسی شیشه گلابی آورده، به رسول خدا داد و عرض کرد: دعایی در حق این طفل می خواهم که خداوند او را مروّج دین گرداند. آن حضرت قنداقه را گرفته، در حق او دعا کرد.

سپس حضرت قنداقه را به امیر المؤمنین علیه السّلام داد و فرمود: در حقّ او دعا کن! آن حضرت هم او را گرفته، دعا کرد. سپس به امام حسن علیه السّلام داد و دعا کرد، همچنین تا نوبت به امام عصر - عجل الله فرجه - رسید. آن حضرت نیز دعا کرد!

حضرت قنداقه را به من داد و فرمود: تو هم در حقّ او دعا کن! من گرفته، دعا کردم، آن گاه از خواب بیدار شدم. اتفاقاً در آن سفر عبورم به اصفهان افتاد و به جهت آشنایی و صداقت، بر آخوند ملّا محمد تقی وارد شدم و بعد از ورود، آخوند مذکور از اندرون خانه خود قنداقه طفلی را آورد به دست من داد و فرمود: این طفل، امروز متولّد شده، در حقّ او دعا کن که مروّج دین شود. من قنداقه را گرفته، دعا کردم، پس خواب به خاطر آمد، برایشان نقل کرده، مسرور گردید.

[مؤلف دمه الساکبه] ۲۷ یا قوته

خواب عالم فاضل و ثقه عادل، صاحب المناقب و المفاخر، مرحوم حاج ملّا باقر مؤلف کتاب دمه الساکبه است، اگرچه کیفیت این خواب بین سکنه نجف اشرف، از عامی و طلّاب از غایت اشتهار کالشمس فی رائقه النهار است ولی ما در این کتاب مستطاب آن چه را عالم جلیل معاصر، مرحوم آخوند ملّا محمود عراقی در خصوص آن، در کتاب دار السلام ذکر نموده، نقل می نمایم و آن، این است که شخص صالح موفّق ربّانی، حاجی ملّا باقر بهبهانی، مردی از جمله مجاورین نجف اشرف و به زیور صلاح و تقوا آراسته بود، او وسیله معاش خود را شغل کتاب فروشی قرار داده بود، روزها در حجره کنج شرقی صحن مطهر، متصل به سمت قبله صحن، نشسته، کتاب معامله می نمود و مدفن او هم، حسب الوصیّه در همان مکان واقع گردید.

در بسیاری از مجالس تعزیه خامس آل عبا علیه السّلام قربه الی الله تیمنا و تبرّکا، بدون غرض دنیایی و فایده نفسانی، ذکر مصایب می نمود، طوری که در آن عصر و بلد متعارف بود، از کتاب های مقتل فارسی؛ مثل روضه الشهداء و محرق القلوب و مانند

این ها کتابی به دست می گرفت و می خواند و چون نیتش خالص بود، تأثیری تمام می نمود، و در عبارات عربی دستی نداشت، زیرا او سواد عربی درستی نداشت، با این حال، توفیق ربّانی چنان شامل او شد که کتابی کبیر و عربی در احوالات چهارده معصوم علیهما السّلام که بیش از یک صد هزار بیت بود، نوشت و مقبول اهل نظر و مطبوع طبع علمای معتبر گردید، طوری که در زمان حیات خود او، جمعی از کتّاب مشغول استنساخ آن کتاب، برای علمای معتبر عصر و افاضل طلبان بودند و جزء آخر آن کتاب که در احوال حضرت حَجّت - عَجَل الله فرجه - بود، مفصّل تر از سایر اجزای آن اتّفاق افتاد؛ به سبب اهمّی که در جمع اخبار این باب از کتب عامّه و خاصّه داشت و گویا به اتمام نرسید.

مؤلف گوید: این کتاب، همان کتاب دمع السّاکبه است که فعلاً مطبوع گردیده ولی با عدم استیفا در حالات امام عصر علیه السّلام، همان قسم که معاصر مرحوم مرقوم فرموده است و نظر به اخلاصی که به امام عصر - عَجَل الله فرجه - داشت، باغی در ساحل هندیه و در بعض نواحی مسجد سهله، احیا و غرس کرده بود و آن را به نام نامی و لقب گرامی آن بزرگوار، صاحبیه نام نهاده بود و در آخر کار به جهت مخارج آن باغ و ضعف کسب و کثرت عیال، مدیون و پریشان حال شده بود، تا آن که وقتی، چنان اشتهار یافت که حضرت صاحب الامر علیه السّلام باغ صاحبیه حاجی ملّا باقر را خریده و پس از زمانی، مشهور شد که آن حضرت قرض او را ادا نموده، اتّفاقاً در آن اوقات، سیّد جلیل عالم عامل، حاج سیّد اسد الله ابن مرحوم حاج سیّد محمد باقر رشتی اصفهانی قدّس سرّهما - قدّس سرّهما - در نجف بود و حقیر چون فراغت و معاشرت با مردم نداشتم، در مقام تحقیق آن برنیامدم و در مجالس و محافل، ذکر آن واقعه، مختلف مسموع گشت، تا آن که سیّد مذکور هم از نجف به اصفهان رفتند و زمانی بر این گذشت.

اتّفاقاً روزی در مسجد شیخ نعمت طریحی که از اولاد شیخ طریحی صاحب کتاب مجمع البحرین می باشد مجلس ختم و فاتحه بود و آن مسجد نزدیک خانه حقیر است و حقیر برای فاتحه آن جا رفتم و حاج ملّا باقر مذکور را آن جا دیدم، پس از ختم و

تفرقه مردم، مسجد خلوت شد، حقیر برای خود فراغتی دیدم، شرح واقعه را از خود حاج ملّا باقر پرسیدم، به این نهج تقریر نمود: یکی از فلاح های باغ صاحبیه پیرمردی یزدی و صالح است. روزها در باغ مذکور فلاحی و باغبانی می کند و شب ها در مسجد سهله، بیتوته می نماید و من برای دینی که در اواخر عمر، حاصل شده بود، مضطرب بودم که مبادا مدیون مردم بمیرم و چون این باغ را به اسم امام عصر - عجل الله فرجه - موسوم کرده و این جلد آخر کتاب را در احوال او نوشته بودم، در این باب به آن حضرت متوسّل شدم.

روزی فلاح مذکور آمده، ذکر نمود: امروز بعد از نماز صبح در صّفه وسط صحن مسجد سهله نشسته، مشغول تعقیب نماز بودم، ناگاه شخصی نزد من آمد و گفت: حاج ملّاباقر، این باغ را نمی فروشد؟

گفتم تمام آن را نه، لکن قسمتی از آن را چون قرض دارد، می فروشد.

گفت: پس تو نصف این باغ را برای او، یک صد تومان بفروش و پول آن را از جانب او بگیر و به او برسان!

گفتم: من در این باب از او و کالتی ندارم.

گفت: بفروش و پولش را بگیر، اگر اجازه نداد، بیاور!

گفتم: لابد در این باب، سند و شهودی در کار است و تا خودش نباشد، صورتی ندارد.

گفت: میان من و او، سند و شهودی لازم نیست.

هرقدر اصرار کرد، قبول نکردم.

سپس گفت: من پول را به تو می دهم و تو را در خریدن و کیل می کنم. اگر فروخت، برایم بخر و الا پول را بیاور!

با خود گفتم: پول مردم را گرفتن و بردن، هزار غایله دارد، لذا قبول نکردم و به او گفتم: من صبح ها در این مکان هستم، از او می پرسم و به تو جواب می رسانم.

چون این را شنید، برخاست و از مسجد رفت.

حاج ملّاباقر گفت: چون این واقعه را ذکر کرد، به او گفتم: چرا نفروختی؟ من که به

تنهایی از عهده مخارج این باغ بر نمی آیم، به علاوه، قرض هم دارم و امروز هیچ کس تمام این باغ را به این قیمت نمی خرد.

گفت: تو در این باب به من اذن نداده بودی و من هم این فضولی را، مناسب خود ندیدم، حال که چنین می گویی، فردا را وعده جواب به او کردم، شاید بیاید، آن گاه به او می گویم.

گفتم: او را ببین و هر طوری بخواهد من مضایقه ندارم و تأکید کردم هر طور شده، او را بیابد و معامله را بگذرانند یا با یکدیگر به نجف بیایند و به هر نحو، نزد هر کس خواست، برویم و عمل را بگذرانیم.

فردا آمد و گفت: هر قدر در صفه مسجد انتظار کشیدم، آن شخص نیامد و او را ندیدم.

به او گفتم: او را در غیر آن روز دیده ای و می شناسی؟

گفت: ندیده و نمی شناسم.

گفتم: برو در نجف و مسجد و باغات پرش و گردش کن، شاید او را بیابی یا بشناسی!

رفت، و آمد و گفت: از هر کس پرسیدم، از او خبری نداشت.

مأیوس شدم، بسیار متحسّر و متأسف شدم، زیرا این امر، هم وسیله قرض من و هم باعث سبکی بار من در امر مخارج باغ بود، تا آن که پس از یأس و تحیر و گذشتن مدّتی، یک شب در باب قرض و پریشانی حال خود فکر می کردم و آن که من از عهده مخارج باغ و عیال بر نمی آیم، چگونه هر سال با این کسب ضعیف، از عهده فروعات قروض بر آیم و اگر در این آخر کار مسامحه کنم، خفیف بازار و رسوای طلبکار می گردم، آن گاه با همین خیالات خواب مرا در ربود. در خواب دیدم خدمت مولای خود، حضرت صاحب الامر - عجل الله تعالی - شرفیاب هستم، آن بزرگوار به من توجه کرده، فرمود: حاج ملّابقر! پول باغ نزد حاج سیّد اسد الله است، برو از او بگیر!

من از خواب بیدار و مسرور شدم، لکن بعد از تأمل، با خود گفتم؛ شاید این خواب،

از باب حدیث نفس و اثر خیال و فکر قبل از خواب بوده و اظهار آن به سید، باعث بدخیالی درباره من شود که این را از باب اسباب سازی و وسیله سؤال از او کرده ام، زیرا من در باب تصدیق این دعوی چیزی در دست ندارم.

بار دیگر گفتم؛ سید مرد بزرگی است و حال مرا می داند که از این نوع مردم نیستم، دیدن سید و حکایت خواب هم ضرری ندارد و دروغ هم که نگفته ام که نزد خدا مؤاخذه شوم. عازم بر رفتن و گفتن شدم و چون وقت صبح، بعد از نماز، وقت فراغت من رسیده بود و خانه سید هم در معبر خانه من، رو به صحن مطهر و حجره کتاب فروشی بود و منزل دوزم می رفتم، لذا بعد از نماز صبح، به سوی صحن روانه شده، در اثنای عبور، به در خانه سید رسیدم؛ توقف کرده، دست به حلقه در برده، آهسته حرکت دادم.

ناگاه آواز سید از بالا خانه مشرف به در که منزل خارج او بود، بلند شد که حاج ملا باقر هستی؟ توقف کن، آمدم!

وقتی این را شنیدم، با خود گفتم؛ شاید از روزنه سر کوچه مرا دید. پس زود با شب کلاه و لباس خلوت از پله پایین آمده در را گشود، کیسه پولی به دست من نهاد و گفت: کسی نداند، در را بست و رفت؛ بدون آن که سخنی بگوید.

چون کیسه را آوردم و شمردم، یک صد تومان تمام در آن بود و مادامی که سید مذکور زنده بود، این واقعه را به کسی نگفتم؛ اگرچه بعض اطراف و حواشی از بعض اطراف از تقسیم آن پول به ارباب طلب و از قراین دیگر، آن واقعه را خیردار شدند و به یکدیگر رساندند، تا آن که بعد از وفات سید، این خبر انتشار یافت.

مؤلف گوید: معاصر مزبور بعد از ذکر این قضیه در کتاب مذکور، کرامتی از سید مرقوم مرحوم، بعد از وفاتش نقل نموده که خودش بر آن واقف شده، خوش داشتم آن را برای اصفیای اخوان، ارمغان قرار دهم و این رساله را به ذکر آن زینت نمایم.

پس فرموده: من با سید مذکور در زمان حیاتش، معاشرت و آمیزشی نداشتم، تا آن که آب فرات را به نجف اشرف آورد و در این باب اهتمام نمود و بعد از اتمام نهر، از

اصفهان به اراده نجف اشرف بیرون آمده، در اثنای راه در منزل کردند وفات کرد، جنازه او را به نجف آورده، در باب قبله صحن مطهر، مقابل مقبره شیخ استاد شیخ مرتضی الانصاری- طاب ثراه- دفن نمودند. حقیر چون هنگام دخول به صحن از آن باب عبور می کردم، به رعایت حقّ تعلیم علم برای شیخ استاد فاتحه می خواندم و هنگام خروج از صحن به رعایت حقّ تشریب آب، برای سید مذکور فاتحه می خواندم.

اتّفاقا روزی در امر معاش، شدّتی عارض شد و طرق تدبیر، در وقت خروج از صحن مطهر مسدود گردید که نوبت فاتحه سید مذکور بود، چون نزد قبر او رسیدم، ملتفت شدم که باید کفایت این امر را به عهده سید گذاشت و اگر کفایت نکرد، دیگر نباید قرائت فاتحه کرد، زیرا کسی که در عالم ارواح این اندازه قدر ندارد، نباید او را به فاتحه خاصّی اختصاص داد و این واقعه، در اوایل شب بعد از خروج از حرم محترم اتّفاق افتاد.

چون عادت دخول حرم، اوّل شب بعد از نماز عشا بود و اوّل روز بعد از نماز صبح بود، این کلام را گفته، رفتم. اتّفاقا همان شب در خواب دیدم شخصی آمد، پولی آورد و گفت: این را سید فرستاد. روز که شد، شخصی آمد و به قدر حاجت پولی آورد و از سؤال و خواب معلوم شد که این حواله، از همان جناب بوده، حسن ظنّم، زیادتر از سابق شد و رشته فاتحه را قطع نکردم.

مؤلف گوید: این قضیه مؤید آن چه در اخبار وارد شده، از استحباب زیارت قبور علما، صلحا، زهاد و عبّاد و استمداد از ارواح ایشان در حلّ مشکل و فتح معضل و نیل به ثوبات کثیر، فواید جلیل، آثار عظیم و نتایج فخیم است، بلکه برای خصوص اهل علم سزاوار است که زیارتشان علما و صلحا و صاحبان نفوس کامله را زیادتر از سایرین و توقّفشان در آن جاها بیشتر باشد، چرا که برای تلطیف ذهن و واضح شدن مشکلات علوم و درک فیوضات و تجلّی اشراقات، مدخلیت تامّ دارد.

به این جهت است که وقتی خاتم الحکماء الیونانیین، ارسطو طالیس در مدینه اسطاعی که خود، تجدید کرده بود، از دنیا رفت؛ اهل اسطاعی را جمع کردند،

استخوان های او را بعد از این که پوسیده شده بود، در ظرفی از مس، گذاشتند و او را در موضعی دفن کردند که به اسم خود ارسطو طالیس معروف است، آن مکان را مجمع خود قرار داده و در آن جا برای مشاورت در کارهای بزرگ و امورات جلیل جمع می شدند و هر وقت مطلبی از فنون علم و حکمت برایشان مشکل می شد، قصد آن جا می نمودند و بر سر قبرش می نشستند و ما بین خود به مناظره و مباحثه مشغول می شدند، تا آن که آن چه مشکل شده بود برایشان واضح می شد و اعتقاد داشتند آمدن به موضعی که ارسطو در آن دفن شده، بر عقل و زکاء ایشان، می افزاید و اذهان ایشان را تلطیف و پاکیزه می کند، نیز بعد مرگ ارسطو این را تعظیمی برای او می دانستند و فراق و حزن و اندوه بر آن فجیع و مصیبت فقدان ینابیع حکمت او را باعث تأسف می دانستند، انتهى و الله المعین.

[ابو الوفای شیرازی] ۲۸ یاقوته

خواب ابو الوفای شیرازی محبوس ابی علی الیاس است.

مجلسی رحمه الله در بحار الانوار (۱) از کتاب مجموع الدعوات (۲) لعکبری و در کلم الطیب از قبس المصباح از ابی الوفای شیرازی روایت کرده اند که گفت: من در حبس ابی علی الیاس با ضیق حال اسیر بودم؛ بر من معلوم شد او قصد قتل مرا کرده، پس به سوی خداوند تبارک و تعالی شکایت کردم و مولای خود ابی محمد بن علی بن الحسین زین العابدین علیهما السلام را شفیع قرار دادم، خواب مرا در ربود و به روایت شخصی به نام قبس، موکلین به من گفتند: قصد بدی به تو کرده است. من مضطرب شدم و بنا کردم به مناجات کردن با خداوند به توسل به پیغمبر صلی الله علیه و اله و ائمه علیهم السلام.

شب جمعه که شد و از نماز فارغ شدم و خوابیدم، در خواب رسول خدا صلی الله علیه و اله را

۱- بحار الانوار، ج ۹۱، ص ۳۶-۳۲.

۲- الدعوات، ص ۱۹۲-۱۹۱.

دیدم که آن جناب می فرماید: به من، دخترم و دو پسرم برای چیزی از متاع دنیا متوسّل مشو. بلکه برای آخرت و آن چه را از فضل خدای تعالی آرزو داری. اما ابو الحسن برادرم، پس او از کسی که به تو ظلم کرده، انتقام می کشد و به روایتی برای تو، از دشمنانت انتقام می کشد.

گفتم: یا رسول الله! آیا نبود که به فاطمه علیها السلام ظلم کردند، پس صبر کرد، میراث تو را غصب کردند، پس صبر نمود، چگونه از کسی که به من ظلم نموده، انتقام می کشد، سپس حضرت به من از روی تعجب نظر کرد و فرمود: آن عهدی بود که به او کرده بودم و امری بود که به او امر نموده بودم و جز به پاداشتن آن برایش جایز نبود و به تحقیق حق را ادا کرد و الآن، پس وای بر کسی که موالی او را متعرض شود. اما علی بن الحسین، برای نجات از سلاطین و از شرور شیاطین و محمد بن علی و جعفر بن محمد علیهم السلام، برای آخرت و به روایتی آن چه از طاعت خداوند و رضوان او بخواهی و موسی بن جعفر علیهما السلام، از او عافیت بخواه.

اما علی بن موسی علیهما السلام، برای نجات و به روایتی به سبب او نزول رزق را از خدای تعالی بطلب، اما علی بن محمد علیهما السلام برای قضای نوافل و نیکی اخوان و آن چه از طاعت خداوند عزّ و جلّ بخواهی، اما حسن بن علی علیهما السلام. برای آخرت و اما الحجّه علیه السلام، هرگاه شمشیر به محلّ ذبح تو رسد و حضرت به دست خود به سوی حلق اشاره فرمودند. پس به او استغاثه بکن، به درستی که تو را درمی یابد، او برای هر کس که استغاثه کند، فریادرس و پناه است. بگو: یا مولای یا صاحب الزمان - عجل الله فرجه - انا مغیث بک.

ابو الوفا گوید: در خواب فریاد کردم، یا صاحب الزمان انا مغیث بک. در این حال دیدم شخصی از آسمان فرود آمد و زیر پای او اسبی و در دست او، حربه ای از نور است.

گفتم: ای مولای من، شرّ آن که مرا اذیت می کند، از من دفع کن.

فرمود: کار تو را انجام دادم.

چون صبح کردم، الیاس مرا خواست و گفت: به کی استغاثه کردی؟

گفتم: به آن کسی که فریادرس در ماندگان است.

[ملا محمد صادق عراقی] ۲۹ یاقوته

خواب فاضل مقدّس آخوند ملا محمد صادق عراقی است.

چنان که علامه نوری در دار السلام از مرحوم عالم ربّانی، جناب حاج ملا فتحعلی عراقی نقل نموده، فرمود: فاضل مقدّس، آخوند ملا محمد صادق عراقی در غایت سختی و پریشانی بود و به هیچ وجه برای او گشایشی نمی شد، تا آن که شبی در خواب دید در یک وادی خیمه ای بزرگ یا قبه ای سرپاست، پرسید: این خیمه کیست؟

گفتند: این خیمه امام زمان علیه السّلام است. به تعجیل خدمت آن حضرت مشرّف گردید و سختی حال خود رابه آن سرور عرض کرد و از آن بزرگوار دعایی برای گشایش کار و رفع عسرت خویش، خواست.

آن حضرت او رابه سیّدی از اولاد خود حواله داد و به او و به خیمه او اشاره فرمود.

آخوند از خدمت آن حضرت بیرون شد و به همان خیمه ای رفت که حضرت به آن اشاره فرموده بود.

دید سیّد سند و جبر معتمد، عالم امجد مؤید، جناب آقا سیّد محمد سلطان آبادی در آن خیمه است، روی سجّاده نشسته، مشغول دعا خواندن است. آخوند به سیّد سلام کرده و کیفیت را برایش گفت. سیّد برای وسعت رزق، به او دعایی تعلیم نمود.

سپس از خواب بیدار شد، درحالی که آن دعا در خاطرش بود و قصد خانه آن سیّد را کرد و پیش از این خواب، آخوند از سیّد منافر بود و به سببی که او را اظهار نمی کرد با او مراوده نداشت.

چون به خدمت سیّد رسید، او را به همان نحو که در خواب دیده بود، در مصلّای خود نشسته، مشغول ذکر و استغفار دید. سلام کرد. سیّد جواب سلامش را داده، تبسمی نمود، مثل این که از قضیه مطلع باشد.

آخوند برای گشایش امر خویش، دعایی خواست. سیّد همان دعایی را که در خواب تعلیم فرموده بود به او تعلیم نمود.

سپس آخوند مشغول خواندن آن دعا شده، به اندک زمانی دنیا از هر طرفی به او روی آورد و از سختی و ضیق معیشت بیرون آمد. مرحوم حاج ملا فتحعلی رحمه الله سید را مدح بلیغی می کرد، او را ملاقات کرده، زمانی هم نزد او درس خوانده بود.

اما آن چه سید در خواب و بیداری به آخوند تعلیم کرده بود سه چیز است:

اول: در عقب نماز صبح دست به سینه گذاشته، هفتاد مرتبه یا فتاح بگوید.

دوم: به خواندن این دعا که در کافی است، مواظبت کند و حضرت رسول صلی الله علیه و اله آن را به مردی از صحابه که به ناخوشی و پریشانی مبتلا بود تعلیم فرمود و از برکت خواندن این دعا به اندک زمانی، ناخوشی و پریشانی از او برطرف شد.

الدعاء:

«لا حول و لا قوه إلا بالله توکلت علی الحی الّمدی لا یموت و الحمد لله الّذی لم یتخذ ولدا و لم یکن له شریک فی الملک و لم یکن له ولی من الدّل و کتیره تکبیرا.» (۱) سوم: دعایی را بخواند که ابن فهد از حضرت رضا علیه السّلام نقل کرده که هر کس در عقب نماز صبح این دعا را بخواند، حاجتش برآورده و مهمّش او کفایت شود و آن دعا این است:

الدعاء:

«بسم الله و صلی الله علی محمّد و آله و أفوض أمری إلى الله إنّ الله بصیر بالعباد فوقاه الله سیئات ما مکروا لا إله إلا أنت سبحانک إنی كنت من الظالمین فاستجبنا له و نجیناه من الغمّ و كذلك ننجی المؤمنین حسبنا الله و نعم الوکیل فانقلبوا بنعمه من الله و فضل لم یمسسهم سوء ما شاء الله لا- حول و لا- قوه إلا- بالله ما شاء الله لا ما شاء الناس ما شاء الله و إن کره الناس حسبی الرّب من المربوبین حسبی الخالق من المخلوقین حسبی الرّازق من المرزوقین حسبی الله ربّ العالمین حسبی من هو حسبی حسبی من لم یزل حسبی حسبی من کان مذکک لم یزل

حسبی حسبی اللّٰه لا إله إلا هو علیه توکلت و هو ربّ العرش العظیم» (۱)

[شیخ ابراهیم وحشی اعمی] ۳۰ یاقوتہ

خواب شیخ ابراهیم وحشی اعمی است که بعد از آن خواب، دیده هایش بینا گردید.

استادنا المحدث النوری در دار السلام از کتاب جبل المتین از مولا محمد تقی حویش ملّا محمد طاهر کلیددار نقل کرد: شیخ ابراهیم وحشی از مردم رماجه، اعمی بود؛ زمستان در رماجه و تابستان در نجف اشرف بود و هر شب پیش از آن که در را باز کنند، می آمد و انتظار می کشید تا در روضه مبارکه باز شود و تا وقت بستن در، در روضه بود.

شبی با اهل بیت خود گفتگویی کرده، بی دماغ شده، دعای توسّل را خوانده، خوابید؛ در خواب دید در روضه مبارکه است و روضه روشن می باشد. گفت: هرچه نگاه کردم، شمع و چراغی نبود. دیدم ضریح مقدّس بر جای خود نیست و در جای دو انگشت مبارک دریچه ای است و روشنایی از آن بیرون می آید. آهسته آمده، دست بر صندوق گذاشته، سرم را خم کرده، نظر کردم، دیدم کرسی گذاشته، حضرت امیر علیه السلام بر آن قرار گرفته و از نور روی مبارکش، بیرون روشن شده؛ خود را بر پای آن حضرت انداختم. دستم به دست آن حضرت رسید، سه نوبت، دست مبارکش را بر دستم مالید و به عربی فرمود: تو اجر شهدا را داری. بیدار شدم، دیدم چشم من هنوز نابیناست.

تأسّف خوردم که کاشکی دست مبارکش را بر چشم من می مالید.

شبی دیگر نیز دعای توسّل خواندم و به خواب رفتم. دیدم در صحرائی هستم و جمعی قریب به سی صد نفر می رفتند و یک نفر جلوی آن ها بود، ناگاه آن که جلو بود، ایستاد و دیگران هم ایستادند، جای نماز انداخته، مشغول به نماز شدند، من نیز خود را داخل صف کردم. چون فارغ شدند، اسبی آوردند، آن جلویی سوار شد و تند می رفت.

من پرسیدم: این مرد کیست؟

گفتند: عقبش نماز خواندی و او را نمی شناسی!

گفتم: من حالا رسیدم، نمی دانم.

گفتند: قائم آل محمد محمد بن الحسن علیهما السّلام است، چشم خود را فراموش کرده، فریاد برآوردم: یابن رسول الله! من اهل بهشتم یا اهل نار، تا سه نوبت، جواب نداد.

مأیوس شده، فریاد برآوردم: به اجداد طاهرینت قسم من اهل بهشتم یا اهل نار؟

آن حضرت جلو کشید و بر من نظر کرده، تبسم نمود، من نیز رسیدم، آن حضرت سه مرتبه بر چشم و سر من دست کشید و فرمود: اهل بهشتی.

بیدار شدم، دیدم آب بسیار غلیظی از چشمم رفته؛ چنان که محاسنم تر شده بود، با خود گفتم؛ چه معنی دارد چشم من چنان خشک شده بود که هرگز نم نمی داد، آن آب را پاک نمودم، چون سر از زیر لحاف بیرون آوردم، دیدم ستاره ای از روزنه خانه ام می نماید، برخاستم و عیال خود را بیدار کردم، دیدم چشمم بینا شده و الحمد لله.

[گفتاری در زمینه رؤیا]

اشاره

تذییل فی المقام دخیل بدان از مطاوی مندرجات این عبقریه و عبقریه های سابق از این بساط، معلوم و محقق شد که نیل به لقا و شرفیابی حضور باهر النور امام عالم و عالمیان حضرت بقیه الله- ارواح العالمین له الفداء- و بلوغ به این مقصود و مرام در غیبت کبرا، ممکن و میسر^(۱) است، بلکه مکشوف شد می توان به وسیله علم، عمل، تقوای تام، معرفت، تضرع و انابه و تهذیب نفس، از هر غلّ و غش، ریبه، شکّ و شبهه و صفات مذموم قابل تلقی اسرار و دخول در سلک خاصان و خواص آن درگاه ملایک اکتناه، شد که از کلمات علمای اعلام شواهدی برای این مدّعی ذکر گردید و مقصود از انعقاد این تذییل، ذکر اعمال و آدابی است که شاید به برکت آن ها بتوان به سعادت ملاقات و

۱- ممکن، میسر.

شرف حضور حضرت حجّت - صلوات الله علیه - رسید، شناسد یا نشناسد، در خواب یا بیداری و بردن بهره و فیضی از آن حضرت است؛ هرچند آن فیض و بهره جز زیادتى نور یقین و معرفت وجدانى به آن وجود معظّم که این خود از اهمّ مقاصد است نباشد.

نیز غرض از نگارش آن، به دست آوردن راهی است که شاید به وسیله آن در عمر خویش، نوبتی به این نعمت رسید؛ هرچند در عالم رؤیا باشد، از جمله آن آداب و اعمال عمل معهود، در عراق عرب و لا سیما در نجف اشرف است. از مواظبت چهل شب چهارشنبه یا چهل روز چهارشنبه و یا چهل روز جمعه در رفتن به مسجد کوفه یا مسجد سهله و یا کربلا به جهت درک حضور آن جان جهان و امام عالمیان؛ چنان که معهودی این عمل نزد علما، صلحا، اخیار و ابرار سکنه آن دیار، کالتار علی المنار، مشهور و آشکار است.

و ای بسا مردمان که به وسیله این عمل مرصوص بنیان، به شرف لقای آن حجّت ملک مَنان مشرف گردیدند؛ چنان که از مطاوی قضایای منقول در این بساط، معلوم و مبین شده است.

در نجم ثاقب (۱) ر سرّ این عمل، فرموده: از تأمل در قصص و حکایات گذشته معلوم می شود مداومت بر عمل نیک و عبادت مشروع و کوشش در انابه و تضرّع در مدّت چهل روز، به جهت این مقصد از اسباب قریب و وسیله های عظیم است، بلکه مواظبت بر غذا و شرابی حلال یا حرام تا چهل روز، موجب تغییر حالت و انتقال از صفتی به صفتی دیگر می شود؛ چه از نیک به بد و چه از بد به نیک و چهل مورد از اخبار و آثار را شاهد بر این دعوی و دلیل بر این مدّعی قرار داده؛ هرکس آن ها را بخواهد، به حاشیه کتاب کلمه طیبه و یابه باب دوازدهم نجم ثاقب رجوع نماید.

در باب مزبور از کتاب مذکور، فصلی برای آن آداب و اعمال قرار داده و ما تتمیما للفائده و تعمیما للعائده آن را حرفا به حرف نقل می نمایم.

[اعمال مخصوص]

و هو هذا فصل امّا اعمال مخصوص برای حاجت مذکور، چرا که مختصّ به امام زمان علیه السّلام یا به مشارکت سایر ائمه صلی الله علیه و اله، بلکه انبیا علیهم السّلام باشد، پس چند چیز از آن ها مذکور می شود؛ اوّل: سیّد جلیل، ابن باقی در اختیار مصباح از حضرت صادق علیه السّلام روایت کرده که فرمود: هر کس بعد از هر نماز فریضه، این دعا را بخواند، به درستی که امام (م ح م د) بن الحسن - علیه و علی ابائه السلام - را در بیداری یا در خواب خواهد دید.

بسم الله الرحمن الرحيم

«اللهم بلغ مولينا صاحب الزمان اينما كان و حيثما كان من مشارق الأرض و مغاربها سهلها و جبلها عني و عن والدي و عن ولدي و اخواني التحية و السّلام عدد خلق الله و زنه عرش الله و ما احصاه كتابه و احاط به علمه اللهم اني اجدد له في صبيحه هذا اليوم و ما عشت فيه من ايام حيوتى عهد او عقد او بيعه له في عنقى لا احوّل عنها و لا ازول ابدا اللهم اجعلني من انصاره و نصاره الدّائين عنه و المتثلين لا و امره و نواهيه في ايامه و المستشهدين بين يديه اللهم فان حال بيني و بينه الموت العذى جعلته على عبادك حتما مقضيا فاخرجني من قبري مؤتورا كفى شاهرا سيفي مجرد اقاتي ملييا دعوه الدّاعي في الحاضر و البادى اللهم ارني الطلعه الرشيدة و الغرّه الحميده و اكحل بصري بنظره منى اليه و عجل فرجه و سهل مخرجه اللهم اشدد ازره و قو ظهره و طول عمره و اعمر اللهم به بلادك و احى به عبادك فانك قلت و قولك الحقّ ظهر الفساد فى البرّ و البحر بما كسبت ايدى الناس فاطهر اللهم لنا وليك و ابن بنت نبيك المسمى باسم رسولك صلواتك عليه و اله حتى لا يظفر بشىء من الباطل الا مزقه و يحقّ الله الحقّ بكلماته و يحقّقه اللهم اكشف هذه الغمه عن هذه الأئمه بظهوره انهم يرونه بعيدا و نريه قريبا و صلى الله على محمّد و آله.»

مؤلف گوید: این دعا نسخ مختلف و اسانید متعدّد دارد و در بعضی زیاده دارد و

بعضی، جمله ای از فقرات را ندارد. و ابن طاوس روایت کرده چهل صباح آن را بخوانند، لکن در جمیع آن روایات جز در این خبر شریف این ثمر مخصوص دیده نشده، لذا در صدد آن اختلافات، برنیامدیم.

دوم: شیخ ابراهیم کفعمی در جنّه الواقیه فرموده: در بعضی از کتب اصحاب خود دیدم که هر کس رؤیت یکی از انبیا و ائمه علیهم السّلام یا سایر مردم و یا فرزندان خود را در خواب اراده کرده، سوره و الشّمس، انا انزلناه، قل یا ایها الکافرون، قل هو الله احد و معوذتین را بخواند، آن گاه اخلاص، قل هو الله احد را صد مرتبه بخواند و بر پیغمبر صلی الله علیه و اله صد مرتبه صلوات بفرستد و بر طرف راست بخوابد. به درستی آن که را که قصد کرده، خواهد دید، إن شاء الله تعالی و با آن ها سخن خواهد گفت به آن چه از سؤال و جواب می خواهد و در نسخه دیگر همین را بعینه دیدم، جز آن که گفته، این را به جای آورد، هفت شب بعد از دعایی که اولش این است: اللهم أنت الحي الذي.

مخفی نماند که سید علی بن طاوس رحمه الله این دعا را در کتاب فلاح السائل (۱)ه اسناد خود از بعضی از ائمه علیهم السّلام روایت کرده که فرمود: هر گاه اراده کردی میت خود را ببینی، پس با طهارت و بر طرف راست خود بخواب و تسبیح فاطمه زهرا علیها السّلام را بخوان و بگو اللهم أنت الحي ... الخ.

شیخ طوسی در مصباح (۲)ود فرموده: کسی که اراده دیدن میتی را در خواب دارد؛ هنگام خواب بگوید: «اللهم أنت الحي الذي لا يوصف و الايمان يعرف منه منك بدات الأشياء و إليك تعود فما أقبل منها كنت ملجأه و منجاه و ما أدبر منها لم يكن له ملجأ و لا منجى منك إلا إليك فأسألك بلا إله إلا أنت و أسألك بسم الله الرحمن الرحيم و بحق حبيبك محمد صلی الله عليه و آله سید النبیین و بحق علی خیر الوصیین و بحق فاطمه سیده نساء العالمین و بحق الحسن و الحسين الذین جعلتهما سیدی شباب أهل الجنّه عليهم أجمعين السّلام أن تصلى على محمد و آله و أن

۱- فلاح السائل، ص ۲۸۶.

۲- مصباح المتهدج، ص ۱۲۲.

ترینی میتی فی الحال التي هو فيها» (۱) به درستی که تو او را خواهی دید إن شاء الله تعالی؛ و مقتضی عموم اول خبر که این دعا را برای هر میت، حتی انبیا و ائمه علیهم السّلام چه زنده و چه متوفی می شود خواند. باید کسی که به این نسخه عمل می کند، آخر دعا را به آن چه مناسب مقام امام زنده و پیغمبر زنده است، تبدیل کند، بلکه ظاهر آن است که برای نبی یا امام؛ چه زنده و چه متوفی، باید تغییر دهد.

مؤید این مطلب آن که در کتاب تسهیل الدّوا بعد از ذکر دعای مذکور گفته: بعضی از مشایخ ما- رضوان الله علیهم- ذکر کرده: هر کس اراده کرده که یکی از انبیا یا ائمه هدی علیهم السّلام را ببیند، پس دعای مذکور را بخواند تا آن وصلی علی محمّد و آل محمّد، آن گاه بگوید: آن ترینی فلانا؛ یعنی نام آن را که خواسته، ببرد و بعد از آن، سوره و الشمس و اللیل، انا انزلناه، قل یا ایها الکافرون، قل هو الله احد و معوذتین را بخواند، آن گاه صد مرتبه سوره توحید را بخواند. پس هر که اراده کرده، خواهد دید و آن چه را که قصد کرده سؤال می کند و او جواب خواهد داد ان شاء الله تعالی.

سوم: شیخ مفید در کتاب اختصاص (۲) ز ابی المعزی از حضرت موسی بن جعفر علیهما السّلام روایت کرده، گفت: از آن حضرت شنیدم که می فرماید: هر کس برای او حاجتی به سوی خداوند تبارک و تعالی است و اراده کرده ما را ببیند و مقام مرتبه خود را بداند، پس سر شب غسل نماید و به ما مناجات کند. یعنی و الله العالم که با خدای تعالی توسط ما مناجات کند به این که او را به حقّ ما قسم دهد و به وسیله ما به حضرت او متوسّل شود که ما را به او بنمایاند و مقام او را نزد ما به او نشان دهد.

فرمود: به درستی که او ما را خواهد دید و خداوند او را به سبب ما می آمرزد و موضع و محلّ او بر او پوشیده نمی شود و بعضی گفته اند: مراد از مناجات کردن به ما، این است که دیدن ما را همّ خود قرار دهد و دیدن و محبت ما را ذکر نفس خود گرداند

۱- مصباح المتهدج، ص ۱۲۳.

۲- الاختصاص، ص ۹۰.

که ایشان را خواهد دید و غسل مذکور در این خبر به جهت حاجت مذکور، یکی از اغسال مستحب است که فقها- رضوان الله عليهم- ذکر فرمودند؛ چنان که علامه طباطبایی بحر العلوم رحمه الله در منظومه خود می فرماید: در ضمن غایات، غسل.

و رؤیه الأمام فی المنام لدرك ما يقصد من مرام

ظاهر مقصود، بلکه مقطوع این است که نظر سید به همین خبر باشد؛ چنان که صاحب مواهب و غیره تصریح کردند، لکن محقق جلیل و عالم نبیل، جناب آقا خوند ملا زین العابدین گلپایگانی رحمه الله در شرح منظومه بعد از ذکر بیت مذکور، فرموده:

حدیث نبوی صلی الله علیه و اله مروی در اقبال در اعمال نصف شعبان بر آن دلالت می کند که رسول خدا صلی الله علیه و اله فرمود: هر کس در شب نیمه شعبان طهارت بگیرد، پس طهارت خود را نیکو به جای آورد تا آن که فرمود: آن گاه اگر بخواهد مرا ببیند، در همان شب خواهد دید (۱). این خبر چون به ظاهر به آن حضرت اختصاص دارد، لذا آن را به جهت پاره ای از اخبار در سایر ائمه علیه السلام جاری دانستند که ایشان به منزله آن حضرت اند.

آن چه در حق آن حضرت علیه السلام جاری است پس در حق ایشان جاری می شود و این کلام متینی است، چه عمومات منزله، وفا می کند و این موارد را شامل شود. اما مراد سید از آن بیت این خبر نیست که باید مورد آن را که رسول خدا صلی الله علیه و اله است، به تکلف داخل کرد، چرا این که آن جناب علیه السلام اگرچه حقیقتاً امام است، اما در السنه فقها و محدثین، بلکه تمام متشرعین اطلاق آن، بر حضرت رسم نشده و بنابر عموم منزله ای که فرمودند بعدی ندارد؛ ذکر چند عمل مختصر برای مقصود معهود مناسب است، بالجمله:

اول: سید علی بن طاوس در فلاح السائل (۲) روایت کرده: برای دیدن حضرت امیر المؤمنین علیه السلام در خواب، این دعا را در وقت خوابیدن بخوان. «اللهم إني أسألك يا

۱- اقبال الاعمال، ج ۳، ص ۳۲۴-۳۲۳.

۲- فلاح السائل، ج ۱، ص ۲۸۶.

من لطف خفی و آیادیه باسطه لا تنقضی أسألك بلطفك الخفی الذی ما لطفت به لعبد إلا كفی أن ترینی مولای أمير المؤمنین علی بن أبی طالب فی منامی.»

دوم: در تفسیر برهان و مصباح کفعمی (۱) از کتاب خواص القرآن، منقول است که از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده: هر کس بر خواندن سوره یا ایها المزمّل مداومت کند، پیغمبر صلی الله علیه و اله را می بیند و آن چه را می خواهد از آن جناب سؤال می کند و خداوند عالم آن چه از خیر خواسته به او عطا می فرماید.

سوم: شیخ کفعمی رحمه الله روایت کرده: هر کس صد مرتبه سوره آنا انزلناه فی ليله القدر را هنگام زوال بخواند، حضرت رسول صلی الله علیه و اله را در خواب می بیند.

چهارم: محدث جلیل، سید هبه الله ابن ابی محمد موسوی، معاصر علامه در مجلّد اول کتاب مجموع الرايق روایت کرده: هر کس بر سوره قلّ أوحیَ إِلَیَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ (۲) داومت کند، پیغمبر صلی الله علیه و اله را می بیند و آن چه می خواهد از او سؤال می کند و خداوند به او عطا می فرماید.

پنجم: نیز در آن جا مروی است: هر کس نصف شب جمعه سوره قل یا ایها الکافرون را بخواند، آن حضرت را خواهد دید.

ششم: هفت مرتبه خواندن دعای مجیر با طهارت، وقت خواب بعد از هفت روز، روزه گرفتن.

هفتم: خواندن دعای معروف به صحیفه پنج مرتبه با طهارت که در مهج الدعوات و غیره مروی است، هر دو را شیخ کفعمی رحمه الله نقل فرموده است.

هشتم: کفعمی از جناب صادق علیه السلام روایت کرده که فرمود: هر کس بعد از صلوات زوال و پیش از ظهر، بیست و یک مرتبه سوره قدر را بخواند، نمی میرد تا این که پیغمبر صلی الله علیه و اله را ببیند.

نهم: نیز از خواص القرآن نقل کرده: هر کس در شب جمعه بعد از ادای نماز شب،

۱- المصباح، ص ۴۵۹.

۲- سوره جن، آیه ۱.

هزار مرتبه سوره کوثر را بخواند و هزار مرتبه بر پیغمبر صلی الله علیه و اله صلوات بفرستد، پیغمبر صلی الله علیه و اله را در خواب می بیند.

دهم: در بعضی از مجامیع معتبر دیدم هر کس اراده کرده که سید بریات صلی الله علیه و اله را در خواب ببیند، بعد از نماز عشا دو رکعت نماز بکند به هر سوره ای که بخواهد، آن گاه صد مرتبه این دعا را بخواند.

بسم الله الرحمن الرحيم

«یا نور النور یا مدبر الأمور بلغ منی روح محمد صلی الله علیه و اله و ارواح آل محمد تحیه و سلاما».

ادعیه و نماز و اوراد برای این قسم حاجت بسیار است و ما بیشتر آن ها را در فصل اول از مجلد ثانی کتاب دار السلام استقصا نمودیم، آن چه نفوس قدسیه به آن ها میل کند و دیده ها را روشن نماید، در آن کتاب شریف است، انتهى.

عَبْقَرِيَّه دَهْم [تَشْرَف نَزْد مَلَاذِمَان حَضْرَت]

اشاره

در حکایات کسانی است که شخص شریف حضرت امام عصر - عَجَلُ اللّٰهِ فَرَجَه - را به هیچ نحو از انحای رؤیت مذکور در عبقریات سابق رؤیت ننموده اند، ولی یکی از ملازمان آن بزرگوار شرفیاب شده اند، از آن ها معجزه و خارق عادت دیده که صدور مثل آن، موقوف به توجّه آن بزرگوار، و منوط به اذن از جانب آن سرور، بوده اند؛ اعم از این که این شرفیابی در غیبت صغرا واقع شده باشد یا در غیبت کبرا و در این عبقریه، چند یاقوته می باشد.

[تَشْرَف زَنی نَزْد حَسین بن رُوح] ۱ یاقوته

زنی خدمت حسین بن روح مشرف می شود و به توجّه آن حضرت از او معجزه می بیند.

صدوق رحمه الله در کمال الدین (۱) ز ابو علی روایت کرده: دیدم زنی در بغداد می پرسید:

وکیل حضرت صاحب - عَجَلُ اللّٰهِ فَرَجَه - کیست؟

یکی از شیعیان او را به حسین بن روح دلالت نمود، آن زن نزد حسین آمده، پرسید:

بگو: من چه چیز آورده ام تا آن را تسلیم نمایم؟

حسین گفت: آن چیز را به دجله بپرداز تا بگویم چه آورده ای.

آن زن رفت و آن چه آورده بود، به دجله انداخته، نزد حسین برگردید. چون داخل

شد، حسین به خادم گفت: حقّه را بیاور. چون خادم حقّه را آورد، حسین به آن زن گفت: این حقّه ای است که آورده بودی و در دجله انداختی. در این حقّه، یک زوج دست برنج طلاست، یک حلقه بزرگ در آن دو دانه منصوب می باشد، دو حلقه کوچک که دانه دارد و دو انگشتر که نگین یکی عقیق، و دیگری فیروزه است، زن وقتی این کلمات را شنید، بی هوش شد.

[تشرّف ابو علی بغدادی خدمت حسین بن روح] ۲ یاقوته

ابو علی بغدادی خدمت حسین بن روح مشرف می شود و ایضا به توجّه آن حضرت از او معجزه می بیند.

شیخ صدوق در کتاب مذکور، از ابو علی بغدادی روایت کرده، گفت: من در بخارا بودم. ابن خارشیر، ده شمش طلا به من داد که در بغداد به حسین بن روح دهم، در راه یک شمش آن ها مفقود شد، من یک شمش به وزن آن خریدم، به آن ها ضمیمه کرده، نزد حسین بردم. چون آن ها را گشودم، از میان آن ها به آن شمش که خریده بودم، اشاره کرد و گفت: شمش که به عوض گمشده، خریده ای، بردار. زیرا گمشده به ما رسید، دست دراز کرده، شمش گم شده را به من نشان داد و من آن را شناختم. (۱)

[تشرّف مردی استرآبادی خدمت غلام حضرت] ۳ یاقوته

مردی از اهل استرآباد است، خدمت غلامی از آن حضرت مشرف می شود و به توجّه آن بزرگوار معجزه می بیند.

قطب راوندی در خرایج (۲) از مردی اهل استرآباد، روایت کرده: به عسکر؛ یعنی

۱- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۵۱۸.

۲- الخرائج و الجرائح، ج ۲، ص ۶۹۶.

سرّ من رأی رفتم و از مال امام علیه السّلام سی دینار با من بود که یک دینار آن، شامی بود و آن ها را در کهنه ای پیچیده بودم، به در خانه رفتم و نشستم، ناگاه غلامی از خانه بیرون آمد و گفت: چیزی که با خود آورده ای، بده!

گفتم: چیزی با خود نیاورده ام. داخل خانه شد و بیرون آمد و گفت: سی دینار با خود آورده ای و در کهنه سبزی پیچیده ای و یک دینار از آن، شامی می باشد، چون این علامت را از او شنیدم، مال را به او تسلیم نمودم.

[تشرّف جعفر بن احمد نزد محمد بن عثمان] ۴ یاقوته

جعفر بن احمد خدمت محمد بن عثمان عمری مشرف می شود و به توجّه آن حضرت از او معجزه می بیند.

در مدینه المعاجز (۱) از کتاب ثاقب المناقب (۲) ه اسناد خود، از جعفر بن احمد روایت کرده، گفت: ابو جعفر محمد بن عثمان عمری مرا خواست و دو جامه علامت دار و یک کیسه که در آن درهم بود، به من داد و گفت: باید خودت همین وقت به سوی واسط روانه شوی، آن ها را با خود برده، به اوّل کسی که هنگام بالا-رفتن از کشتی به سوی شطّ واسط تو را ملاقات کند، تسلیم نمایی.

جعفر بن احمد گوید: چون این را شنیدم، مغموم گشتم و با خود گفتم: این امر را به مثل من رجوع می کنند و مثل من، باید چنین چیزی را ببرد، لکن لاعلاج قبول کرده، روانه شدم.

چون به واسط رسیدم و از کشتی بالا رفتم، از اوّل کسی که با من ملاقات نمود حال حسن بن وطات صیدلانی، وکیل وقف واسط را سؤال کردم.

گفت: من همانم. چه گویی و چه کسی هستی؟

۱- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۷۵.

۲- الثاقب فی المناقب، ص ۵۹۸.

گفتم: ابو جعفر عمری تو را سلام رسانده و این دو جامه و کیسه را داده که به تو بدهم.

این را که شنید، گفت: الحمد لله! زیرا محمد بن عبد الله حایری در این وقت وفات کرده و من به جهت تحصیل کفن و مصارف آن بیرون آمده‌ام، پس ساروق را گشوده، در آن جمیع آن چه از سدر و کافور لازم بود، دیدم و در کیسه، کرایه حمال و حفار بود، پس تشیع جنازه کردم و برگشتم.

[تشرّف صیرفی نزد حسین بن روح] ۵ یا قوته

محمد بن حسن صیرفی خدمت حسین بن روح مشرّف می شود و به توجّه آن حضرت از او معجزه می بیند.

ایضا در مدینه المعاجز (۱) از ثاقب المناقب (۲) از محمد بن حسن صیرفی روایت کرده، گفت: اراده حج نمودم و با من مالی بود که بعض آن طلا و بعض آن نقره بود. پس هر قدر شمش طلا و نقره بود، با خود برداشتم و آن مال را به من داده بودند که به حسین بن روح رسانم.

به سرخس که رسیدم، خیمه خود را در مکانی که رمل داشت، برپا کردم، آن شمش ها را بیرون آورده، رسیدگی نمودم، یک شمش از آن ها در آن مکان افتاده و زیر رمل پنهان شده بود و من ملتفت آن نشده بودم، تا آن که وارد همدان شدم. بار دیگر به جهت اهتمام در حفظ، آن ها را بیرون آورده، سرکشی کردم، دیدم یکی از آن ها که وزنش یک صد و سه مثقال یا نود و سه مثقال بود مفقود شده است.

پس به عوض آن از مال خودم شمش به همان وزن ریخته، در جای آن گذاشتم.

چون وارد مدینه السلام؛ یعنی بغداد شدم، خدمت حسین بن روح رفته، آن ها را تسلیم

۱- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۱۷۸-۱۷۷.

۲- الثاقب فی المناقب، ص ۶۰۱-۶۰۰.

کردم. دیدم دست برده، شمشی که از مال خود به عوض آن شمش مفقود شده ریخته بودم، به جانب من انداخت و گفت: این شمش مال ما نیست، شمش ما را در منزل سرخس در مکانی که بالای رمل خیمه زده، مفقود کردی، آن شمش زیر رمل مستور شده، باید به آن مکان رجوع کنی و در آن مکان منزل کنی و آن شمش را طلب نمایی، آن را زیر رمل خواهی یافت و به زودی به سوی ما برخواهی گشت، لکن دیگر مرا نخواهی دید.

محمد بن حسن صیرفی گوید: من به سرخس برگشتم، در همان مکان اول منزل کرده، بعد از طلب آن شمش را یافته، به بلد خود رفتم.

چون سال آینده به مدینه السلام بغداد مراجعت نمودم، آن شمش را با خود بردم، وقتی داخل بغداد شدم، شیخ ابو القاسم حسین بن روح به رحمت ایزدی واصل شده، وفات کرده بود، آن شمش را برده، تسلیم ابو الحسن محمد بن علی سمّری نمودم.

در کتاب مذکور این روایت را از صدوق به اسنادش از ابو جعفر بن محمد بن علی بن احمد روح بن عبد الله بن منصور بن یونس بن بزرج، صاحب صادق نقل کرده، گفت:

شنیدم از محمد بن حسن صیرفی که ساکن بلخ بود تا آخر آن چه به روایت اولی گذشت.

[تشرّف سرور اهواز خدمت حسین بن روح] ۶ یاقوته

سرور اهوازی خدمت حسین بن روح مشرّف می شود و به توجّه آن حضرت از او معجزه می بیند.

ایضا در مدینه المعاجز (۱) از راوندی روایت کرده: ابو عبد الله بن سروه قمی از مردی اهوازی که عابد و متعبد و موسوم به سرور بود، نقل نموده، گفت: من لال بودم به نحوی که نمی توانستم تکلم نمایم، پدر و عمویم مرا در سن سیزده یا چهارده سالگی نزد حسین بن روح بردند و التماس کردند از حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه -

بخواهد زبان من گشوده شود.

شیخ گفت: شما از طرف آن حضرت مأمور شده اید که به کربلا و حایر حسینی بروید.

سرور گفت: به سوی حایر بیرون رفتیم، وارد حایر شده، غسل کردیم و به زیارت قبر شریف امام حسین علیه السلام رفتیم. بعد از زیارت، پدر و عمویم مرا آواز کردند: یا سرور! من به زبان فصیح گفتم: لیبک!

گفتند: زبانت گشوده شد؟ گفتم: آری!

ابن سروه گوید: من نسب او را فراموش کردم و سرور مردی بود که جوهر آواز نداشت، انتهی.

[تشرّف حسین بن علی قمی خدمت حسین بن روح] ۷ یا قوته

حسین بن علی بن محمد قمی خدمت حسین بن روح مشرّف می شود و به توجّه آن حضرت از او معجزه می بیند.

در ثاقب المناقب (۱) ز حسین بن علی بن محمد قمی معروف به ابی علی بغدادی، روایت نموده، گفت: در بخارا بودم، کسی که به ابن خارشیر معروف بود، ده قطعه طلا به من داد و مرا امر کرد آن ها را در بغداد به شیخ ابو القاسم حسین بن روح تسلیم کنم.

آن ها را با خود حمل کردم. چون به مغازه آمویه رسیدم، یکی از آن سبیکه ها از من مفقود شد و به آن عالم نشدم، تا آن که داخل بغداد شدم و سبیکه ها را بیرون آوردم که تسلیم آن جناب کنم، دیدم یکی از آن ها از من مفقود شده، لذا سبیکه ای به وزن آن خریدم و به آن اضافه نمودم، آن گاه در بغداد بر شیخ ابو القاسم داخل شدم و آن سبیکه ها را نزدش گذاشتم.

فرمود: این سبیکه را بگیر، آن را که گم کردی، به ما رسید و آن این است، آن گاه

سیکه ای بیرون آورد که در مغازه آمویه از من مفقود شده بود. در آن نظر کردم و آن را شناختم.

مؤلف گوید: این کیفیت به روایت صدوق در یاقوته دوم این عبقریه ذکر شد و چون این روایت با آن فی الجمله اختلافی داشت، لذا در این مقام مذکور افتاد.

[تشرّف مردی قمی خدمت حسین بن روح] ۸ یاقوته

مرد قمی که عامل مالی از قم بود و گم شده بود، خدمت حسین بن روح مشرّف می شود و به توجّه آن حضرت از او معجزه می بیند.

سید بحرینی از راوندی از امّ کلثوم بنت حسین بن روح، روایت کرده، گفت: مالی از قم به سوی پدرم بار شده بود که آن را خدمت حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه - انفاذ نماید، حامل مال، آن را گم کرد و خدمت پدرم آمد که برگرد.

پدرم فرمود: نزد فلان پنبه فروش برو که آن مال را در عدل پنبه او گذاشته و فراموش کرده ای. عدلی که بر آن، فلان و فلان مکتوب است، بگشا که مال در آن می باشد، آن مرد متحیر شد و رفت و چنان یافت که شنید.

[دعای سید بن طاوس] ۹ یاقوته

دعای سید جلیل علی بن طاوس توسط ابن رشید ابو العباس واسطی به توجّه آن حضرت به شرف اجابت مشرّف می شود.

سید مذکور در کتاب فرج الهموم می فرماید: از جمله آن ها خبری است که برای من معلوم شده، از کسی که راستی او برایم محقق شده، در آن چه ذکر می کنم. از مولای خود، مهدی علیه السّلام مسألت کرده بودم مرا رخصت دهد از کسانی باشم که به صحبت او و خدمت آن جناب در زمان غیبتش مشرّف اند و به کسانی اقتدا کرده باشم که به آن

جناب خدمت می کنند و احدی را از بندگان و خاصاناش بر مقصود خود مطلع نکرده بودم.

پس روز پنج شنبه، بیست و نهم رجب المرجب سال شش صد و سی و پنج، ابن رشید ابو العباس واسطی نزد من حاضر شد- که سابقا ذکر شد- و ابتدا از نفس خود به من گفت: به تو می گویند ما جز قصد مهربانی با تو نداریم. پس اگر نفس خود را بر صبر تو طین کنی، مراد حاصل می شود.

گفتم: از جانب که این سخن را می گویی؟

گفت: از جانب مولای ما مهدی - صلوات الله و سلامه علیه - (۱)

[تشرّف خدمت یکی از ملازمان حضرت] ۱۰ یا قوته

کسی خدمت ملازمی از آن حضرت علیه السلام مشرف می شود که مکتوبی نوشته بود در سرداب شریف بگذارد.

ایضا سید عظیم الشان مذکور در کتاب مرقوم می فرماید: از این جمله حکایتی است که آن را از کسی دانسته ام که حدیث او نزد من محقق شده و او را تصدیق کرده ام.

گفت: به سوی مولای خود، مهدی علیه السلام مکتوبی نوشتم که متضمّن چند امر مهم بود و سؤال کردم که به قلم شریف خود از آن ها جواب دهند و مکتوب را با خود به سوی سرداب شریف در سرّ من رأی برداشتم. مکتوب را در سرداب گذاشتم، آن گاه خوف کردم، پس آن را با خود برداشتم، آن شب، شب جمعه بود، تنها در یکی از حجره های صحن مقدّس ماندم، چون نزدیک نصف شب شد، خادمی با شتاب داخل شد. گفت:

مکتوب را به من بده. یا گفت: می گویند- این شکّ از راوی است- برای تطهیر نماز نشستم و طول دادم؛ سپس بیرون آمدم نه خادمی دیدم نه مخدومی. (۲)

۱- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۵۴.

۲- همان، ص ۵۵-۵۴.

[تشرّف خدمت ابی جعفر عمری] ۱۱ یاقوته

امین و فرستاده ای از اهل قم خدمت ابی جعفر عمری مشرف می شود و به توجّه حضرت از او معجزه می بیند.

در بحار(۱) کتاب غیبت (۲) یخ طوسی از حسین بن ابراهیم، او از احمد بن علی بن نوح و او از ابی نصر هبه الله بن محمد بن بنت امّ کلثوم دختر ابی جعفر عمری روایت کرده که او گفته: جماعتی از بنی نوبخت که یکی از ایشان ابو الحسن بن کثیر نوبختی بود، به من خبر دادند امّ کلثوم دختر ابی جعفر محمد بن عثمان عمری این حدیث را خبر داده: زمانی در شهر قم و نواحی آن، مالی نزد ابی جعفر آوردند برای آن که به صاحب الامر- عجل الله فرجه- برساند. آن فرستاده به بغداد رسید، نزد ابی جعفر آمد، اموال را به او تسلیم نمود، او را وداع و اراده مراجعت کرد، آن گاه ابو جعفر به او گفت:

چیزی از اموالی که به تو سپرده شده بود به ما نرسیده، آن کجاست؟

مرد گفت: ای سید من! همه آن ها را به تو تسلیم نمودم.

ابی جعفر گفت: آری! لکن چیزی باقی مانده، برگرد آن را تفتیش نما و آن ها را که به تو داده شده، به یادت بیاور!

مرد رفت. چند روزی فکر و جستجو می کرد، چیزی به یادش نیامد و کسی از رفیقانش هم خبر نداشتن، در آن حال نزد ابی جعفر آمد و گفت: نزد من چیزی نمانده، هرچه به من تسلیم شده بود به تو سپردم.

ابو جعفر گفت: گفته می شود دو طاقه پارچه سروانی که فلان، ولد فلان به تو داد، چه طور شدند؟

آن مرد گفت: آری! ای سید من، به خدا سوگند آن ها را فراموش کردم، الحال نمی دانم در کجا گذاشته ام.

۱- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۱۷-۳۱۶.

۲- الغیبه، ص ۲۹۵-۲۹۴.

بعد از آن، مرد رفت، همه بارهای خود را باز کرده، تفتیش نمود و از کسانی که به ایشان متاع داده بودند، خواهش نمود آن ها را تفتیش نمایند، خبری از آن ها بروز نکرد، پس نزد ابی جعفر برگشت و گفت: پارچه ها پیدا نشدند.

ابی جعفر گفت: به تو می گویند: نزد فلان پنبه فروش برو که در کاروانسرای پنبه فروشان دوتای پنبه نزد وی حمل و نقل کردی، یکی از آن ها که در آن چنین و چنان نوشته شده باز کن! آن دو پارچه در یک سمت آن است!

مرد از آن خبر متحیر گشت و به آن مکانی که ابی جعفر گفته بود، برگشت و آن تالی بار را که نشان داده بود، باز کرد. دید آن ها در یک سمت آن، میان پنبه پنهان شده اند.

آن ها را برداشته، نزد ابی جعفر آورده، به او تسلیم کرد و گفت: در وقت بستن بارها، این دو پارچه را فراموش کرده، بعد از آن در یک سمت بار گذاشتم تا محفوظ بماند. سپس آن مرد چیزی را که دیده و ابی جعفر به آن خبر داده، برای مردم نقل نمود و این امر عجیبی است که جز پیغمبر صلی الله علیه و اله و امام از جانب خدای تعالی که عالم غیوب و سرایر است، بر آن واقف و مطلع نمی شود و آن مرد پیش تر از آن وقت، ابی جعفر را نمی شناخت.

[تشرّف خدمت غلام حسین بن روح] ۱۲ یاقوته

علی بن احمد عقیقی خدمت غلام حسین بن روح مشرّف می شود و به توجه امام صلی الله علیه و اله و فرمایش آن حضرت معجزه ای از او می بیند.

علامه مجلسی رحمه الله در بحار(۱) ز کمال الدین (۲) دوق روایت نموده: ابو محمد حسن بن یحیی علوی، پسر برادر طاهر در بغداد در خانه خود که در سمت بازار پنبه فروشان بود، به ما خبر داد؛ گفت: ابو الحسن علی بن احمد عقیقی در سال دویست

۱- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۳۸-۳۳۷.

۲- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۵۰۶-۵۰۵.

و نود و هشت، به نزد علی بن عیسی بن جراح که در آن ایام وزارت داشت آمد برای اصلاح امورات اراضی خود آمد. مطلبش را از او خواهش نمود.

او گفت: از خویشان تو در این شهر بسیارند اگر بنا را بر این بگذاریم که هر چه ایشان بخواهند، بدهیم، نمی توانیم از عهده آن برآیم.

آن گاه ابو الحسن گفت: من حاجت خود را از کسی می خواهم که برآوردن حاجتم در دست او است.

علی بن عیسی گفت: او کیست؟

ابو الحسن گفت: خداوند عالم، بعد از آن با غیظ و غضب از آن جا بیرون رفت.

او گوید: از نزد وی بیرون رفتم، درحالی که می گفتم: خدای تعالی صبر دهنده و تلافی کننده هر هلاک شده مصایب است.

از آن جا برگشتم، ناگاه رسولی از پیش حسین بن روح - رضی الله عنه - نزد من آمد و این ماجرا را به او شکایت نمودم. او رفت شکایت مرا به حسین بن روح رسانید. بعد از آن نزد من برگشت، صد درهم نقد، یک طاقه دستمالی و قدری حنوط با چند پارچه کفن نزد من آورد و گفت: مولایت به تو سلام می رساند و می گوید: هر وقت امری از امور، تو را محزون و اندوهگین گرداند، این دستمال را به روی خود بمال! زیرا آن دستمال، دستمال مولای توست و این درهم و حنوط و کفن ها را بگیر و حاجتی هم که داری شب آینده برآورده می شود. وقتی به مصر رسیدی، ده روز پیش از تو محمد بن اسماعیل وفات می یابد. بعد از او، تو وفات می کنی، این کفن، کفن تو و این حنوط، حنوط تو می شود و این درهم ها هم بعد از وفات، برایت صرف می شود.

آن ها را گرفتم و نگه داشتم و آن رسول برگشت. بعد از آن در مشاعل - که نام موضعی است - در پشت در ایستاده بودم. ناگاه در را کوبیدند. به غلام خود - که نامش خیر بود - گفتم: یا خیر! نگاه کن ببین کیست که در را می کوبد؟

خیر گفت: غلام حمید بن محمد، کاتب پسر عمّ وزیر است، آن گاه او را نزد خود داخل نمودم.

او به من گفت: وزیر تو را طلبیده و آقای من، حمید می گوید: سوار شو نزد من بیا تا با هم نزد وزیر برویم.

راوی گوید: سوار شدم، درها و راه ها را گشودم و آمدم تا به سر راه ترازوداران رسیدم، ناگاه حمید بن محمد را دیدم که نشسته، انتظار مرا می کشد. وقتی مرا دید، از دستم گرفت، باهم سوار شدیم، رفتیم و به منزل وزیر داخل شدیم.

در آن حال وزیر به من گفت: یا شیخ! خداوند عالم، حاجت تو را برآورد و از من معذرت طلبید و احکامی را که در خصوص مطالب من نوشته بود، مهر شده، به من تسلیم نمود، آن ها را گرفتم و بیرون آمدم.

ابو محمد حسن بن محمد گوید: ابو الحسن علی بن احمد عقیقی در نصیبین - که نام موضعی است - این حدیث را به من خبر داد و گفت: این حنوط جز برای عمّه من، فلانه بیرون نیامد و نام وی را ذکر نکرد. بعد از آن، برای خودم هم حنوط طلبیدم، تا آن که حنوط و کفن و صد درهم آمد و حسین بن روح به من گفت: به اراضی خود مالک خواهی شد و در خصوص همین مطلب، به قائم نوشته بود.

ابو محمد بن حسن گوید: وقتی این را از ابو الحسن علی بن احمد عقیقی شنیدم، از جای خود برخاستم، سر و چشم های او را بوسیدم و گفتم: ای سید من، آن کفن ها و حنوط و دراهم را به من نشان بده!

آن گاه کفن ها را آورد، ناگاه میان آن ها یک طاقه پارچه یمنی مخطط، سه طاقه از پارچه های مرو، یک عمّامه و حنوط هم میان ظرفی بود، دراهم را درآورد، شمرد و وزن نمود، به حساب شمار، صد تا و به حسب وزن، صد درهم بودند.

پس کفن ها را درآورد؛ گفتم: ای سید من! یکی از این درهم ها را به من ببخش تا آن را انگشتری بسازم!

گفت: این چگونه می شود، از مال خود من هرچه می خواهی بگیر!

گفتم: من از این ها می خواهم، بسیار اصرار نمودم و سر و چشم های او را بوسیدم.

سپس درهمی از آن ها به من داد، آن را به دستمال خود بستم و در آستینم گذاشتم.

وقتی به کاروانسرا آمدم، زنبیل خود را باز کرده، آن دستمال را بسته دیدم، لکن چیزی در آن نبود، در آن حال چیزی مانند وسواس به دلم عارض گشت، به خانه ابو الحسن علی بن احمد عقیقی رفتم و به غلامش، خیر، گفتم که می خواهم نزد شیخ داخل شوم.

مرا داخل نمود. عقیقی گفت: چه شده؟

گفتم: ای سید من! درهمی که به من دادی ما در دستمال نیافتم. در آن حال زنبیل خود را طلبید و آن درهم ها را بیرون آورد و شمرد. ناگاه دیدم آن ها به حسب وزن، صد درهم درآمدند و در این خصوص کسی با من نبود که او را متهم نمایم، آن گاه از او خواهش نمودم آن یک درهم را به من برگرداند، ابا نموده، قبول نکرد.

راوی گوید: عقیقی بعد از آن، از آن جا بیرون شده، به مصر رفت و اراضی خود را چنان که وزیر حکم داده بود، اخذ نمود. ده روز پیش تر از او، محمد بن اسماعیل وفات یافت و بعد از او عقیقی به رحمت ایزدی رفت و با کفن هایی که به او داده شده بود، مکفن گردید. مثل این در کتاب غیبت از جماعتی از صدوق روایت شده است.

[تشرّف زن آوی خدمت حسین بن روح] ۱۳ یاقوته

زنی از اهل آبه، خدمت حسین بن روح مشرّف می شود و حسین بن روح، به زبان اهل آبه به توجه آن حضرت با او تکلم می کند.

در بحار(۱) ز کمال الدین (۲) ز محمد بن علی بن میتل روایت کرده، گفت: زنی زینب نام از اهل آبه و زن محمد بن عبدیل آیس بود. سی صد دینار داشت، نزد عمّ جعفر بن میتل آمد و گفت: می خواهم این مال را به دست خود به دست ابی القاسم حسین بن روح تسلیم نمایم.

راوی گوید: عمّ مرا با وی فرستاد که سخن او را به ابی القاسم ترجمه نمایم، زیرا او

۱- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۳۶.

۲- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۵۰۴-۵۰۳.

به زبان اهل آبه سخن می گفت. وقتی نزد ابو القاسم داخل شدیم، ابو القاسم به او متوجه شده، به زبان فصیح اهل آبه با وی سخن گفت.

زینب در جوابش گفت: حوبا خوید کواید حون القینه؛ یعنی در چه حالی و پیش تر از این، در چه حال بودی و از بچه هایت چه خبر داری؟

راوی گوید: چون ابو القاسم را به زبان اهل آبه عارف دیدم، از ترجمه نمودن اعراض نموده، اموال را تسلیم کرده، برگشتیم.

[تشریف محمد بن اسود خدمت عمری] ۱۴ یاقوته

محمد بن علی اسود خدمت عمری مشرف می شود و عمری او را به پارچه گم شده، به توجه آن حضرت خبر می دهد.

در کمال الدین (۱) از محمد بن علی اسود روایت نموده، گفته: یک سال زنی پارچه ای به من داد و گفت: این را نزد عمری ببر! آن را با پارچه بسیاری که داشتم، برداشتم. وقتی به بغداد رسیدم، عمری مرا امر نمود که همه آن ها را به محمد بن عباس قمی تسلیم نمایم. همه آن ها را سوای پارچه آن زن به او تسلیم کردم.

در آن حال عمری نزد من پیغام نمود پارچه زن را به او تسلیم کن! آن گاه به یادم آمد که زنی پارچه ای داده. آن را جستجو نموده، پیدا نکردم. عمری به من فرمود:

غمگین مباش! به زودی آن را پیدا خواهی کرد. بعد آن را پیدا کردم. سپس عمری از پارچه آن زن به من خبر داد، حال آن که عمری ثبت و صورت آن اموال را که نزد من بود، نداشت.

[تشرّف ابن خلف خدمت وکیل آن حضرت] ۱۵ یاقوته

ابو الحسین محمد بن محمد بن خلف، خدمت وکیل آن حضرت در سامره مشرف می شود و آن وکیل چیزی را که ابو الحسین در بین راه به قلب خود گذرانیده بود که از جانب آن بزرگوار به او برسد، می دهد.

در بحار(۱) ز کمال الدین (۲) ز محمد بن یزداد روایت کرده: هزار دینار که از ابو جعفر بود، برداشتم درحالی که ابو الحسین محمد بن محمد بن خلف و اسحاق بن جنید با من بودند. خرجین را که اموال در آن بود، برداشت به محله دور بغداد، سمت قبر ابو حنیفه، برد، سه رأس الاغ کرایه نمودم. وقتی به ناطول رسیدیم، الاغ ها را پیدا نکردیم.

آن گاه به ابی الحسین گفتم: تو این خرجین را بردار و با قافله برو! تا الاغی برای اسحاق بن جنید پیدا کنم که سوار شود، زیرا او پیرمرد است و طاقت پیاده رفتن ندارد.

الاغی برای او کرایه نمودم و در نزدیکی حیر- که نام قریه ای است- در سرّ من رأی ملحق شدم، با وی گفتگو می کردم و به او می گفتم: خدای تعالی را برای این که این خرجین را برداشته ای، حمد بکن!

گفت: دوست دارم این عمل همیشه برای من باشد. بعد از آن داخل سرّ من رأی گردیدم و آن مال را به وکیل تسلیم نمودم. آن را میان ساروقی گذاشته، با غلام سیاهی فرستاد. وقت عصر که شد، ابو الحسین بقیچه سبکی نزد من آورد.

وقتی صبح کردیم، ابی قسم گفت: غلامی که دستمال را برده بود، این دراهم را، نزد من آورد. بعد از آن ابی قسم به من گفت: این ها را به رسولی که بقیچه را برداشته بود- که ابو الحسین باشد- بده! آن ها را از او گرفتم، وقتی از در خانه بیرون آمدیم، آن گاه ابو الحسین پیش از آن که من چیزی به او بگویم یا بداند چیزی نزد من هست، گفت:

۱- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۳۳-۳۳۲.

۲- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۴۹۵.

وقتی در نزدیکی حیر با تو بودم، آرزو نمودم کاشکی از آن حضرت چند درهمی به من می رسید تا به آن ها تبرک بیابم، هم چنین این آرزو را در سال اول که با تو در عسکر بوده ام، کرده ام.

به او گفتم: این دراهم را بگیر! به درستی که خدای تعالی آن ها را به تو کرامت فرموده و الحمد لله رب العالمین.

[تشرّف ابی حابس خدمت حسین بن روح] ۱۶ یا قوته

ابی قاسم بن ابی حابس، خدمت ابو القاسم بن حسن بن احمد وکیل مشرّف می شود و به توجّه آن حضرت علیه السّلام از او معجزه می بیند.

صدوق در کمال الدین (۱) ز پدرش، او از سعد و او از ابو قسم بن ابی حابس، روایت نموده، گفت: من هر سال نیمه شعبان، امام حسین علیه السّلام را زیارت می کردم. سالی پیش از نیمه، به قریه عسکر وارد شدم و قصد کردم نیمه شعبان به زیارت قبر حسین علیه السّلام نروم.

وقتی ماه داخل شد، پیش خود گفتم؛ زیارتی را که همه اوقات بجا می آوردم، ترک نمی کنم.

آن گاه به عزم زیارت بیرون رفتم و پیش تر از این، هر وقت به قریه عسکر وارد می شدم؛ با رقعۀ یا مراسله ایشان را از آمدنم به آن جا مطلع می ساختم، این دفعه به ابی قسم بن حسن بن احمد وکیل گفتم: ایشان را از آمدن من مطلع مکن! زیرا که می خواهم این دفعه زیارت من خالص گردد. در آن حال دیدم ابن قسم تبسم کنان نزد من آمد و گفت: این دو دینار نزد من فرستاده شده و گفته شده: این ها را به جلیسی بده و به او بگو هر که در کار خدا باشد، خدای تعالی هم در کار او می شود.

او گوید: بعد از آن، در سرّ من رأی به شدت مرض مبتلا شدم، به نحوی که از هلاکت ترسیدم و برای مرگ مهیا شدم، ناگاه ظرفی که در آن دو ساقه بنفشه بود، نزد

من فرستاده شد و به بوییدن آن ها مأمور شدم، از بو کردن آن ها فارغ نشده بودم که از بیماری صحت یافته، به حال آمدم، الحمد لله رب العالمین و سلام علی المرسلین.

[تشرّف ابو محمد و جنایی خدمت ملازم حضرت] ۱۷ یاقوته

ابو محمد و جنایی خدمت شیخی از ملازمین آن حضرت مشرف می شود.

در کمال الدین (۱) رای رجای مصری از ابو محمد و جنایی روایت کرده، گفت: امور شهر ما اختلال و اضطراب به هم رساند و فتنه ها برانگیخته گردید، آن گاه عزم اقامت بغداد نموده، هفتاد روز آن جا ماندم. بعد از آن شیخی نزد من آمد و گفت: به شهر خود برگرد، در آن حال از بغداد بیرون رفتم درحالی که رفتن را ناخوش می داشتم.

وقتی به سرّ من رأی رسیدم، عزم نمودم آن جا بمانم، زیرا خبر اغتشاش و اختلال اوضاع شهر ما به من می رسید؛ با این حال اقامه را در آن جا موقوف نموده، به سمت شهر خود متوجه گشتم. هنوز به منزل خود نرسیده بودم، ناگاه همان شیخ به من رسید و مکتوبی به من داد که اهل من نوشته بودند؛ مضمونش این بود: شهر از فتنه آرام گرفته، باید بیایی.

[تشرّف حسن بن فضل یمانی خدمت ملازم حضرت] ۱۸ یاقوته

حسن بن فضل یمانی خدمت یکی از ملازمان آن حضرت علیه السلام مشرف می شود.

در کمال الدین (۲) از پدرش، او از سعد، او از علان و او از حسن بن فضل یمانی روایت نموده: به سبب اقامتم در بغداد در آن جا دلتنگ شدم و پیش خود گفتم:

می ترسم در این سال حجّ نکنم و به منزل خود برنگردم، آن گاه برای جواب رقعہ که در

۱- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۴۹۲.

۲- همان، ص ۴۹۰.

این خصوص نوشته بودم، نزد ابی جعفر رفتم.

او فرمود: به مسجدی برو که در فلان جاست، مردی می آید و از چیزی که به آن احتیاج داری، خبر می دهد! به آن مسجد رفتم، ناگاه مردی داخل مسجد گردید، سلام کرد، خندید و گفت: تو را مژده باد! در این سال حج می کنی و با صحت و سلامت نزد اهل خود برمی گردی ان شاء الله.

راوی گوید: نزد ابن وجنا رفتم و از او خواهش نمودم محملی برایم کرایه و کجاوه ای برایم پیدا کند. خواهش مرا ناخوش داشت و قبول نکرد. بعد از چند روز باز او را ملاقات نمودم، به من گفت: چند روز است که عقب تو می گردم، به درستی که به من نوشته شده پیش تر از همه برای تو محملی کرایه و برایت کجاوه پیدا کنم.

[تشرّف ابن مهزیار خدمت ملازمان حضرت] ۱۹ یا قوته

محمد بن ابراهیم بن مهزیار خدمت زنی که از ملازمان آن حضرت بوده است.

مشرف می شود.

ایضا در کمال الدین (۱) ز پدرش از ابن ولید، او از سعد، او از علان، او از محمد بن جبریل، او از ابراهیم و محمد پسران فرخ و آن ها از محمد بن ابراهیم بن مهزیار روایت نموده اند که گفت: به عزم زیارت به قریه عسکر آمدم و ناحیه مقدسه را قصد نمودم. در این اثنا زنی به من دچار گردید و گفت: آیا تو محمد بن ابراهیم هستی؟

گفتم: بلی.

گفت: برگرد! زیرا در این وقت به زیارت نخواستی رسید، برو و شب بیا، در خانه هم برایت باز می شود، بعد از آن داخل خانه شو و خانه ای که در آن چراغ است، قصد کن!

به گفته او عمل نمودم، به در خانه آمدم، دیدم در باز است، داخل خانه شدم و به خانه ای که او گفته بود، داخل شدم، وقتی با صدای بلند بین دو قبر گریه می کردم، ناگاه

صدایی شنیدم که گفت: یا محمد! از خدا بپرهیز و از همه کارهای بد، توبه کن و برگرد! به درستی که بار بزرگی را به گردن گرفته ای.

این ناچیز گوید: آن بار، وکالت آن جناب در اهواز بود؛ چنان که در یاقوته دوازدهم از عبقریه هشتم گذشت به آن جا مراجعه شود.

[تشرّف ابن جنید واسطی خدمت غلام حضرت] ۲۰ یاقوته

ابو عبد الله بن جنید واسطی، خدمت مبایعه غلامی از آن حضرت مشرف می شود.

صدوق در کمال الدین (۱)ه اسناد خود از علی بن محمد رازی و او از جماعتی از اصحاب ما روایت نموده که ایشان گفته اند: صاحب علیه السلام نزد ابی عبد الله بن جنید که در شهر واسط بود، غلامی فرستاد و او را به فروختن آن غلام مأمور فرمود، پس او را فروخت و وجه ثمنش را قبض نمود. وقتی دینارها را قبض و تعیین نمود، هجده قیراط و یک جبه کم بود، لذا از مال خودش هجده قیراط و یک جبه به آن اضافه نموده، فرستاد. یک دینار که وزنش هجده قیراط و یک جبه بود، به او پس فرستاده شد.

[تشرّف ابن جرجانی خدمت وکیل حضرت] ۲۱ یاقوته

حسن بن علی بن اسماعیل جرجانی، خدمت ابی عبد الله بزوفری، از وکلا مشرف می شود و به توجه آن حضرت صلی الله علیه و اله پدر مولودی تعیین می شود.

شیخ طوسی فرموده: در سال سی صد و هفده هجری در ماه محرم در اهواز دیدم حدیثی نوشته شده بود و آن، این بود که ابو عبد الله گفت: ابو محمد حسن بن علی بن اسماعیل بن جعفر بن محمد بن عبد الله بن محمد بن علی بن ابی طالب جرجانی، به ما خبر داد و گفت: در شهر قم بودم، ناگاه میان برادران دینی ما در خصوص مردی که بچه

خود را انکار می نمود، یعنی می گفت این بچه از من نیست؛ گفتگو و مباحثه افتاد، در آن حال مردی را نزد شیخ صیانه الله فرستادند، در حالی که من نزد شیخ حاضر بودم، آن مرد مکتوبی در این خصوص به شیخ صیانه الله داد.

شیخ آن را خواند و امر نمود آن را نزد ابی عبد الله بزوفری - اعزه الله - ببرد تا جواب آن را بنویسند. پس نزد وی برد. من هم آن جا حاضر شدم.

او در جوابش فرمود: آن طفل، بچه او است، در فلان روز و فلان مکان با مادرش مواجهه نمود، به او بگو: این بچه را محمد نام کند! سپس آن فرستاده، جواب را برداشت، نزد ایشان برد. همگی به این قول معتقد شدند و بعد از آن که مولود متولد شد، او را محمد نامیدند. (۱) علامه مجلسی رحمه الله بعد از ذکر این روایت در بحار الانوار فرموده: از این حدیث چنین ظاهر می شود که بزوفری هم از جمله سفرا بود؛ یعنی سفارش خلائق را نزد آن حضرت می برد و کسی این را نقل ننموده، بنابراین تأویل آن به دو طریق است، یکی آن که سفارت وی توسط سفرای معروفین بوده؛ یعنی او مطالب مردم را به ایشان می رساند و ایشان به آن حضرت عرض می کردند و دیگر آن که سفارت او، منحصر به همین قضیه باشد. (۲)

[تشرّف دینوری خدمت وکیل حضرت] ۲۲ یاقوته

ابو العیّاس احمد دینوری با وکیل دیگر از جانب آن بزرگوار - سلام الله علیه - خدمت عمری وکیل، مشرف می شود و به توجّه آن حضرت از آن ها معجزه می بیند.

سید بحرینی در کتاب مدینه المعاجز (۳) ز ابو جعفر محمد بن جریر طبری و او به اسناد خود از ابی العیّاس احمد دینوری روایت نموده، گفت: از اردبیل به دینور رفته،

۱- الغیبه، شیخ طوسی، ص ۳۰۸.

۲- بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۲۴.

۳- مدینه المعاجز، ج ۸، ص ۹۸-۱۰۵.

اراده حجّ نمودم و مردم در باب وصیّ آن حضرت در حیرت بودند.

اهل دینور مردم را در امر من بشارت دادند، شیعیان نزد من اجتماع نمودند و گفتند: شش هزار دینار، مال امام علیه السلام نزد ما جمع شده، خواهش داریم آن را با خود ببری و به امام برسانی!

گفتم: همه می دانید که مردم در حیرت اند، من هم در این وقت باب آن جناب را نمی شناسم.

گفتند: ما به تو وثوق و اطمینان داریم و غیر از تسلیم به تو، چاره نداریم، تو هم در باب تسلیم هرچه تکلیف خود دانی، چنان کن!

لا علاج قبول نموده، از یک یک، کیسه کیسه قبض نموده، با خود برداشته، بیرون آمده، وارد قرمینین - که کرمانشاه است - شدم. احمد بن حسن آن جا بود.

وقتی احمد مرا دید، مسرور گردید، او هم هزار دینار با ساروقی مهر کرده از لباس که ندانستم در آن چه بود، آورده، به من داد و گفت: این را هم با خود بردار و بدون حجّت و دلیل آن ها را به کسی مده!

آن ها را هم گرفتم، وارد بغداد شدم، از ابواب ناحیه پرسیدم، گفتند: باقطنانی و اسحاق احمر و ابی جعفر عمروی، هر دو دعوی باییت می نمایند.

اول امر به دیدن باقطنانی رفته، او را شیخی بزرگ، با مریدهای ظاهری با اسب عربی و غلامان بسیار دیدم، داخل شده، بر او سلام کردم. با من رسوم آداب، رعایت نمود و از قدوم من مسرور شد، نزد او ماندم تا خلوت شد و مردم رفتند. از حاجتم پرسید، به او گفتم: من مردی از اهل دینور هستم و اراده حجّ دارم، مالی با خود دارم که باید به باب ناحیه برسانم.

گفت: بیاور بده!

گفتم: حجّت و دلیل می خواهم. گفت: برو فردا بیا تا به تو بنمایم و رفتم، فردا بلکه پس فردا هم رفتم و ابدا حجّتی ندیدم.

بعد از آن، به دیدن اسحاق احمر رفتم، اوضاع و غلامان و جماعت او را بیش از

اولی دیدم و با او گفتم و شنیدم آن چه با اولی واقع شده بود.

سپس به جانب ابو جعفر عمری رفتم. او را شیخی متواضع یافتم، لباسی سفید پوشیده، بر نمدی نشسته و در خانه کوچکی خزیده بود و مانند آن دو نفر، غلام و اسب و مرید نداشت. بر او سلام کردم، جوابم را رد نمود، با من بشاشت کرد و از حاجتم پرسید.

گفتم: از اهل جبل می باشم و با خود مالی دارم و می خواهم به اهلش برسانم.

گفت: اگر خواهی آن را به محلّ خود برسانی، باید به سرّ من رأی بروی و از دار ابن الرضا بررسی و از فلان و کیل جويا شوی. آن وقت به مراد خود خواهی رسید.

چون این را شنیدم، از نزد او برخاسته، به منزل آمده، روانه سرّ من رأی گردیدم.

بعد از ورود، از دار ابن الرضا پرسیدم و خود را به آن جا رسانده، از دربان، در باب و کیل جويا شدم.

گفت: او در خانه مشغول است و عن قریب منتظر او شدم تا بیرون آمد. بر او سلام کردم، بعد از جواب، دست مرا گرفته، به اندرون خانه داخل شد، از حال و حاجتم پرسید. حالاتم را باز گفتم و گفتم: باید مالی که با خود دارم، به حجّت و دلیل به صاحبش برسانم.

گفت: چنین باشد، لکن حال غذا خورده، قدری استراحت نما تا از تعب راه آسوده شوی که وقت نماز اول نزدیک باشد، چون برسد، کار تو برآورم.

غذا خورده، خوابیدم و وقت نماز برخاستم. نماز کرده، به جانب شریعه روانه شده، غسل کرده، به خانه و کیل مذکور مراجعت نمودم و توقّف کردم تا آن که ربعی از شب گذشت، و کیل آمده و با خود نوشته ای به این مضمون آورد.

بسم الله الرحمن الرحيم

احمد بن محمد دینوری به آوردن مبلغ شانزده هزار دینار در کیسه فلان و کیسه فلان و کیسه فلان، مال فلان بن فلان بن فلان المرأی به امر خود وفا کرده. هم چنین، تا آن که شمرده بود و جمیع کیسه ها و آن چه در هر یک از آن ها بود و نام صاحب

یک را به اسم و لقب و بلد او ذکر کرده بود که آن چه را در قزمینین از احمد بن حسن به او رسیده، بیاورد از کیسه ای که در آن هزار دینار و ساروقی که در آن جامه ای به فلان صفت و جامه ای به فلان رنگ بود و هم چنین تا آخر جامه ها و اوصاف آن ها، بعد از آن امر شده بود تمام آن ها را به ابی جعفر عمری رسانده، حسب الامر او معمول دار!

چون این را دیدم، خداوند را شکر نمودم به جهت آن که شک را از دلم زایل نمود و به امام و مولایم هدایت فرمود. به منزل آمده، زود به بغداد مراجعت کرده، خدمت ابو جعفر عمری رسیدم. وقتی مرا دید و به من گفت: هنوز نرفته ای؟

گفتم: ای سید من! رفتم و برگشتم، در اثنای سخن بودیم که از جانب ناحیه، فرمانی به ابی جعفر رسید که در آن نوشته ای مانند نوشته من بود و در آن تفصیل اموال را ذکر و امر فرموده بود که عمری جمیع آن ها را به ابی جعفر محمد بن احمد بن جعفر قطان قمی تسلیم نماید.

چون عمری آن فرمان را خواند، برخاسته، لباس خود را پوشید و به من فرمود: این اموال را بردار تا نزد قطان برده، تسلیم نمایم، اموال را حمل کرده، به قطان رسانیده، به عزم حج بیرون رفتم، بعد از ادای مناسک به دینور مراجعت نمودم، مردم بلد جمع شده، فرمان و کیل را برایشان خواندم.

چون صاحب بعض کیسه ها، نام خود را در آن نامه، مذکور دید از غایت سرور افتاده، بی هوش شد. بر او اجتماع نموده، او را به خود آوردیم. به سجده شکر بیفتاد؛ بعد از آن که سر برداشت، گفت: خداوند را حمد می کنم که ما را هدایت فرمود و الآن دانستیم روی زمین از حجت خدا خالی نخواهد بود. بدانید آن کیسه را خدا به من عطا فرمود و کسی غیر از خدا بر آن مطلع نشده بود.

احمد دینوری گوید: پس از مدتی از دینور بیرون آمدم و بعد از مدتی ابو الحسن اورانی، احمد بن الحسن را ملاقات کردم، او را از این واقعه خبر دادم و آن قبض و کیل را به او نشان دادم.

گفت: سبحان الله، در چیزی شک نکنم و شک نیست در این که خدا زمین را از

حجّت خالی نگذارد.

بدان وقتی از کوتکین با یزید بن عبید الله در سهرورد جنگ کرد و به بلاد او ظفر یافت و خزاین او را به دست آورد، مردی نزد من آمد و گفت: یزید بن عبید الله، فلاّن اسب و فلاّن شمشیر را به جهت صاحب ناحیه مقرر داشته است. چون این را شنیدم، خزاین یزید بن عبید الله را دفعه دفعه به سوی از کوتکین نقل نمودم و در باب اسب و شمشیر ملاحظه کردم، تا آن که در خزاین، چیزی باقی نماند و عزم داشتم اسب و شمشیر را به جهت مولای خود، حضرت حجّت علیه السلام نگهدارم، تا آن که مطالبه از کوتکین در این باب شدید شد و از مدافعه او متمکن نشدم. ناچار در عوض اسب و شمشیر هزار دینار بر خود قرار داده، اسب و شمشیر را تسلیم از کوتکین کرده، هزار دینار از مال خود وزن و تعیین کرده، به خزینه دار خود دفع کرده، به او گفتم: این دینارها در مکان مأمونی ضبط کن و اگر من محتاج شوم، بیرون نیاور که مبادا خرج شود. پس از آن زمانی گذشت، تا آن که یک روز در شهر ری در مجلس خود نشسته، تدبیر امور می کردم.

ناگاه ابو الحسن اسدی که از وکلای ناحیه بود، در ری بر من داخل شد و از عادت او، آن بود که گاه گاه نزد من می آمد و کارهای او را برمی آوردم. این دفعه نشستن خود را طول داد، از حاجتش پرسیدم، خواست اظهار حاجت در مکانی خلوت باشد.

به خازن گفتم: در خزینه مکانی خلوت معین کند. سپس با او داخل خزانه شدم، ناگاه از جانب ناحیه مبارکه رقعہ کوچکی برایم بیرون آورد که در آن به این مضمون نوشته بود: ای احمد بن الحسن، آن هزار دینار که از مال ما از بابت اسب و شمشیر نزد توست، تسلیم اسدی کن! چون آن را دیدم، به شکر این نعمت به سجده افتادم که خداوند بر من ممت گذاشته، به مولای خود حضرت خلیفه الله هدایت فرمود، زیرا غیر از خدا و من کسی بر این امر اطلاع نداشت، پس سه هزار دینار دیگر به شکرانه این نعمت افزودم و به او تسلیم نمودم که به حضرتش برساند.

مؤلف گوید: ما کیفیت ملاقات احمد بن الحسن را با اسدی وکیل، به روایت دیگر

در یاقوته سی و سوم از عبقریه هشتم ذکر نموده ایم، مراجعه شود که با این روایت فی الجمله اختلافی دارد.

[تشرّف تاجری خدمت ملازم حضرت] ۲۳ یاقوته

حاج محمد حسن تاجر خدمت پیرمردی از ملازمان آن حضرت مشرف می شود. (۱)

العبقری الحسان؛ ج ۶؛ ص ۷۴۷

جناب آخوند ملا حسین رشتی که از اخیار طلب و از اصداقای آن مرحوم بوده، نقل نموده: سید جلیل، آقا سید عنایت الله بروجردی که از طایفه بحر العلوم رحمه الله در رشت بود برای این خاک پای ذاکرین، نقل نمود: در سال گذشته در طهران حاج محمد محسن نامی به جهت من نقل کرد که در کاشان از شخصی طلبی داشتم، جهت وصول طلب خود به کاشان رفتم. نزدیک کاشان، به دهی رسیدم؛ شب شد و نزدیک آن ده مسجدی بود.

با خود گفتم؛ امشب در این مسجد به سر می برم و فردا می روم وارد شهر می شوم و طلب خود را وصول می نمایم. بعد از این که در آن مسجد فرود آمدم، شب و تاریک شد، خایف شدم که مبادا کسی بیاید، مرا بکشد و مال مرا غارت کند، این چه کاری بود که کردم. در این خیال بودم که از یک سمت مسجد صدایی بلند شد و مرا صدا زد، اسم پدر و ولایت مرا نام برد و گفت: خانه خدا که محلّ عبادت خاص بندگان او می باشد، امن نباشد، کجا امن می باشد؟ مترس و نزد من بیا! چون این سخن را شنیدم، نزد او رفتم، سلام عرض کرده، جواب شنیدم لکن چون مسجد تاریک بود، تمیز ندادم که پیرمرد یا جوان است.

فرمودند: فلانی! به کاشان می روی که طلب خود را از فلانی وصول کنی؟

عرض کردم: آری.

فرمود: آن مرد به خانه فلان ملا رفت و بست نشست و آن ملا به او کمک کند و دست تو به او بند نشود و با دماغ سوختگی به اصفهان خواهی رفت و از آن جا به

۱- اکبر، العبقری الحسان فی احوال مولانا صاحب الزمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف)، ۹ جلد، مسجد مقدس جمکران - قم (ایران)، چاپ: ۱، ۱۳۸۶ ه.ش.

طهران مراجعت خواهی کرد و در آن جا طلبی از کسی مطالبه کنی و او تو را به کسی از کوه نشینان بروجرد حواله کند و آن شخص به تو ملکی دهد که از آن ملک نفعی زیاد، عاید تو شود. پس به مشهد مقدّس می روی و مراجعت می نمایی و ان شاء الله باقی مانده سخن را در تبریز به تو خواهم گفت.

حاج محمد محسن مذکور گفت: هر چیزی را که گفته بود، وقوع یافت. آن شخص مدیون من، در خانه ملّایی متحصّن شد و دستم به او بند نشد. با کمال افسردگی به اصفهان رفتم و از آن جا به طهران برگشتم، طلبی از شاهزاده ای داشتم، به بعضی از کوه نشینان بروجرد حواله کرد و آن مرد ملکی به من داد و از آن ملک نفعی زیاد بردم.

به مشهد مقدّس مشرف شده، برگشتم. به داعیه تبریز رفتم و به قدر ده روز یا بیشتر آن جا ماندم، کارهای خود را دیدم و مالی را هم دیدم که فردا صبح روانه شوم. عصری بود، چای خوردم، قلیان هم کشیدم و در خیال آن بودم که دیگر کاری یا جواب و سؤالی با کسی دارم یا نه که او را ببینم و بعد از خروج به اصلاح آن محتاج نشوم و اصلاً مواعده آن شخص را در خاطر نداشتم.

ناگاه به خاطر آمد و با خود گفتم؛ آن مرد هرچه گفته بود، چنان شد و به ظهور رسید، مگر آن که او را در تبریز ندیدم و فردا می روم. ناگاه دیدم پیرمردی داخل شد، سلام کرد، نشست، به او قلیان دادم، نکشید و فرمود: فلان! در خیال باقی مانده سخن هستی؟

عرض کردم: آری!

فرمود: باقی مانده سخن، این است: خوشا به حال اطفالی که در سده ای که می آید، از پدر و مادر متولّد می شوند. عمرشان دراز باشد و در سال اوّل مائه، نه در سال دوّم و نه در سال سوّم آن، سیدی از سمت خراسان ظاهر خواهد شد و از برکات وجود با سعادت او، برکات ظاهر خواهد گشت و خلق روی زمین پاک مذهب می شوند، آسمان رحمتش را نازل می نماید و زمین برکت خود را بروز خواهد داد، اهل شرق و غرب دنیا آسوده شوند و همگی به یک مذهب در آیند.

مؤلف گوید: معاصر مذکور، بعد از ذکر این حکایت گفته: اگرچه آقاخوند مذکور، ثقه می باشد، لکن آن دو نفر دیگر چون مجهول الحال هستند و واقعه هم غرابت دارد؛ اعتماد بر آن مشکل است. اگرچه مؤید، بلکه مصدق این حکایت و روایت، منامه ای است که جناب زبده الاطیاب العالم الربانی المولی نظر، علی طالقانی طهرانی - اطال الله بقائه - آن را از کسی روایت کرد که او را به صلاح و سداد نسبت داد که او در سال گذشته مطابق تاریخ هزار و دویست و نود و نه هجری بود برای ایشان در نجف اشرف - علی مشرفها السلام - ذکر نمود که در همین سال سید جلیلی را در خواب دیدم و از او، از فرج آل محمد صلی الله علیه و اله و زمان او و ظهور دولت حقّه پرسیدم.

جواب داد: سه یا چهار سال دیگر، زیرا این فقره مطابق اخباری است که آن مرد ذیل این حکایت بیان کرده و متحمل آن است که آن مرد خود حضرت حجّت - عجل الله فرجه - بوده باشد و منافاتی ندارد که او را در سنّ پیری دیده؛ با آن که در اخبار وارد است آن بزرگوار به صورت جوانان ظهور فرماید، چون تبدل صورت در آن وقت ممکن و محتمل است که از رجال الغیب و کارکنان آن حضرت بوده باشد و کیف کان ذکر این واقعه در مقام، خالی از مناسبت نیست و عهده آن با راوی آن است و الله العالم بحقایق الامور.

[پیامی از حضرت برای ابن طاوس] ۲۴ یاقوته

اشاره

سید جلیل، رضی الدین علی بن طاوس به شرف پیغامی از آن حضرت - عجل الله فرجه - توسط شیخ عبد المحسن نامی از اهل سواد عراق مشرف می شود.

سید معظم له در رساله مواسعه و مضایقه می فرماید: من با برادر صالح خود، محمد بن محمد بن قاضی آوی - ضاعف الله سعاده و شرف خاتمه - روز سه شنبه هفدهم ماه جمادی الاخره، سال شش صد و چهل و یک از حله به سوی مشهد مولای خود، امیر المؤمنین علیه السلام متوجه شدم. خدای تعالی برای ما اختیار فرمود که شب را در

قریه ای به سر بردیم که به آن دوره ابن سنجار می گفتند و اصحاب ما و چهارپایان ما نیز، شب آن جا بودند.

صبح چهارشنبه ماه مذکور از آن جا حرکت کردیم و ظهر روز چهارشنبه به مشهد مولای مان علی علیه السّلام رسیدیم. زیارت کردیم، شب شد و آن شب پنج شنبه، نوزدهم جمادی الاخری بود. در نفس خود اقبالی به سوی مقدّس حضرت خداوندی و حضور و خیر بسیاری دیدم. سپس علامات قبول، عنایت، رأفت و رسیدن به مأمول و مهمانی را مشاهده نمودم. برادر صالح من، محمد بن محمد بن محمد آوی- ضاعف الله سعادت- آن شب در خواب دید که در دست من لقمه ای است و من به او می گویم: این لقمه از دهان مولای من مهدی علیه السّلام است و قدری از آن را به او دادم. سحر آن شب، حسب تفضّلی که خدای تعالی با من داشت، نافله شب را خواندم.

صبح روز پنج شنبه، به عادت می که داشتم، داخل روضه منوره حضرت امیر المؤمنین علیه السّلام شدم. پس از فضل خداوندی، اقبال مقدّس حضرتش و مکاشفات به حدّی بر من وارد شد که نزدیک بود بر زمین بیفتم، اعضا و قدم هایم به لرزه درآمد و ارتعاش هولناکی به من دست داد. حسب عواید فضل الهی بر من و عنایتش بر این ضعیف و آن چه از احسان خود برایم نمایاند، بر هلاکت و مفارقت از خانه رنج و مشقّت مشرّف شدم. حتّی در این حال محمد بن کنیله جمال حاضر شد، بر من سلام کرد و من قدرت بر نظر کردن به سوی او و غیر او را نداشتم و او را نشناختم؛ بلکه بعد از آن از حال او سؤال کردم. او را به من شناساندند و در این زیارت برایم مکاشفات جلیل و بشارات جمیل تجدید شد و برادر صالح من، محمد بن محمد بن محمد آوی- ضاعف الله سعادت- مرا به چند بشارت خبر داد که آن ها را دیده بود.

از آن جمله، دید گویا شخصی در خواب برای او خوابی نقل می کند و می گوید من دیدم گویا فلانی- یعنی من، و گویا من در آن حال حاضر بودم که این خواب را برای او نقل می کرد- سوار است و تو، یعنی برادر صالح اوایی و دو سوار دیگر همگی به آسمان می رفتند.

گفت: به او گفتم: تو می دانی یکی از آن دو سوارها که بود؟

صاحب خواب در حال خواب گفت: نمی دانم.

سپس تو گفستی: یعنی من، که او مولایم مهدی علیه السّلام است، از نجف اشرف به جهت زیارت اوّل رجب به سمت حلّه متوجّه شدم. پس شب جمعه، هفدهم جمادی الاخره به حسب استخاره به آن جا رسیدیم.

روز جمعه، حسن بن البقلی مذکور داشت شخص صالحی که به او عبد المحسن می گویند، از اهل سواد؛ یعنی قرای عراق به حلّه آمده و ذکر می کند مولای ما مهدی - صلوات الله علیه - او را در ظاهر و بیداری ملاقات کرده و او را به جهت پیغامی نزد من فرستاده. قاصدی نزد او فرستادم و او محفوظ بن قرار بود. پس شب شنبه، بیست و یکم جمادی الاخره حاضر شد. با شیخ عبد المحسن خلوت کردم. شناختم که مرد صالحی است و نفس در صدق حدیث او شکّ نخواهد داشت و او از ما مستغنی است.

از حالش پرسیدم؛ ذکر کرد اصلش از حصن بشر است، از آن جا منتقل شده و به دولاب که مقابل محوله معروف به مجاهدیه است و به دولاب ابن ابی الحسن معروف است آمده و حال آن جا مقیم است و برای او کاری در دولاب و زراعت آن جا نیست، بلکه او تاجر و شغلش خریدن غلّه و غیر آن است و ذکر کرد او از دیوان سرایر، غلّه خرید و به آن جا آمد که غلّه را قبض کند و شب را نزد طایفه معیدیه در موضع معروف به مجرّ به سر برد.

هنگام سحر، ناخوش داشت که از آب معیدیه استعمال کند، لذا به قصد نهر بیرون رفت و نهر در طرف شرقی آن جا بود. سپس ملتفت نشد مگر وقتی که خود را در تلّ سلام که در راه مشهد حسین علیه السّلام؛ یعنی کربلاست، در جهت غرب دید. آن شب، شب پنج شنبه نوزدهم جمادی الاخری سال شش صد و چهل و یک بود، همان شبی که گذشت؛ شرح بعضی از آن چه خداوند در آن شب و روز، نزد مولایم امیر المؤمنین علیه السّلام به من لطف کرد.

شیخ عبد المحسن گفت: به جهت بول کردن نشستیم. ناگاه سواری را نزد خود دیدم

که من از او حسّی و از اسب او حرکت و صدایی نشنیدم، ماه طلوع کرده بود لکن هوا مه بسیاری داشت. من از هیأت آن سوار و اسبش سؤال کردم.

گفت: رنگ اسبش سرخ زیاد مایل به سیاهی و بر بدنش جامه های سفید بود و بر سر او عمّامه بود که حنک داشت و شمشیری حمایل کرده بود.

سوار به شیخ عبد المحسن گفته بود: وقت مردم چگونه است؟

عبد المحسن گفت: گمان کردم از این وقت سؤال می کند.

گفتم: دنیا را میغ و غبار گرفته است.

گفت: این را سؤال نکردم! از حال مردم پرسیدم؟

گفتم: مردم در خوبی، ارزانی و امتیّت در وطن و در مال خود هستند.

گفت: نزد ابن طاوس برو و به او چنین و چنان بگو.

برایم ذکر کرد آن چه را که آن حضرت فرموده بود، آن گاه گفت: آن جناب فرمود:

وقت نزدیک شده است.

عبد المحسن گفت: در دلم افتاد و بر نفسم معلوم شد او، مولای ما صاحب الزمان علیه السّلام است، به رو در افتادم و بی هوش شدم و به حالت بی هوشی بودم تا صبح طالع شد.

گفتم: از کجا فهمیدی آن جناب از ابن طاوس، مرا اراده کرد.

گفت: من در بنی طاوس جز تو کسی را نمی شناسم و در قلبم نمی دانستم مگر آن که از این رسالت تو را قصد کرده بود.

گفتم: از کلام آن جناب که وقت نزدیک شد، چه فهمیدی آیا قصد کرده که وفات من نزدیک شده یا ظهور آن جناب - صلوات الله علیه -

گفت: بلکه ظهور آن جناب علیه السّلام نزدیک شد.

گفت: من در آن روز به سمت کربلا، مشهد ابی عبد الله علیه السّلام متوجّه شدم و عزم کردم ملازم خانه خود شوم و خدای تعالی را عبادت کنم و پشیمان شدم که چرا از چیزهایی که می خواستم سؤال کنم، سؤال نکردم.

به او گفتم: آیا کسی را از این حکایات آگاهی دادی؟

گفت: آری! بعض کسانی را که از بیرون رفتنم به سمت منزل معیدیه خبر داشتند و گمان کردند من راه را گم کردم و هلاک شدم؛ به جهت تأخیر در برگشتن من به سوی ایشان و اشتغال بر غشی که بر من روی داد، چون در طول آن روز اثر غشی که از خوف ملاقات آن جناب بر من عارض شده بود، می دیدند.

به او وصیت کردم این حکایت را هرگز برای احدی نقل نکند و بعضی از چیزها را عرض کردم.

گفت: از خلق بی نیازم و مال فراوانی دارم. پس من و او برخاستیم، جامه خوابی برای او فرستادم و شب را نزد ما به سر برد در محلی از در خانه که الآن در حله محلّ سکنای من است، من و او در روزنه خلوت کرده بودیم.

چون از نزد من برخاست و من به جهت آن که بخوابم از روزنه فرود آمدم، از خدای تعالی زیادی کشف این مطلب را سؤال کردم که در همین شب آن را در خواب بفهمم. پس در خواب دیدم که گویا مولای من حضرت صادق علیه السلام، هدیه عظیمی برایم فرستاده و آن هدیه نزد من است و من قدر آن را نمی دانم. از خواب برخاستم و حمد خدای تعالی را به جای آوردم و برای نماز شب به آن روزنه بالا رفتم و آن، شب هجدهم جمادی الاخره بود.

فتح - که خادم بود - ابریق را نزد من بالا آورد. سپس دست دراز کردم و دسته ابریق را گرفتم که آب بر کف خود بریزم. آن گاه گیرنده ای دهن ابریق را گرفت، آن را برگرداند و مرا از استعمال آب به جهت وضو مانع شد. گفتم شاید آب نجس است و خداوند خواسته مرا از آن حفظ نماید، زیرا خداوند عطاها را بسیار بر من دارد که یکی از آن ها مانند این رقم است و آن را دیده بودم.

فتح را آواز دادم و گفتم: ابریق را از کجا پر کردی؟

گفت: از کنار آب جاری.

گفتم: شاید این نجس باشد، آن را برگردان، تطهّر کن و از شطّ پرنما! رفت و آب را

ریخت و من صدای ابریق را می شنیدم، آن را پاک کرد، از شطّ پر نمود و آن را آورد.

سپس دسته آن را گرفتم و شروع کردم از آن بر کف خود بریزم، گیرنده ای دهان ابریق را گرفت، از من برگرداند و مرا از آن مانع شد.

برگشتم و صبر کردم و به خواندن بعضی از دعوات مشغول شدم. باز به جانب ابریق معاودت کردم. به همان نحو سابق گذشت.

دانستم این قضیه به جهت منع من از به جای آوردن نماز شب است و در خاطرم گذشت شاید خدای تعالی اراده فرموده فردا بر من حکمی و ابتلائی جاری نماید و نخواسته من امشب برای سلامتی از آن دعا کنم، پس نشستم و غیر این چیزی در قلبم خطور نمی کرد. در آن حال نشسته، خوابیدم، ناگاه دیدم مردی به من می گوید: سزاوار بود تو در پیش روی عبدالمحسن که برای رسالت آمده بود، راه بروی.

بیدار شدم و در خاطرم گذشت که در احترام و اکرام او تقصیر کردم؛ به سوی حق تعالی توبه کردم و آن چه توبه کننده ای از مثل این معاصی می کند، کردم و به گرفتن وضو مشغول شدم. کسی ابریق را نگرفت و مرا به عادت خود گذاشت.

سپس وضو گرفتم و دو رکعت نماز کردم، فجر طالع شد، نافله شب را قضا کردم و فهمیدم من به ادای حقّ این رسالت وفا نکردم.

نزد شیخ عبدالمحسن فرود آمدم، او را ملاقات نمودم، اکرام کردم و از خاصه مال خود، شش اشرفی و از غیر خاصه مال خود، پانزده اشرفی از مال هایی که در آن، مثل مال خود عمل می کردم، برایش فرستادم. با او خلوت کردم، آن ها را بر او عرضه داشتم و معذرت خواستم.

از قبول کردن چیزی از آن امتناع کرد و با من گفت: اندازه صد اشرفی با من است، چیزی از آن ها را نگرفت و گفت: آن ها را به کسی بده که فقیر است و به شدّت امتناع نمود.

گفتم: رسولی مثل آن جناب- صلوات الله علیه- را چیز می دهند، به جهت اکرام آن که او فرستاده، نه به جهت فقر و غنای او باز از گرفتن امتناع کرد.

گفتم: مبارک است، تو را بر قبول آن پانزده اشرفی که از خاصه مالم نیست اکراه نمی‌کنم، ائیا این شش اشرفی را که از خاصه مال من است، ناچاری که پذیری. نزدیک بود آن را قبول نکنند، تا آن که او را بر قبول الزام کردم.

آن را گرفت، باز برگشت و آن را گذاشت. او را ملزم نمودم، با او نهار خوردم و پیش روی او راه رفتم؛ همان طور که در خواب به آن مأمور شده بودم و او را به کتمان، وصیت نمودم و الحمد لله و صلّى الله على سيد المرسلين محمد و آله الطاهرين.

از عجیب زیادتی بیان این حال، آن که من در این هفته روز دوشنبه سی ام جمادی الاخره سال شش صد و چهل و یک، با برادر صالح خود محمد بن محمد بن محمد - ضاعف الله سعاده - به سوی مشهد ابی عبد الله الحسين عليه السلام متوجه شدم. پس در سحر شب سه شنبه، اول رجب المبارک سنه شش صد و چهل و یک، محمد بن سوید که مقری در بغداد است حاضر شد و خودش ابتدا ذکر کرد شب شنبه، بیست و یکم جمادی الاخره در خواب دید که سابقا مذکور شد که گویا من در خانه هستم، رسولی نزد تو آمده و می‌گویند: او از نزد صاحب علیه السلام است.

محمد بن سوید گفت: بعضی از جماعت گمان کردند او رسولی از جانب صاحب خانه است که برای پیغامی نزد تو آمده است.

محمد بن سوید گفت: من دانستم او از جانب صاحب علیه السلام است.

گفت: پس محمد بن سوید دو دست خود را شست، تطهیر نمود، برخاست و نزد رسول مولای مهدی علیه السلام رفت و نزد او مکتوبی را یافت که از جانب مولای ما مهدی علیه السلام برای من بود و بر آن مکتوب سه مهر بود.

محمد بن سوید مقری گفت: من آن مکتوب را با دو دست، از رسول مولای خود مهدی علیه السلام گرفتم و آن را تسلیم او نمودم و مقصود او، من و برادر صالحم بود، محمد آوی نیز حاضر بود، پس گفت: حکایت چیست؟

گفتم: او برای نقل می‌کند.

پس سید بن طاوس رحمهم الله می‌فرماید: من متعجب شدم از این که محمد بن سوید در

خواب دید، همان شب که رسول آن جناب نزد من بود و او چیزی از این مورد نداشت و الحمد لله. (۱)

اشاره [بیان علت ممنوع شدن سید بن طاوس رحمه الله از نماز شب]

بدان که در ممنوع شدن سید بن طاوس رحمه الله از نماز شب به واسطه نگاه داشتن ابریق و میسر نشدن تجدید وضو برای او، اشاره است به تصدیق آن چه در اخبار مستفیضه معتبره از حرمان انسان از جمله عبادات به جهت عقوبت بودن او از پاره ای از گناهان وارد شده، چنان که ثقة الاسلام در کافی در عقوبت کذب حرمان در خصوص نماز شب، از حضرت صادق علیه السلام روایت نموده که آن حضرت فرمود: هر آینه مرد دروغی می گوید و به سبب آن از نماز شب محروم می شود. چون از نماز شب محروم می شود به جهت آن، از روزی نیز محروم می شود (۲) مراد از روزی، روزی حلال است؛ اگر مراد، اسباب زندگانی جسمانی از مأكول و مشروب و غیر آن باشد، و گرنه مراد، علوم و معارف و هدایات خاصه است که قوام حیات روح به آن است.

ایضا آن بزرگوار در کتاب مذکور و صدوق رحمه الله به اسناد خود، روایت نموده اند:

شخصی خدمت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام مشرف شده، عرضه داشت: من از نماز شب محروم و توفیق به جای آوردن آن را ندارم.

حضرت فرمودند: تو مردی هستی که گناهانت، تو را مقید نموده است.

در عده الداعی (۳) بن فهد حلی است که رسول خدا فرمود: به درستی که گاه بنده ای گناهی را مرتکب می شود. پس به سبب آن علمی را که آموخته، فراموش می کند. اخبار در این مضماری برای متبع در سیر و آثار، کالتار علی المنار است.

۱- ر. ک: الفوائد المدینه، ص ۹۰-۸۶.

۲- ر. ک: منتهی المطلب، ج ۱، ص ۱۹۵؛ علل الشرایع، ج ۲، ص ۲۶۲؛ ثواب الاعمال، ص ۴۲؛ تهذیب الاحکام، ج ۲، ص

۱۲۲؛ وسائل الشیعه، ج ۸، ص ۱۶۰.

۳- عده الداعی و نجاح الساعی، ص ۱۹۷.

نکته رجالیه [توضیح در مورد ابن فهد]

بدان ابن فهد برای دو نفر از اعیان علمای امامیه کنیه است؛ یکی از آن‌ها صاحب کتاب عدّه الداعی مذکور و سایر مؤلفات رشیفه است و قبرش در کربلای معلّا قرب مخیم حسینی علیه السّلام در میان بستانی است و مطاف خاصّ و عام و مزار متبرّکی برای طبقات انام است، برای حقیر مؤلف، به کزّات، استمداد از فیوضات آن مزار کثیر البرکات میسر و مرزوق گردیده است.

دیگری ابن فهد احساسی است؛ چنان که سید جلیل، خوانساری - افاض الله علی تربته من فیضه الساری - در کتاب روضات الجنّات فی احوال العلماء و السادات به آن تنبیه فرموده و از جمله اتّفاقات، موافق بودن این دو بحر زاخر و دو نجم زاهر در عصر و زمان است؛ چون هر دو در نصف اوّل مائه تاسعه بوده اند، اسم هر دوی آن بزرگواران احمد بوده و در نسبت، هر دو به فهد منسوب اند که جدّ ابن فهد معروف است، زیرا پدرش محمد بوده و پدر دوّم است و در استاد و شیخ اجازه، هر دو از تلامذه شیخ جلیل، احمد بن متّوجّح بحرانی بوده اند، الی غیر ذلک از جهات اشتراک، از جمله هر یک از آن دو بزرگوار شرحی بر ارشاد علّامه دارند و از این جهت کثیرا ما احدهما بر دیگری مشتبه می شوند، عند الأطلاق فتبصّیر و لا تکن فی هذه المقامات من ذوی الأملاق.

[تشرّف شیخ زیدیه خدمت ملازم حضرت] ۲۵ یاقوته**اشاره**

ابو عبد الله محمد بن زید بن مروان، یکی از مشایخ زیدیه، خدمت جوانی از ملازمان آن بزرگوار مشرف می شود.

شیخ طوسی در کتاب غیبت (۱) و د به اسنادش از محمد بن زید مذکور روایت نموده، گفت: مرد جوانی نزد من آمد، با دقت تمام به روی او نگاه کردم، آن گاه همه

مردم را برگرداندم و به او گفتم: تو کیستی؟

گفت: فرستاده خلف هستم به نزد بعضی از برادرانش که در بغدادند.

گفتم: آیا راحله داری؟

گفت: آری، در خانه طایفه طلحیین.

گفتم: برخیز آن را بیار! برخاست، با وی غلامی هم فرستادم. راحله را آوردند، آن روز نزد من ماند، از طعام من خورد و بسیاری از اسرار مرا خبر داد.

راوی گوید: به او گفتم: از کدام راه می روی؟

گفت: به سمت نجف ما بین می روم، از آن جا به وادی رمله و از آن جا به فسطاط می رسم، بعد از آن راحله خود را سوار شده، تا وقت غروب خدمت خلف مشرف می شوم.

راوی گوید: وقتی صبح فردا رسید، راحله خود را سوار شد. من هم با او سوار شدم.

تا به پل صالح رسیدیم در آن حال، او تنها از خندق عبور نمود. من آن جا ایستاده، او را می دیدم، تا آن که به نجف رسید و از نظرم غایب شد.

تذنیب فی نقد عجیب [داستانی از یکی از سلاطین فرنگ]

یکی از سلاطین فرنگ با حواشی اش، دو نفر از ملازمین و مبعوثین آن بزرگوار را می بینند.

استادنا المحدث النوری - نور الله مرقدہ - در رساله جنّه المأوی از مؤلف کتاب نور العیون که فاضل خبیر المعی، السید محمد شریف حسینی اصفهانی است، نقل فرموده که گفته: سال هزار و صد و هفتاد و سه هجری به مکه معظمه مشرف شده، در بین الحرمین با مرد ورع موثقی، مصاحب و رفیق شدم که اسم او حاج عبد الغفور و از تجار تبریزی الاصل و یزدی المسکن بود.

پیش از آن تاریخ سه مرتبه حجّ نموده بود و در آن سفر اخیر که ملاقاتش با من حاصل شد، بنایش بر این بود که دو سال مجاور مکه معظمه گردد تا سه سال متوالی

فیض حج را درک نماید. بعد از آن سفر، در سال هزار و صد و هفتاد و شش بعد از معاودتم از زیارت حضرت ثامن الحجج - علیه الصلوه و علیه السلام - او را در یزد دیدم که بعد از سه سال از مکه معظمه از راه بندر صورت که از بنادر هند است، برای انجام مهمی که داشته به آن جا رفته.

بعد از ملاقات چنین گفت: من از میر ابو طالب - که برادر آقا میرزای بزرگ است و هر دوی آن ها از جمله سادات نجبای ایران هستند که در آن بندر، توطن را اختیار نموده اند - شنیدم که در سال گذشته مکتوبی از پادشاه فرنگ نزد ریسی که از جانب او در شهر بمبئی و نامش، جندر بود، واصل گردید.

مضمون آن مکتوب این بود: در این وقت دو نفر بر ما وارد شدند که لباس های آن ها پشمینه و یکی از آن ها مدعی بود که هفت صد و پنجاه سال از عمرش گذشته و دیگری مدعی بود هفت صد سال از عمرش گذشته و هر دوی آن ها می گفتند: حضرت بقیه الله، صاحب الزمان علیه السلام ما را به سوی شما فرستاده تا شما را به دین محمد مصطفی صلی الله علیه و اله و به شریعت اسلامیّت دعوت نماییم و می گفتند: اگر دعوت ما را اجابت نمایید و به دین ما متدین نگردید، بعد از هشت یا ده سال - این تردید از حاج عبد الغفور است - دریا بلاد شما را غرق خواهد کرد. به تحقیق ما به کشتن آن دو نفر امر نمودیم.

آهن و فولاد بر بدن آن ها کارگر نشد، آن ها را جلوی توپ ها و قناره ها نگاه داشتیم آسیبی به آن ها نرسید و نسوختند. سپس دست ها و پای های آن دو نفر را بسته و آن ها را میان دریا انداختیم، صحیح و سالم از دریا بیرون آمدند.

پس پادشاه به آن ریسی نوشته بود او از ارباب مذاهب اسلام، یهود، مجوس و نصارا تفحص و جستجو کند که آیا آن ها ظهور صاحب الامر علیه السلام را در آخر الزمان در کتب خود دیده اند یا نه؟ حاجی ناقل این قضیه گفت: من از قسیسی که در بندر صورت بود، صحت این مکاتبه را که سلطان فرنگ به ریسی متوقف در شهر بمبئی نوشته بود، سؤال نمودم. آن قسیس هم این قضیه را به نحوی که مرقوم افتاد، مذکور داشته، این قضیه را تصدیق نمود.

تنویر فی تنظیر؛ [داستانی نظیر داستان قبل]

بدان نظیر این قضیه که از کتاب نور العیون نقل شده، قضیه ای است که ملّا محمد محبّی دمشقی در کتاب خلاصه الاثر فی اعیان القرن الحادی عشر، نقل نموده: سال هزار و نود و هفت هجری نبوی، اخبار در اقطار منتشر شد که در مراکش - که یکی از شهرهای مغرب زمین است - سه نفر پیدا شده که اسم یکی از ایشان، یحیی بن یحیی است؛ او جامه ای از لیف خرما در تن دارد، میان سینه او، آئینه و بر شتری سوار است و چون خودش می گوید لا اله الا الله، فی الفور شترش می گوید: محمد رسول الله.

آن مرد به دیوار محکم، می گوید: خراب شو! خراب می شود و بعد از خرابی می گوید: آباد و برپا شو! برپا می شود. این سه نفر از مراکش بیرون آمده، متفرّق شدند.

یکی از آن ها به شام، دیگری به مصر و دیگری به اسلامبول رفته، احیانا آن ها در شام مجتمع می شوند و مهدی - عجل الله فرجه - با آن ها ملاقات می نماید، ایشان محضر و مجله ای از نایب قاضی بن قاضی طرابلس غرب، بر صدق گفتار و کردارشان دارند و هم چنین بر حقایق و صدق خود، خطوط علما و غیر ایشان را همراه دارند که گلوله و تیر و شمشیر بر بدن آن ها کارگر نیست و چون این خبر به سلطان مرادخان عثمانی که در آن تاریخ، سلطنت و خلافت داشته، معلوم و مبین شده، مأمورینی در بلاد مغرب زمین و هم چنین در ممالک شام و مصر فرستاد که به مردم بفهمانند هیچ یک از این هایی که درباره این سه نفر منتشر شده، اعتبار ندارد، حال آن که خبر آن ها نزد عامه اهل بلاد به درجه ثبوت و صحت رسیده بود.

عبقریه یازدهم [متوسلین به حضرت]**اشاره**

در حکایات کسانی است که در غیبت صغرا یا کبرا در رفع نایبه و دفع داهیه به امام عصر- عجل الله فرجه- متوسل شده اند و توسل آن ها به دیدن اثر و فایده ای به واسطه رؤیت شخص شریف آن بزرگوار یا به رؤیت یکی از ملازمان آن درگاه ملایک اکتناه متعقب شده و یا بدون واسطه، بلکه حصول اثر و وصول به ثمر به مجرد توسل و تشبث، ذیل عنایت آن بزرگوار و بدون دیدن کسی از آن ناحیه مقدسه بوده است.

در این عبقریه، چند یاقوته می باشد.

[وزام بن ابی فراس] ۱ یاقوته

وزام بن ابی فراس به امام عصر- عجل الله فرجه- متوسل می شود و از توسلش به آن بزرگوار اثر می بیند.

سید جلیل عظیم الشان، علی بن طاوس- قدس الله نفسه- در کتاب فرج الهموم فی معرفه نهج الحلال و الحرام من النجوم فرموده: مرا رشید ابو العباس بن میمون واسطی- درحالی که ما به سمت سامره می رفتیم- حدیث کرد و گفت: شیخ؛ یعنی جد من، وزام بن ابی فراس- قدس الله روحه- متوجه شد به جهت تألم و ملالتی که از مغازی پیدا کرده بود، از حله متوجه شد و در مشهد مقدس در مقابر قریش، دو ماه الی هفت روز، اقامت نمود، من نیز از بلد واسط به سوی سر من رأی متوجه شدم و هوا به شدت سرد بود. پس با شیخ وزام در مشهد کاظمی مجتمع شدیم و عزم خود را در زیارت برای

او بیان کردم. گفت: می خواهم با تو رقعہ ای بفرستم که آن را به دکمه لباس در زیر پیراهن خود ببندی. پس آن را در جامه خود بستم.

سپس فرمود: چون به قبه شریفه، یعنی سرداب مقدس رسیدی، اول شب به آن جا داخل شو و کسی نزد تو باقی نماند، وقتی خواستی بیرون بیایی تو آخرین نفر باش و رقعہ را در قبه بگذار! چون صبح به آن جا بروی و رقعہ را در آن جا نبینی، به احدی چیزی مگو!

گفت: من آن چه را امر فرمود، انجام دادم. صبح رفتم، رقعہ را نیافتم و به سوی اهل خود برگشتم و شیخ پیش از من به میل خود به سوی اهلش در حله برگشته بود.

چون در موسم زیارت آمدم و شیخ را در منزلش در حله ملاقات کردم، به من فرمود: آن حاجت منقضی شد.

ابو العباس گفت: از وقت وفات شیخ تا حال که قریب سی سال است این حدیث را قبل از تو به احدی نگفتم.

[در راه مانده] ۲ یا قوتہ

شخصی منقطع از طریق، به آن بزرگوار متوسل می شود و از این توسلش اثر می بیند.

سید فاضل متبحر، سید علیخان، خلف عالم جلیل، سید خلف بن سید عبدالمطلب موسوی مشعشی حویزی در کتاب خیر المقال، ضمن حکایات کسانی که در غیبت کبرا حضور باهر النور امام عصر شرفیاب شده اند، فرموده: از آن جمله است حکایتی که مردی از اهل ایمان از کسانی که من به آن ها وثوق دارم ما را به آن خبر داد که من با جماعتی از راه احسا در قافله کمی حج کردم، چون مراجعت کردند، مردی با ایشان بود که گاهی پیاده می رفت و گاهی سوار می شد.

در یکی از آن منازل، سیر آن قافله بیشتر از سایر منازل شد و برای آن مرد، سواری میسر نشد، پس برای اندکی استراحت فرود آمدند، آن گاه از آن جا ارتحال کردند و آن

مرد از شدت تعب و رنج بیدار نشد، آن جماعت نیز در تفحص او برنیامدند و آن مرد خواب بود تا حرارت آفتاب او را بیدار کرد.

چون بیدار شد، کسی را ندید، پیاده به راه افتاد و به هلاکت خود یقین داشت. سپس به حضرت مهدی علیه السلام استغاثه نمود. در آن حال بود که دید مردی در هیأت اهل بادیه و بر ناقه سوار است.

آن مرد گفت: فرمود: ای فلان! تو از قافله واماندی؟

گفتم: آری.

فرمود: آیا دوست داری تو را به رفقای تو در قافله برسانم؟

گفتم: بله و الله! این مطلوب من است و سواى آن چیزی نیست.

فرمود: نزدیک من بیا! ناقه خود را خوابانند، مرا در ردیف خود سوار کرد و به راه افتاد.

پس چند گامی نرفتم که به قافله رسیدیم. چون نزدیک آن ها شدیم، گفت: این ها رفقای تو هستند، آن گاه مرا گذاشت و رفت. (۱)

[توسل منقطع از طریق] ۳ یا قوته

اشاره

شیخ قاسم حویزی، منقطع از طریق به آن بزرگوار متوسل می شود و از این توسل اثر می بیند.

ایضا سید جلیل مذکور در کتاب سابق الذکر فرموده: مردی از اهل ایمان از اهل بلاد ما که به او شیخ قاسم می گویند و بسیار به حج می رفت، به من خبر داد و گفت:

روزی از راه رفتن خسته شدم، زیر درختی خوابیدم و خواب من طول کشید، حاج از من گذشتند و بسیار از من دور شدند.

بیدار که شدم، فهمیدم خوابم طول کشیده و حاج از من دور شده اند و نمی دانستم به

کدام طرف متوجه شوم. به سمتی متوجه شدم و به آواز بلند فریاد می کردم: یا ابا صالح! و به آن، صاحب الامر علیه السلام را قصد می کردم؛ چنان که ابن طاوس در کتاب امان در بیان آن چه در وقت گم شدن راه گفته می شود، ذکر کرده است.

در این حال که فریاد می کردم، ناگاه دیدم سواری در زئی عرب های بدوی بر ناقه ای سوار است. چون مرا دید، به من فرمود: تو از حاج منقطع شدی!

گفتم: آری.

فرمود: عقب من سوار شو تا تو را به آن جماعت برسانم.

عقب او سوار شدم، ساعتی نکشید که به قافله رسیدیم. نزدیک که شدیم، مرا فرود آورد و فرمود: پی کار خود برو!

به او گفتم: عطش مرا اذیت کرده.

از زیر شتر خود مشکی بیرون آورد و مرا سیراب کرد. به خداوند قسم! آبی از آن لذیذتر و گواراتر نخورده بودم، آن گاه رفتم تا در حاج داخل شدم و به او ملتفت شدم، پس او را ندیدم و پیش از آن و بعد از آن هم او را در بین حاج ندیدم، تا آن که مراجعت کردیم. (۱)

تنبیه رجالی [توضیح در مورد سید علیخان]

بدان این سید جلیل، سید علیخان، ناقل این دو حکایت، غیر از سید متبحر سید علیخان، شارح صحیفه سجاده- علی منشاها السلام- است که به ریاض السالکین مسما می باشد؛ اگرچه هر دوی آن بزرگواران از ولات و معاصر بوده اند، چون این از سادات مشعشی حویزی است و آن از سادات شیرازی الاصل، المدنی النشور و الجوار و هندی الاماره و الولایه بوده ولی در فضل و فضیلت، و سابقی میدان بوده اند.

عالم خبیر و متتبع بصیر، آقا میرزا عبد الله اصفهانی تلمیذ علامه مجلسی رحمه الله در ریاض العلماء فرموده: اغلب تحقیقات سید معاصر سید نعمه الله شوشتری، معاصر

مأخوذ از کتب سید علیخان ناقل این دو حکایت است و والد او، سید با شرف، مرحوم سید خلف هم از علمای اعیان و فضیله‌ای ارکان و صاحب تألیفات رشیکه و تصنیفات انیقه بوده. هرکس بیش از این در حالات این بزرگواران بخواهد، به مطوّلات رجوع نماید که این مختصر گنجایش ذکر بیش از آن ندارد.

[توسل ملا باقر بهبهانی] ۴ یاقوته

صالح ورع متقی متبع، مرحوم حاج ملا باقر بهبهانی مجاور نجف اشرف به آن بزرگوار متوسل می شود و از این توسل اثر می بیند.

آن مرحوم در کتاب دمع الساکبه ضمن احوال حضرت حجت - عجل الله فرجه - مرقوم داشته: از معجزات آن جناب که خودم آن را مشاهده کردم، آن است که فرزندم علی محمد که اولاد ذکورم در او منحصر بود، مریض شد، روزبه روز مرضش در تزیاید بود و بر حزن و اندوه من می افزود، تا آن که مردم از بره او مأیوس شدند و به موتش یقین نمودند و علما و سادات در مظان دعا برایش طلب شفا می کردند. شب یازدهم از مرضی اش، حالش سخت، مرضش سنگین و اضطرابش زیاد شد، التهابش شدید گردید و راه چاره بر من بسته شد؛ به حضرت قائم علیه السلام ملتجی و متوسل شدم. با قلق و اضطراب از نزد او بیرون و بر بام خانه بالا رفتم، بی قرارانه به آن جناب متوسل شدم و با ذلت و مسکنت می گفتم: یا صاحب الزمان ادرکنی یا صاحب الزمان اغثنی! و خود را به خاک عجز و مذلت مالیدم، فرود آمدم، بر او داخل شدم و پیش روی او نشستم. دیدم نفسش ساکن و حواسش بجاست و عرق او را گرفته، خدا را بر این نعمت عظمی شکر کردم.

مؤلف گوید: حاجی مذکور، مرتبه ای در خواب حضور باهر النور امام عصر - عجل الله فرجه - شرفیاب گردیده و خواب آن هم، توسلش به اثر ظاهری حسّی متعقب شده، ما کیفیت آن خواب را در یاقوته بیست و هفتم از عبقریه نهم ذکر

کرده ایم، مراجعه شود.

خلف با شرف آن مرحوم، حاجی علی محمد- علیه غفران الله الملك الاحد- از صلحای اخیار و اتقیای ابرار، از مجاورین قبر امیر المؤمنین صلی الله علیه و اله و از راسخین در عقاید دین بود. مؤلف حقیر با آن مرحوم مواخات و مصادقه داشتم، تا حدود هزار و سی صد و بیست هجری در قید حیات بودند و پس از آن، داعی حق را اجابت فرمودند، رحمه الله علی الوالد و الولد و اسکنهما الله و ابانا فی دار السلام مع عیش رغد.

[توسل محمد مهدی تاجر به آن بزرگوار] ۵ یاقونه

زیده الاخیار و مورد نظر الغائب عن الانظار، آقا محمد مهدی تاجر به آن بزرگوار متوسل می شود و از این توسل اثر می بیند.

ملاذ المحلّثین و راویه مازلال الاخبار الی المتعطّشین، محدّث نوری طبرسی- قدس الله روحه القدسی- در کتاب نجم ثاقب (۱) رموده: آقا محمد مهدی تاجر شیرازی الاصل که مولد و منشأ او در بندر ملومین از ممالک ماچین بود، بعد از ابتلا به مرض شدیدی در آن جا و عافیت از آن، گنگ و لال شد و قریب سه سال چنین بر او گذشت.

برای استشفاء، قصد زیارت ائمه عراق علیهم السلام کرد و در جمادی الاولی سال هزار و دویست و نود و نه هجری وارد کاظمین شد و بر بعض تجّار معروفین که از اقارب او بود، ورود کرد و بیست روز آن جا ماند، پس موسم حرکت مرکب دخان به سوی سرّ من رأی شد، ارحامش او را در مرکب آوردند و به اهالی مرکب که اهل بغداد و کربلا بودند، سپردند و به جهت گنگی و عجز از اظهار مقاصد و حوایجش، خطوطی در سفارش او به بعضی از مجاورین سرّ من رأی نوشتند.

بعد از رسیدن به آن جا، روز جمعه دهم جمادی الثانی سنه مذکور، در محضر

جمعی از موثقین به سرداب مقدّس رفت و خادمی برای او زیارت می خواند، تا آن که به صفّه سرداب رفت، مدّتی بالای چاه گریه و تضرّع می کرد و با قلم، در دیوار سرداب از حاضرین و ناظرین دعا و شفای خود را طلب می نمود و می نوشت، پس از ابتهال و انابه، قفل زبانش باز شد و از ناحیه مقدّسه با زبانی فصیح و بیانی ملیح بیرون آمد.

روز شنبه همراهانش او را در محفل تدریس جناب سید الفقهاء العظام الاستاد الاکرم، حجّه الاسلام میرزا محمد حسن شیرازی - متعنا الله تعالی ببقائه - حاضر کردند و پس از صحبت مناسب آن مقام، متبرّکاً سوره مبارکه حمد را با قرائت بسیار خوب خواند که همه حضار به صحت و حسن آن تصدیق نمودند، شب یک شنبه و دوشنبه صحن مطهر را چراغانی کردند و شعرای عرب و عجم مضمون آن را به نظم درآوردند، بعضی از آن ها در رساله جنّه المأوی ثبت شده و الحمد لله ربّ العالمین و صلّی الله علی محمد و آله الطاهیرین.

[توسل یاقوت دهان حلّی] ۶ یاقوته

یاقوت دهان حلّی به آن بزرگوار متوسل می شود و از این توسل اثر می بیند.

ایضا محدّث مذکور در کتاب سابق الذکر (۱) رموده: عالم جلیل و خبر نبیل، مجمع فضایل و فواضل، شیخ علی رشتی به من خبر داد، او عالم تقی زاهدی بود که حاوی انواع علوم با بصیرت و خبرت بود و از تلامذه خاتم المحقّقین، الشیخ مرتضی - اعلی الله مقامه - و سید سند استاد اعظم - دام ظلّه - بود. چون اهل بلاد لار و نواحی آن جا از نداشتن عالمی جامع و نافذ الحکم، به آن مرحوم شکایت کردند، سید استاد را به آن جا فرستادند، در سفر و حضر سال ها با او مصاحبت کردم و در فضل و خلق و تقوا کمتر مانند او را دیدم، او نقل کرد: وقتی از زیارت ابی عبد الله علیه السّلام مراجعت کرده بودم و از راه آب فرات به سمت نجف اشرف می رفتم، پس در کشتی کوچکی که بین کربلا و

۱- نجم الثاقب در احوال امام غایب، ج ۲، ص ۷۲۱-۷۱۹؛ بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۲۹۴-۲۹۲.

طویرج بود، نشستم، اهل آن کشتی همه اهل حله بودند و از طویرج، راه حله و نجف جدا می شود.

دیدم آن جماعت مشغول لهو و لعب و مزاح اند، جز یک نفر که با ایشان بود ولی در عمل ایشان داخل نبود و آثار سکینه و وقار از او ظاهر بود، نه خنده می کرد و نه مزاح. آن جماعت بر مذهب او قدح می کردند و عیب می گرفتند، با این حال در مآکل و مشرب شریک بودند.

من بسیار متعجب شدم و مجال سؤال نبود تا به جایی رسیدیم که به جهت کمی آب، ما را از کشتی بیرون کردند و در کنار نهر راه می رفتیم، پس با آن شخص مجتمع شدم، سبب مجانبت او را از طریقه رفقاییش و قدح آن ها در مذهب را از او پرسیدم.

گفت: ایشان خویشان من از اهل سنت اند، پدرم نیز از ایشان و مادرم از اهل ایمان بود، من نیز مثل ایشان بوم و به برکت حجت صاحب الزمان علیه السلام شیعه شدم.

از کیفیت آن سؤال کردم.

گفت: اسم من یاقوت و شغلم، فروختن روغن در کنار جسر حله است. در سالی به جهت خریدن روغن از حله به اطراف و نواحی نزد بادیه نشینان از اعراب بیرون رفتم. چند منزلی دور شدم، هرچه خواستم، خریدم و با جماعتی از اهل حله برگشتم، در بعضی از منازل، چون فرود آمدیم، خوابیدیم. وقتی بیدار شدم، کسی را ندیدم، همه رفته بودند و راه ما در صحرای بی آب و علفی بود که درندگان بسیار داشت و در نزدیکی آن، مگر بعد از فراسخ بسیاری معموره نبود.

برخاستم، بار کردم و عقب آن ها رفتم. راه را گم کردم و در تحیر ماندم، از سباع و عطش و دزد نیز خایف بودم. به خلفا و مشایخ استغاثه کردم، ایشان را نزد خداوند شفیع کردم و تضرع نمودم؛ فرجی ظاهر نشد. در نفس خود گفتم؛ از مادرم می شنیدم که می گفت: ما امام زنده ای داریم که کنیه اش ابو صالح است، گمشدگان را به راه می آورد، درماندگان را به فریاد می رسد و ضعیفان را اعانت می کند، با خدا معاهده کردم که اگر مرا نجات داد، به او استغاثه می کنم و به دین مادرم درمی آیم، پس او را ندا کردم و

استغاثه نمودم، ناگاه دیدم کسی با من راه می رود و بر سرش عمامه سبزی است که رنگش مانند این بود و به علف های سبزی اشاره کرد که در کنار نهر روییده بود.

آن گاه راه را به من نشان داد و امر فرمود به دین مادرش درآید و کلماتی فرمود که من؛ یعنی مؤلف کتاب، فراموش کردم و فرمود: به زودی به قریه ای می رسی که اهل آن جا همه شیعه اند.

گفتم: یا سیدی! تا آن قریه با من نمی آید؟

فرمودند: نه، زیرا هزار نفر در اطراف بلاد به من استغاثه کردند، باید ایشان را نجات دهم. این حاصل کلام آن جناب بود که در خاطرمان ماند، سپس از نظرم غایب شد.

هنوز اندکی نرفته بودم که به آن قریه رسیدم و مسافت تا آن جا بسیار بود، جماعت رفقا، روز بعد به آن جا رسیدند.

چون به حله نزد سید فقهای کاملین، آقا سید مهدی قزوینی قدس سره ساکن حله رفتم، قصه را نقل کردم، معالم دین را از او آموختم و از او عملی را سؤال کردم که برای من وسیله شود تا بار دیگر آن جناب را ملاقات کنم.

فرمود: چهل شب جمعه ابی عبد الله علیه السلام را زیارت کن. مشغول شدم و هر شب جمعه از حله به زیارت می رفتم، تا آن که یکی باقی ماند، روز پنجشنبه بود که از حله به کربلا رفتم.

به دروازه شهر که رسیدم، دیدم اعوان دیوان در نهایت سختی از واردین، تذکره مطالبه می کنند، من نه تذکره داشتم و نه قیمت آن را. متحیر ماندم و خلق دم دروازه مزاحم یکدیگر بودند. یک دفعه خواستم خود را مخفی کرده، از ایشان بگذرم، میسر نشد. در این حال صاحب خود، حضرت صاحب الامر علیه السلام را دیدم که در هیأت طلب عجم، عمامه سفیدی بر سر دارد و داخل بلد است. چون آن جناب را دیدم، استغاثه کردم. بیرون آمد، دست مرا گرفت و داخل دروازه کرد، کسی مرا ندید، وقتی داخل شدم، دیگر آن جناب را ندیدم.

[توسل ابو راجح حمّامی] ۷ یا قوته

ابو راجح حمّامی حلّی به آن بزرگوار متوسّل می شود و از این توسل اثر می بیند.

علّامه مجلسی - قدس الله نفسه القدسی - در کتاب غیبت بحار الانوار از کتاب سلطان المفرج عن اهل الایمان، تألیف عالم کامل سید علی بن عبد الحمید نیلی نجفی نقل کرده که او گفته: قصبه ابو راجح حمّامی که در حلّه بود در ولایات و میان اهل زمان مشهور و شایع گردیده بود، به درستی که جماعتی از اعیان امائل و اهل صدق و افاضل آن را ذکر کرده اند که شیخ عابد زاهد محقّق، شمس الدین محمد بن قارون - سلمه الله تعالی - از جمله ایشان است که گفت: در حلّه حاکمی بود که به او مرجان صغیر می گفتند و او از ناصیبان بود. به او گفتند: ابو راجح پیوسته صحابه را سبّ می کند، پس آن خبیث امر کرد او را حاضر گردانند.

چون حاضر شد، امر کرد او را بزنند. آن بی دینان چندان او را زدند که به هلاکت رسید و همه بدنش را حتّی صورتش را آن قدر زدند که از شدّت آن، دندان هایش ریخت، زبانش را بیرون آوردند و او را به زنجیر آهنی بستند، بینی اش را سوراخ کردند و ریسمان از مو را داخل سوراخ بینی او کردند، سر آن ریسمان مو را به ریسمان دیگری بستند، سر آن ریسمان را به دست جماعتی از عوانان خود دارند و به ایشان امر کردند که او را با آن جراحت و آن هیأت در کوچه های حلّه بگردانند و بزنند. آن اشقیا او را بردند و آن قدر او را زدند تا بر زمین افتاد و به هلاکت رسید.

حالت او را، به حاکم لعین خبر دادند و آن خبیث به قتل او امر نمود.

حاضران گفتند: او پیرمرد است و آن قدر جراحت به او رسیده که او را خواهد کشت، احتیاجی به کشتن ندارد، خود را در خون او داخل مکن! چندان در شفاعت او مبالغه نمودند، تا آن که امر کرد او را رها کردند، روی زبان او از هم رفته و ورم کرده بود، اهلش، او را به خانه بردند و شکّ نداشتند که همان شب خواهد مرد.

صبح که شد، مردم نزد او رفتند. دیدند او ایستاده، مشغول نماز است و صحیح شده،

دندان های ریخته او برگشته و جراحات های او مندمل شده، اثری از جراحات های او نمانده و شکست های روی او زایل شده است.

مردم از حال او، تعجب و از امرش سؤال کردند، گفت: من به حالی رسیدم که مرگ را معاینه دیدم و زبانی نمانده بود که از خدا سؤال کنم، به دل خود از حق تعالی سؤال و از مولای خود حضرت صاحب الامر و الزمان علیه السّلام استغاثه و طلب دادرسی نمودم، دست شریف خود را بر روی من کشیده و فرمود: بیرون رو، برای عیال خود، کار کن! به تحقیق حق تعالی به تو عافیت عطا کرده، آن گاه در این حالت که می بینید، صبح کردم.

شیخ شمس الدین محمد بن قارون، راوی حدیث گفت: به خدای تبارک و تعالی قسم می خورم این ابو راجح مردی ضعیف اندام، زرد رنگ، بد صورت و کوسج بود و من همیشه آن جا حمام می رفتم که او بود و او را بر آن حالت و شکل می دیدم که وصف کردم.

صبح روز دیگر من با آن ها بودم که بر او داخل شدند. دیدم مرد صاحب قوّت و درشت قامتی شده، ریش او بلند و رویش سرخ شده و مانند جوانی گردیده که در سنّ بیست سالگی باشد؛ به همین هیأت و جوانی بود و تغییر نیافت تا از دنیا رفت.

چون خیرش شایع شد، حاکم او را حاضر نمود. وقتی حاضر شد و حاکم لعین اثر جراحات را در او ندید و دید دندان های ریخته او برگشته، از این حال، رعبی عظیم برایش حاصل شد. او پیش از این، وقتی در مجلس خود می نشست، پشت خود را به جانب مقام حضرت علیه السّلام و پشت پلید خود را به جانب قبله و مقام آن جناب که در حله است می کرد. بعد از این قضیه، روی خود را به مقام آن جناب می کرد و به اهل حله نیکی و مدارا می نمود. چند وقتی بعد از آن درنگ نکرد که مرد و آن معجزه باهره به این خبیث فایده ای نبخشید. (۱)

[توسل مادر عثمان] ۸ یا قوته

مادر عثمان غلام ابن الخطیب به آن بزرگوار متوسل می شود و از این توسل اثر می بیند.

نیز علامه مجلسی رحمه الله در بحار از کتاب مذکور، نقل فرموده که شیخ شمس الدین مذکور، نقل کرده: مردی از اصحاب سلاطین که اسمش معمر بن شمس بود و به او مذکور می گفتند، پیوسته قریه برس را- که در نزدیکی حله است- اجاره می کرد و آن قریه وقف علویین بود. او نایبی داشت که علت آن قریه را جمع می کرد و به او ابن الخطیب می گفتند و آن ضامن، غلامی داشت که متولی نفقات او بود و به او عثمان می گفتند.

ابن خطیب از اهل ایمان و صلاح و عثمان ضدّ او بود و ایشان پیوسته در امر دین با یکدیگر مجادله می کردند.

روزی اتفاق افتاد که هر دوی ایشان نزد مقام ابراهیم خلیل علیه السلام در برس- که نزدیکی تل نمرود بود- حاضر شدند؛ در آن هنگام جماعتی از رعیت و عوام حاضر بودند. ابن خطیب به عثمان گفت: ای عثمان! الآن حق را آشکار می کنم، من نام کسانی که دوست دارم؛ یعنی علی و حسن و حسین- صلوات الله علیهم- را بر کف دست خود می نویسم و تو فلان و فلان و فلان را که دوست داری، بر دست خود بنویس، آن گاه دست نوشته من و تو را باهم می بندیم و بر آتش می داریم، دست هر کس سوخت، بر باطل و هر کس دست او سالم ماند؛ بر حقّ است.

عثمان این امر را انکار کرد و به این راضی نشد، رعیت و عوام که آن جا حاضر بودند، بر عثمان طعن نمودند که اگر مذهب تو حق است، چرا به این امر راضی نمی شوی؟

مادر عثمان بر ایشان و سخنان شان مشرف بود و بر طعن رعیت و عوام بر پسرش مطلع گردید و در حمایت پسر خود بر ایشان لعن کرد، آن ها را تهدید نمود، ترساند و

در اظهار کردن دشمنی نسبت به ایشان، مبالغه کرد.

در حال چشم هایش کور شد و هیچ چیز را ندید، چون کوری را در خود دید، رفقای خود را آواز کرد. به آن غرفه بالا رفتند، دیدند چشم های او صحیح است لکن چیزی را نمی بیند. دست او را گرفتند، از غرفه فرود آوردند، به حله بردند. این خبر میان خویشان و همسران او شایع گردید.

اطبای را از حله و بغداد برای معالجه آوردند ولی ایشان قادر نبودند، پس زنان مؤمنانی که او را می شناختند و رفقای او بودند، نزد او آمدند و گفتند: کسی که تو را کور کرد، حضرت صاحب الامر علیه السلام است، اگر شیعه شوی، دوستی او را اختیار کنی و از دشمنان او بیزاری جویی، ما ضامن می شویم که حق تعالی تو را به برکت آن حضرت عافیت عطا کند، و گرنه خلاصی از این بلا برایت ممکن نیست. آن زن به این امر راضی شد.

شب جمعه که شد، او را برداشتند تا به قبه ای که مقام حضرت صاحب الامر علیه السلام در حله است، ببرند. او را داخل قبه کردند و آن زنان مؤمنات بر در قبه خوابیدند. چون پاسی از شب گذشت، آن زن با چشم های بینا به سوی ایشان بیرون آمد، او یک یک ایشان را می شناخت و رنگ جامه های هر یک را به ایشان خبر می داد، آن ها همگی شاد گشتند، خدا را بر حسن عافیت حمد کردند و کیفیت احوال را از او پرسیدند.

گفت: وقتی مرا داخل قبه کردید و از قبه بیرون آمدید، دیدم دستی بر دست من رسید و گفت: بیرون برو! خدای تعالی به تو عافیت داده، کوری از من رفت و دیدم قبه پر از نور گردیده بود و مردی را میان قبه دیدم.

گفتم: تو کیستی؟

گفت: منم محمد بن الحسن علیهما السلام. سپس از نظرم غایب شد.

آن زنان برخاستند و به خانه های خود برگشتند، عثمان پسر او، شیعه و ایمان او و مادرش نیکو شد، این قصه شهرت کرد و آن قبیله به وجود امام علیه السلام یقین کردند. (۱)

نظیر این معجزه در سال هزار و سی صد و هفده هجری در اوقات مجاورت و تشرّف حقیر به نجف اشرف اتّفاق افتاد، چون آن مورد هم زنی از اهل سنّت بود که کور شده بود، او را به مقام مهدی علیه السّلام، در وادی السّلام بردند و به محض توسّل به آن بزرگوار در آن قبه شریف، چشم هایش بینا گردید. چنان که کیفیت آن در یاقوته سوّم از عبقریه نهم مذکور شد.

[توسل نجم الدین زهدری] ۹ یاقوته

نجم الدین جعفر بن زهدری به آن بزرگوار متوسّل می شود و از این توسّل اثر می بیند.

نیز علامه مجلسی در بحار از کتاب مذکور، نقل فرموده: در صفر سنه هفت صد و پنجاه و نه، المولی الامجد، العالم الفاضل، القدوه الكامل، المحقّق المدقّق، مجمع الفضائل و مرجع الافاضل، افتخار العلماء العالمین، کمال الملّه و الدین، عبد الرّحمن عمّانی برای من حکایت کرد و به خطّ کریم خود، نزد من نوشت که صورت آن این است: بنده به سوی رحمت حق تعالی، عبد الرّحمن بن ابراهیم قبایقی گفته: من در حلّه سیفیه - حماها الله تعالی - می شنیدم که مولی الکبیر المعظّم، جمال الدین بن الشیخ الاجل الاوحد الفقیه القاری، نجم الدین جعفر بن زهدری به آزار فلج مبتلا شده بود و قادر نبود از جا برخیزد.

جده پدری او بعد از وفات پدر شیخ، به انواع علاج ها معالجه نمود ولی هیچ گونه فایده ای نداد. سپس طبیبان بغداد را آوردند، آن ها نیز زمانی بسیار، معالجه کردند؛ نفع نداد، پس به جده او گفتند: او را تحت قبه شریفه حضرت صاحب الامر - صلوات الله علیه - در حلّه، بخوابان! شاید حق تعالی او را از این بلا عافیت بخشد، بلکه حضرت صاحب الامر علیه السّلام از آن جا مرور نماید، نظر رافتی به او فرماید و به آن سبب از این مرض رهایی یابد.

جدّش، او را به آن مکان شریف برد، حضرت صاحب الامر علیه السّلام او را برخیزاند و فلج را از او زایل نمود. بعد از شنیدن آن معجزه، رفاقتی میان من و او شد به نحوی که نمی توانستیم از یکدیگر جدا شویم، او خانه ای داشت که وجوه اهل حلّه و جوانان و اولاد بزرگان ایشان جمع می شدند.

این حکایت را از او پرسیدم.

گفت: من مفلوج بودم و اطّبا از معالجه مرض من عاجز شدند و برایم حکایت کرد، آن چه را که به استفاضه از قضیه او شنیده بودم و این که حضرت حجّت صاحب الزمان علیه السّلام در آن حال که جدّه ام مرا زیر قبه خوابانیده بود، به من فرمود:

برخیز!

عرض کردم: ای سید من، چند سال است که قدرت برخاستن ندارم.

فرمود: به اذن خدا برخیز و مرا به ایستادن اعانت فرمود و چون برخاستم، اثر فلج در خود ندیدم، مردم بر من هجوم آوردند و نزدیک بود مرا بکشند، رخت بدن مرا برای تبرّک پاره می کردند و با رخت های خود، مرا می پوشاندند.

به خانه خود رفتم و اثر فلج در من نمانده بود، سپس رخت های مردم را برایشان پس فرستادم. می شنیدم مکرّر این معجزه را برای مردم نقل می کرد(۱)نتهی.

[توسل محمد بن عیسی بحرینی] ۱۰ یا قوته

اشاره

عالم جلیل و زاهد نبیل محمد بن عیسی بحرینی به آن بزرگوار متوسّل می شود و از این توسّل اثر می بیند.

نیز علّامه مجلسی رحمه الله - قدّس الله نفسه - در غیبت بحار الانوار فرموده که جماعتی از ثقات نقل کردند: مدّتی ولایت بحرین تحت حکم فرنگ بود، فرنگیان مردی از مسلمانان را والی بحرین کردند که شاید به سبب حکومت مسلم، آن ولایت معمولتر

شود و به حال آن بلاد اصلح باشد. آن حاکم از ناصبیان بود و وزیری داشت که در نصب و عداوت، از حاکم شدیدتر بود و پیوسته نسبت به اهل بحرین اظهار عداوت و دشمنی می نمود و آن به سبب دوستی ایی که اهل آن ولایت، نسبت به اهل بیت رسالت علیهم السلام داشتند بود.

وزیر لعین، پیوسته برای کشتن و ضرر رساندن به اهل آن بلاد حيله ها و مکرها می کرد. روزی وزیر خبیث بر حاکم داخل شد و اناری در دست داشت، آن را به حاکم داد، حاکم چون در آن انار نظر کرد، دید بر آن نوشته: لا اله الا الله محمد رسول الله؛ و ابو بکر و عثمان و علی خلفاء رسول الله.

حاکم نظر کرد، دید آن نوشته در اصل انار است و به صناعت خلق نمی ماند. از آن امر متعجب شد و به وزیر گفت: این علامتی ظاهر است و دلیلی قوی بر ابطال مذهب رافضه است. رأی تو در باب اهل بحرین چیست؟

وزیر لعین گفت: این ها جماعتی متعصب هستند و دلیل و براهین را انکار می نمایند، سزاوار است ایشان را حاضر کنی و این انار را به ایشان نشان دهی. اگر قبول کنند و از مذهب خود برگردند، ثواب جزیل برای تو است و اگر از برگشتن ابا نمایند و بر گمراهی خود باقی بمانند، ایشان را میان یکی از سه چیز مخیر نما؛ یا با ذلت جزیه بدهند یا جوابی از این دلیل بیاورند، حال آن که مفری ندارند و یا مردان ایشان را بکشی و زنان و اولادشان را اسیر نمایی و اموالشان را به غنیمت برداری.

حاکم رأی آن خبیث را تحسین نمود و پی علما و افاضل و اخیار ایشان فرستاد، آن ها را حاضر کرد، آن انار را به ایشان نشان داد و گفت: اگر جواب کافی در این باب نیاوردید، مردان شما را می کشم، زنان و فرزندان شما را اسیر می کنم و مال شما را به غارت برمی دارم یا آن که باید مانند کفار با ذلت جزیه بدهید.

آن ها وقتی این امور را شنیدند، متحیر شدند و قادر بر جواب نبودند، صورت های ایشان متغیر گشت و بدنشان لرزید.

بزرگان ایشان گفتند: ای امیر! سه روز به ما مهلت ده، شاید جوابی بیاوریم که تو از

آن راضی باشی و اگر نیاوردیم، آن چه را می خواهی، با ما بکن. تا سه روز به ایشان مهلت داد. آن ها با خوف و تحیر از نزد او بیرون رفتند، در مجلسی جمع شدند و رأی های خود را جولان دادند، تا آن که ایشان متفق شدند ده نفر از صلحای بحرین و زهاد ایشان را اختیار نمایند، پس چنین کردند.

آن گاه از میان ده نفر، سه نفر را اختیار کردند و سپس به یکی از آن سه نفر گفتند که تو امشب به سوی صحرا بیرون رو، خدا را عبادت و به امام زمان حضرت صاحب الامر - عجل الله فرجه - استغاثه کن که او امام زمان ما و حجت خداوند عالم بر ماست، شاید راه چاره بیرون رفتن از این بلیه عظیمه را به تو خبر دهد.

آن مرد بیرون رفت، تمام شب، خدا را از روی تضرع عبادت کرد و گریه و تضرع نمود، خدا را خواند و به حضرت صاحب الامر - صلوات الله علیه - استغاثه نمود تا صبح شد و چیزی ندید، نزد ایشان آمد و به آن ها خبر داد، شب دوم یکی دیگر را فرستادند، او مثل رفیق اول دعا و تضرع نمود ولی چیزی ندید، پس قلق و جزع ایشان زیاد شد.

سپس سومی را حاضر کردند، او مردی پرهیزگار و اسمش محمد بن عیسی بود، او در شب سوم با سر و پای برهنه به صحرا رفت و آن، شبی بسیار تاریک بود، به دعا و گریه مشغول و به حق تعالی متوسل شد که آن بلیه را از مؤمنان بردارد و به حضرت صاحب الامر - صلوات الله علیه - استغاثه نمود. چون آخر شب شد، شنید مردی به او خطاب می نماید: ای محمد بن عیسی! چرا تو را به این حال می بینم و چرا به این بیابان آمدی؟

گفت: ای مرد! مرا بگذار که من برای امر عظیمی بیرون آمده ام و آن را جز برای امام خود ذکر نمی کنم و آن را شکوه نمی کنم، مگر به کسی که بر کشف آن قادر باشد.

گفت: ای محمد بن عیسی! من صاحب الامرم، حاجت خود را ذکر کن.

محمد بن عیسی گفت: اگر تو صاحب الامری، قصه مرا می دانی و احتیاج به گفتن من نداری.

فرمود: بلی، راست می گویی، برای بلیه ای بیرون آمده ای که در خصوص آن انار بر شما وارد شده و آن توعید و تخویفی که حاکم بر شما کرده است.

محمد بن عیسی گفت: چون آن کلام معجز نظام را شنیدم، متوجه آن جانب شدم که صدا می آمد و عرض کردم: بلی، ای مولای من! تو می دانی چه چیز به ما رسیده، تو امام و ملاذ و پناه مایی و بر کشف آن بلا از ما قادر هستی.

آن جناب فرمود: ای محمد بن عیسی! به درستی که در خانه وزیر- لعنه الله- درخت اناری است، وقتی آن درخت بار گرفت، او از گل اناری ساخت، نصف کرد و میان هر نیمه، بعضی از آن کتابت را نوشت و انار هنوز بر روی درخت کوچک بود؛ آن انار را میان قالب گل گذاشت و آن را بست، چون آن انار میان قالب، بزرگ شد، اثر نوشته در آن ماند و چنین شد. پس اگر صبح نزد حاکم رفتید، به او بگو من جواب این بلیه را با خود آوردم، لکن جز در خانه وزیر آن را ظاهر نمی کنم. وقتی داخل خانه وزیر شدید، هنگام دخول در جانب راست خود، غرفه ای خواهی دید به حاکم بگو جواب را جز در آن غرفه نمی گویم، وزیر زود از دخول در آن غرفه ممانعت می کند و تو مبالغه کن که به آن غرفه بالا- روی و نگذار وزیر زودتر از تو و تنها داخل غرفه گردد، تو اول داخل غرفه شو!

در آن غرفه طاقچه ای خواهی دید که کیسه سفیدی در آن هست، آن کیسه را بگیر که در آن، قالب گلی است که آن ملعون، آن حيله را در آن کرده است، پس در حضور حاکم انار را در آن قالب بگذار تا حيله او معلوم گردد.

ای محمد بن عیسی! علامت دیگر آن است که به حاکم بگو، معجزه دیگر ما آن است که چون انار را بشکنید، به غیر از دود و خاکستر چیز دیگری در آن نخواهید یافت و بگو اگر می خواهید صدق و راستی این سخن را بدانید، به وزیر امر کنید در حضور مردم آن انار را بشکند و چون بشکند، آن خاکستر و دود بر صورت و ریش وزیر خواهد نشست.

وقتی محمد بن عیسی این سخنان اعجاز نشان را از آن امام عالی شأن و حجت

خداوند عالمیان و فریادرس درماندگان شنید، بسیار شاد شد، در مقابل آن جناب زمین را بوسید و با شادی و سرور به سوی اهل خود برگشت. صبح که شد، نزد حاکم رفتند و محمد بن عیسی آن چه را امام علیه السلام به او امر فرموده بود انجام داد و معجزاتی که آن جناب به آن ها خبر داده بود، ظاهر گردید.

حاکم متوجه محمد بن عیسی گردید و گفت: چه کسی این امور را به تو خبر داده بود؟

گفت: امام زمان و حجّت خدا بر ما.

والی گفت: امام شما کیست؟

او از ائمه علیهم السلام یکی بعد از دیگری خبر داد تا به حضرت صاحب الامر - صلوات الله علیه - رسید.

حاکم گفت: دست دراز کن که من بر این مذهب بیعت کنم و گواهی می دهم خدایی نیست مگر خداوند یگانه، گواهی می دهم محمد صلی الله علیه و اله، بنده و رسول او است و گواهی می دهم خلیفه بلافاصل بعد از آن حضرت، حضرت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام است. آن گاه به هریک از امامان تا آخر ایشان، اقرار نمود، ایمان آورد و ایمان او، نیکو شد، به قتل وزیر امر نمود و از اهل بحرین عذرخواهی کرد. این قضیه و قبر محمد بن عیسی نزد اهل بحرین معروف است و مردم او را زیارت می کنند (۱)ن چه در بحار در کیفیت این قضیه نقل فرموده، تمام شد.

مؤلف گوید: در ماه جمادی الاخر سال هزار و سی صد و بیست و هشت هجری که احقر به تشرّف آستان قدس حضرت ثامن الائمه - روحی و ارواح ابائی لتراب تربته الفداء - عازم می شدم، از دار الخلافه طهران تا ورود به مشهد مقدّس با جماعت کثیری از اخیار و ابرار اهل بحرین همسفر بودم و از ایشان از قبر محمد بن عیسی مذکور و کیفیت قصّه او سؤال نمودم.

پس تمام آن ها این قصّه را به نحوی که از بحار نقل شد، تصدیق نموده و اظهار

داشتند که قبر محمد بن عیسی نزد ایشان از جمله مزارات معروف است و به آن تبرک می جویند؛ چنان که قبر والد شیخنا البهائی عز الدین الشیخ حسین بن عبد الصمد الحارثی هم از قبور معروف آن دیار است و ما علت دفن نمودن آن مرحوم را در آن زمین جنت قرین، ذیل یاقوته بیست و سوم از عبقریه هفتم ذکر نموده ایم، به آن جا مراجعه شود، انتهى.

[ذکر بعض جمادات منقوش]

اشاره

تذیل جلیل بدان شیخنا العلامه النوری - زاد الله فی انوار تربته - بعد از ذکر این معجزه در نجم ثاقب فرموده: گویا وزیر دیده یا شنیده بود که گاهی در دست شیعه از اقسام احجار نفیس یا غیر نفیس یافت می شود که در آن به ید صنع الهی چیزی نقش شده که بر حقیقت مذهب ایشان دلالت می کند، خواست در مقابل صنع پروردگار، نقشی پدیدار کند و حق را به باطل پوشاند و یأبى الله إلا أن یتیم نوره (۱) در مجموعه شریفی که تمام آن به خط شیخ شمس الدین، صاحب کرامات، محمد بن علی جباعی است که جد شیخ بهایی می باشد و اول آن سبعة ابن ابی الحدید و بعد از آن مختصر کتاب جعفریات و غیر آن مذکور است که یافت شده در عقیق سرخی مکتوب بود:

أنا درّ من السماء نثرونی یوم تزویج والد السبطين

كنت انقی من اللجین و لكن صبغونی بدم نحر الحسین

صفره لونی ینبئک عن حزنی

و بر درّ زردی دیده شده:

لسید الأوصیاء ابی الحسن

و بر نگین سیاهی دیده شد:

لست من الحجاره بل جوهر الصّدف حال لونی لفرط حزنی علی ساکن النّجف

شیخ استاد، وحید عصر، شیخ عبد الحسین طهرانی - طاب ثراه - نقل کردند: وقتی به حلّه رفته بودند، آن جا درختی را با منشار دو قطعه کرده بودند که دیدند در باطن آن، در هر نیمه به خطّ نسخ نقش بود: لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله.

حال در طهران نزد یکی از اعیان رجال دولت علیه ایران، الماس کوچکی به قدر یک عدس است که در باطن آن منقوش است؛ علی با یای معکوس و کلمه دیگر که احتمال می رود که یاء باشد.

محدّث نبیل سید نعمه الله شوشتری در کتاب زهر الربیع (۱) رموده: در نهر شوستر سنگ کوچک زردی یافتیم که حفّارها آن را از زیر زمین در آورده بودند و بر آن به رنگ همان سنگ نوشته بود:

بسم الله الرحمن الرحيم

لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله لما قتل الحسين بن علی بن ابی طالب کتب بدمه علی ارض حصباء و سيعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون.

عالم جلیل، میر محمد حسین سبط علامه مجلسی و امام جمعه در اصفهان نقل کرده اند: آن سنگ را به جهت سلطان مغفور، شاه سلیمان آوردند. سپس اهل صنایع از هر قسم را حاضر کرد و آن را بر همه عرضه داشت. پس از تأمل و تدبّر همه تصدیق کردند که از صنعت بشر بیرون است و جز قادر بی چون، کسی چنین قدرتی ندارد که چنین نقشی در این سنگ ظاهر نماید.

سلطان آن سنگ را به انواع زیب و زیور از حلّی آراست و حرز بازوی خود قرار داد. مقام مقتضی اقصای این گونه مطالب نیست و الّا از آن رقم بسیار و در کتب اخبار و تواریخ متفرّق است خصوصاً آن چه متعلّق به خون مبارک سید الشهداء علیه السلام است که در درخت، سنگ و غیره، اثر آن ظاهر شده است.

مؤلف گوید: این حقیر با قصور باع و قصر ذراع خود در تتبع، مواردی از این

خطوط قدرتیہ را ذیل آیہ چہارم از عنوان اول از باب اول کتابنا الموسم بہ خزینہ الجواہر ذکر نمودہ ام کہ در غیر آن کتاب، بہ این نحو اقصای آن موارد دیدہ نشدہ و ذکر تمامی آن ہا در این مقام خارج از عنوان کلام است ولی تعمیماً للعائدہ و ترمیماً لما ذکرہ الشیخنا العلامہ الثوری من الفائدہ، بہ ذکر سہ مورد از آن ہا اکتفا می نمایم.

مورد اول [شیخ ابو الفتح محمد بن علی الکرآجکی در کتاب مستطاب کنز الفوائد بہ اسناد خود از زہری روایت می نماید]

عالم ثقہ نقہ، شیخ ابو الفتح محمد بن علی الکرآجکی در کتاب مستطاب کنز الفوائد (۱) اسناد خود از زہری روایت می نماید کہ گفت: ہشام بن عبد الملک مرا از حجاز بہ شام احضار کرد. چون رو بہ شام می رفتیم، بہ زمین بلقاء رسیدم کہ آخر خاک حجاز و اول خاک شام است. کویہ سیاہی بہ نظرم آمد کہ بر آن کلماتی نوشتہ شدہ بود، من آن ہا را نفہمیدم، زیرا بہ لسان عبری نوشتہ شدہ بود.

تعجب نمودم، از آن کویہ گذشتہ، وارد قصبہ عمان شدم و از کسی سؤال کردم کہ بتواند آن چہ را بر نبور و جبال و احجار منقور است؛ قرائت نماید.

مرا بہ پیری سالخورده راهنمایی کردند. پس من آن چہ را کہ در آن کویہ سیاہ دیدہ بودم، برای او حکایت نمودم و از او خواہش کردم ہمراہ من آمدہ، آن حروف را بخواند، او را بر راحلہ خود سوار نمودہ، نزد آن کویہ رفتیم، با خود مداد و کاغذ برداشتم تا آن چہ را او از آن حروف ترجمہ و تفسیر نماید، بنویسم.

شیخ چون آن حروف را قرائت کرد، گفت: عجب چیزی بہ خط عبری نوشتہ شدہ.

وقتی آن ہا را بہ لسان عرب ترجمہ نمود، مضمون آن ہا این بود: بسمک اللہم جاء الحق من ربک بلسان عربی مبین، لا الہ الا اللہ محمد رسول اللہ علی ولی اللہ صلی اللہ علیہما.

مؤلف گوید: در نسخہ خطی کہ حقیر قدیم الأیام، این کیفیت را از آن نقل نمودم و آثار صحت از آن ظاہر بود، کلمات منقوش ہمین بود کہ نقل شد ولی در نسخہ

مطبوعه در تبریز و کتب، موسی بن عمران بیده را هم جزء منقوشات و متمم آن کلمات قرار داده، بنابراین از ما نحن فیه، خارج است، کما لا یخفی.

مورد دوم [علامه مجلسی رحمه الله در جلد ششم بحار الانوار از زید بن علی از آبای گرام خود روایت نموده]

اشاره

علامه مجلسی رحمه الله در جلد ششم بحار الانوار (۱) از زید بن علی از آبای گرام خود روایت نموده: حضرت رسول صلی الله علیه و اله، خاتمی را به حضرت امیر المؤمنین علیه السلام داد که بر آن محمد بن عبد الله نقش کند، حضرت آن را به نقاش داده، فرمود: بر آن محمد بن عبد الله نقش نما! نقاش خطا نموده، بر آن محمد رسول الله را نقش کرد.

چون آن را خدمت حضرت امیر علیه السلام آورد، آن جناب دید بر آن محمد رسول الله نقش نموده، حضرت فرمودند: من گفتم: محمد بن عبد الله بر آن نقش کن، تو چرا مخالفت نمودی؟

عرض کرد: اشتباه نمودم. سپس خاتم را نزد حضرت رسول صلی الله علیه و اله آورده و کیفیت را عرض نمود.

حضرت، خاتم را در دست مبارک نموده، فرمود: یا علی أنا محمّد بن عبد الله و أنا محمّد رسول الله. چون روز دیگر شد، حضرت دید خط دیگری، زیر آن خط نوشته شده که علی ولی الله. حضرت رسول صلی الله علیه و اله از این واقعه تعجب نمود، جبرئیل امین نازل شده، حضرت رسول صلی الله علیه و اله واقعه را برایش نقل کرد.

عرض کرد: یا رسول الله! خدا می فرماید آن چه را می خواستی، نوشتی؛ ما هم آن چه را خواستیم، نوشتیم و حسن بن حسین الشیعی السبزواری در کتاب محبوب مرغوب، الموسوم به مصابیح القلوب نقل نموده که آورده اند: حضرت رسول انگشتری خود را به سلمان داد تا لا اله الا الله را بر آن نقش کند. سلمان فرمود تا حکاک، محمد رسول الله را به آن ضمیمه کند.

چون آن را نزد حضرت رسول آورد، خواجه عالم، سه خط دید. پرسید ای سلمان!

این سه خط چیست؟

سلمان گفت: یا رسول الله! تو فرمودی بر آن لا اله الا الله نقش کنند، من خواستم محمد رسول الله را بر آن، نقش و منضمّ نمایم.

حضرت فرمود: خط سوّم چیست؟

جبریل نازل شده، عرض کرد: یا رسول الله، لا اله الا الله خواست تو و محمد رسول الله صلی الله علیه و آله خواست سلمان بود و خواست ما آن بود که علی ولی الله به آن ضمیمه شود، چون بدون ولایت علی و اولاد او هیچ طاعتی به درجه قبول نرسد.

روایه شاهده لردّ الأعمال بلا و لایه

ایضا در کتاب مذکور از حضرت رسول صلی الله علیه و اله روایت نموده: مردی را شهید کردند، فرشتگان که بر وی موکل بودند، گفتند: این مرد عجب شهیدی بوده که در آسمان را برای او نگشودند و فرشتگان از وحش استقبال نکردند.

حق تعالی به آن فرشتگان وحی فرستاد: نگاه کنید! چون نگاه کردند، روی هوا را پر از طاعت و مملو از خیرات وی دیدند.

آن فرشتگان که بر طاعت وی موکل بودند، گفتند: خداوندا! چرا برای اعمال این بنده در آسمان را نگشودند؟

پادشاه عالم فرمود: در آسمان را بگشایید و به آن فرشتگان فرمود: اگر می توانید این عمل ها را بردارید! هرچه خواستند بردارند، نتوانستند.

پادشاه عالم گوید: طاعت و عبادت این بنده مرکبی دارد که تا آن مرکب نباشد، به محلّ قبول نرسد و آن تولّای علی علیه السلام و فرزندان او و تبرّا از دشمنان ایشان است. پس فرشتگان نگاه کنند، ببینند که او آن مرکب را ندارد.

گویند: خداوندا! او آن مرکب را ندارد؟

پادشاه عالم گوید: این عمل ها را بگذارید و به مقام خود باز شوید! ایشان بروند، پادشاه عالم زبانیّه بفرماید آن عمل ها را به دوزخ برند و در دوزخ اندازند، آن بنده را

هم به دوزخ اندازند تا بدانی هیچ طاعت و عبادتی بی ولایت علی علیه السلام و فرزندان او مقبول نباشد.

مورد سوم [مقدّس اردبیلی در کتاب حدیقه الشیعه از کتاب خرایج راوندی و او به اسناد خود از محمد بن سنان روایت نموده]

مقدّس اردبیلی در کتاب حدیقه الشیعه (۱) از کتاب خرایج راوندی (۲) او به اسناد خود از محمد بن سنان روایت نموده، گفت: من خدمت امام جعفر صادق علیه السلام مشرف شدم.

چون نشستیم، خبر آوردند شخصی از مردم چین بر در است و اذن دخول می طلبد.

حضرت فرمود: او را اذن بدهید تا داخل شود. داخل شد و سلام کرد، حضرت از او سؤال کرد: مگر تو و مردم شهرت، ما را می شناسید؟

عرض کرد: بلی! ای سید و مولای من!

حضرت فرمود: ما را به چه چیز شناخته اید و از کجا به حال ما علم پیدا کرده اید؟

آن مرد گفت: ای فرزند رسول خدا! در شهر ما درختی است که در تمام سال روزی دوبار از آن درخت گل به هم می رسد و شکوفه می کند، بر گلی که اوّل روز می کند، نوشته می باشد:

لا اله الا الله محمد رسول الله

و بر گلی که آخر روز پیدا می شود، منقوش است: علی ولی الله و خلیفه رسول الله.

علم ما از آن درخت و گل او، به حال رسول خدا، وصی او و فرزندانش به هم رسیده. آن جا دوستان و شیعیان شما بسیارند و آرزوی زیارت جناب شما مرا به این جا آورده است.

۱- حدیقه الشیعه، ج ۲، ص ۵۷.

۲- الخرائج و الجرائح، ج ۲، ص ۵۶۹.

[توسل مادر اسماعیل خان نوایی] ۱۱ یا قوته

مادر اسماعیل خان نوایی به آن بزرگوار متوسل می شود و از این توسل اثر می بیند.

عالم جلیل و معاصر نبیل عراقی در دار السلام فرموده: روز هفدهم ماه صفر سال هزار و سی صد که مقارن اشتغال مؤلف به تألیف این کتاب است، حقیر در طهران در منزل اسماعیل خان نوایی بودم.

اتفاقاً سخن به ذکر این نوع اشخاص کشید، او مذکور داشت مرا مادری بود که در کمالات و حالات از اکثر زنان این زمان، ممتاز و در صرف اوقات خود، در طاعات و عبادات بدنی از ارتکاب معاصی و ملامتی، بی نیاز و در عداد صالحات عصر خود، کم نظیر و انباز بود و جدّه من، والده او زنی صالحه و با استطاعت مالی بود، چون به موجب تکلیف، عازم حج بیت الله شده بود، والده را هم با آن که در اوایل ایام تکلیف او؛ یعنی ده ساله بود، از مال خود مستطیع کرده، به ملاحظه عدم تحمل صدمه مفارقت و آن که شاید بعد از آن والده مستطیع شود و اسباب مسافرت و حج برایش فراهم نیاید، او را با خود برده، با سلامتی مراجعت کرده بودند.

والده حکایت کرد: پس از ورود به میقات و احرام برای عمره تمتع و دخول مکه معظمه، وقت طواف تنگ شد، به طوری که اگر تأخیر می افتاد وقوف عرفه اختیاری، فوت و به اضطراری بدل می شد، لذا حجّاج در اتمام طواف و سعی میان صفا و مروه مضطرب شدند و می گفتند: کثرت ایشان در آن سال زیادتر از سنوات دیگر است.

لذا والده، من و جمعی از زنان همسفر، معلمی برای اعمال اختیار کرده با استعجال تمام به اراده طواف و سعی بیرون رفتیم، با حالتی که گویا از غایت اضطراب، قیامت بر پا شده بود؛ چنان که خداوند در بعض احوال آن روز فرموده: تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ (۱) در از بچه خود ذهول می نمود و والده و دیگر همراهان به خود مشغول بودند، گویا بالمره از من غفلت نمودند.

در اثنای راه، ملتفت شدم با والده و یاران همراه نیستم. هر قدر دویدم و صیحه زدم، کسی از ایشان را نیافتم و ندیدم و مردم هم چون به کار خود بودند، به هیچ وجه اعتنایی به من ننمودند، ازدحام خلق هم مانع از حرکت و فحش شد و اشتراک خلق در لباس احرام، و عدم اختلاف آن، مانع از شناختن یاران بود؛ با آن که راه را نمی دانستم و کیفیت عمل را هم بدون معلم نیاموخته بودم و به تصوّر آن که ترک طواف در آن وقت، باعث فوت حجّ در آن سال می شود و با آن زحمت یک ساله و طیّ مسافت و مسافرت، باید تا سال دیگر بمانم یا برگردم و دوباره مراجعت نمایم؛ نزدیک بود عقل از سرم برود یا نفس در گلویم حبس شود و بمیرم.

بالاخره چون از تأثیر صیحه و گریه مأیوس شدم، خود را از معبر خلق به کناری رساندم که لااقل از صدمه عبور محفوظ بمانم، مأیوس در موضعی آرامیدم، به انوار مقدّسه و ارواح معصومین متوسّل شدم و می گفتم: یا صاحب الزمان ادرکنی! و سر بر زانوی حسرت نهادم.

ناگاه بعد از توسّل به امام عصر و سر بر زانو گذاشتن، آوازی شنیدم که کسی مرا به نام می خواند.

چون سر برداشتم، جوانی نورانی را با لباس احرام نزد خود دیدم.

فرمود: برخیز بیا و طواف کن!

گفتم: همانا از جانب والده ام آمده ای.

گفت: نه!

گفتم: چگونه بیایم من که اعمال طواف را نمی دانم و چه کسی به تنهایی و بدون والده و یاران، مرا از ازدحام حفظ می نماید؟

گفت: هر جا که می روم، با من بیا و هر عملی که می کنم، بکن! مترس و دل قوی دار! از مشاهده این حال و استماع این مقال، همّ زایل گشت و اندوهم رفت و دل و اعضایم، قوّت گرفت، برخاسته با آن جوان دوان و روان گردیدم، حالت غریبی از او مشاهده کردم، گویا به هر طرف که رو می آورد، خلق بی خود مقهور او بودند. کوچه

می دادند و به کنار می رفتند، طوری که من با آن جمعیت صدمه مزاحمت ندیدم، تا آن که داخل مسجد الحرام شده، در موقف طواف رسید؛ متوجه من شده، فرمود: تبت طواف کن! سپس روانه شد، مردم قهرا کوجه می کردند تا به حجر الاسود رسید، حجر را بوسید و به من اشاره فرمود؛ بوسیدم.

روانه شد تا آن که به مقام اول رسیده، توقف و به تجدید تبت اشاره کرد و بار دیگر حجر الاسود را تقبیل نمود و هم چنین، تا آن که هفت شوط طواف را تمام کرد و در هر شوط و دوره ای، حجر را تقبیل کرد و مرا هم به آن امر فرمود و این سعادت برای همه کس خصوصا بدون مزاحمت میسر نمی شود.

سپس برای نماز طواف به مقام رفت و من هم با او رفتم، پس از نماز فرمود: دیگر عمل طواف، تمام گردید، من در مقام تشکر نعمت و مرحمت او برآمدم، چند تومان طلا با خود داشتم، بیرون آورده، با اعتذار تمام نزد او گذاشتم، اشاره فرمود: بردار! از قلت آن عذر خواستم.

فرمود: نه برای دنیا این کار را نکردم. سپس به سمتی اشاره نمود و گفت: مادر و یاران تو آن جایند، برو و به آن ها ملحق شو! چون متوجه آن سمت گشتم و بار دیگر به جانب او نظر کردم، او را ندیدم.

زود خود را به سمت یاران دوانیدم. ایشان را که دیدم ایستاده و در امر من نگرانند.

مادر چون مرا دید، مسرور گردید و از حال پرسید. واقعه را بیان کردم، تعجب کردند، خصوصا در آن که در هر دوره، حجر را تقبیل نمودم و صدمه مزاحمت ندیدم و نام خود را از آن شخص شنیدم.

پس، از شخص معلّم که با ایشان بود، پرسیدند، این شخص را در جمله معلّم ها می شناسی؟ گفت: این شخص که او گوید، از جمله این معلّم ها و آدم ها نیست، بلکه او کسی است که پس از یأس، دست امید به دامن او زده شده. همگی تحسین کردند و خود، بعد از التفات به مشخصات واقع، جازم و قاطع گردیدم که او امام زمان - عجل الله تعالی فرجه - بوده است و الحمد لله علی نعمائه.

[توسل سید طالقانی] ۱۲ یاقوته

سیدی طالقانی به آن حضرت و آبای گرامی اش متوسل می شود و از این توسل اثر می بیند.

استادنا المحدّث النوری - اعلی الله مقامه الشریف - در کلمه طئیه چنین آورده:

سیدی فقیر از اهل طالقان قزوین، به جهت اصلاح حال و تحصیل معاش در زمان آبادی رشت و فراوانی زر و سیم و ترقی ابریشم به رشت سفر کرد و چندی در آن جا ماند.

خداوند اعانت فرمود، قریب دویست اشرفی برای او جمع شد؛ به همراه خود برداشت و از راه کنار دریا عزم یشلاق نور و رسیدن خدمت علامه عصر و وحید الدهر، والده ماجده مؤلف - اعلی الله تعالی مقامه - را که در آن زمان صیت فضل، تقوا، کرم و زهدش، اصقاع را پر کرده بود.

در بین راه، سواری از راهزنان معروف طایفه خبیثه که به ایشان عبد الملکی می گویند و غالب ایشان از غلات، دزد، بی باک و خونریزانند، به سید برمی خورد که تنها می رود، اظهار مهربانی کرد و از حالش پرسید، صادقانه شرح کرد. دزد، مسرور شد که بی تعب لقمه چربی به چنگ افتاد؛ از مقصد پرسید.

گفت: نور، خدمت علامه نوری.

گفت: من نیز اراده آن جا دارم. سید خوشحال شد. نزدیک ظهر به بعضی از چادر نشینان کنار دریا که به جهت گرفتن ماهی در آن جا ساکن بودند، رسیدند و بر آن ها وارد شدند.

آن ها چون سید را با او دیدند، فهمیدند بیچاره ندانسته خود را به هلاکت انداخته، چون به حال آن خبیث معرفت داشتند، لکن جرأت اظهار نداشتند. بعد از صرف غذا، آن مرد به جهت قضای حاجت بیرون رفت. آن جماعت به سید گفتند: تو این شخص را می شناسی؟

گفت: در راه با من رفیق شد.

گفتند: این از دزدهای خونریز معروف است و ناچار تو را خواهد کشت. سید به گریه و لابه افتاد که مرا نجات دهید.

گفتند: ما توانایی نداریم و خود به جهت سلامتی از او هر سال در این جا مبلغی به او می دهیم، لکن این قدر می توانیم که چون او بیاید، تو به بهانه کاری بیرون روی و ما چند ساعتی او را مشغول کنیم و تا تو بتوانی از راه غیر متعارف بروی، شاید خود را به جایی برسانی یا او تو را پیدا نکند.

پس چنین کردند و گفتند: قریب به دریا جنگل است که راه در آن به آبادی، باریک، مشته و منحصر در یکی است که غیر اهالی آن جا کسی نمی شناسد و اگر کسی فی الجمله از آن منحرف شد، نجات از آن و از درندگان آن جا مشکل است.

سید خود را به جنگل رسانده، با شتاب تمام، تا غروب از غیر جاّه می رفت، آن گاه درخت عظیمی را به نظر آورد که در آن جنگل بود و چند نفر می توانستند خود را میان شاخه های آن پنهان کنند، از ترس جانوران بالا رفت و میان شاخه جا گرفت.

چون قدری گذشت، آن مرد از حال سید پرسید، عذری از کار یا خواب برای او کردند. اندکی صبر کرد، باز پرسید: آن ها نیز عذر آوردند. بدگمان شد، بیرون آمد، سید را ندید، دانست او را از دستش رها کردند. آن ها را دشنام داد، تهدید کرد، سوار شد و از پی سید رو به جنگل کرد و رفت.

اتفاقاً سیرش در خطی افتاد که سید رفته بود. او نیز هنگام نزدیک شدن به تاریکی همان درخت را به نظر آورد و به آن جا رو کرد، پیوسته به سید دشنام می داد و خطاب می کرد اگر به تو رسیدم، چنین و چنان خواهم کرد.

سید او را از دور دید و صدای تهدید و وعید و دشنام او را شنید، از خود مأیوس شد و از ترس، جرأت نفس کشیدن نداشت. آهسته گریه می کرد و به اجداد طاهرین خود علیهم السّلام متوسّل شد.

آن خبیث پایین آمد، اسب را به کناری بست، زینش را گرفت پهلوی خود گذاشت و شمشیر و تفنگ خود را نیز در آن جا گذاشت، غذایی که همراه داشت، خورد و زیر آن

درخت خوابید و سید بیدار و مشغول تضرع و زاری بود. چون پاسی از شب گذشت، شغالی صدا کرد و شغال های بسیاری جمع شدند، اما همه ساکت و ساکن. یکی از آن ها چون دزدان آهسته آهسته آمد و اسلحه او را برد، پوست آن را خوردند و خودش را زیر خاک پنهان کردند، دیگری آمد، چیز دیگر را برد و او هم همان کار را کرد و لجام و زین آن را چنین کردند. وقتی از آن ها فارغ شدند، تمام آن ها به هیأت اجتماع، آهسته و آرام نزدیک آن خبیث آمدند و یک دفعه بر او ریختند؛ به نحوی که او مجال حرکت پیدا نکرد و در اندک زمانی، استخوانی خالی از پوست و گوشت از او باقی گذاشتند و رفتند، سید همه را می دید و شکر الهی به جا می آورد.

صبح که شد، از درخت پایین آمد، اسلحه را از زیر خاک برداشت و بر اسب سوار شد و به قریه سعادت آباد- که محل استقرار والد- اعلی الله مقامه- بود آمد و از آن جا تا شهر آمل دو فرسخ است و قصه خود را نقل کرد و ایمان مؤمنین را افزود.

این حاصل حکایت است و چون زمان تحمیل آن طول کشیده، دور نیست که در بیان، زیاد و کمی شده که در عهده من نیست و الله العالم بجمع الأمور.

این ناچیز گوید: اگرچه در این قضیه تصریح نیست به این که این سید طالقانی به حضرت بقیه الله- عجل الله فرجه الشریف- متوسل شده، اما دو قرینه که یکی داخلی و دیگری خارجی است، بر توسل آن سید به آن بزرگوار دلالت دارند.

اما قرینه داخلی، آن است که تصریح شده آن سید به اجداد طاهرین خود به صیغه جمع متوسل گردیده و بدیهی است که یکی از آن آقایان متوسل الیهم، آن بزرگوار است و اما قرینه خارجی آن است که ارتکازی ذهن شیعه است که در زمان غیبت نوعا در مقام توسل، به حجت وقت و امام زمان خود متوسل می گردند و او جز آن بزرگوار غایب از انظار نیست، فتنبه و لا تغفل.

[توسل عباسعلی اصفهانی] ۱۳ یاقوته

جناب حاج ملا عباسعلی اصفهانی به آن حضرت متوسل می شود و اثر می بیند.

جناب حجّه الاسلام، آقای حاج شیخ مهدی اصفهانی سابق الذکر به خطّ شریف خود مرقوم داشته که ثقه فاضل صدوق، عابد زاهد حاج ملا عباسعلی جورتانی رحمه الله - جورتان از دهات اصفهان است - حکایت نمود: در مسافرت به مکه معظمه - زاده ها الله شرفا - بودم، شتران قطار بود و شتری که سوار بودم، آخر قطار بود، ناگاه از تشنگی و ضعف خوابید و بند قطار گسیخته شد.

مقداری از قافله عقب ماندم، ناگاه حربه ای بر سر و بر پیشانیم خورد، به زمین افتادم و احساس کردم بر پشت من برآمدند که سرم را از تن جدا کنند و چون زبان نداشتم در دل به حضرت بقیّه الله - ارواح العالمین فداه - متوسل گشتم و گفتم: یا حجّه الله ادرکنی! دیدم بیابان، روشن، پشتم سبک و آن ظالم رفع شد. بی هوش شدم و همان جا افتاده بودم، فردا قبل از ظهر به سراغم آمدند و مرا بردند و چون زخم منکر برداشتم؛ دکتر گفت: هلاک می شود. وقتی به مدینه طیبه رسیدم، با کمال ضعف تا در حرم رفتم و به پیغمبر اکرم صلی الله علیه و اله ملتجی گشتم؛ ملتئم شد؛ با آن که نیاز به دوختن داشت.

[توسل مرد اصفهانی] ۱۴ یاقوته

ایضا مردی اصفهانی به آن حضرت متوسل می شود و اثر می بیند.

ایضا عالم جلیل و معاصر نبیل مرقوم داشته: مردی صالح و ثقه از اهل دهاقان از اتباع اصفهان شفاها گفت: نوبتی به امام زاده قیس رفته بودم و خیال رفتن به همکین داشتم. هوا سرد بود، تاریکی شب مرا گرفت و راه گم شد. گفتم؛ در این شب از سرما تلف می شوم یا گرگ مرا می درد، بیچاره شدم و به امام زمان - صلوات الله علیه - متوسل گشتم و ضراعت نمودم، ناگاه هوا روشن شد، مثل این که کسی دستم را گرفت،

طولی نکشید که سه فرسخ طی شد، خود را در مقبره همکین دیدم و باز هوا تاریک شد، انتهی.

[توسل سید رضا اصفهانی] ۱۵ یاقوته

جناب آقای آقا سید رضا که از موثقین علمای اصفهان بوده به آن بزرگوار متوسل می شود و اثر می بیند.

ایضا معاصر جلیل به خط شریف خود از کتاب سید مذکور نقل نموده؛ فرموده:

وقتی به واسطه قروض و معطلی، به اموات متوسل شدم و تقریباً برای دویست نفر به اسم، طلب مغفرت نمودم، بعد به امام عصر - صلوات الله علیه - متوسل شدم و از فقرات دعای ندبه؛ مثل هل ایلک یابن احمد سیل فتلقى می خواندم، دیدم اطاق به نور مخصوصی زیادتر از روشنی آفتاب روشن شد و همان روز فرج کاملی رسید.

[توسل شیخ علی یزدی حایری] ۱۶ یاقوته

جناب مستطاب، حجه الاسلام مرحوم آقای حاج شیخ علی یزدی حایری معاصر - طاب ثراه - به حضرت ولی عصر متوسل می شود و اثر می بیند.

بنابر آن چه در کتاب الزام الناصب (۱) است که در حالات امام غایب تألیف نموده، چون در آن جا فرموده: از جمله کسانی که در غیبت کبرا به شرف لقای آن بزرگوار نایل گردیده، مؤلف ضعیف است و کیفیت آن، چنین می باشد: در سال معروف به غریقه که قریب پانصد نفر زایر که برای نایل شدن به زیارت مبعث از کربلا به نجف می رفتند، در شط کوفه غرق شدند، من هم با عیال و حمل ائقال با عم مفضل خود که نامش حاج عبد الحسین و آن که مبرء از کل شین بود، از کربلا می آمدیم، تا نزدیک سدی

۱- الزام الناصب فی اثبات الحجه الغائب، ج ۲، ص ۸۱-۸۰.

که مرحوم حاج عبدالحسین شیخ العراقین به بنای آن امر نموده، رفتیم.

ناگاه هوا منقلب شده، بادهای سخت، وزیدن گرفت و عجم‌های هولناک حادث شد. پس ابرهای سیاه، قطعه قطعه در هوا پیدا شده، همدیگر را گرفته، متراکم و متراکب شدند، رفته رفته نم بارش، باریدن گرفت، تا آن که باران شدت نمود و به تگرگ تبدیل گشت، هر دانه تگرگی که از آسمان می آمد، به اندازه نارنج کوچک و یا گردوی بزرگ بود.

امر بر ما شدید و فضای دنیا بر ما تنگ شد، بلا بر ما نازل گردید و به موت و فنا یقین نمودیم. بسیاری از مواشی و چهارپایان از آن تگرگ سخط نشان، دستخوش هلاک گردیدند، مردم از خواص و عوام مضطرب شدند، بعضی، از تگرگ‌هایی که بر صدغ آن‌ها وارد شده بود، هلاک شدند، برخی منتظر هلاکت بودند، بعضی مثل مجنونان و دیوانگان از این طرف به آن طرف می دویدند و عده‌ای خود را میان تلج و وحل می انداختند، به امید آن که از مهلکه جان به در ببرند، سرما به درجه‌ای شدت نمود که دست و پای همگی از سرما مثل چوب خشک شد و چهارپایان از رفتن باز ماندند.

من به عمم، حاجی مزبور اشاره نمودم و گفتم: کاری کن که به مرکز سلیمانیه برسیم. آن جا که ساج‌ها و طزاده‌ها می ایستند و صاحبان آن‌ها را خبر کن، شاید آمده، ما را تا آن جا حمل نمایند، ما در آن‌ها نشسته، بلکه از هلاکت ایمن گردیم. عمویم به هر کیفیتتی که بود، خود را به مرکز سلیمانیه رساند، در آن جا نه طزاده و ساجه و نه طزاده بانی دیده، خائبا و خاسرا آن جا مانده و قادر بر مراجعت نبود که خود را به ما برساند و از کیفیت خبر دهد.

بال‌های مرگ بر سر ما پهن شده، موت، چنگال خود را به ما بند نمود، در این اثنا به حضرت امام منتظر و حجت حی ثانی عشر علیه السلام متوسل شدم.

ناگاه دیدم ساجه‌ای میان آب ظاهر شد که ما در کنار آن ایستاده بودیم و سیدی میان آن ساجه بود، گمان کردیم از اهالی کربلاست، به صدای بلند به فارسی ندا کرد:

این حاج، شیخ خودمان است، با ما تعارف و تکریم نموده، امر فرمود من و عیالات، وارد ساجه بشویم، امر آن سید جلیل را امثال نموده، به هر نحوی بود، خود را با احمال، اثقال، عیال و اطفال وارد ساجه نمودیم.

سپس ساجه را رانده، ما را به قریه و جماعت متوطن در سلیمانیه رساند و بر زوار گذشت، آن چه گذشت؛ یعنی حدود پانصد نفر از ایشان ره سپار طریق آخرت گردیدند، من خود بر این توسل و استغاثه، ملتفت و متنبه نشدم، مگر بعد از مدّت مدیدی که از این قضیه گذشته بود، پس دانستم آن سید، همان بزرگوار غایب از انظار بوده، رزقنا الله رؤیته الکامله فی الرجعه.

[توسل میرزا ابراهیم شیرازی] ۱۷ یاقوته

جناب مستطاب، حجّه الاسلام مرحوم آقا میرزا ابراهیم شیرازی معاصر - طاب ثراه - به آن حضرت متوسل می شود و اثر می بیند.

چنان که استادنا المحدّث النوری - زاد الله فی انوار تربته - در کتاب دار السلام فرموده: عالم فاضل، مجمع فضایل، مقلّم بر اقران و امثال، آقای آقا میرزا ابراهیم شیرازی حایری - اصلح الله امامه و انجح مرامه - مرا حدیث کرد و فرمود: اوقاتی که در بلد شیراز بودم، مرا حاجت های چندی روی داد که بسیار مهم بودند و به واسطه انجام آن ها فکرم در حیرت و سینه ام تنگ شده بود، یکی از آن ها توفیق زیارت کربلای معلّاً و حضرت سید الشهداء بود و در انجام آن ها چاره ای جز توسل به ساحت بحار کرم امام حاضر که سلام خداوندی بر او باد که مستولی بر سرایر است ندیدم.

پس حاجات خود را در عریضه حاجاتی که مرویه از سادات ولایت و ائمه هداست است، درج نموده، نزدیک غروب از بلد شیراز بیرون آمدم، درحالی که مخفی و تنها بودم و نزدیک استخری آمدم که آب زیادی در آن بود، از ثواب اربعه معروفه، جناب حسین بن روح را صدا زده و آن چه را در روایات از ندا و سلام کردن وارد شده، عرض

کردم و رقعہ را بہ او تسلیم نمودم و او را در رساندن رقعہ بہ امام واسطہ قرار دادم.

سپس عریضہ را در آب استخر انداختہ، هنگام غروب از دروازہ دیگر وارد بلد شدم و غیر از خدای تعالی احدی بر این کار وقوف پیدا نکرد و احدی را بر این فعل اطلاع ندادم.

صبح کہ شد رفتم محضر استادی کہ نزد او درس می خواندم، درحالی کہ تمام ہمدرس ہا ہم حاضر بودند، ناگاہ دیدم سید جلیلی کہ بہ لباس خدام حضرت ابی عبد اللہ الحسین علیہ السلام بود، در مجلس وارد شدہ، نزدیک شیخ استاد نشست، من و اہل مجلس تا آن وقت او را ندیدہ و نشناختہ بودیم و بعد از آن مجلس ہم، او را در شیراز ندیدیم.

آن سید بہ جانب من متوجہ شدہ، مرا بہ اسم یاد نمودہ، فرمود: یا میرزا ابراہیم، بدان: رقعہ تو خدمت حضرت صاحب الزمان واصل شدہ و بہ آن بزرگوار تسلیم شد.

من از این قول ایشان مبہوت شدم ولی دیگران بر معنی کلام سید واقف نشدند، پس کشف این معنی را سؤال نمودند.

فرمود: من شب گذشتہ در خواب دیدم جماعت بسیاری در اطراف جناب سلمان محمدی جمع شدہ اند و رقعہ ہای بسیاری نزد آن جناب ہست و جنابش مشغول نظر نمودن بہ آن ہاست. چون او مرا دید، بہ من فرمود: نزد آمیرزا ابراہیم برو و علاوہ بر اسم سایر مشخصات مرا بیان نمودہ و فرمودہ بود بہ او بگو: این رقعہ او کہ در دست من است- و دست خود را بلند نمود- بہ حضرت حجّہ- عجل اللہ فرجہ الشریف- واصل شد.

دیدم آن رقعہ را مہر کرد و من در عالم رؤیا چنین دانستم کہ آن سرور رقعہ ہر کس را قبول می نماید، آن را مہر می کند و حاجت کسی را کہ قبول نمی نماید، اصل رقعہ اش را ردّ می کند.

سپس حاضرین از صادق بودن خواب آن سید از من پرسیدند. قضیّہ را برایشان بیان کردہ، قسم یاد نمودم کہ احدی بر این کار مطلع نبود.

حاضرین مرا به قضای حوایجم بشارت دادند و چنان شد، طولی نکشید که به زیارت کربلا موفق شدم؛ چنان که الآن این جا هستم و سایر حوایجم هم بحمد الله برآورده شد، انتهی.

[توسل مشهدی علی اکبر تهرانی] ۱۸ یاقوته

مشهدی علی اکبر تهرانی در مسجد جمکران قم به آن بزرگوار غایب از انظار متوسل می شود و اثر می بیند.

در انوار المشعشعین (۱)ه در تاریخ قم و از تألیفات جناب آقا شیخ محمد علی، یکی از علمای معاصرین، از آقا سید عبد الرحیم که خادم آن مسجد است، حکایت نموده، گفت: در سال وبایی، سنه هزار و سی صد و بیست و دو، بعد از گذشتن وبا، روزی به مسجد جمکران رفتم، دیدم مرد غریبی آن جا نشسته، احوال او را پرسیدم.

گفت: ساکن دار الخلافة طهرانم و اسمم، مشهدی علی اکبر می باشد، من در طهران از قبیل دخانیات کاسبی می کردم و خرید و فروش داشتم. آخر الامر به جهت آن که به مردم نسیه داده بودم مایه من تمام گشت؛ وبا که آمد، آن ها مردند و لذا دستم تهی گشت. به قم آمدم و اوصاف این مسجد را شنیدم، بنابراین آمدم این جا بمانم تا شاید حضرت حجت نظری بفرماید و حاجاتم را برآورد.

سید عبد الرحیم نقل کرد: سه ماه این جا ماند و مشغول عبادت بود، ریاضت های بسیار از گرسنگی، عبادت نمودن و گریه کردن کشید، روزی به من گفت: قدری کارم اصلاح شده، لکن هنوز به انجام نرسیده، به کربلا می روم.

روزی که از شهر طرف مسجد جمکران می رفتم، در بین راه دیدم پیاده ای به کربلا می رود، شش ماه سفر او طول کشید، لکن بعد از شش ماه یک روزی از مسجد جمکران طرف شهر می رفتم؛ دیدم همان شخص از کربلا آمده؛ در همان موضعی که وقت

رفتیش او را دیده بودم. وقت آمدنش هم، در همان موضع، او را دیدم، باهم تعارف نمودیم، گفتم: در کربلا معلوم شد که انجام مطلبم در مسجد جمکران داده می شود، لذا به مسجد می روم. به مسجد آمد.

ایضا در این دفعه دوّم هم، دو سه ماه ماند و مشغول ریاضت کشیدن و عبادت بود، تا آن که ششم یا پنجم ماه مبارک رمضان بود که از مسجد، طرف شهر آمد که به طهران برود، او را به خانه آوردم، شب را در منزل من ماند و گفتم: حاجتم برآورده شد.

گفتم: به چه طریق برآورده شد؟

گفتم: چون تو خادم مسجدی برایت نقل می کنم، حال آن که برای احدی نقل نکردم.

چنین نقل کرد:

با کسی از ده جمکران قرار کرده بودم، روزی یک گرده نان جو به من بدهد، پولش که جمع شود به او بدهم روزی رفتم، گفتم: دیگر نمی دهم، من به کسی ابراز نکردم، چهار روز چیزی نداشتم بخورم، مگر آن که از علف کنار جوی می خوردم، تا آن که اسهال گرفتم، بی حال شدم و دیگر قوّت برخاستن نداشتم، مگر برای عبادت که قدری به حال می آمدم. نصف شب دیدم طرف کوه دو برادران روشن و نوری ساطع شد، به حدّی که تمام بیابان روشن گشت.

یک مرتبه کسی را پشت درب حجره دیدم؛ مثل این که در را حرکت بدهد و منزلم هم در یکی از حجرات بیرون مسجد بود، در حال ضعف برخاستم و در را باز کردم، سیدی با جلالت قدر دیدم، سلام کردم، هیبت او مرا گرفت و نتوانستم سخنی بگویم؛ آمد، نزد من نشست و بنا به صحبت کردن نمود.

بعد از آن به من فرمود: جدّه ام، فاطمه علیها السّلام نزد پیغمبر شفیع شد که پیغمبر حاجت تو را برآورد، جدّم به من حواله نمودند؛ حضرت فرمودند: به وطن برو که کارت خوب می شود و پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموده: برخیز برو! اهل و عیال تو منتظراند و بر آن ها سخت می گذرد.

پیش خود خیال کردم باید این بزرگوار، حضرت حجت علیه السلام باشد، عرض کردم: سید عبد الرحیم خادم این مسجد چشمش نابینا شده، شفایی به او بدهید.

فرمودند: صلاح او همان است که به این طریق باشد و به من فرمودند: بیا برویم در مسجد نماز کنیم.

با حضرت برخاستم از حجره بیرون آمدم و نزدیک چاهی رسیدیم که نزدیک درب مسجد و پای آن عمارت است. دیدم شخصی از چاه بیرون آمد، حضرت با او تکلماتی نمود که نفهمیدم.

بعد به صحن مسجد رفتیم. دیدم کسی از میان مسجد بیرون آمد و ظرف آبی در دستش بود. به آن حضرت داد، وضو گرفتند، به من هم فرمودند: از این آب وضو بگیر! و من هم از آن ظرف وضو گرفتم، داخل مسجد شدیم، به او عرض کردم: یابن رسول الله! چه وقت ظهور می کنید؟

حضرت از روی تشدد فرمودند: تو را به این سؤال ها نمی رسد.

عرض کردم: می خواهم از یاوران شما باشم.

فرمودند: هستی، لکن تو را نمی رسد که از این گونه مطالب سؤال کنی، به یک مرتبه از نظرم غایب شدند و صدای آن حضرت را از میان چاهی که پای قدمگاه می باشد، در صفا ای میان مسجد شنیدم که فرمودند: به وطن برو که اهل و عیالت منتظرت می باشند و اظهار داشت عیالم هم، علویّه می باشد، انتهی.

[توسل خادم مسجد جمکران] ۱۹ یاقوته

جناب آقا سید عبد الرحیم، خادم مسجد جمکران به آن بزرگوار متوسل می شود و اثر می بیند.

ایضا در کتاب مذکور (۱) از سید مزبور نقل کرده، گفت: شب جمعه بود، جمعیت

زیادی به مسجد جمکران آمده بودند و من از دراز گوش خود غافل شده بودم وقتی ملتفت شدم و سر وقت دراز گوش خود آمدم، دیدم دراز گوش باکره اش نیست و ارزش آن چهل تومان بود، مدتی به دنبال آن بودم و اطراف شهر را می گشتم.

یکی گفت: حماری به این نشانی را از طرف کاشان می بردند. به آن صفحات فرستادم، دیدند از ما نیست. بعد از آن که دیگر مایوس شدم، میان مسجد آمدم و عرض کردم: یا حجه الله!- مراد من حضرت حجت بود- من خادم این مسجد می باشم، جزای خدمت من آن است که حمار مرا ببرند، من نابینا هستم و بر آن سوار می شدم و برای خدمت این مسجد آن را نگاه داشتم؛ حال جزای من همین است، البته باید تا جمعه دیگر طریقی بنمایی که خود حمار من به این مکان بیاید، سوار شوم و به منزل خود بروم، تا حمار من نیاید، از این مکان نخواهم رفت و مرا گریه گرفت، تا آن که روز جمعه شد و تا ظهر خبری نشد.

بعد از آن میان مسجد رفتم و باز عرض کردم: یا حجه الله! روز جمعه شد و دراز گوش من نیامد، طرف عصر دیدم کسی خبر داد حمار را دامادت سوار است، می آورد.

وقتی رسید، سؤال کردم از کجا پیدا کردی؟

گفت: در قبرستان بزرگ قم، شخصی ساوه ای آورده بود بفروشد تا نگاه کردم شناختم و حمار را از او گرفتم.

مرد ساوه ای گفت: یک مردی آن را به ساوه آورد و من خریدم، لکن تعجب کردم که قیمت این حمار زیادتر می باشد، چرا به این ارزانی به من داده، من آوردم به قم بفروشم، بلکه مداخلی کرده باشم.

آخر الامر دزد را پیدا کرده، پولی که داده بود، گرفت و سید عبد الرحیم از برکت این مسجد و توسلش به امام عصر- عیج الله تعالی- به مراد خود رسید، انتهی.

اشاره

یکی از سادات معمر از اهل علم نجف اشرف به حضرت بقیه الله - ارواحنا له الفداء - متوسل می شود و اثر می بیند.

جناب مستطاب سلاله الاطیاب عمده الفضلای شریعت مآب، آقای آقا سید مرتضی مرعشی تبریزی نجفی - دام شرفه - که اخوی جناب مستطاب شریعتمدار ثقه الاسلام، آقای شهاب الدین مرعشی - دامت برکاته - است که مجاور بلده مبارکه قم و در آن جا به آقا نجفی معروف است؛ در این ماه که ماه جمادی الاخر سال هزار و سی صد و شصت و یک و مطابق با وقت نوشتن این عبقریه، به مرکب چایی برای طبع است، به مشهد مقدس مشرف شده و در حین ملاقات، قضیه ای از حضرت مستطاب، حجه الاسلام آقای حاج سید محمد خلخالی مجاور نجف اشرف - دامت برکاته - که از اوثق ائمه جماعت آن مکان جنت نشان و از اصدقای دیرینه این بی نام و نشان است؛ نقل فرمودند، احقر تمنا نمودم آن را به خط شریف خود، مرقوم دارند، تا آن که در این موقع مناسب نگاشته اند، پس تمنای این ناچیز به ذروه قبول افتاد و مرقومه ایشان حرفا به حرف مطابق این منقول است:

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين و الصلوه على نبيه محمّد و على ابن عمّه على بن ابي طالب و على الائمه المعصومين حجج الله على عباده و اللعنه الدائمه على اعدائهم اجمعين.

بعد این قضیه بنا به امثال امر مبارک حضرت آیه الله فخر الشیعه و محیی الشریعه، آقای نهاوندی - دام ظلّه العالی - تحریر می شود.

روزی از ایام تحصیل احقر - عباد الله تراب اقدام اهل العلم - مرتضی الحسینی النجفی در ارض غزی - زادهای الله شرفا - در خدمت سید جلیل و عالم نبیل، زاهد متقی، آقای آقا سید محمد خلخالی - دامت افاضاته - مشرف بودم، نقل مجلس و شمع محفل

ما، ذکر مبارک حضرت بقیه الله فی الارض، یوسف گمگشته آل محمد، حجت منتظر - صلوات الله علیه و علی آبائه الکرام - بود؛ پس ایشان قضیه ای حیرت آور نقل کردند که ذکرش موجب صفای قلب و زیادی عقیده برادران دینی می شود ان شاء الله.

آن قضیه این است که آقای خلخالی - معظّم له - فرمودند: سیدی بود جلیل، صاحب ورع و تقوا و از معتمّین اهل علم نجف اشرف و حال انزعال و انزوایی داشت و بین من و ایشان رفاقت و ودادی بود. شبی آن سید جلیل را به منزل خود دعوت کردم تا با ایشان مؤانست کنم، ایشان هم تشریف آوردند و فردای آن شب را هم نگذاشتم بروند و تا غروب که یک شبانه روز شد، در منزل ما تشریف داشتند؛ فصل تابستان بود و هوا گرم که قهرا معطش است و عطش بر ما غالب می شد. از مایعات مبرّده رافع عطش می آوردیم و می نوشیدیم و آن سید جلیل برخلاف ما هیچ اظهار عطش نمی کرد و هر چه مایعات مبرّده به ایشان عرضه می داشتیم، از روی تفنّن چیزی از آن ها به دهان می گرفت.

من عرضه داشتم؛ آقا! شما چرا در این یک شبانه روز اظهار عطش نمی نمایید؟

فرمودند: من تشنه نشدم.

من متحیر ماندم، تا آن که ده دوازده روز بعد، با آن آقای محترم رفاقت کردم، به کوفه رفتیم و تا یک هفته باهم در منزلی بودیم و آن سید جلیل، هیچ تشنه نمی شد، روز آخر که خیال مراجعت به نجف اشرف داشتم، به ایشان اصرار زیادی کردم که من باید وجه عدم تشنگی شما را بدانم و اگر دوایی برای رفع عطش پیدا نموده، استعمال می نمایید، به من هم یاد بدهید که کمتر آب بخورم، در این باب زیاد اصرار کردم و ایشان از گفتن ابا می کردند.

بالاخره آن سید محترم فرمودند: بیا لب شطّ برویم و قدری قدم بزنیم، لب شطّ رفته، در حین قدم زدن، فرمودند: چهل شب چهارشنبه، چنان که سیره مستمره اغلبی از علما، صلحا، عبّاد و نساک است، به نیت درک حضور سلطان عصر - عجل الله فرجه - به مسجد شریف سهله می رفتم تا اربعین تمام شد، اثری ندیدم و مأیوس گشتم،

بعد از آن، با کمال یأس به صورت متفرقه می رفتم. یک شب چهارشنبه مشرف شدم، هنگام بیرون آمدن از مسجد، مقداری از شب گذشته، دیر شده بود و آبی که خادم مسجد برای زوّار تهیّه می نمود، تمام شده بود. بسیار تشنه بودم و شب تاریک بود، رو به مسجد کوفه گذاشتم، چون مرکبی هم پیدا نمی شد.

تاریکی شب و وحشت از دزد و راهزن از یک طرف، زحمت پیادگی و پیری از یک طرف و از شدت تشنگی و عطش بی طاقت بودن از طرف دیگر، پس بین راه نشسته، به آن عین الحیات متوسّل شده، عرضه داشتم: یا حجّه بن الحسن ادرکنی! ناگاه دیدم عربی مقابل من ایستاده، سلام کرد و به زبان عربی مکسر متداول نجف اشرف فرمود: من مسجد السهله نجی سیدنا ترید تروح بالمسجد الکوفه.

با کمال بی حالی و ضعف عرض کردم: بلی!

فرمود: قم! دست مرا گرفته، از جای حرکت داد.

عرض کردم: انا عطشان ما اقدر امشی.

فرمود: خذ هذه الثمرات! سه دانه خرما به من داد و فرمود: این ها را بخور!

من تعجب نموده، با خود گفتم؛ با عطش چه مناسبت دارد، چرا که خوردن آن باعث زیادتی عطش می شود، نه رفع آن و موجب احتراق قلب است.

به اصرار فرمود: خذ اکل!

ترسیدم تمرد کنم، با خود گفتم؛ هرچه امشب به سرم بیاید، خیر است.

یکی از آن خرماها را به دهان گذاشتم، دیدم بسیار معطر است، چون فرو بردم، انبساط و انشراح قلبی به من روی داد که گفتنی نیست و فی الفور عطش و التهاب کم شد.

سپس دومی را خوردم، دیدم عطرش از اولی زیادتر و انشراح قلب و بردی و خنکی آن از اولی بیشتر شد، تا آن که سه دانه خرما را خوردم، دیدم عطشم بالکلیه رفع شد و عجیب تر آن که آن خرماها هسته نداشتند، تا آن وقت و از آن وقت تاکنون، چنان خرمایی ندیده و نخورده بودم. با او به راه افتاده، چند قدمی که برداشتیم، به عربی مکسر فرمود: هذا المسجد؛ متوجه در مسجد شدم. دیدم مسجد شریف کوفه است،

ملفت پهلویم شدم، دیدم آن مرد عرب نیست.

من از آن وقت تاکنون مثل شماها که تشنه می شوید، تشنه نشده ام و معلوم می شود آن عرب، خود آن سرور و یا یکی از ملازمین درگاه سلطنتی آن غایب از نظر بوده، کتبه العبد المذنب مرتضی الحسینی النجفی عفی عنه.

[عذر دخول بعضی از حکایات]

تذیل فی المقام دخیل بدان استادنا المحدّث النوری- زاد الله فی انوار تربته- بابی در نجم ثاقب منعقد نموده، در عذر داخل نمودن بعضی از حکایات در ماندگان در بیابان و غیر آن را که به سبب وجود شخصی معظّم، از آن ورطه نجات یافتند بدون این که چیزی در آن قضیه دلالت کند بر این که نجات دهنده آن در مانده در آن قضیه، امام عصر علیه السلام باشد؛ چنان که اغلب قضایای مذکور در این بساط چهارم از این قبیل است و فرموده:

اول علمای اعلام ما- رضوان الله علیهم- چنین کردند؛ یعنی این نحو قضایا را در ضمن رؤیت حضرت بقیه الله ذکر کرده و در عداد آن آورده اند، ما نیز از ایشان متابعت کردیم.

دوم ظاهر آن است که چنین دانسته اند که اغاثه به ملهوف، اجابت مضطرّ در آن حال و صدور چنان کرامت باهره و معجزه جز از جناب مقدّس او ظاهر نشود.

پس از این، فرموده: بلکه این؛ یعنی اجابت مضطرّ از مناصب خاصّه او است و روایت ابو الوفای شیرازی (۱) نقل فرموده که حضرت رسول صلی الله علیه و اله در آن روایت منصب هریک از ائمه علیهم السلام را هنگام توسّل به او و این که برای کدام حاجت باید به او متوسّل شد، بیان فرموده که ما آن روایت را در یاقوته بیست و هشتم از عبقریه نهم این بساط ذکر نموده ایم و در ذیل آن است: اما الحجّه علیه السلام، هرگاه شمشیر به محلّ ذبح تو رسید و حضرت به دست خود به سوی حلق اشاره فرمود، به او استغاثه بکن!

۱- ر. ک: الدعوات، ص ۱۹۲-۱۹۱؛ بحار الانوار، ج ۹۱، ص ۳۶-۳۲.

به درستی که تو را درمی یابد، فریادرس و پناه است برای هر کسی که استغاثه کند، پس بگو: یا مولای! یا صاحب الزمان! انا مستغیث بک. ذیل این فرموده: ظاهر آن است که مراد حضرت رسول صلی الله علیه و اله از آن کلام، اختصاص توّسل به امام عصر علیه السلام در آن جا که به چنگ دشمن افتد که قصد کشتن او را نموده، نیست، بلکه کنایه است از نهایت رسیدن شدت امور، منقطع شدن اسباب، قطع امید از مخلوق و نماندن جای صبر و شکیبایی؛ چه از بلای دینی باشد یا دنیوی و چه از شرّ دشمن انسی باشد یا جنّی؛ چنان که از دعای مزبور نیز معلوم می شود.

پس چنان که تکلیف مضطرّ و امانده و بیچاره درمانده، استغاثه به آن جناب است؛ اغاثه و فریادرسی درماندگان از مناصب الهی آن جناب خواهد بود و اگر به جهت کثرت اضطراب و اضطرار، درمانده مضطرّ از استغاثه به آن جناب به زبان مقال و دعای مأثور متمکن نشود، به خاطر قابلیت اغاثه آن جناب، سؤال به لسان حال و استعداد با داشتن مقام تولّا، اقرار به ولایت و امامت، انحصار دانستن مرتبی و وساطت فیض الهی در آن وجود مقدّس در ظلمات تیه غیبت برای او کفایت می کند.

بنابراین معلوم شد درماندگان در حکایات سابق را، خصوصاً آنان که در سفر طاعت؛ مثل حجّ و زیارت بودند، جز غوث زمان صلی الله علیه و اله کسی نجات نداده است.

از جمله شواهد بر این مطلب آن که از القاب خاصّه آن حضرت، غوث است که در زیارات معتبر وارد شده و معنی آن فریادرس است. حقیقت معنی این لقب الهی که مجرد هم نیست، محقق نشود، تا آن که صاحب آن، دارای قوه سامعه باشد که هر کس، هر جا و به هر لسان در مقام استغاثه برآید، بشنود، بلکه دارای علمی است که به حالات درماندگان احاطه کرده، بی استغاثه و توّسل از حالشان آگاه باشد؛ چنان که در فرمانی که برای شیخ مفید نوشتند، به این مقام تصریح فرمودند و دارای قدرت و توانایی باشد که اگر صلاح دانست، درمانده مستغیث به لسان حال یا مقال را نجات دهد و از گرداب بلا درآورد، جز کسی که دارای مقام امامت و پا در بساط ولایت گذاشته باشد، شایستگی این مقام را ندارد.

نیز مؤید این مقال است، آن چه میان جمیع عرب های حضری و اهل بادیه اشتهار دارد، از تعبیر کردن از آن ذات مقدّس به ابو صالح و در توسّیلات، استغاثات، ندبه ها و شکایت ها جز به این اسم، آن حضرت را نخوانند و شعرای معروفین مکرّر در قصاید، مدایح، مراثی و ندبه ها آن جناب را به همین کتیه ذکر می کنند و در اخبار مأخذی خاصّه برای آن به نظر نرسیده، جز خبری که احمد بن محمد بن خالد برقی در کتاب محاسن از ابو بصیر او از جناب صادق علیه السّلام روایت کرده که فرمود: هرگاه در راه گم شدی، ندا کن یا بگو: یا صالح او یا ابا صالح ارشدونا إلى الطريق رحمکم الله!

عبید بن حسین زرنندی، راوی خبر، از علی بن حمزه گفت: این بلا به ما رسیده، پس به بعضی از کسانی که با ما بودند امر نمودیم دور شود و ندا کند، پس دور شد و ندا کرد، آن گاه نزد ما آمد و ما را خبر داد آواز نازکی شنید که می گفته: راه طرف راست یا گفت:

سمت چپ. پس چنان که گفته بود (۱) اه را یافتیم. تردید در صالح یا ابا صالح، نیز تردید در سمت راست یا چپ از راوی خبر است که سهو کرده.

چنان که سید علی بن طاوس در کتاب امان الاخطار (۲) عد از نقل خبر از محاسن تصریح فرموده و شیخ برقی در کتاب مذکور از پدر خود محمد بن خالد برقی نقل کرده:

او در سفری با جمعی از راه کج شدند، گفت: ما این کار را کردیم. سپس راه را به ما نشان دادند. رفیق ما، یعنی آن که کناره کرد و آن دعا را خواند، صدای نازکی شنید که گفت:

راه طرف راست است.

پس به من خبر داد و آن جماعت را خبر نکرد. گفتم: طرف راست را بگیری، شروع به رفتن طرف راست کردیم و شاید چنین فهمیدند یا به دست آوردند که صالح یا ابا صالح اسم یا کتیه امام عصر علیه السّلام است؛ چنان که در باب دوّم گذشت بعضی اوّلی را در اسامی و دوّمی را در کتیه های آن حضرت شمردند.

نیز از حکایت شصت و نهم معلوم می شود این مطلب میان شیعه معهود بود و از گم

۱- ر. ک: الامان من الاخطار الاسفار، ص ۱۲۱؛ بحار الانوار، ج ۹۰، ص ۷۰.

۲- الامان من الاخطار الاسفار، ص ۱۲۲.

شدن راه، چاره کار را فهمیدند که در آن حال، امام و ولی خود را به این نام بخواند و به جهت ضعف یقین و قصور اعتقاد راوی یا اهل مجلس، مراد را بیان نفرمودند و اسامی پیغمبر و امیر المؤمنین - صلوات الله علیهما - به حسب طبقات آسمان، عرش، کرسی، جنت، لوح، قلم و سایر مقامات عالیه، درکات و طبقات زمین و سایر عوالم و اصناف مخلوقات علوی و سفلی، مختلف و متعدّد است و در هر جا به اسمی مذکور و مکتوب و نزد هر طایفه ای به نامی معروف خوانده می شوند، چنان که بسیاری از آن ها در محلّ خود ثبت شده و جایز است سایر ائمه علیهم السّلام در تمام این منقبت یا بعض آن شریک باشند.

پس معلوم شد راهنمای در بیابان و دستگیر گمشدگان ابا صالح، همان غوثک اعظم، ولی عصر، صاحب الزمان - صلوات الله علیه - است و اگر کسی شبهه کند از ملاحظه کرامات جمله خواصّ اصحاب رسول صلی الله علیه و آله؛ چون سلمان و خواصّ سایر ائمه علیهم السّلام چون میثم، اویس، جابر جعفی و نظایر ایشان و کرامات پاره ای از عبّاد و زهّاد علما و نیکان، می توان احتمال داد صدور این کرامت از ایشان نیز رواست یا صالح اسم جنّی است که به جهت ارشاد گمشده و حبس حیوان فرار کرده در بلاد سیر می کند؛ همان طور که در خصال از امیر المؤمنین علیه السّلام مروی است.

در جواب می گوئیم: با این احتمال نیز، بر مقصود دلالت خواهد کرد، چون غرض اصلی از ذکر آن قصص، اثبات وجود مبارک آن جناب، بودنش در میان خلق و رسیدن منافع وجودش به ایشان است و معلوم است شیعیان آن جناب را نجات ندهد جز کسی که در عقیده با ایشان شریک باشد؛ نه مخالف در مذهب و طریقه که اکثر ایشان، خون، مال و عرض آن ها را حلال می دانند، بلکه جمله ای از شافعیه می گویند: اگر کسی وصیّت کند مال مرا به جاهل ترین مردم بدهید؛ باید به آن ها داد که منتظر قائم مهدی علیه السّلام اند. پس جز کامل در عقیده، مهذب در اعمال و اقوال و مزگی در اخلاق، افعال، حرکات و خطرات چنین کرامتی از کسی ظاهر نمی شود. لذا به ملاحظه باب گذشته در سلسله خواص داخل باشد که گاهی از جام وصال، شربتی نوشند.

پس مضطرّ مستغیث یا دیده خود آن جناب علیه السّلام را دیده یا کسی را دیده که آن کس امام را دیده و مطلوب جز این نیست.

شیخ ابراهیم کفعمی در حاشیه جَنّه الواقیه (۱) دعاى امّ داود آن جا که بعد از صلوات بر اوصیا، سعدا، شهدا و ائمه هدی علیهم السّلام می فرماید: اللّهُمَّ صلّ علی الأبدال و الأوتاد السّیاح و العباد و المخلصین و الزّهاد و اهل الجّد و الاجتهاد که گفته شده زمین از قطب، چهار اوتاد، چهل ابدال، هفتاد نجیب و سی صد و شصت صالح خالی نیست، که قطب مهدی- صلوات اللّهُ علیه- است و اوتاد کمتر از چهار نمی شود، زیرا دنیا مانند خیمه ای و مهدی- صلوات اللّهُ علیه- مانند عمود است و این چهار نفر طناب های آن خیمه اند، گاه اوتاد بیشتر از چهارتا، ابدال بیشتر از چهل و نجبا بیشتر از هفتاد نجیب و سی صد و شصت صالح می شوند. ظاهر این است که خضر و الیاس از اوتاداند، پس ایشان با دایره قطب، ملاصق هستند.

اما صفت اوتاد؛ ایشان قومی هستند که طرفه العینی از پروردگار خودشان غفلت نمی کنند و از دنیا مگر قوت روز را جمع نمی کنند و از ایشان لغزش های بد صادر نمی شود و در ایشان عصمت از سهو و نسیان شرط نیست، بلکه همان عصمت از فعل قبیح و این؛ یعنی عصمت از سهو و نسیان در قطب شرط است.

اما ابدال: در مراقبت از ایشان پست تر هستند و گاهی از ایشان غفلت صادر می شود. پس آن را به تذکره تدارک می کنند و عمدا معصیتی نمی کنند.

اما نجبا: ایشان، پست تر از ابدال اند.

اما صلحا: ایشان پرهیزگاران به عدالت موصوف اند و گاهی از ایشان معصیت صادر می شود؛ پس آن را به استغفار و پشیمانی تدارک می کنند و خدای تعالی فرمود:

إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ (۲) ه درستی که آنان که پرهیزگاری نمودند، چون بنده به ایشان رسد و شیطان دور قلبش

۱- جنه الامان الواقیه و جنه الايمان الباقیه (المصباح)، ص ۵۳۵-۵۳۴.

۲- سوره اعراف، آیه ۲۰۱.

طواف کننده باشد به این که ایشان را وسوسه کند یا رنجی به ایشان رساند که از جنس سودا و جنون باشد، آن گاه خدا را یاد کنند و نام خدای را برند، ناگهان ایشان به سبب آن تذکر و یادآوری، بیننده باشند که یکی از چهار رکن، توبه است.

سپس شیخ کفعمی فرمود: خدای تعالی ما را از اقسام اخیر قرار دهد که ما از اقسام اولیّه نیستیم، لکن در دوست داشتن و ولایت ایشان خدای تعالی را فرمان می بریم و کسی که قومی را دوست دارد با آن ها محشور می شود و گفته شده هرگاه یکی از اوتاد چهارگانه کم شود بدل آن را از چهل نفر؛ یعنی از ابدال می گذارند، هرگاه یکی از آن چهل نفر کم شود، بدل او از هفتاد نفر گذاشته می شود، هرگاه یکی از هفتاد نفر کم شد، بدل او از سی صد و شصت نفر گذاشته می شود و هرگاه یکی از سی صد و شصت نفر کم شد، بدل او از سایر مردم گذاشته می شود. کلام شیخ مذکور تمام شد.

تاکنون در این ترتیب مذکور، خبری به نظر نرسیده، لکن شیخ مذکور در اطلاع و تتبع سرآمد عصر خود بود و بسیاری از کتب قدما نزد او بود که در این اعصار اثری از آن ها نیست، البتّه تا در محلّ معتبری ندیده بود، در چنین کتاب شریفی ضبط نمی کرد و قریب به آن عبارت در کتب جماعت صوفیه سنیّه هست، امّا نه ذکر از امام عصر علیه السّلام در آن است و نه پایه ای برای کلمات ایشان است.

این ناچیز گوید: به خطّ شریف جناب مستطاب ثقه الاسلام، آقای آقا میرزا باقر داماد مرحوم آقای حاج آقا منیر الدین اصفهانی - طاب ثراه - دیدم که در کتاب بصائر الدرجات به اسناد خود از حضرت صادق علیه السّلام روایت نموده که فرمود: برای استخدام امر هر یک از ما ائمه علیهم السّلام سی صد و سیزده ملک هست و هشتاد و دو نفر هم از انس هستند که امر ما را در برّ و بحر عالم، مجری می دارند. دوازده نفر از آن ها، رؤسا می باشند و مابقی تحت امر و فرمان آن ها هستند.

بنابر صحت و اعتبار این خبر و صدورش از آن بزرگوار به بیان مرحوم کفعمی درباره اوتاد، ابدال، نقبا و غیر این ها احتیاج نیست که استادنا المحدث النوری از ایشان نقل نموده و آن را به این تجشّات که یکی از آن ها بودن ناقل است؛ مثل مرحوم کفعمی

در عداد اخبار آورده و از مؤیدات بیانات خود ذکر فرموده، زیرا این خبر صریح است در این که فریادرسان در بیابان و غیر آن، اگر خود حجت خداوند منان نباشد، لابد یکی از هشتاد و دو نفر از این ملازمان است.

بانی این کوخه و جانی این کوخه در بصائر^(۱) وید: ذیل حدیثی که بیان خلقت امام را از زمان نشو و نما و ایصال امر امامت به او از حضرت صادق علیه السلام نقل نموده؛ چنین است که «فإذا كان الأمر يصل إليه اعانه الله بثلاث مائه و ثلاثه عشر ملكا بعدد اهل بدر و كانوا معه و معهم سبعون رجلا و اثني عشر نقيبا اما السبعون فيبعثهم إلى الأفق يدعون الناس إلى ما دعوا إليه و يجعل الله له في كل موضع مصباحا يبصر به اعمالهم.»^(۲)

العقري الحسان؛ ج ۶؛ ص ۸۱۰

ت امام عصر و ناموس دهر دعایی است که شیخ صهرشتی در قبس المصباح نقل نموده و آن دعا این است:

اللهم اني اسئلك بحق وليك و حجتك صاحب الزمان الا اعنتني به على جميع اموري و كفتيني به مؤنه كل مؤذ و طاغ و باغ و اعنتني به فقد بلغ مجهودي و كفتيني كل عدو و هم و دين ولدي و جميع اهلي اخواني و من بعيني امره و خاصتي امين يا رب العالمين.

استدراك ليوافق هذه لعقريه و استمساك بالتوسل بابن خير البريه

[نجات خانواده سيد رضا دزفولی] ۲۱ ياقوته

سيد العلماء الاعلام و سند الفقهاء الكرام، حجه الاسلام، آقاي حاج ميرزا علي اكبر آقاخويي معاصر و مجاور در مشهد رضوي - دامت برکاته - مرا از جناب مستطاب ثقه الاسلام، آقاي آقا سيد رضاي دزفولی - دامت تأييداته - که از اوثق ائمه جماعت نجف است، حکايت نمود که فرمود: در اوقات زيارت مخصوصه کربلا، ورود ما

۱- بصائر الدرجات، ص ۴۶۱-۱۴۶.

۲- اکبر، العقري الحسان في احوال مولانا صاحب الزمان (عجل الله تعالى فرجه الشريف)، ۹ جلد، مسجد مقدس جمکران - قم (ايران)، چاپ: ۱، ۱۳۸۶ ه.ش.

غالباً در خانه مخصوصی بود، در یکی از زیارات، عیال و اطفال هم همراهم بود، برای سواری خود یک رأس الاغ و برای آن‌ها یک جفت پالگی کرایه نمودم و با زوّار روانه کربلا شدیم. میان خانشور و خان نخيله، وقتی به پالگی عیال و اطفال ملتفت شدم، آن‌ها را ندیدم. مضطرب شده، مکاری را فریاد نمودم و به او گفتم: پالگی عیالات من پیدا نیست و ظاهراً عقب مانده اند، مسافت بسیاری عقب آن‌ها رفته، برگشت و گفت:

آن‌ها قطعاً با قافله ای که پیش از ما حرکت نموده اند، رفته اند؛ هرچه تفحص نمودم، آن‌ها را ندیدم. بیشتر مشوّش شدم و خود را به قول مکاری تسلیت می‌دادم.

بالجمله با پریشانی حال، وارد کربلا شده، روبه منزلی نهادم که غالباً وارد می‌شدم، چون به منزل رسیدم و دقّ الباب کردم، دیدم عیالم در را باز کرد، گفتم: از کجا از قافله جدا شدید و چه وقت این جا آمده اید؟

گفت: ما میانه خانشور و نخيله از قافله جدا شدیم.

از سبب آن سؤال نمودم، گفت: خواستم قدری غذا که در طاس کباب مسی بود، بیرون آورده، به طفل‌ها بدهم، از حرکت قاطر دستم لرزید و در طاس کباب به طاس کباب خورده، صدا نمود. قاطر رمید و به شتاب رو به بیابان نهاد؛ هرچه در طاس کباب به شدت بر آن می‌خورد، قاطر بر دویدنش می‌افزود.

بالجمله خوف دوری از قافله که هرچه صدا و غوغا نمودیم، کسی به حال ما مطلع نشد؛ خوف افتادن از پالگی و هلاکت یا شکستن اعضا، ما را بر این داشت که به ولّی عصر - عَجَل اللّهُ فرجه - استغاثه نموده، فریاد یا صاحب الزمان ما بلند شد. ناگاه دیدم شخصی نورانی در کمال ابهت و جلال و به زبّان اعراب آن محال، نمودار شد و فرمود: لا تخافی! لا تخافی!

چون این کلمه را فرمود، قاطری که در کمال سرعت می‌دوید، ایستاد و قدمی برنداشت.

نزدیک آمده، فرمود: اراده رفتن به کربلا را دارید؟

عرض کردم: بلی! آن‌گاه افسار قاطر را در دست گرفته، ما را از بیراهه سیر می‌داد.

در خلال سیر سؤال نمودم: شما کیستید؟

فرمود: من کسی هستم که برای فریادرسی درماندگان در امثال این بیابان معین شده ام.

الآن قریب یک ساعت و نیم است که وارد شده ایم و در کمال تأنی چای هم صرف کردیم.

[توسل میرزا عبد الرزاق حائری] ۲۲ یاقوته

جناب مستطاب عمده العلماء الاعلام و زبده الفضلاء العظام صاحب التالیفات الرشیقه و التحقیقات الدقیقه، المؤید بتائیدات الملک الخلاق، العالم الجلیل، الآقا المیرزا عبد الرزاق الحائری، المنشا و الهمدانی المسکن - اطال الله بقاءه - به آن حضرت متوسل می شود، بنابر آن چه عینا به خط شریف خود ثبت می شود و اثر ظاهری می بیند.

صورت مرقومه ایشان به عیون عباراته این است:

بسم الله تعالی و له الحمد غرض از تحریر این کلمات، چون این خادم العلماء و الشریعه الغراء در این شهر، الله المبارک بحمد الله تبارک و تعالی از همدان که موطن عاصی است، به عتبه بوسی حضرت ثامن الائمه علی بن موسی الرضا - علیه و علی آبائه الاف التحیه و الثناء - موفق گردیدم و در مشهد مقدس توفیق شرفیابی حضور محترم حضرت مستطاب، حجه الاسلام آقای نهاوندی حاج شیخ علی اکبر - مد ظله العالی - را یافتم و به مناسبتی در طی کلام، سخن به اثر و نتیجه و فایده از توسل مخصوصی که به حضرت حجت عصر - روحی و ارواح العالمین له الفداء - جسته بودم، کشید، آن را معروض داشتم و فرمودند: آن را به رشته ترقیم درآورده، تقدیم حضورشان دارم.

حسب الامر، مطاع می نویسم: زوجه محترمه مرحومه حقیر، کبرا خانم - غفرها الله - صبیبه مرضیه یکی از علمای اعلام عاملین متقین، مرحمت و غفران مآب، آقا

میرزا محمد حسین - طاب ثراه - در همدان از ماه مبارک رمضان سنه هزار و سی صد و شصت و دو قمری گذشته، مریض شد و مرض او را به امراضی کشاند و در مقام استعلاج به تمامی دکترهای نامی نمره اول و بعض دیگر از معالجین امراض عمومی ایرانی و فرنگی و متخصصین در امراض مخصوصه رجوع شد و ادویه مختلفه قیمه غالیه از هر قبیل نسخه دادند که مافوق تحمّل بود؛ معمول گردید.

در خلال مدّت مرض و معالجه به داروها - که تقریباً هفت ماه طول آن بود - عمده اشتغال به ادعیه مجرّب و ختومات معتبر و انواع توسّیلات به وسایل الهی از هرگونه استشفای به تربت متبرّکه حسینیّه - علیه الآف السلام و التّحیّه - و حتّی به تربت قبر مطهّر که به وسیله مخصوص به دست آمده بود نیز، در میان بود و از وسایل خاصّه ای که توسّیل به آن مخصوصاً با حال التّجاء، توجّه، تضرّع و بکا جسته شد، توسّیل به ولیّ عصر، حضرت حجّه روحی له الفداء به عربضه ای به حضور حضرتشان، به دستور وارد بود و دو رکعت نماز زیر آسمان و در دو روز جمعه سلام به زیارت سلام الله التّام ...، تا آخر و در عین این احوال که به اجمال ذکر شد؛ مرض، بلکه امراض مرحومه و درد او در شب و روز، خصوصاً در اواخر از شدّت درد کمتر دیده شده که بتواند فریاد زند و هر غذایی، حتّی نصف استکان آب جوجه میل می کرد، استفراغ می نمود.

امراض او روزبه روز در شدّت و درد سخت او، در ازدیاد بود، طوری که در اواخر به خوبی به مرگ خود حاضر شده بود و مکرّر التماس می کرد شکم مرا پاره کنید، من که هر ساعتی جان می دهم یا خوب شوم، یا بمیرم و از درد آسوده گردم. چون شکم اماس فوق العاده داشت و حتّی ارحام و دوستان هم راضی شده بودند، حال عاصی هم به نوعی بود که دوستان رقت می کردند.

بالاخره کار به جایی رسید که این عاصی از حضرت حجّت - سلام الله علیه - گله مند شدم، بلکه به موجب توسّیل یکی از دوستان در همان اوان به آن حضرت و رسیدن به مقصد فوراً برایم نقل کرد و به مفاد قاربت نزدیک بود.

اما از آن حضرت قهر به عمل آمده بود و جسارت می دانم بگویم، گله ام این بود: یا

حَجَّهَ اللهُ! اگر بقای مرض این مریضه حتمی و شفایش امکان پذیر نیست؛ به عاصی طوری بفهمانید که به این سگ روسیاه اعتنای سگی نمی فرماید.

چون حضرت آقای نهاوندی فرموده اند آن چه در این قضیه دست داده بنویسم، ناچار این را هم می نویسم؛ چنان چه در عقاید حقه امامیه راسخ و برحسب ادله قاطعه به توضیحات قاطع نبودم، گمانم این بود که شاید خدای ناکرده، رخنه ای برایم یافت می شد. باری، به هر حال در خاتمه، در همین حال شدت مرض و درد، شب چهارشنبه یازدهم ربیع الثانی، و در نیمه شب، این مریضه مرحومه شد. من نتوانستم در آن وقت باشم، موثقات گفتند: خودش درحالی که قبلا زبانش از تکلم بسته شده بود، باز شده، شهادتین گفت و گفت: ای کننده در خیر! به فریادم برس و جان تسلیم کرد.

گریه مجال و حال نوشتن نمی دهد، عاصی از اندوه نتوانستم به غسل خانه بروم.

بالاخره این ها گذشت، محل شاهد این جاست، در روز ختم فاتحه آن مرحومه، در مسجدی که عاصی، به جماعت نماز می خوانم و منبر می روم، معروف به مسجد محله حاجی سید بزرگواری از فامیل محترم، از تجار دزفولی معروف اصلا از مخصوصین و شاگردان این عاصی، آقای آقامیرعظیم خلف مرحمت پناه، حاج میراسماعیل که هر کس این آقای جلیل را می شناسد به تقوا و عدالت و زهد شناسایی دارد و منکر ندارد و غالبا هم می شناسند.

این آقا در فاتحه اظهار فرمودند: دیشب- شب پنج شنبه دوازدهم ربیع الثانی- حضرت حجت عصر- صلوات الله علیه- را در خواب دیده، به حضورشان شرفیاب شدم، به عین این لفظ، بدون حرفی کم یا زیاد، فرمودند: برویم تسلیت میرزا عبد الرزاق و بعد چیزهایی مرحمت نمودند که محل شاهد و مقصود نیست، وقتی سید جلیل، این خواب را برای عاصی نقل کرد، بی اختیار به سختی به سر خود زدم و از جسارتی که به آن حضرت نموده بودم خیلی خجالت کشیدم و از این که من چه قابلیت دارم که آن حضرت به تسلیت این سگ روسیاه خود بیانند.

به هر حال اثر این تسلیت هم به خوبی ظاهر و نسبت اندوهم که فوق طاقت بود، کم شده، آرام شدم و به نظرم آمد به این فرمایش درباره این سگ روسیاه آستانش هم، جواب عریضه ام را دادند و هم بنده روسیاه خود را از گله، بلکه قهر بیرون آوردند و هم از حتمیات بودن را فهمیدند که قابل تغییر نیست و هم به مقتضای آنّ للایمان درجات بر یقینم افزودند.

«بابی أنتم و امی ما خاب من تمسک بکم اللهم توفنا علی ملتک و سنه نبیک و آله علی معرفتهم و محبتهم صلواتک علیهم اجمعین و عجل فی فرج ولیک و اجعلنا من اعوانه و انصاره کتب هذه الکلمات بیده العاصیه المحدث الحائری عبد الرزاق بن علیرضا بن عبد الحسین بن ابیطالب بن عبد الکریم بن محمد یحیی بن محمد شفیع بن رفیع الدین محمد صاحب ابواب الجنان المعروف للطبوع بن مولی فتح الله القزوینی اصلا، الأصبهانی مولدا، الحائری منشاء، الهمدانی موطناً و الموسوی نسبا من طرف الأم فی ۱۴ صیام سنه ۱۳۶۳.»

[توسل مؤلف کتاب] ۲۳ یا قوته

توسل بنده عاصی کاتب به ساحت اقدس حضرت صاحب - عجل الله فرجه - بسم الله الرحمن الرحيم

در سنه هزار و سی صد و شصت و دو هجری، حقیر سراپا تقصیر، محمد علی حایری نویسنده این کتاب شریف، خلف مرحوم مغفور، شیخ محمد حسین روضه خوان بصیر، به نوشتن این کتاب مستطاب در مشهد مقدس رضوی مشغول بودم و تقریباً دو ثلث آن را در ماه صفر الخیر نوشته بودم. خود و عیالم، طفل یک ساله و مادر و برادرم یک مرتبه همگی به مرض حسبه و به عبارت دیگر تیفوئید مبتلا شدیم، همگی در یک اطاق در بستر افتادیم و یک پیرزن پرستار ما بود.

بالجمله حال بنده، نهایت سخت شد و قریب الموت شدم و ابدا همی در دنیا نداشتم، الا این که لیلا و نهارا غصه و هم قلبی بنده این بود که دو ثلث این کتاب شریف را با زحمات چندی نوشته ام، حال که از دنیا بروم به امضا و به اسم دیگری تمام خواهد شد، تا این که یک روز در بحبوحه مرض و نهایت ضعف و بی هوشی که همه، از من قطع حیات کرده بودند، به ساحت اقدس فریادرس حقیقی، حضرت ولی عصر و ناموس دهر علیه السّلام توسّلی قلبی جستیم و در همان حال مرض و شدت، عرض کردم: آقا جان، ای امام زمان! راضی مشو زحمات من در نوشتن این کتاب به اسم و امضای دیگری تمام شود.

یک مرتبه دیدم همان طوری که مرا رو به قبله خوابانیده بودند، از دری که به صحن خانه مفتوح می شود و از آن در تا صحن خانه بسی عمیق بود و راه پله ای نبود، سر و سینه تا ناف مبارک یک سید بزرگواری که چند سال قبل در مسجد گوهرشاد امامت داشتند و اسم آن آقا را نمی دانستم، ظاهر شد. به بنده نظر مشفقانه نمودند، با سر مبارک اشاره فرمودند و به طرف یمین و یسار حرکت دادند، مثل اشخاصی که به ایما و اشاره از یکدیگر استفسار حال کنند؛ یعنی چطور حالت است؟

بنده عاصی در جواب عاجز بودم، ولی دو دست خود را به این طرف و آن طرف خود باز کردم؛ یعنی همین طور که می بینید. نه ایشان حرفی زدند و نه بنده توانستم تکلم کنم، آن گاه سر مبارک خود را دو سه مرتبه به طرف من حرکت دادند؛ مثل کسانی که با اشاره سر بگویند؛ فرمود: خوب می شوی تا سه مرتبه. فی الفور برخاستم و نشستم کسی را ندیدم.

از آن روز به بعد کسالت خود، عائله، والده و برادرم برطرف شد و بحمد الله و المنّه، به استکتاب بقیه کتاب شریف موفق شدم و من الله التوفیق و الشفاء و لنعم ما قال السید جلال الدین الحسینی:

امام عصر که فیضش رسد به خلق دمامد زیمن او است که روزی خورند اهل دو عالم

به نور طلعت او دیده ام چو گشت منور حیات تازه ببخشید و شد نکو حالم.

[توسل سید علی تبریزی] ۲۴ یاقوته

سید جلیل و سلاله دودمان خلیل اخوی مرحوم، حجه الاسلام سید علی تبریزی، الخفی الشهیر به داماد؛ به واسطه مصاهرش به کریمه حضرت مستطاب آیه الله العظمی الشیخ حسن الماهقانی - طاب ثراه - متوسل می شود و توسط ثقات اثبات، اثر ظاهری می بیند.

نقل شده، سید جلیل فرموده: اوقاتی که در پرکنه هندوستان بودم، روزی در منزل نشسته بودم، ناگاه زن مجلله ای وارد حجره من شده، بدون مقدمه چادر خود را عقب زده و صورت خود را به من نشان داد، دیدم زنی جوان در نهایت حسن و جمال و از لاغری به مثابه خلال است.

گفت: سبب لاغری و هزال من این است که به یکی از جنیان مبتلا شده ام که با من آمیزش می کند و مرا به این حالت رسانیده و من برای استخلاص خود چاره ای ندیدم، جز این که به جناب شما که سید و از دودمان پیغمبری، متوسل شدم.

من به او دستور دادم هر وقت آن جنی نزد تو نمایان می شود، آیه الکرسی را قرائت کن! او بدین واسطه از تو گریزان می شود.

گفت: یاد ندارم.

مدتی زحمت کشیده تا آیه الکرسی را به او تعلیم نمودم. بعد از چند روزی آمد و اظهار تشکر کرد که به برکت این آیه مبارکه هر وقت او نمایان می شود، آن را می خوانم و از شر او خلاص می شوم.

چون مدتی از این مقدمه گذشت، روزی چیز سیاه قورباغه مانندی دیدم که به سقف اطاق مسکونی من چسبیده، اندک اندک رو به پایین می آید و شیئا فشیئا بزرگ

می شود تا آن که به سطح اطاق رسید، دیدم هیکلی عجیب و هیولایی غریب است و من از دیدنش به وحشت افتادم. به آواز فصیح و با تنیدی و خشونت به من گفت: تو به واسطه تعلیم آیه الکرسی محبوبه مرا از من جدا کردی، بالاخره تو را خواهم کشت.

من شروع به قرائت آیه الکرسی نمودم، آن هیکل عجیب کم کم کوچک شد تا به صورت اولیه شده، ناپدید گردید، چندین مرتبه به همین کیفیت به سر وقت من آمده، قصد قتل من نمود و من به قرائت آیه الکرسی از شر او نجات یافتم، تا آن که روزی به جهت تفرّج از شهر بیرون رفتم، نزدیک آن شهر جنگلی بود.

چون به نزدیکی آن جنگل رسیدم، ناگاه اژدهای عظیم الجثّه ای از میان درختان بیرون آمده، فریاد زد: من همان جنّی هستم، الآن تو را هلاک می کنم تا ببینم کیست که تو را از چنگ من خلاصی دهد؟

این کلام را شنیدم، فی الفور ملهم شده، به فریادرس بیچارگان و نجات دهنده درماندگان، حضرت صاحب العصر و الزمان - عجل الله فرجه - متوسّل شده، به او گفتم: حضرت حجّت - عجل الله فرجه - را نجات خواهد داد. تا این حرف را گفتم، جوان سیدی را مقابل خود دیدم که عمامه سبز مولوی مانند، در سر و طبرزینی در دست داشت. آن آقا طبرزین خود را به من داده، فرمود: این اژدها را بکش!

عرض کردم سیدی! من از خوف و دهشت، رمقی در اعضای خود نمی یابم، چه رسد که بتوانم طبرزین به کار برم.

خود آن جناب، نزدیک رفته، به ضرب طبرزین، سر آن نابکار را در هم کوبید، به درک فرستاد و فرمود: برو که از شر او خلاص شدی!

از ایشان سؤال کردم: شما کیستید؟

فرمود: تو، که را خواندی و به چه کسی متوسّل شدی؟

عرض کردم: به امام عصر - عجل الله فرجه - متوسّل شدم.

فرمود: من حجّت وقت و امام زمانم و از نظرم غایب شد. پس خداوند متعال را بر این نعمت عظمی بسیار شکر نمودم.

عَبْقَرِيَّة دوازدهم [جواب مدعیان مشاهده]

اشاره

بدان استادنا المحدث النوری- نور الله مرقده- در نجم ثاقب بابی در جمع بین قصص و حکایاتی که در عبقریه های این بساط مندرج شده، منعقد نموده؛ از این که صاحبان این حکایات نوعا و غالبا امام زمان علیه السلام را دیده اند و بین آن اخباری که در تکذیب کسی وارد شده که مدعی مشاهده آن بزرگوار در غیبت کبرا باشد.

از جمله آن ها خبری است که شیخ صدوق در کمال الدین (۱) یخ طوسی در کتاب غیبت (۲) شیخ طبرسی در احتجاج (۳) وایت کرده اند که توقیعی به سوی ابو الحسن سمری بیرون آمد که ای علی بن محمد سمری بشنو! خداوند اجر برادرانت را در تو بزرگ گرداند. به درستی که تو تا شش روز دیگر فوت خواهی شد، پس امر خود را جمع کن و به احدی وصیت مکن که بعد از وفات تو قائم مقام تو باشد. به تحقیق غیبت تامه واقع شد.

پس مگر بعد از اذن خدای تعالی طهوری نیست و این بعد از طول زمان، قساوت قلوب و پرشدن زمین از جور است و زود است که از شیعه من کسی می آید که مدعی مشاهده است، آگاه باشید هر کس مدعی پیش از خروج سفیانی و صیحه آسمانی مدعی مشاهده شود، کذاب و مفتری است و لا حول و لا قوه الا بالله العلی العظیم.

نیز در چند خبر دیگر به این مطلب اشاره فرموده اند و در آن کتاب مستطاب، کما هو الحق و الصواب بنا را بر صحت و اعتبار آن قصص و حکایات نهاده و از اخبار وارده

۱- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۵۱۶.

۲- الغیبه، ص ۳۹۵.

۳- الاحتجاج، ج ۲، ص ۲۹۷.

در تکذیب مدّعی مشاهده، جواب ها داده است.

این ناچیز خوش داشتم در این عبقریه، آن جواب ها را ضمن چند یاقوته برای خلّص اخوان به منصّه ظهور و عیان در آورم، اگرچه اجمال آن ها را در صبیحه هجدهم از عبقریه سوّم بساط سوّم نقل نموده ایم؛ فنقول.

[جواب اوّل] ۱ یاقوته

جواب اوّل: این خبر ضعیف و غیر آن، خبر واحداند که جز ظنّی از آن حاصل نشود و مورث جزم و یقین نباشد، پس قابلیت ندارد با وجدان قطعی معارضه کند که از مجموع آن قصص و حکایات پیدا می شود؛ هرچند از هر یک آن ها پیدا نشود، بلکه جمله ای از آن ها کرامات و خارق عاداتی را دارا بود که صدور آن ها از غیر آن جناب علیه السّلام ممکن نباشد. پس چگونه اعراض از آن ها به جهت وجود خبر ضعیفی که ناقل آن؛ یعنی شیخ طوسی در همان کتاب به آن عمل نکرده؛ چنان که کلام او در این مقام بیاید، چه رسد به غیر او، علمای اعلام از قدیم تا حال، امثال این وقایع را قبول دارند، در کتب ضبط فرموده اند، به آن استدلال کرده اند، اعتنا نموده اند و از یکدیگر گرفته اند و از هر ثقه مأمونی که به صدق کلام او اطمینان داشته اند، نقل امثال آن ها را از او تصدیق کرده اند؛ همان طور که در غیر این مقام با او می کردند، انتهی.

[جواب دوّم] ۲ یاقوته

جواب دوّم: شاید مراد از این خبر، تکذیب کسانی باشد که مدّعی مشاهده با ادّعی نیابت و رساندن اخبار از جانب آن جناب - صلوات الله علیه - به سوی شیعه هستند؛ چنان که سفرای خاص آن حضرت این ادّعا را در غیبت صغرا داشتند. در کتاب

بحار الانوار (۱) این جواب از علامه مجلسی است، کما لا یخفی.

[جواب سوم] ۳ یاقوته

جواب سوم: چیزی است که در قصه جزیره خضرا معلوم می شود. گذشت که زین الدین علی بن فاضل به سید شمس الدین عرض کرد: ای سید من! ما احادیثی از مشایخ خود از صاحب الامر علیه السلام روایت کردیم که آن حضرت فرمود: هر کس در غیبت کبرا بگوید مرا دیده به تحقیق، دروغ گفته، پس با این، چگونه در میان شما کسی هست که می گوید من آن حضرت را دیده ام؟

گفت: راست می گویی! آن حضرت این سخن را در آن زمان به سبب بسیاری دشمنان از اهل بیت خود و غیر ایشان از فراعنه زمان از خلفای بنی عباس فرموده، حتی شیعیان در آن زمان یکدیگر را از ذکر احوال آن جناب منع می کردند، اکنون زمان طول کشیده و دشمنان از او مأیوس گردیدند؛ بلاد ما از آن ظالمان و ظلم ایشان دور است و به برکت آن جناب، دشمنان نمی توانند به ما برسند... الخ.

این وجه که سید فرمود، در اکثر بلاد اولیای آن جناب علیه السلام جاری است.

[جواب چهارم] ۴ یاقوته

جواب چهارم: چیزی است که علامه طباطبایی بحر العلوم رحمهم الله در رجال خود، در ترجمه شیخ مفید، بعد از توقیعات مشهور که سابقا ذکر شد، به این عبارت فرموده: در امر آن ها به سبب وقوع آن ها در غیبت کبرا و جهالت شخصی که این توقیعات را رسانده و دعوی مشاهده از او اشکال می رود که بعد از غیبت صغرا منافی است و دفع این اشکال ممکن است به احتمال حصول علم به سبب دلالت قراین و مشتمل بودن

توقع بر اخبار از فتنه و شورش ها، جنگ های بزرگ و اخبار غیبی که جز خداوند و اولیای او کسی بر آن مطلع نمی شود؛ به این که ظاهر نماید مشاهده ای که ممنوع شده این است که امام علیه السّلام را مشاهده کند و در آن حالی که آن جناب را مشاهده می کند بداند او حجّت علیه السّلام است و معلوم نشد آورنده توقع، این مطلب را دعوی کرده باشد، انتهی؛

نیز گذشت ذکر اسباب اعتبار آن توقعات به نحوی که به ظاهر نمودن این احتمالات محتاج نباشد و هم چنین علّامه مذکور در فواید خود در مسأله اجماع فرموده: بسا برای بعضی از حفظه اسرار از علمای ابرار علم به قول امام علیه السّلام به عینه و بر وجهی که منافی امتناع رؤیت در مدّت غیبت نباشد، حاصل شود. پس از تصریح به نسبت آن قول به امام علیه السّلام متمکن نمی شود. پس آن قول را در صورت اجماع ابراز می کند تا میان اظهار حق و نهی از افشای مثل این سرّ جمع کرده باشد، در هر حال، شاید مراد ایشان از این کلام، وجه آینده باشد. (۱)

[جواب پنجم] ۵ یا قوته

جواب پنجم: چیزی است که باز علّامه مذکور در رجال بعد از کلام سابق فرموده که گواه است امتناع مشاهده را در شأن خواص منع شود؛ هر چند ظاهر اخبار به سبب دلالت عقل و دلالت بعضی از آثار بر آن دلالت دارد، انتهی.

شاید مراد از آثار، همان وقایع سابق است که از جمله آن ها وقایع خود ایشان بود یا خبری است که حضینی در کتاب خود و به اسناد خود از حضرت امیر المؤمنین علیه السّلام نقل کرده که فرمود: صاحب الامر علیه السّلام ظاهر می شود و برای احدی در گردن او بیعت، عهد، عقد و ذمه ای نیست و تا وقت ظهورش از خلق پنهان می شود.

راوی عرض کرد: یا امیر المؤمنین علیه السّلام! پیش از ظهورش دیده نمی شود؟

فرمود: بلکه وقت مولدش دیده می شود و براهین و دلایل او ظاهر می شود و چشم های عارفین او را به فضل اش می بینند که شاکرین کاملین اند و به کسانی را که در او شک دارند، بشارت می دهند.

یا مراد مثل خبری است که شیخ کلینی و نعمانی و شیخ طوسی به اسانید معتبر از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده اند که فرمود: لابد است برای صاحب این امر از غیبت و لابد است برای او در غیبتش از عزلت و یأس و وحشتی (۱) است؛ یعنی با استیناس آن حضرت در غیبتش با سی نفر از اولیا و شیعیان خود، در عزلت از خلق وحشتی ندارد؛ چنان که شارحین احادیث از این عبارت فهمیدند و بعضی گویند: آن جناب پیوسته در سنّ سی سالگی است و صاحب این سن، هرگز وحشت نکند (۲) این معنی به غایت بعید است و ظاهر است این سی نفر که امام علیه السلام در ایام غیبت به ایشان انس می گیرد، باید در قرون و اعصار متبادل شوند، زیرا برای ایشان آن چه از عمر مقرر نشده، برای سید ایشان مقرر شده، پس در هر عصر باید سی نفر از خواص یافت شود که به فیض حضور فایز شوند.

نیز شیخ طوسی (۳) شیخ صدوق (۴) ابی جعفر محمد بن جریر طبری (۵) ه سندهای معتبر قصه علی بن ابراهیم بن مهزیار را روایت کردند و کیفیت رفتن او را از اهواز به کوفه، از آن جا به مدینه، از آن جا به مکه، تفحص او از حال امام عصر علیه السلام و رسیدن او در حال طواف خدمت جوانی که او را به همراه خود برد و نزدیک طایف در مرغزاری که رشک بهشت برین بود، به خدمت امام علیه السلام رسید.

به روایت طبری چون به خدمت آن جوان که یکی از خواص، بلکه از اقارب خاص بود، رسید، آن جوان به او گفت: چه می خواهی ای ابو الحسن؟

۱- ر. ک: الکافی، ج ۱، ص ۳۴۰؛ الغیبه، محمد بن ابراهیم نعمانی، ص ۱۸۸؛ بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۵۷.

۲- ر. ک: بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۳۲۰؛ مجمع البحرین، ص ۸۱.

۳- الغیبه، ص ۲۶۴-۲۶۳.

۴- کمال الدین و تمام النعمه، ص ۴۶۵.

۵- دلائل الامامه، ص ۵۴۰-۵۳۹.

گفت: امام محبوب از عالم را.

گفت: آن جناب از شماها محبوب نیست لکن بدی کردارهای شماها آن جناب را از شما محبوب کرده ... الخ.

در این کلام اشاره ای است به این که اگر کسی عمل بدی نداشته باشد و کردار و گفتار خود را از قذارات معاصی و آن چه منافی سیره اصحاب آن جناب است، پاک و پاکیزه کرده باشد، برای او از رسیدن خدمت آن جناب حجابی نیست و علمای اعلام و مهره فن اخبار و کلام نیز، به امکان رؤیت در غیبت کبرا تصریح فرموده اند.

سید مرتضی در تنزیه الانبیا در جواب آن که گفته: هرگاه امام غایب باشد به نحوی که احدی از خلق به خدمت او نرسد و به او منتفع نشود؛ پس چه فرقی میان وجود و عدم اوست؛ فرموده: اول چیزی که در جواب می گویم، این است که ما قطع نداریم احدی خدمت امام نمی رسد و بشری او را ملاقات نمی کند، این امری است که معلوم نشده و راهی به سوی قطع به آن نیست ... الخ.

نیز در جواب آن که گفته: هرگاه علت پنهان شدن امام، خوف از ظالمین و تقیه از معاندین باشد، این علت در حق موالیان و شیعیان او زایل است، پس واجب است بر ایشان ظاهر شود؛ بعد از جمله ای از کلمات فرموده: ما نیز گفتیم ممتنع نیست برای بعضی از اولیای خود ظاهر شود؛ از کسانی که از طرف شان، خوف ندارد و این امری است که نمی شود به نبودن آن قطع کرد و جز این نیست که هرکسی از حال خود خبر دارد و راهی برای او به سوی فهمیدن حال غیر خود نیست و در کتاب مقنع که مختصری در غیبت است، قریب به این مضمون را فرموده اند.

شیخ طوسی در کتاب غیبت (۱)ر مقام جواب از سؤال مذکور، بعد از ذکر کلماتی چند، فرموده: آن چه سزاوار است جواب داده شود از سؤالی که مخالف آن را نقل کرده این است که ما می گوئیم:

اول: بر پنهان بودن آن جناب از جمیع اولیای خود قطع نداریم، بلکه جایز است که

برای اکثر ایشان ظاهر شود و هیچ انسانی، جز حال نفس خویش را نمی داند.

اگر برای او ظاهر شد، شبهاتش رفع شده و اگر برای او ظاهر نشده، می داند آن جناب بر او ظاهر نشده و این به جهت امری است که راجع به او می باشد؛ یعنی برای مانعی است که در او است؛ هر چند به جهت تقصیری که از طرف او است آن را مفضلاً نمی داند... الخ.

کلام شیخ منتجب الدین در حکایت سی و چهارم و پنجم و پنجاه و چهارم گذشت و این که او سه نفر از علما را از جمله مشاهدین و سفرای آن جناب شمرد و نیز مثل آن در حکایت پنجاه و هفتم گذشت. از علامه و سید رضی الدین علی بن طاوس در چند جا از کتاب کشف المحجّه (۱)ه کنایه و تصریح، دعوای این مقام را کرده و در جایی از آن فرموده: بدان ای فرزند من، محمد! خدای تعالی الهام نماید آن چه را که آن را از تو خواسته و به آن از تو خوشنود می شود که غیبت مولای ما مهدی - صلوات الله علیه - که مخالف و بعضی مؤالف را متحیر نموده، از جمله ادله ثبوت امامت آن جناب و امامت آبای طاهرین اش - صلوات الله علیه - جده محمد و علیهم اجمعین - است، زیرا هر گاه بر کتب شیعه، و غیر شیعه، واقف شوی؛ مثل کتاب غیبت ابن بابویه، غیبت نعمانی، شفا و جلا و مثل کتاب ابی نعیم حافظ در اخبار مهدی، صفات او، حقیقت بیرون آمدن او و ثبوتش و کتاب هایی که در طرایف آن ها به آن ها اشاره کردیم، می یابی آن ها یا بیشتر آن ها را که پیش از ولادت آن جناب متضمن است که او به غیبت طولانی غایب خواهد شد، تا این که از امامت او بر می گردند بعضی از کسانی که به آن قایل بودند، پس اگر این غیبت را نکنند، در امامت پدران آن جناب و خودش طعنی خواهد بود.

بنابراین غیبت برای ایشان و برای آن حضرت، بر مخالفین او در اثبات امامت و صحّت غیبتش حجت شد؛ با آن که آن جناب علیه السلام بر نحو یقین با خدای تعالی حاضر است و جز این نیست آن که او را ملاقات نکرده، غایب شده؛ به جهت غیبت ایشان از

حضرت و در متابعت از او و از پروردگار عالمیان.

در جایی فرموده: اگر موافقت توفیق تو را برای کشف نمودن اسرار ادراک کردم؛ برای تو خبری از مهدی - صلوات الله علیه - را می شناسانم که بر تو مشتبّه نشود و به وسیله این، از دلیل های عقلی و روایات مستغنی شوی.

به درستی که آن جناب - صلی الله علیه - بر نحو تحقیق زنده و موجود و از کشف امر خود معذور است تا آن که تدبیر خداوند رحیم شفیق او را اذن دهد؛ چنان که عادت بسیاری از انبیا و اوصیا بر این جاری شده بود.

پس این را به نحو یقین بدان و آن را عقیده و دین خود بگردان! به درستی که پدر تو آن جناب را واضح تر و روشن تر از شناختن ضیای خورشید آسمان شناخته و در جایی بعد از این که کیفیت عرض حاجات به آن جناب را به فرزندش تعلیم می دهد، فرمود:

برای او ذکر کن که پدرت برای تو ذکر کرده، تو را به آن جناب وصیت کرده و تو را به اذن خداوند - جلّ جلاله - بنده او گردانده و این که من تو را به آن جناب معلق نمودم.

به درستی که جواب آن جناب - صلوات الله علیه - برای تو خواهد آمد و از چیزهایی که به تو می گویم، ای فرزندم محمد! خداوند - جلّ جلاله - عقل و قلب تو را از تصدیق اهل صدق و توفیق در معرفت حق، پر نماید، این که خداوند - جلّ جلاله - جواب مولای ما مهدی - صلوات الله علیه - را بر تو بشناساند بر حسب قدرت و رحمت او است.

از آن جمله است، آن چه محمد بن یعقوب کلینی در کتاب رسایل از شخصی روایت نموده که گفت: به سوی ابی الحسن علیه السلام نوشتم: شخصی دوست دارد با امام خود راز گوید، آن چه را که دوست دارد با پروردگار خود گوید.

گفت: آن گاه نوشت: اگر برای تو حاجتی باشد، لب های خود را حرکت ده، به درستی که جواب آن به تو می رسد. (۱)

از آن جمله است آن چه سعید بن هبه الله راوندی در کتاب خرائج (۱) وایت کرده که گفت: علی بن محمد علیهما السّلام به من گفت؛ هرگاه اراده کردی از مسأله ای سؤال کنی، آن را بنویس و نوشته را زیر مصلای خود بگذار، ساعتی آن را مهلت داده، آن گاه آن را بیرون بیاور و در آن نظر نما!

گفت: پس کردم و جواب سؤالم را در آن که تویع شده بود، یافتم. به تحقیق برای تو بر این تنبیه اقتصار کردم، برای کسی که خداوند - جلّ جلاله - عنایت خود را به او و تمام احسانش را به سوی او اراده نموده و راه به سوی امام تو باز است.

شیخ محقق جلیل، شیخ اسد الله شوشتری کاظمینی در کتاب کشف القناع، ضمن اقسام اجماع غیر از اجماع مصطلح معروف، می فرماید: سوّم از آن ها این که برای یکی از سفری امام غایب - عجل الله فرجه - علم به قول امام به جهت نقل کردن مثل او، برایش، در نهانی یا به سبب تویع و مکاتبه و یا به شنیدن از خود آن جناب، شفاها حاصل شود بر وجهی که با امتناع رؤیت در زمان غیبت منافعی نباشد یا آن علم، برای بعضی از جمله اسرار ایشان حاصل شود و تصریح کردن به آن چه بر آن مطلع شده برای او ممکن نباشد و آشکارا نسبت دادن آن قول به امام علیه السّلام و اتکال در ابراز مدّعی خود به غیر اجماع از ادله شرعی به جهت موجود، نه بودن آن ها.

پس در این هنگام، برای او جایز است، - اگر به اخفا مأمور نباشد یا به اظهار، مأمور باشد، نه به نحوی که فاش شود - این که آن قول را در مقام احتجاج به صورت اجماع ابراز کند؛ به جهت ترس از ضایع شدن آن قول و جمع میان امثال امر به اظهار حقّ به قدر امکان و امثال نهی از افشای مثل آن قول برای غیر اهلس از ابنای زمان.

امّا در حجّت بودن این اجماع برای خودش شکی نیست؛ به جهت عملش به قول امام علیه السّلام و امّا برای غیرش، به جهت کشف اجماع او از قول امام علیه السّلام، غایت آن که او قول امام را به طریقی استکشاف نموده که ثابت نشده، بعد از حصول وصول به آن چه حجّیت اجماع بر آن معلق بود، نقضی در این نیست و به رأی صحّت این وجه و امکان

او، شواهدی است که بر آن دلالت می‌کند.

از جمله آن‌ها بسیاری از زیارات و آداب و اعمال معروفه است که میان امامیه متداول شده و ظاهراً مستندی نه از اخبار ایشان و نه از کتب قدمایشان ندارد که بر آثار ائمه علیهم السّلام و اسرار ایشان واقف هستند و اماره ای نیست که شهادت دهد منشأ آن‌ها اخبار مطلقه است یا وجوه اعتباری که به نظر مستحسن می‌آید که ایشان را بر انشاء، ترتیب آن‌ها، اعتنا به جمع کردن و تدوین آن‌ها داعی شده باشد؛ چنان که در جمله ای از آن‌ها ظاهر است.

بلی، در ورود اخبار در بعضی از آن‌ها مضایقه نداریم و از جمله آن‌هاست آن چه والد علامه و ابن طاوس از سید کبیر عابد، رضی الدین محمد بن محمد بن محمد آوی روایت کردند تا آخر آن چه گذشت، از آن جمله است قصّه جزیره خضرای معروف که در بحار و تفسیر الائمه علیهم السّلام و غیر آن مذکور است، از آن‌هاست چیزی که علی بن طاوس در سرداب شریف شنیده و از آن جمله است آن چه به محمد بن علی علوی حسینی تعلیم فرمود تا آخر آن چه گذشت و غیر این‌ها.

شاید این مطلب نیز در بسیاری از اقوال قاعده باشد که قایل آن‌ها معلوم نیست، پس چنین باشد که مطلع بر قول امام علیه السّلام چون آن قول را دید، با آن چه امامیه یا معظّم ایشان بر آن مستقرّ شده اند، مخالف است و از اظهار آن به نحوی که به او رسیده، متمکّن نیست و می‌ترسد حق ضایع شود و از میان برده، آن قول را یکی از اقوال امامیه قرار می‌دهد و بسا خود بر آن اعتماد می‌کند و به جهت نبودن ادلّه ظاهره برای اثبات آن بدون تصریح به دلیل، به آن فتوا می‌دهد و شاید آن چه ذکر شد، دلیل باشد برای آن چه از بعضی مشایخ ما رسیده؛ از اعتبار این قسم از اقوال یا تقویت آن‌ها به حسب امکان، نظر به این که احتمال دهد آن قول، قول امام علیه السّلام است که آن را میان علما القا فرموده تا بر خطا جمع نشوند و جز به نحو مذکور برای القای آن در این حال، راهی نیست، انتهى. (۱)

مناقشاتی در این کلمات هست که محلّ ذکر آن ها نیست و به اصل مقصود؛ یعنی نسبت امکان رؤیت در غیبت کبرا به همه اقسام آن برای بعضی علمای اعلام مضرّ نیست؛ چنان که از کلمات مذکور و غیر آن ها معلوم شد که نقلش موجب تطویل است.

[جواب ششم] ۶ یا قوته

جواب ششم: آن چه مخفی و مستور است، بر انام مکان و مستقرّ آن جناب علیه السّلام است، پس برای احدی راهی به سوی آن نیست، بشری به آن جا نمی رسد و کسی حتّی خاصّیان و موالیان و فرزندان آن جناب آن را نمی داند. لذا ملاقات و مشاهده آن جناب در اماکن و مقامات منافات ندارد که پاره ای از آن ها ذکر شد و ظهور آن حضرت نزد مضطرّ مستغیث، به آن جناب ملتجی شده و از همه اسباب و والد در وادی شبّهات و حیران در مهالک خلوات منقطع شده؛ چنان که گذشت اجابت ملهوف و اغاثه مضطرّ، یکی از مناصب آن جناب است،

مؤید این احتمال خبری در کافی است که از اسحاق بن عمّار مروی است که گفت؛ ابو عبد الله علیه السّلام فرمود: برای قائم علیه السّلام دو غیبت است یکی از آن ها کوتاه است و در دیگری کسی جز خاصّه ای از موالیانش مکان آن جناب را نمی داند. (۱) شیخ طوسی (۲) شیخ نعمانی در کتاب غیبت (۳) و به سند معتبر از مفضل بن عمر روایت کردند که او گفت: شنیدم ابو عبد الله علیه السّلام می فرماید: به درستی که برای صاحب این امر، دو غیبت است؛ یکی از آن ها طول می کشد، تا این که بعضی می گویند مرد، بعضی می گویند کشته شد، بعضی می گویند رفت، تا این که جز چند نفری از اصحابش کسی بر امر او باقی نمی ماند و احدی از فرزندان او بر موضع او مطلع نمی شود، مگر آن که مشغول خدمت و متولّی امور او است.

۱- الکافی، ج ۱، ص ۳۴۰.

۲- الغیبه، ص ۱۶۲.

۳- الغیبه، محمد بن ابراهیم نعمانی، ص ۱۷۱.

شیخ نعمانی از اسحاق بن عمّار روایت کرده، گفت: شنیدم ابو عبد الله جعفر بن محمد علیهما السّلام می فرماید: برای قائم علیه السّلام دو غیبت است؛ یکی از آن ها طولانی و دیگری کوتاه است؛ در یکی خاصّه شیعیان به مکان او عالم اند و در دیگری خاصّه موالیان او در دینش به مکان او عالم نیستند. (۱) مخفی نماند که این خبر اسحاق، همان خبر اسحاق مروی در کافی است، در بعضی نسخ چنان است که ذکر کردیم و در بعضی مطابق نسخه کافی است و به هر نسخه در خبر جواب از اصل مقصود است! چه بنابر خبر کافی دلالت دارد بر آن که خاصان از موالیانش در غیبت کبرا به مستقرّ و مکان آن جناب عالم اند، پس مؤیّد جواب پنجم باشد و بنابر بعضی نسخ نعمانی، مراد آن خواهد بود که خاصان در آن وقت به محلّ اقامت آن حضرت عالم نیستند، پس مشاهده و رؤیت را در اماکن دیگر نفی نکند و در قصص گذشته، قصّه ای نبود که بر ملاقات احدی، آن جناب را در آن محل دلالت کند. و الله تعالی هو العالم.

[جوابی دیگر]

جواب متین للأصغاء قمین در دار السلام عراقی در مطلب دوّم از فصل پنجم فصول مقدمه کتاب که در امکان رؤیت آن بزرگوار در زمان غیبت است، چنین فرموده: مراد از آن زمان، غیبت کبرا است، امّا زمان غیبت صغرا که آن، زمان ولادت تا زمان انقضای سفارت است؛ در امکان رؤیت، بلکه در وقوع آن، الی ما شاء الله، اشکالی نیست و بدان: منشأ اشکال در این مجال، بعضی اخبار است؛ مثل توقیع شریف که برای ابی الحسن علی بن محمد سمری آخرین سفیر، بیرون آمد و بعد از وفاتش غیبت کبرا، واقع و باب سفارت بسته شد.

سپس توقیع شریفی که از نجم ثاقب نقل نمودیم، ذکر فرموده، تا آن که گفته: مثل

اخباری که در ذکر اسم آن است که شخص او دیده نشود و ذکر اسمش نشاید و مثل اخباری که در باب غیبت وارد شده که آن حضرت مردم را می بیند ولی مردم او را نبینند.

نیز مثل خبر مظفر علوی از حضرت رضا علیه السّلام که فرمود: خضر علیه السّلام از آب حیوان آشامید. پس او زنده باشد و نمیرد تا در صور دمیده شود، او نزد ما آید و بر ما سلام کند، ما صوت او را می شنویم ولی شخص او را نمی بینیم، او در هر جا که نامش برده شود، حاضر می شود؛ هر کس نام او را برد، بر او سلام می کند، او در موسم حج حاضر گردد و مناسک حج را به جا آورد، در عرفات بایستد و دعای مؤمنین را آمین گوید، زود باشد که خدا او را مونس قائم ما نماید و وحشت و وحدت قائم ما را به وسیله او دفع کند و مثل جمیع اخبار غیبت، زیرا معنی غیبت آن است که از جمیع نظرها غایب باشد و اگر یک نفر هم او را ببیند، صدق نکند که از همه نظرها غایب است. بعد از تأمل، انصاف آن است که این اخبار بر عموم نفی رؤیت از جمیع مردم در جمیع اعصار دلالت نکند تا با وقوع رؤیت برای مردم در بعض اعصار منافی باشد.

اما اجمالا؛ پس به سبب آن که شک و شبهه ای نیست که آن حضرت خدام و غلامان، بلکه عیال و اولاد داشته باشد، زیرا به علاوه آن که در خبر مفضل که ان شاء الله بعد از این مذکور شود، تصریح شده مباشرین امور خدام او، او را می بینند و حیات و بقای انسان، بدون آن ها متعسّر و بدون بعض دیگر، متعذّر است و مباشرت انسان در جمیع مقدمات زندگی خود در عادت نشاید و غیبت، از این نوع کارکنان هم چنین باشد، مگر آن که مراد از غیبت این باشد که دیده شود ولی شناخته نشود، این نیز با ظاهر اخبار غیبت و نفی مشاهده و رؤیت منافی است، زیرا چنین کسی را مجهول و غیر معروف گویند؛ نه غایب و غیر مشاهده. پس با آن که آن حضرت از خدام و غلامان و کسان خود غایب و غیر مشاهده نباشد، دلالت این اخبار بر عموم نفی رؤیت و مشاهده، تمام و بدون آن، استدلال نشود، زیرا کسی نفی رؤیت و مشاهده را از بعضی انکار نمی کند.

امّا تفضیلاً؛ پس جواب استدلال به توقیع شریف که در این خصوص، آن عمده دلیل سیاق است، این است که آن به قرینه وقوع آن، در منع از تعیین وصی و قائم مقام آن است که مراد از دعوای مشاهده، در خصوص سفارت و وکالت باشد؛ یعنی زود باشد که بعضی شیعیان من از جانب من ادّعی وکالت کنند و بگویند ما او را مشاهده می کنیم و امر و نهی اش را می شنویم؛ چنان که نواب سابقین بودند.

مؤید این کلام، آن است که می فرماید: مدّعی مشاهده، کذاب و افتراگو باشد، زیرا اگرچه بر دعوای مشاهده بدون دعوای وکالت صدق کند، افترا صدق نکند، چرا که افترا آن باشد که کاری را مثل استنابه و توکیل و نحو آن، به کسی نسبت بدهی که نکرده باشد.

و بالجمله، مراد از این توقیع، دعوی مشاهده در امر سفارت باشد، چنان که جمعی بعد از وفات سمری بر وجه کذب و افترا مدّعی بابت و سفارت شدند. ان شاء الله تعالی حالات ایشان خواهد آمد.

علامه مجلسی رحمه الله نیز بعد از ذکر این توقیع، به این وجه تصریح کرده، می گوید: این خبر با اخبار رؤیت منافات ندارد.

امّا اخبار دیگر، مراد به آن ها غیبت و استتار از غالب مردم نه همه ایشان می باشد؛ همان طور که به ملایکه و جنّ غایب از انظار گویند؛ با آن که بعضی از انبیا، بعضی از ملایکه را دیده اند و بعضی از مردم برخی از جنّ را دیده و می بینند.

همچنین خضر را غایب گویند و دیده شده، به علاوه ظاهر این اخبار آن است که دیده نمی شود با آن که اخبار بسیاری بر این دلالت دارد که می بینند ولی نمی شناسند؛ مثل خبر سدیر صیرفی از حضرت صادق علیه السلام که فرمود: برادران یوسف با آن که عقلا و اسباط و اولاد انبیا بودند، بر یوسف وارد شدند، با او مکالمه و مراوده و معامله کردند ولی او را شناختند، تا آن که خود را به آن ها شناسانید، آن وقت او را شناختند، پس این امّت چرا انکار می کنند که خدا اراده کند، زمانی حجّت خود را از ایشان مستور کند.

یوسف، سلطان مصر بود و میان او و پدرش هجده منزل مسافت بود؛ اگر خدا

می خواست مکان او را بنماید، می توانست، این امت چرا انکار می کنند که خدا با حجت خود، همان کند که با یوسف کرد، به این که حق امام مظلوم شما را غصب کنند، میان مردم تردد کند، در بازارهای ایشان راه رود و بر فرش هایشان پا گذارند ولی او را نشناسند تا وقتی که خدا اذن دهد خود را بشناساند؛ چنان که به یوسف اذن داد. مصداق این مطلب اخباری است که دلالت می کند بر این که احدی از شیعیان آن حضرت نباشد، مگر آن که او را دیده اند، لکن نشناخته اند، یا ببینند ولی نشناسند.

مؤید این، آن است که سید متقی حاج میرزا محمد رازی مجاور نجف که ان شاء الله تعالی ذکر او در عداد اشخاصی که آن حضرت را دیده اند، بیاید؛ مذکور نمود: آن حضرت را در خواب دید که به او فرمود: من به دیدن تو آمدم، وقتی از مشهد رضا علیه السلام به آن بالاخانه مراجعت کرده بودی، لکن مرا نشناختی.

به علاوه ظاهر این روایات، با اخبار صریحه ای از جماعت بسیار از ثقات اصحاب و غیرهم معارضه نمی کند؛ چنان که ان شاء الله بعد از این مذکور شود که خدمت آن حضرت فایز گشته اند، خواه آن که در وقت ملاقات او را شناخته باشند یا بعد از مفارقت از قراین دانسته اند او بوده و این جماعت از حد تواتر افزون اند.

پس لاعلاج باید از ظواهر این اخبار - اگر آن ها را در ظاهر عموم بدانیم - دست برداریم؛ چه جای آن که ظاهر نباشد؛ چنان که از تلامذه سید بحر العلوم رحمه الله که ذکر او در عداد اشخاصی که آن حضرت را دیده اند، ان شاء الله مذکور خواهد گردید. نقل کرده: پهلوی سید نشسته بودم، سید قلیانی نعل جیری در دست داشت و می کشید. یکی از حضار از او پرسید: آیا در این اعصار رؤیت حضرت حجت ممکن است؟

سید سر برداشت و فرمود: ظاهر بعض اخبار آن است که مدعی مشاهده، کاذب است. بعد آن سر به زیر انداخت و آهسته فرمود: کیف و قد ضمّنی الی صدره؛ چگونه نتوان او را دید، حال آن که مرا به سینه خود چسباند.

بالجمله با تواتر اخبار ثقات مقرون به معجزات، کرامات و خوارق عادات، شبهه در امکان رؤیت، بلکه در وقوع آن، بی موقع می باشد، انتهی.

این ناچیز گوید: ممکن است در جمع میان این توفیق شریف و اخبار دیگر که قریب المضمون به آن است از نفی مشاهده، بیان قصص و حکایات منقول در مشاهده به این که گفته شود این توفیق و اخبار، در نفی مشاهده به ظاهر خود باقی باشند و با آن چه نزد ایشان متحقق الوقوع است، منافات هم ندارد از صحت تشرّف خدمت آن امام عالمیان، برای بعضی از اتقیا، صلحا و ابرار که به مجاهده نفسانی قابلیت و استعداد لقای آن بزرگوار، برایشان حاصل شده باشد و آن مقتدای عالمیان صلاح دانسته باشد به مصالح عامّه یا خاصّه نور جمال خود را برایشان ظاهر سازد یا مصلحت بداند آن شخص را نزد خود بطلبد.

فرق است بین آن که مکلفین من عند انفسهم مدعی رؤیت آن نور الهی شوند و بین آن که آن حجّت خدا- صلوات الله علیه- مصلحت را در آن بداند که شخصی از ایشان را من عند نفسه- صلوات الله علیه- خدمت خود احضار کند و یا ظهور نفس مقدّسه خود را بر او مصلحت دانسته باشد.

اگرچه مدعی مشاهده اختراعا من عند انفسهم، کاذب و مفتری است؛ چنان که ظاهر بعضی اخبار است، لکن دلیلی بر تکذیب و افترای تشرّف خدمت آن بزرگوار عالمیان، علی وجه المصلحه بارادته و طلبه، بلکه خلاف آن ثابت و محقق است و الفرق بین المقامین یحتاج الی لطف قریخه فتدبر.

[ایام مرتبط با حضرت]

ختم فیضه عام بدان استغاثه، التجا و توسّل به ساحت قدس ائمه هدی و لا سیما، حضرت بقیّه الله- عجل الله فرجه- مربوط به وقت و منوط به زمانی، دون زمانی نیست، چون رعیت مضطرّ، هر آن که به مولای با کتر و فرّ خود ملتجی و متوسّل شود، البتّه استغاثه و التجایش با ثمر خواهد بود، مع ذلک، بسیاری از اوقات توجّه و استغاثه و عمل به مراسم عبودیت، نسبت به ساحت قدس آن موالی، بیش از سایر اوقات مؤثر است؛

چنان که چندین وقت است که به صریح اخبار، توّسل به ساحت عزّ امام غایب از انظار، در آن ها مندوب الیه و مرغوب فیه است. استادنا للمحدّث النوری- نور اللّه مرقدہ- در نجم ثاقب، هشت وقت از آن ها را مشروحا و مفصّلا نقل نموده است.

این ناچیز در این مختصر و جیز به اشاره ای اجمالی به هریک از آن ها اکتفا می نمایم و طریق تفصیل را به حواله به آن سفر جلیل هدایت انتما، می گشایم.

پس می گوئیم:

اوّل: شب قدر که به سبب نزول روح، شب بروز، ظهور، قدر، منزلت، هیمنت، سلطنت، عظمت و جلالت امام عصر علیه السّلام است، و آن قدر ملایکه برای تقدیر امور سال عباد بر آن جناب وارد می شود که جای بر زمین تنگ شود؛ چنان که در اخبار بسیار رسیده است.

در تفسیر علی بن ابراهیم (۱)ه چند سند معتبر از حضرت باقر و صادق و کاظم علیهم السّلام روایت کرده که در تفسیر آیه مبارکه *فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ* (۲)رمودند: خداوند هر امری را از حقّ و باطل تقدیر می کند و آن چه در این سال می شود و بدا و مشیّت برای خداوند است که آن چه را بخواهد، پیش اندازد و آن چه را بخواهد از آجال، ارزاق، بلایا، اعراض و امراض، تأخیر نماید، آن چه را بخواهد در آن ها زیاد کند و آن چه را بخواهد، کم کند و آن را به رسول خدا صلی اللّه علیه و آله و به امیر المؤمنین علیه السّلام می دهد و امیر المؤمنین علیه السّلام آن را به ائمه علیهم السّلام می دهد، تا این که آن به صاحب الزمان علیه السّلام می رسد و در آن، بلا، مشیّت، تقدیم و تأخیر را شرط می کند.

دوّم: روز جمعه که از چند جهت به امام عصر علیه السّلام تعلق دارد؛ یکی آن که ولادت با سعادت آن جناب در آن روز بوده، چنان که در باب اوّل ذکر شد.

دیگر آن که ظهور موفور السرور آن حضرت در آن روز خواهد بود و ترقّب و انتظار فرج در آن روز بیشتر از روزهای دیگر است؛ در جمله ای از اخبار به آن تصریح

۱- تفسیر القمی، ج ۲، ص ۲۹۰.

۲- سوره دخان، آیه ۴.

شده. در زیارت مختصّه به آن جناب در روز جمعه است که «یا مولای یا صاحب الزّمان صلوات الله علیک و علی آل بیتک هذا یوم الجمعة و هو یومک فالمتوقّع فیه ظهورک و الفرج فیه للمؤمنین علی یدیک...»^(۱) آخر آن چه بیاید.

ای آقای من، ای صاحب الزمان علیه السّلام که درود خداوندی بر تو و بر اهل بیت تو باد! این، روز جمعه و روز توست که ظهور تو در آن انتظار کشیده می شود، فرج مؤمنین بر دست جناب تو است و من در آن میهمان و پناه آورده به تو هستم و تو ای آقای من! کریمی، از اولاد بزرگواران و به پناه دادن مأمور هستی، پس مرا مهمانی کن و پناه ده!

سوم: روز عاشورا که روز سرافرازی حضرت حجت علیه السّلام از جانب خداوند عزّ و جلّ به لقب قائم علیه السّلام است. شیخ جعفر بن محمد بن قولویه در کامل الزیاره^(۲) از محمد بن حرمان روایت کرده که گفت: حضرت صادق فرمود: چون امر حسین بن علی علیهما السّلام واقع شد، ملائکه به سوی خداوند عزّ و جلّ ناله و فریاد کردند و گفتند: ای پروردگار ما! با حسین برگزیده تو و پسر پیغمبر تو چنین می کنند.

فرمود: خداوند ظلّ قائم علیه السّلام را برای ایشان واداشت و فرمود: به وسیله او؛ از آن ها که بر حسین ظلم کردند، انتقام می کشم.

چهارم: از وقت زرد شدن آفتاب تا غروب آن از هر روز. بنا بر تقسیم علما هر روز را از مطلع فجر تا غروب آفتاب به دوازده بخش تقسیم کردند، به نحوی که به حسب فصول، فرقی نکند و هر قسم به امامی منسوب است.

سید جلیل، علی بن طاوس در کتاب امان الاخطار^(۳) رموده: ما در کتاب مودعه فی ساعات اللیل و النهار ذکر کردیم، هر ساعتی از روز، مختصّ به یکی از ائمه اطهار علیهم السّلام است و برای او دو دعاست؛ یکی را از خطّ جدّم ابی جعفر طوسی رحمه الله و دیگری را از خطّ ابن مقله نقل کردیم و هریک از آن امامان به مقتضای روایات برای

۱- مفاتیح الجنان، ص ۶۰.

۲- ر. ک: الکافی، ج ۱، ص ۴۵۶؛ الامالی، شیخ طوسی، ص ۴۱۸؛ بحار الانوار، ج ۴۵، ص ۲۲۱ و ج ۵۱، ص ۶۸؛ اللهوف فی قتلی الطفوف، ص ۷۴.

۳- الامان من الاخطار الاسفار، ص ۱۰۱-۱۰۲.

ساعت خود مثل نگاهبان و حامی هستند.

ساعت اول برای مولای ما، علی - صلوات الله علیه - است و تا دوازدهم شمردند که برای مولای ما، مهدی - صلوات الله علیه - است و انسان در هر ساعتی از آن ساعات دعا کند به آن چه از دعوات مخصوص او است، چه روز کامل تابستان باشد یا روز زمستان، زیرا دعاها به دوازده قسمت تقسیم می شود؛ مقدار روز به مقتضای اخبار هر چه باشد.

بنابراین حال اگر بیرون رفتن تو برای سفر در ساعتی اتفاق افتاد که یکی از ائمه علیهم السیلام به آن حمایت کننده اند و خداوند ایشان را سبب نجات قرار داده، پس بگو خداوندا مولای من، فلانی - صلوات الله علیه - را برسان و اسم آن امام را ببرد که ما بر او سلام می فرستیم و این که به سبب اقبال جناب تو بر او متوجه می کنیم در این که نگاهبانی به او، حمایت و سلامتی و کمال سعادت ما بوده باشد و ضمان آن به امر تو بر او باشد، به هر طرف که توجه کنیم در ساعتی که او را مثل نگاهبان در آن ساعت گرداندی.

می گویم: هرگاه در منزلی فرود آمدی در ساعتی که مختص به یکی از ایشان است، آیا از آن منزل کوچ کردی، پس بر آن امام سلام کن به آن چه تو را به او نزدیک کند و به او خطاب کن در ضمانت آن چه در ساعت او حادث می شود، پس اگر خداوند نمی خواست، این را از تو دلاصلت نمی کرد و چون به این عمل کردی، خداوند عز و جل تو را به سوی خود هدایت می کند و حرکات و سکنتات تو در سفر برای خانه آخرت عبادت و سعادت می شود، انتهى.

چون کتاب امان موضوع برای آداب سفر بود، لذا به آن چه متعلق به اوست، اقتصار فرمود و آن چه فرموده، در هر شغل و کار دنیوی و اخروی جاری است که آدمی خواسته در آن شروع کند و هر کس طالب آن دعا باشد، به نجم ثاقب رجوع نماید.

پنجم: عصر روز دوشنبه.

ششم: عصر روز پنج شنبه که در آن دو وقت، اعمال عباد بر امام عصر علیه السیلام عرض می شود؛ چنان که در عصر هر امامی، بر آن جناب عرض می شد و در زمان حضرت

رسول صلی الله علیه و اله بر آن جناب. اخبار در این باب بسیار است و در غالب آن، به عصر تصریح نشده، لکن در بعضی دیگر، اشاره شده و موافق با اعتبار است.

شیخ طبرسی رحمه الله در تفسیر مجمع البیان (۱) یل آیه شریفه وَ قُلِ اعْمَلُوا فَمَا يَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَ رَسُولُهُ وَ الْمُؤْمِنُونَ (۲) فته: اصحاب ما روایت کردند اعمال امت در هر دوشنبه و سه شنبه بر پیغمبر صلی الله علیه و اله عرض می شود، پس آن ها را می شناسند و هم چنین بر ائمه هدی علیهم السّلام عرض می شود، پس آن ها را می شناسد و مقصود از قول خداوند؛ و المؤمنون ایشان هستند.

از غرایب آن که شیخ ابو الفتوح رازی در تفسیر خود فرموده: در اخبار آمده: هر شب دوشنبه و پنج شنبه اعمال امت را بر رسول خدا صلی الله علیه و اله و بر ائمه علیهم السّلام عرض می کنند و مراد از مؤمنان، امامان معصوم باشد. (۳) هفتم: شب و روز نیمه شعبان که ولادت با سعادت آن جناب علیه السلام در آن بوده و خداوند این نعمت عظیم را در آن به بندگانش عطا فرموده، پس سزاوار است تعظیم این شب به جهت ولادت آن حضرت نزد مسلمین بوده باشد که به حقوق امامت او معترف اند به اندازه آن چه جدّ او محمد- صلوات الله علیه و آله- ذکر فرمود و اهل سعادت از امت خود را به او بشارت داده، چنان که اگر مسلمانان را ظلمت فرا می گرفت و لشکر دشمنان برایشان مشرف می شدند، نحوست گناهانشان به ایشان احاطه می کرد.

پس خدای تعالی مولودی را پدیدار می کرد که ایشان را از ذلّ عبودیت منفک می کرد، هر دست بسته را از حقّ خود متمکن می کرد و به هر نفسی چیزی را عطا می کرد که به جهت سابقه اعمال خود مستحقّ بود و در مغارب و مشارق برای خلائق بساطی می گسترانید که اطراف آن یکسان، الطاف آن بی پایان و اوصاف آن، نیک و پسندیده، جمیع را بر آن می نشانند؛ نشانند والد مهربان، اولاد عزیز خود را، یا نشانند

۱- مجمع البیان فی تفسیر القرآن، ج ۵، ص ۱۱۹.

۲- سوره توبه، آیه ۱۰۵.

۳- ر. ک: وسائل الشیعه، ج ۱۶، ص ۱۱۲.

پادشاه کریم رحیم، زیردستان خود را و بنمایاند به ایشان از مقدمات، آیات مسرت و نشان نیکی هایی در دار سعادت بی زوال چیزی بنمایاند که حاضر آن برای غایب از آن شهادت دهد و گردن ها و دل ها را به سوی طاعت بخشنده آن ها بکشاند.

هشتم: روز نوروز که روز ظهور و ظفر امام عصر علیه السّلام بر دجّال است؛ جمال السالکین، احمد بن فهد حلّی در مهذب البارع فرموده: مولا- السید المرتضی العلامه بهاء الدین علی بن عبد الحمید نسابه- دامت فضایله- به اسناد خود از معلی بن خنیس از حضرت صادق علیه السّلام خبر داد که فرمود: روز نوروز، روزی است که پیغمبر صلی الله علیه و اله در غدیر خم برای امیر المؤمنین علیه السّلام عهد گرفت. پس به ولایت او اقرار نمودند.

خوشا به حال کسی که بر آن ثابت بماند و وای بر کسی که آن عهد را بشکند، آن روزی است که رسول خدا صلی الله علیه و اله علی علیه السّلام را به وادی جنّ فرستاد و از ایشان عهد و موثیق گرفت، آن روزی است که در آن به اهل نهر و ان ظفر یافت و ذو الشدیه را کشت و آن روزی است که در آن روز، قائم ما اهل البیت و ولات امر ظاهر می شود و خداوند بر دجّال ظفر می دهد. پس او را بر کناسه کوفه بردار می کشد و هیچ نوروزی نیست، مگر آن که ما در آن، فرج را انتظار می کشیم، زیرا آن روز، ایام ماست که فرس آن را محافظت نمودند و شما؛ یعنی عرب، آن را ضایع نمودید ... الخ.

این بود اجمال آن چه در نجم ثاقب مذکور است.

بعون الله و توفیقه قد تمّ تحریر هذا البساط فی الثانی عشر من شهر شوال المکرم من شهر سنه ۱۳۶۳ بید العبد المحتاج إلى ربّه الغنی، محمّد علی.

بسمه تعالی

هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

آیا کسانی که می‌دانند و کسانی که نمی‌دانند یکسانند؟

سوره زمر / ۹

مقدمه:

موسسه تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان، از سال ۱۳۸۵ هـ. ش تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن فقیه امامی (قدس سره الشریف)، با فعالیت خالصانه و شبانه روزی گروهی از نخبگان و فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

مرامنامه:

موسسه تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان در راستای تسهیل و تسریع دسترسی محققین به آثار و ابزار تحقیقاتی در حوزه علوم اسلامی، و با توجه به تعدد و پراکندگی مراکز فعال در این عرصه و منابع متعدد و صعب الوصول، و با نگاهی صرفاً علمی و به دور از تعصبات و جریانات اجتماعی، سیاسی، قومی و فردی، بر مبنای اجرای طرحی در قالب «مدیریت آثار تولید شده و انتشار یافته از سوی تمامی مراکز شیعه» تلاش می نماید تا مجموعه ای غنی و سرشار از کتب و مقالات پژوهشی برای متخصصین، و مطالب و مباحثی راهگشا برای فرهیختگان و عموم طبقات مردمی به زبان های مختلف و با فرمت های گوناگون تولید و در فضای مجازی به صورت رایگان در اختیار علاقمندان قرار دهد.

اهداف:

۱. بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البیت علیهم السلام)
۲. تقویت انگیزه عامه مردم بخصوص جوانان نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی
۳. جایگزین کردن محتوای سودمند به جای مطالب بی محتوا در تلفن های همراه، تبلت ها، رایانه ها و ...
۴. سرویس دهی به محققین طلاب و دانشجو
۵. گسترش فرهنگ عمومی مطالعه
۶. زمینه سازی جهت تشویق انتشارات و مؤلفین برای دیجیتالی نمودن آثار خود.

سیاست ها:

۱. عمل بر مبنای مجوز های قانونی
۲. ارتباط با مراکز هم سو
۳. پرهیز از موازی کاری

۴. صرفا ارائه محتوای علمی

۵. ذکر منابع نشر

بدیهی است مسئولیت تمامی آثار به عهده ی نویسنده ی آن می باشد .

فعالیت های موسسه :

۱. چاپ و نشر کتاب، جزوه و ماهنامه

۲. برگزاری مسابقات کتابخوانی

۳. تولید نمایشگاه های مجازی: سه بعدی، پانوراما در اماکن مذهبی، گردشگری و...

۴. تولید انیمیشن، بازی های رایانه ای و ...

۵. ایجاد سایت اینترنتی قائمیه به آدرس: www.ghaemiyeh.com

۶. تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و...

۷. راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی

۸. طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و...

۹. برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم (مجازی)

۱۰. برگزاری دوره های تربیت مربی (مجازی)

۱۱. تولید هزاران نرم افزار تحقیقاتی قابل اجرا در انواع رایانه، تبلت، تلفن همراه و... در ۸ فرمت جهانی:

JAVA.۱

ANDROID.۲

EPUB.۳

CHM.۴

PDF.۵

HTML.۶

CHM.۷

GHB.۸

و ۴ عدد مارکت با نام بازار کتاب قائمیه نسخه :

ANDROID.۱

IOS.۲

WINDOWS PHONE.۳

WINDOWS.۴

به سه زبان فارسی ، عربی و انگلیسی و قرار دادن بر روی وب سایت موسسه به صورت رایگان .

در پایان :

از مراکز و نهادهایی همچون دفاتر مراجع معظم تقلید و همچنین سازمان ها، نهادها، انتشارات، موسسات، مؤلفین و همه

بزرگوارانی که ما را در دستیابی به این هدف یاری نموده و یا دیتا های خود را در اختیار ما قرار دادند تقدیر و تشکر می
نماییم.

آدرس دفتر مرکزی:

اصفهان - خیابان عبدالرزاق - بازارچه حاج محمد جعفر آواده ای - کوچه شهید محمد حسن توکلی - پلاک ۱۲۹/۳۴ - طبقه
اول

وب سایت: www.ghbook.ir

ایمیل: Info@ghbook.ir

تلفن دفتر مرکزی: ۰۳۱۳۴۴۹۰۱۲۵

دفتر تهران: ۰۲۱ - ۸۸۳۱۸۷۲۲

بازرگانی و فروش: ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹

امور کاربران: ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹

مرکز تحقیقاتی و ترجمانی

اصفهان

خانه کتاب

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

